AL ZECELEA CERC

JODI PICOULT

Autoarea bestsellerului
PACTUL

blue MOON

Trixie Stone, o adolescentă de paisprezece ani, este îndrăgostită pentru prima dată. Elevă de liceu de nota zece, simpatică și populară printre colegi, ea reprezintă totul pentru tatăl ei. Artistul de benzi desenate Daniel Stone ar face orice pentru a-și proteja fiica. Dar când un act de violență îi distruge inocența, convingerile lui Daniel, un bărbat în aparență pașnic, sunt puse la încercare, în vreme ce propriul trecut șocant, tumultuos, ascuns chiar de familia sa, iese la lumină. Tot ceea ce Trixie a crezut vreodată despre tatăl ei pare a fi o minciună, în timp ce Daniel se aventurează în infern și înapoi, în căutarea răzbunării. Va fi legătura dintre ei prețul pe care va fi obligat să-l plătească?

„Această poveste a unei familii departe de a fi perfectă și aflată în pragul distrugerii îl captivează pe cititor de la început până la sfârșit."
Publishers Weekly

„Jodi Picoult scrie cu atenție la detalii și surprinde magistral delicatețea și complexitatea relațiilor umane."
The Boston Globe

„O poveste tulburătoare despre dragostea părintească, prietenie și pierdere."
The Washington Post

„Picoult este o scriitoare extraordinar de talentată."
Stephen King

„Picoult stăpânește la perfecție arta povestirii."
Associated Press

eBook disponibil

Foto: Nin . Subin

JODI PICOULT s-a născut în 1966 în Nesconset, statul New York și a studiat la Princeton University, pe care a absolvit-o în 1987. Are un master în educație de la Harvard University și două titluri de doctor onorific în litere primite din partea Dartmouth College în 2010 și din partea University of New Haven în 2012.

Jodi Picoult este autoarea a douăzeci și trei de romane, dintre care ultimele opt au intrat direct în lista de bestselleruri a publicației *New York Times*. Cărțile sale sunt traduse în 34 de limbi și publicate în 35 de țări. În limba română au apărut *Pactul* (*The Pact*, 1998), *O viață de rezervă* (*My Sister's Keeper*, 2004), *Dispariții* (*Vanishing Acts*, 2005), *Al zecelea cerc* (*The Tenth Circle*, 2006), *Vremea plecării* (*Leaving Time*, 2014) și *Mici lucruri măreț* (*Small Great Things*, 2016). Cinci dintre romanele ei, printre care *Pactul*, *Al zecelea cerc* și *O viață de rezervă*, au fost ecranizate.

Jodi Picoult a primit nenumărate premii, printre care New England Bookseller Award pentru ficțiune, New Hampshire Literary Award pentru merite literare deosebite, Lifetime Achievement Award pentru ficțiune din partea Romance Writers of America. De asemenea, se află în top 10 pe lista celor mai influenți absolvenți ai Princeton University.

Jodi Picoult este căsătorită, din 1989, cu Timothy Warren van Leer, pe care l-a cunoscut în facultate, și locuiește împreună cu soțul și cei trei copii în Hanover, New Hampshire.

„O poveste teribilă despre lumea contemporană a adolescenților...
O realizare remarcabilă și o lectură extraordinară."
Rocky Mountain News

„O nouă poveste captivantă, nuanțată a unei familii aflate în criză."
People

„Scriitura lui Picoult este strălucitoare... Împreună cu ilustrațiile sale,
Al zecelea cerc este o adevărată încântare pentru minte și ochi...
Picoult provoacă cititorul să caute paralele în propria viață."
Houston Chronicle

„Într-o narațiune plină de tensiune, Jodi Picoult construiește
cu îndemânare suspansul pe măsură ce povestea avansează...
Cititorul va fi provocat să ghicească deznodământul până la sfârșit."
Pittsburgh Post-Gazette

„Cărțile lui Jodi Picoult explorează toate nuanțele de gri într-o lume
prea adesea judecată în alb și negru. O face din nou în *Al zecelea cerc*,
cu un amestec puternic de metafore și povestire."
St. Louis Post-Dispatch

„Incitantă și actuală... cartea merge drept la inima cititorului...
Picoult îi provoacă pe cititori să ia în considerare problemele
spinoase din jurul motivelor și al consecințelor."
Denver Post

„Forța lui Picoult, dezvăluită în romanele anterioare, este prezentă
aici pe aproape fiecare pagină... Portretele făcute de ea adolescenților
sunt impecabile și extrem de intuitive."
The Wichita Eagle

De aceeași autoare
în colecția

blue MOON

JODI PICOULT

AL ZECELEA CERC

Traducere din limba engleză și note
IRINA-MARINA BORȚOI

LITERA
București
2018

The Tenth Circle
Jodi Picoult
Copyright © 2006 Jodi Picoult
Ediție publicată pentru prima dată de Atria Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Al zecelea cerc
Jodi Picoult

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corectori: Păunița Ana, Ioana Patriche
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PICOULT, JODI
Al zecelea cerc / Jodi Picoult;
trad. din lb. engleză: Irina-Marina Borțoi. –
București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-3369-9

I. Borțoi, Irina-Marina (trad.)

821.111

Pentru Nick și Alex Adolph
(și părinții lor, Jon și Sarah)
fiindcă am promis că într-o bună zi am s-o fac.

În timpuri străvechi,
când trăiau laolaltă pe pământ oameni şi animale,
un om putea deveni jivină dacă voia, iar o jivină putea deveni fiinţă umană.
Uneori erau oameni,
alteori, animale
şi nu era nici o diferenţă.
Cu toţii vorbeau acelaşi grai.
În acea vreme, cuvintele erau magice.
Mintea omului avea puteri misterioase.
O vorbă aruncată la întâmplare
putea avea urmări stranii.
Prindea viaţă dintr-odată
şi ceea ce oamenii voiau să se întâmple se putea întâmpla –
tot ce trebuia să faci era s-o rosteşti.
Nimeni nu avea vreo explicaţie:
Aşa erau rânduite lucrurile.

„Cuvinte magice" de Edward Field
Inspirat de inuiţi

Prolog

23 decembrie 2005

Aşa te simţi când îţi dai seama că ţi-a dispărut copilul: ţi se pune rapid un nod în stomac şi pământul îţi fuge de sub picioare. Bătăile inimii se reduc la un singur bubuit, ca de bas. Forma numelui său, tăioasă ca pilitura de metal, ţi se blochează între dinţi tocmai când te sforţezi să-l strigi. Frica îţi răsuflă în ureche ca un monstru: *Unde l-am văzut ultima dată? Oare s-a rătăcit? Cine l-o fi luat?* Iar apoi, în sfârşit, rămâi fără aer, în timp ce accepţi că ai făcut o greşeală pe care n-o vei mai putea repara niciodată.

Prima dată când i se întâmplase lui Daniel Stone, în urmă cu un deceniu, era în vizită la Boston. Soţia lui era la un colocviu la Harvard, un prilej excelent să-şi ia o vacanţă în familie. În timp ce Laura lua parte la discuţii, Daniel împingea căruciorul lui Trixie pe aleea pietruită de la Freedom Trail. Au hrănit raţele din Grădina Publică şi au urmărit ţestoasele de apă cu ochi negri, migdalaţi baletând în acvariu. Apoi, când Trixie a cerut de mâncare, Daniel s-a îndreptat către Faneuil Hall şi spre zona nesfârşită de restaurante de acolo.

Ziua aceea de aprilie era suficient de caldă pentru ca locuitorii din New England să-şi descheie jachetele pentru prima oară şi să-şi aducă aminte că mai există şi alt anotimp în afară de iarnă. Pe lângă

grupurile numeroase de şcolari şi turiştii obsedaţi de fotografii, părea că întreg districtul financiar devenise neîncăpător, bărbaţi de vârsta lui Daniel, cărora invidia li se citea pe faţă, la costum şi cravată, care miroseau a after-shave. Stăteau pe băncile din apropierea statuii lui Red Auerbach, cu gyros şi supă, şi sendvişuri cu pâine de secară şi carne sărată. Se uitau la Daniel cu coada ochiului.

El era obişnuit cu asta – era neobişnuit ca un tată să fie principala persoană care să aibă grijă de fiica sa de patru ani. Femeile care îl vedeau cu Trixie presupuneau că este văduv sau proaspăt divorţat. Bărbaţii care îl vedeau întorceau numaidecât privirea în partea cealaltă, ruşinaţi de ruşinea lui. Şi totuşi, Daniel nu ar fi schimbat această situaţie pentru nimic în lume. Îi plăcea să-şi adapteze preocupările în funcţie de rutina lui Trixie. Adora întrebările ei: Câinii ştiu că sunt dezbrăcaţi? *Supravegherea unui adult* e o putere pe care o folosesc adulţii ca să lupte împotriva răufăcătorilor? Îi plăcea faptul că atunci când Trixie era distrasă, în scaunul de maşină, şi era dornică de atenţie, începea întotdeauna cu „Tati...?" chiar dacă se întâmpla ca Laura să conducă.

– Ce vrei la prânz? o întrebă Daniel pe Trixie în ziua aceea în Boston. Pizza? Supă? Un burger?

Ea se uită în sus la el din cărucior, o versiune în miniatură a mamei sale, aceiaşi ochi albaştri şi acelaşi păr blond-roşcat, şi dădu din cap afirmativ la toate trei opţiunile. Daniel urcase căruciorul pe scările care duceau către zona centrală de restaurante, iar aerul sărat al oceanului se amesteca cu mirosul de prăjeli. Avea să-i cumpere lui Trixie un burger şi cartofi prăjiţi, decise el, iar pentru el avea să ia un platou pescăresc de la alt chioşc. Se aşeză la coadă la grătar, ţinând căruciorul în exterior, ca o piedică în calea fluxului de trecători. „Un cheeseburger", strigă Daniel la un bucătar care spera că îl asculta. Când primi farfuria din carton, îşi scoase portofelul ca să plătească şi apoi hotărî că nu merita un al doilea tur de forţă doar ca să-şi cumpere şi pentru el de mâncare. Putea împărţi porţia cu Trixie.

Daniel împinse din nou căruciorul prin şuvoiul de oameni, aşteptând să fie expulzat în cupolă. După câteva minute, un bărbat în vârstă, care stătea la o masă lungă, îşi strânse gunoiul şi plecă. Daniel

lăsă jos burgerul și întoarse căruciorul ca să-i poată da de mâncare lui Trixie – dar copilul din căruț era un bebeluș cu păr negru și piele închisă la culoare, care izbucni în plâns de îndată ce văzu străinul din fața sa.

Primul gând al lui Daniel: De ce e copilul acesta în căruciorul lui Trixie? Al doilea gând: *Este* oare ăsta căruciorul lui Trixie? Da, era galben cu albastru cu un imprimeu mărunt cu ursuleți care se repetă. Da, sub cărucior era un coș. Dar probabil că Graco vindea milioane de astfel de cărucioare, câteva mii numai în regiunea de nord-est. Acum, la o privire mai atentă, Daniel își dădu seama că acest cărucior avea o bară din plastic prinsă în față. Păturica jerpelită a lui Trixie nu era împăturită pe fundul căruciorului, în caz de nevoie.

Ca acum.

Daniel se uită din nou la bebeluș, la acel bebeluș care nu era al lui, înșfăcă imediat căruciorul și începu să fugă spre grătar. Acolo, cu un polițist cu fața ciupită de vărsat, era o mamă isterizată care își fixă imediat privirea asupra căruciorului pe care Daniel îl manevra ca să răzbată prin mulțime. Femeia o luă la fugă pe ultimii trei metri și își smulse copilul din hamul de siguranță, luându-l în brațe, în timp ce Daniel încerca să dea explicații, dar nu reuși să articuleze decât atât: „Unde e?" Mintea îi lucra frenetic, gândindu-se la faptul că se afla într-o piață deschisă, unde nu există posibilitatea să se blocheze ieșirile sau să facă măcar un anunț public, la faptul că trecuseră deja cinci minute și că fiica lui putea fi cu psihopatul care o răpise în metroul ce se îndrepta spre cele mai îndepărtate periferii ale suburbiilor orașului Boston.

Apoi observă căruciorul – căruciorul *lui* – răsturnat pe o parte, cu centura de siguranță desfăcută. Trixie devenise expertă la așa ceva, chiar cu o săptămână în urmă. I se păruse amuzant – erau afară și se plimbau și deodată fetița se ridicase în picioare în hamacul din material textil, cu fața la Daniel, zâmbind mulțumită de propria istețime. Oare se eliberase ca să vină după el? Sau o ajutase altcineva, profitând de o ocazie perfectă ca s-o răpească?

În clipele care au urmat, au existat intervale de timp pe care Daniel nu și le poate aminti nici până în ziua de azi. De exemplu, de cât timp avusese nevoie cohorta de polițiști care se adunaseră în Faneuil Hall

ca să facă cercetări. Sau felul în care celelalte mame își trăgeau copiii aproape în vreme ce el trecea pe lângă ele, convinse că ghinionul e contagios. Întrebările detectivului, ca niște ciocane, un test pe care numai un bun părinte îl putea trece: *Cât de înaltă e Trixie? Ce greutate are? Ce purta? Ați discutat vreodată cu ea despre străini?* La ultima, Daniel nu putea răspunde. Oare *vorbise* cu ea sau doar *avusese de gând* să o facă? Oare Trixie știa să țipe, să fugă? Ar țipa oare destul de tare, ar fugi destul de iute?

Polițiștii îl rugară să se așeze, ca să știe unde să-l găsească, dacă va fi cazul. Daniel încuviință din cap și promise să rămână acolo, iar apoi se ridică în picioare în clipa în care aceștia se întoarseră cu spatele. Căută sub fiecare dintre chioșcurile cu mâncare din zona centrală. Se uită pe sub mesele de pe cupolă. Dădu buzna în toaleta femeilor, strigând numele lui Trixie. Se uită pe sub husele învolănate ale cărucioarelor care vindeau cercei cu strasuri, șosete cu elani, boabe de orez inscripționate cu nume. Apoi fugi afară.

Curtea era plină de oameni care habar nu aveau că la doar șase metri distanță lumea fusese răsturnată cu susul în jos. Neștiutori, făceau cumpărături, și hoinăreau, și râdeau în timp ce Daniel se împleticea pe lângă ei. Pauza de masă la corporații se încheiase, și mulți dintre afaceriști plecaseră. Porumbeii ciuguleau firimiturile lăsate de aceștia, prinse între pietrele din pavaj. Ghemuită lângă statuia din bronz a lui Red Auerbach, era Trixie, sugându-și degetul.

Până să o vadă, Daniel nu își dădu seama cu adevărat cât de pustiit îl lăsase absența ei. Simți – în mod ironic – aceleași simptome pe care le încercase în clipa în care îi constatase lipsa: tremuratul picioarelor, glasul pierit, incapacitatea totală de a se mișca.

– Trixie, zise el într-un sfârșit, apoi copila îi sări în brațe, treisprezece kilograme de dulce ușurare.

Acum – zece ani mai târziu –, Daniel o confundase din nou pe fiica sa cu altcineva. Doar că, de data asta, ea nu mai era o fetiță de patru ani într-un cărucior. De data asta, lipsise mult mai mult de douăzeci și patru de minute. Și *ea* plecase de lângă *el*, nu invers.

Forțându-se să revină cu mintea în prezent, Daniel opri acceleratorul snowmobilului când ajunse la o bifurcație a drumului. Imediat,

zăpada formă un vârtej ca o pâlnie, şi el nu mai văzu la un metru în faţă, iar când avu răgazul să se uite în spate, urmele lui fuseseră deja acoperite, o întindere netedă, intactă. Eschimoşii yupik au un termen pentru a denumi genul acesta de zăpadă, care îţi muşcă din orbitele ochilor şi îţi zbiceşte pielea ca o ploaie de săgeţi: *pirrelvag*. Cuvântul îi urcă pe gâtlej lui Daniel, uluitor ca o adevărată minunaţie, dovadă că mai trecuse prin asta, indiferent cât de bine reuşise să se convingă de contrariul.

Miji ochii – era nouă dimineaţa, dar în decembrie, în Alaska, nu e prea multă lumină naturală. În faţa lui, aburul respiraţiei atârna ca o dantelă. Preţ de o clipă, prin perdeaua de zăpadă, i se păru că îi vede părul viu colorat – o coadă de vulpe ivită de sub o căciulă de lână bine strânsă pe cap –, dar dispăru de cum îl văzu.

Poporul yupik mai are un termen pentru a descrie perioadele în care e atât de frig încât o cană cu apă aruncată în aer se solidifică precum sticla încă dinainte să atingă pământul îngheţat: *cikuq'erluni. O mişcare greşită*, gândi Daniel, *şi totul se va face fărâme în jurul meu.* Aşa că închise ochii, porni snowmobilul şi se lăsă pradă instinctelor. Aproape imediat, glasurile bătrânilor pe care îi cunoscuse îi reveniră în minte – *acele de molid sunt mai ascuţite pe partea nordică a copacilor; bancurile de nisip fac gheaţa să cedeze* – indicii despre cum să te regăseşti când lumea se schimbă în jurul tău.

Se gândi deodată la felul în care, la Faneuil Hall, Trixie se topise în braţele lui când se regăsiseră. Bărbia ei se înfipsese peste umărul lui, corpul ei se înmuiase plin de credinţă. În ciuda a ceea ce făcuse, ea îşi păstrase încrederea că lângă el era în siguranţă, că avea să o ducă acasă. Privind retrospectiv, Daniel înţelegea că adevărata greşeală pe care o comisese în ziua aceea nu fusese că se întorsese cu spatele pentru o clipă, ci că se încredinţase că poţi pierde fiinţa dragă într-o clipită, când, de fapt, acesta este un proces care durează luni, ani, toată viaţa ei.

Era genul de frig care îţi făcea genele să îngheţe din clipa în care păşeai afară şi aveai senzaţia că interiorul nărilor ţi-e plin de cioburi. Era genul de frig care trecea prin tine ca printr-o uşă din plasă. Trixie

Stone tremura pe malul înghețat al râului din spatele școlii care servea drept sediu central al punctului de control din Tuluksak, la nouăzeci și șase de kilometri de locul în care snowmobilul închiriat de tatăl ei săpa o amprentă în tundră, și încerca să se gândească la motivele pentru care să rămână în acel loc.

Din păcate, erau mai multe motive – motive *mai* întemeiate – pentru a pleca. În primul rând, era o greșeală să rămână prea mult timp în același loc. În al doilea rând, mai devreme sau mai târziu, oamenii aveau să-și dea seama că nu e persoana pe care o cred ei, mai ales dacă tot eșua cu fiecare sarcină pe care i-o încredințau. Pe de altă parte, de unde să știe ea că toți conducătorii săniilor trase de câini aveau dreptul să primească fân gratuit pentru câini la mai multe puncte ale cursei K300, inclusiv aici, în Tuluksak? Sau că puteai duce un conducător de sanie la locul în care sunt depozitate alimentele și apa... dar nu aveai voie să-l ajuți cu hrănitul câinilor? După acele două eșecuri, Trixie fusese retrogradată la supravegherea câinilor scoși dintr-o echipă, până când piloții din sălbăticie veneau să-i transporte înapoi la Bethel.

Până acum, singurul câine la care se renunțase era un husky pe nume Juno. Degerături – acesta era motivul oficial oferit de conducătorul saniei. Câinele avea un ochi căprui și unul albastru, și se uita lung la Trixie cu o expresie care spunea că e neînțeles.

În ultima oră, Trixie reușise să-i dea pe furiș lui Juno încă o mână de boabe și câțiva biscuiți, furați din rezervele veterinarului. Se întrebă dacă l-ar putea cumpăra pe Juno de la conducătorul saniei cu o parte din banii rămași în portofelul furat. Se gândea că poate ar fi mai ușor să fugă în continuare dacă ar mai avea pe cineva căruia să i se confeseze, pe cineva care să nu poată să o pârască.

Se întrebă ce ar spune Zephyr și Moss, și oricine altcineva de acasă din celălalt Bethel – Bethel, Maine –, dacă ar vedea-o stând pe un morman de zăpadă, mâncând pastramă uscată de somon și ascultând goana dementă a lătrăturilor care precedă sosirea unei echipe de câini. Probabil s-ar gândi că și-a pierdut mințile. Ar spune: *Cine ești și ce-ai făcut cu Trixie Stone?* Ideea e că și ea și-ar fi pus aceeași întrebare.

Voia să sară în pijamaua ei preferată din flanel, care de atâta spălat era moale ca petalele de trandafir. Voia să deschidă frigiderul şi să nu poată găsi nimic pe rafturile pline care să merite mâncat. Voia să se plictisească de un cântec de la radio, şi să miroasă şamponul tatălui său, şi să se împiedice de marginea încreţită a covorului din hol. Voia să se întoarcă – nu doar în Maine, ci la începutul lui septembrie.

Trixie simţea cum lacrimile îi urcă în gât precum urmele lăsate de apă pe docul din Portland, şi se temea că va observa careva. Aşa că se întinse pe paiele bătătorite, nasul ei aproape atingându-l pe al lui Juno.

– Ştii ceva, şopti ea, şi eu am fost lăsată o dată în urmă.

Tatăl ei nu credea că mai ţinea minte cele întâmplate în ziua aceea la Faneuil Hall, dar ea îşi amintea – secvenţe fragmentate îi apăreau în cele mai ciudate momente. Ca atunci când mergeau la plajă, vara, şi ea mirosea oceanul: deodată, îi era mai greu să respire. Sau când, uneori, i se făcea rău de la stomac la meciurile de hochei, şi în cinematografe, şi în alte locuri în care se amesteca în mulţime. Trixie îşi amintea până şi faptul că abandonaseră căruciorul la Faneuil Hall – tatăl ei pur şi simplu o cărase în braţe. Chiar şi după ce se întorseseră din vacanţă şi cumpăraseră un cărucior nou, Trixie refuzase să meargă în el.

Iată ce *nu* îşi amintea din ziua aceea: partea când se pierduse. Trixie nu îşi amintea când şi-a dezlegat hamul de siguranţă sau când şi-a croit drum prin marea de picioare mişcătoare până la uşile care dădeau afară. Apoi l-a văzut pe bărbatul care semăna cu tatăl ei, dar care s-a dovedit de fapt că era o statuie în poziţie şezând. Trixie s-a dus până la bancă şi s-a urcat lângă el, dar atunci şi-a dat seama că pielea lui din metal era caldă, fiindcă o bătuse soarele toată ziua. S-a ghemuit lângă statuie, dorindu-şi, cu fiecare gură de aer trasă în pieptul tremurând, să fie găsită.

Acum, gândul acesta o speria cel mai rău.

#5

DANIEL STONE

NEMURITORUL WILDCLAW

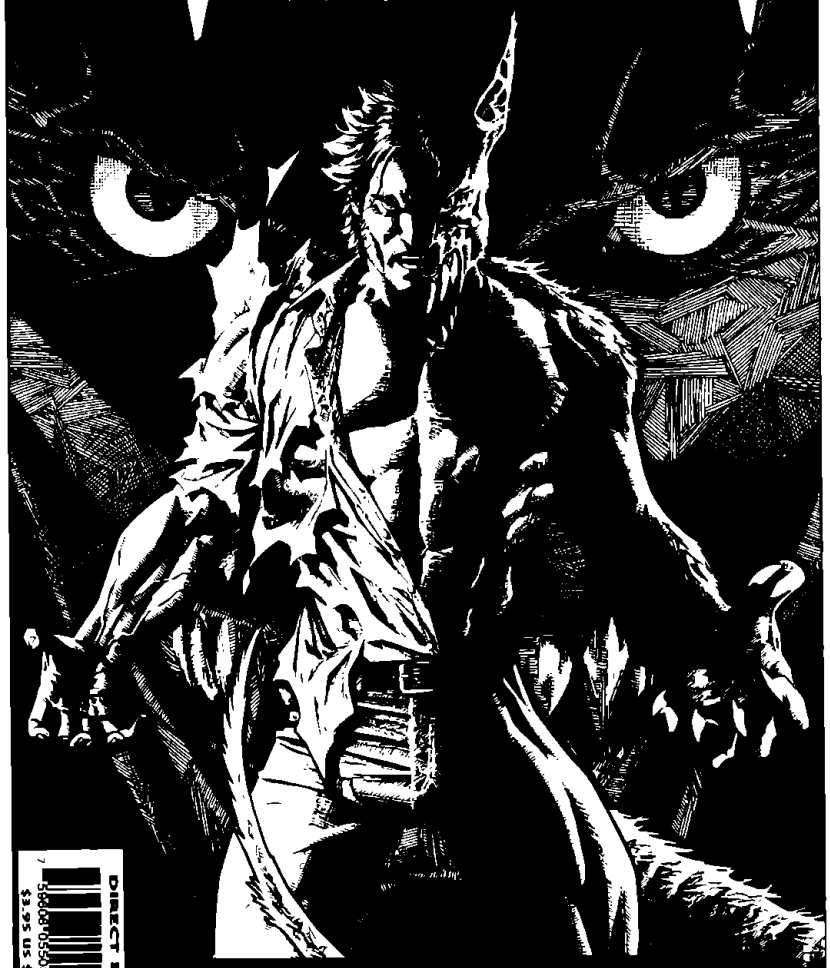

DIRECT EDITION

$3.95 US $5.25 CAN

ÎN: AL ZECELEA CERC

AM FOST NUMIT EROU.
POATE ASTA SUNT.
AM FOST NUMIT PIARĂ.
POATE ASTA SUNT.
ATÂT ȘTIU CU SIGURANȚĂ...
CIOC CIOC CIOC
TATĂ! DACĂ NU MĂ LAȘI LA BAIE ÎN CLIPA ASTA, TE OMOR!
... CĂ SUNT TATĂ.
E SINGURUL LUCRU DE CARE-S SIGUR.

DACĂ NU-I PLACE LUI EVAN CUM SUNT ÎMBRĂCATĂ?
O SĂ-I PLACĂ MULT.
DACĂ NU-I PLACE PĂRUL MEU?
ATUNCI E IDIOT ȘI N-AR TREBUI SĂ-ȚI PIERZI VREMEA CU EL.
TIT TIT
A AJUNS CASANOVA. DU-TE.
EȘTI CEL MAI TARE, TATĂ!
ÎN MOD CURIOS, BĂIATUL E DE NEVĂZUT.
EVAN? UNDE TE-AI DUS?
ĂSTA-I BĂIATUL PE CARE-L CĂUTI?
AAAAA
NU VĂ MOSTENI PĂMÂNTUL. DESCI DINTRE CEI BLÂNZI.

MONSTRULE!
DREPTATE DE-OI AVEA...
... NUMAI UN MONSTRU POATE VINDECA.
TRACY, NU!
TATI! AJUTOR!
REGRET, DUNCAN, NOI AM PECAT...
... ÎN TOCURI ȘI GHEAȚĂ TE-AM LĂSAT.
TREBUIE SĂ-MI ÎNFRÂNG DUREREA. FIICA MEA E TOT CE CONTEAZĂ.
NU!
TREBUIE SĂ TRAVERSEZ ÎNAINTE SĂ SE ÎNCHIDĂ PORTALUL...
FIR-AR!
UNDE DRACU' SUNT?

CHIAR LA DRACU'.
„SĂ LĂSE-ORICE SPERANȚĂ CINE-A INTRAT.”
TEXT ȘI ILUSTRAȚII ÎN CREION: DANIEL STONE
TUȘ: WYATT FOX
CULORI: JAKE VANLEER
LITERE: COMIC BOX
REDACTOR: DUSTIN WEAVER

Capitolul 1

Laura Stone știa exact cum să ajungă în infern.

Îi putea cartografia geografia pe șervețele la petrecerile catedrei; îi știa pe de rost toate culoarele, râurile, până și cutele terenului; discuta fără prea multe politeţuri cu păcătoșii de acolo. Fiind una dintre cele mai mari specialiste în Dante din ţară, preda un curs exact despre acest subiect, și repeta experiența în fiecare an de când devenise titulară la colegiul Monroe. Cursul de engleză 364 mai era denumit și „Arzi, iubito, arzi" în suportul de curs (sau „Ce naiba e infernul?"), și era unul dintre cele mai populare cursuri din campus din al doilea trimestru, deși *Divina comedie*, poemul epic al lui Dante, nu era nici pe departe amuzant. La fel ca ilustrațiile soțului său, Daniel, realizate pentru revistele de benzi desenate, *Infernul* acoperea toate genurile culturii pop: romantism, groază, mister, crimă. Asemenea tuturor poveștilor grozave, avea în centrul său un erou obișnuit, din viața de zi cu zi, care pur și simplu nu știa cum devenise special.

Se uita lung la studenții care umpleau rândurile din sala de curs cufundată în tăcere.

– Nu vă mișcați, le ordonă ea. Nici măcar o tresărire.

Lângă ea, pe podium, un cronometru de măsurat timpul de fierbere al ouălor măsura un minut întreg. Laura își ascunse un zâmbet în timp ce îi urmărea pe studenți, cu toții simțind deodată nevoia de a strănuta sau de a se scărpina în cap ori de a se foi.

Dintre cele trei părți ale capodoperei dantești, *Infernul* era partea preferată a Laurei când venea vorba de predat – cine să se gândească mai bine la natura acțiunilor și la consecințele lor, dacă nu adolescenții? Povestea era simplă: pe parcursul a trei zile – din Vinerea Mare până în Duminica Paștelui –, Dante a călătorit prin cele nouă cercuri ale infernului, fiecare, plin cu păcătoși mai răi decât următorii, până când, în cele din urmă, a ieșit pe cealaltă parte. Poemul era plin de patetism, jelanii și demoni, de iubiți care se ceartă și de trădători care devorează creierele victimelor – cu alte cuvinte, suficient de elocvent pentru a menține interesul studenților din zilele noastre... și pentru a-i distrage Laurei atenția de la viața sa reală.

Cronometrul bâzâi, și toată clasa expiră la unison.

– Deci? întrebă Laura. Cum vi s-a părut?

– Nesfârșit, strigă un student.

– Vrea cineva să ghicească la cât v-am cronometrat?

Studenții speculară: două minute. Cinci.

– Mai degrabă șaizeci de secunde, zise Laura. Acum imaginați-vă că sunteți prinși de la brâu în jos într-un lac de gheață pentru eternitate. Imaginați-vă că cea mai mică mișcare v-ar îngheța lacrimile pe obraji și apa care vă înconjoară. Dumnezeu, în accepțiunea lui Dante, înseamnă mișcare și energie, așa că pedeapsa supremă pentru Lucifer este să nu se poată mișca deloc. În fundul infernului, nu există foc și pucioasă, ci doar incapacitatea totală de a acționa. Laura își plimbă privirea peste marea de chipuri. Are Dante dreptate? La urma urmei, acesta e într-adevăr fundul butoiului infernului, iar diavolul e cel mai rău. Oare cea mai grea pedeapsă pe care v-o puteți imagina este să vi se răpească abilitatea de a face orice vreți, *oricând* vreți?

Acesta era, pe scurt, motivul pentru care Laurei îi plăcea atât de mult *Infernul* lui Dante. Sigur, opera putea face obiectul de studiu al religiilor sau al sistemelor politice. Cu siguranță era o narațiune a mântuirii. Dar, la o lectură profundă, descopereai totodată povestea unui individ aflat în ghearele crizei vârstei mijlocii, un individ care își reevalua alegerile făcute de-a lungul vieții.

Ca Laura.

În timp ce Daniel Stone aştepta în şirul lung de maşini care se opreau la liceu, se uită la străina de pe scaunul de lângă el şi încercă să-şi aducă aminte când fusese fiica lui.

– Prost trafic mai e azi, îi spuse el lui Trixie, doar ca să rupă tăcerea.

Trixie nu răspunse. Butonă radioul, trecând printr-o simfonie de paraziţi şi fragmente de cântece, şi apoi îl opri de tot cu un gest violent. Părul roşu îi cădea pe umăr în valuri; mâinile îi erau îngropate în mânecile jachetei North Face. Se întoarse să se uite pe geam, pierdută într-un noian de gânduri, dintre care Daniel nu putea ghici nici măcar unul.

În perioada aceasta părea că vorbele rostite de ei nu aveau decât rostul de a umple tăcerile. Daniel înţelegea mai bine ca oricine că te poţi reinventa într-o clipită. Înţelegea că persoana care ai fost aseară poate să nu fie cea de mâine. Dar, de data asta, el era cel care voia să păstreze ceea ce avea, nu să-i dea drumul.

– *Tati*, zise fata aţintindu-şi brusc ochii înainte, văzând că maşina din faţa lor avansa.

Era negreşit un clişeu, dar Daniel presupusese că distanţa arhicunoscută ce se instalează între adolescenţi şi părinţi îi va ocoli pe el şi pe Trixie. Ei aveau un alt gen de relaţie, la urma urmei, mai apropiată decât majoritatea fiicelor şi a taţilor, pur şi simplu fiindcă el era cel la care ea venea acasă în fiecare zi. Îşi făcuse o îndatorire din a-i verifica dulăpiorul cu medicamente din baie şi sertarele biroului şi de a se uita sub saltea – nu găsea droguri sau prezervative. Trixie pur şi simplu se îndepărta de el, şi, cumva, asta era şi mai rău.

Ani de zile ea plutise în casă pe aripile propriilor poveşti: cum fluturele pe care îl creşteau în clasă a rămas fără o antenă, ruptă de un coleg brutal; cum prânzul de la şcoală din ziua respectivă a fost pizza, deşi la avizier *scria* că o să fie *chow mein* cu pui, şi, dacă ar fi ştiut, şi-ar fi cumpărat de acolo în loc să-şi aducă de acasă; cum litera *I* scrisă de mână nu arată deloc cum ţi-ai imagina. Purtaseră cu uşurinţă atâtea conversaţii, încât Daniel doar încuviinţa uneori din cap şi ignora cuvintele în plus. Nu ştia, la vremea aceea, că ar fi trebuit să le păstreze, ca pe nişte bucăţele de sticlă de mare ascunse în buzunarul hainei de iarnă, ca să-i aducă aminte de vara de odinioară.

În septembrie – încă un clişeu –, Trixie îşi făcuse un iubit. Daniel avea fanteziile lui: să cureţe dezinvolt un pistol când băiatul avea să vină să o ia de acasă la prima întâlnire; să cumpere o centură de castitate de pe internet. În nici unul dintre acele scenarii însă, nu se gândise cu adevărat că imaginea unui băiat, care îşi ţine mâna posesiv în jurul taliei fiicei sale, l-ar putea face dornic să alerge până ar rămâne fără suflu. Şi în nici unul dintre aceste scenarii nu văzuse chipul lui Trixie luminându-se când băiatul venea la uşă, la fel cum îl privise odinioară pe Daniel. Peste noapte, fetiţa care fredona pentru filmările lui de amator căpăta mişcările unei vulpiţe, cu toate că nici măcar nu se chinuia să facă asta. Peste noapte, acţiunile şi obiceiurile fiicei sale nu mai erau adorabile, ci începuseră să devină înspăimântătoare.

Soţia lui îi amintea că cu cât el o ţinea mai din scurt pe Trixie, cu atât ea avea să se lupte mai rău împotriva restricţiilor. La urma urmei, remarcă Laura, revolta împotriva sistemului o făcuse să iasă cu Daniel. Aşa că atunci când Trixie şi Jason ieşiră la un film, Daniel se forţă să-i ureze distracţie plăcută. Când fata fugi în camera ei ca să vorbească la telefon, în intimitate, cu iubitul ei, el nu trase cu urechea la uşa ei. Îi lăsă spaţiu să respire, şi cumva, spaţiul acela se transformă într-o distanţă imposibil de măsurat.

– *Alo!!* zise Trixie, trezindu-l pe Daniel din reverie.

Maşinile din faţa lor se depărtaseră, iar poliţistul din intersecţie îi făcea semne furios să avanseze.

– Bun, zise el. În sfârşit.

Trixie trase de mânerul portierei.

– Îmi dai drumul?

Daniel bâjbâi după butonul de deblocare automată.

– Ne vedem la trei.

– Nu trebuie să vii să mă iei.

Daniel încercă să-şi întipărească un zâmbet larg pe faţă.

– Te aduce Jason acasă?

Trixie îşi strânse ghiozdanul şi jacheta.

– Da, zise ea. Jason.

Trânti portiera camionetei şi se amestecă în mulţimea de adolescenţi care se îndreptau către uşa din faţă a liceului, parcă absorbiţi într-o pâlnie.

– Trixie! strigă Daniel pe geam, atât de tare încât se întoarseră şi alţi copii odată cu ea.

Trixie avea pumnul strâns la piept, ca şi cum ţinea bine ascuns un secret. Se uită la el, aşteptând.

Era un joc pe care îl jucau când Trixie era mică, şi când se uita prin colecţia de reviste de benzi desenate pe care el le păstra în atelier pentru cercetare atunci când desena. *Cel mai bun mijloc de transport?* îl provoca ea, iar Daniel spunea Batmobile-ul. În nici *un caz*, replica Trixie. *Avionul invizibil al lui Wonder Woman.*

Cel mai bun costum?

Wolverine, spusese Daniel, dar Trixie votase cu Dark Phoenix.

Acum, el se aplecă spre ea.

– Cea mai bună superputere? întrebă el.

Era singurul răspuns asupra căruia cădeau de acord: *zborul.* De data asta însă, Trixie se uită la el de parcă nu era în toate minţile să-i amintească un joc stupid de acum o mie de ani.

– O să întârzii, spuse ea şi începu să se îndepărteze.

Maşinile claxonară, dar Daniel nu băgă maneta în viteză. Închise ochii, încercând să-şi aducă aminte cum fusese el la vârsta ei. La paisprezece ani, Daniel trăia într-o altă lume şi, ca să scape din ea, era în stare de orice: să se lupte, să mintă, să înşele, să fure şi să se bată. La paisprezece ani, se purta ca un om pe care Trixie nu-l cunoscuse niciodată. Daniel avusese grijă de asta.

– Tati.

Daniel se întoarse şi o găsi pe Trixie stând lângă camionetă. Ea îşi puse mâinile pe marginea geamului deschis, iar sclipiciul din oja roz capta razele soarelui.

– Invizibilitatea, spuse ea, apoi se topi în mulţimea din spatele său.

De paisprezece zile, şapte ore şi treizeci şi şase de minute, Trixie Stone era o stafie; nu că ar fi numărat oficial. Asta însemna că mergea prin şcoală şi zâmbea când se impunea; se prefăcea că ascultă când

profesorul de algebră explica proprietățile comutativității; ba chiar stătea la bufet cu ceilalți colegi dintr-a noua. Dar, în timp ce aceștia râdeau de coafurile femeilor care serveau prânzul (sau de lipsa coafurilor), Trixie își studia mâinile și se întreba dacă mai observa cineva că, dacă soarele îți cădea pe palmă într-un anumit fel, puteai vedea prin piele, puteai zări tunelele aglomerate prin care circula sângele. Corpusculi. Strecură nevăzută cuvântul în gură și îl ținu strâns lângă obraz ca pe o bomboană pe care o sugea, astfel încât, dacă se întâmpla să-i adreseze cineva o întrebare, să poată scutura din cap, incapabilă să vorbească.

Copiii care știau (și cine nu știa? vestea se împrăștiase ca un incendiu forestier) așteptau să o vadă cum își pierde echilibrul atent. Trixie chiar o auzise pe o fată punând un *pariu* despre momentul când avea să-și iasă din fire în public. Liceenii sunt niște canibali; se hrănesc cu inima ta sfâșiată, chiar sub ochii tăi, și apoi ridică din umeri și îți aruncă un zâmbet însângerat, în semn de scuză.

Visine ajuta. La fel și Preparation H pentru hemoroizi aplicat sub ochi, pe cât de scârbos era să-ți imaginezi așa ceva. Trixie se trezea la cinci și jumătate dimineața, alegea cu grijă un strat dublu de tricouri cu mânecă lungă și o pereche de pantaloni din flanel, și își strângea părul într-o coadă neglijentă. O oră îi lua ca să pară că abia se dăduse jos din pat, că nu o ținuse trează deloc gândul la cele întâmplate. În perioada aceasta, viața ei nu se rezuma decât la a-i face pe oameni să creadă că era altcineva decât în realitate.

Trixie intră în marea de zgomote din hol – dulăpioarele scrâșneau precum dinții, băieții strigau planuri de după-amiază peste capetele elevilor din clasele mai mici, monedele erau pescuite de prin buzunare pentru automatele de băuturi. Păși pe o ușă și se încurajă ca să suporte următoarele patruzeci și opt de minute. Psihologia era singura oră pe care o avea cu Jason, elev în clasa a unsprezecea. Era un opțional. Adică un mod elegant de a spune: *Tu ai vrut-o.*

El se afla deja acolo; știa asta din felul în care aerul îi împresurase corpul, ca un câmp electric. Purta cămașa decolorată din denim pe care ea o împrumutase o dată, când el vărsase cola pe ea în timp ce

învățau, și părul lui negru era răvășit. *Ai nevoie de o cărare*, îi spunea ea, iar el râdea. *Am unele mai bune*, zicea el în replică.

Mirosul lui ajunse la ea – șampon și gumă mentolată și, incredibil, dar adevărat, aburul rece și alb al gheții cumplite. Era același miros al tricoului pe care îl ascunsese ea în fundul sertarului cu pijamale, cel pe care băiatul nu știa că ea îl are, cel pe care îl înfășura în jurul pernei în fiecare seară înainte să adoarmă. Tricoul păstra detaliile în visele ei: o bătătură pe marginea încheieturii lui Jason, frecată până la carne vie de mănușa de hochei. Sunetul glasului său, învăluit în flanel, când ea îl suna la telefon și îl trezea. Felul în care el răsucea un creion în jurul degetelor de la o mână când era agitat sau gândea intens.

Asta făcea când se despărțise de ea.

Trase adânc aer în piept și trecu pe lângă scaunul pe care Jason stătea cocoșat, cu privirea concentrată asupra cuvintelor urâte pe care elevii le zgâriaseră pe pupitru în atâția ani de plictiseală. Ea simți cum fața lui ardea de efortul de a evita să se uite la ea. Părea nefiresc să treacă pe lângă el, să nu-l simtă trăgând-o de curelele ghiozdanului până când obținea întreaga ei atenție. „Vii la antrenament, da?" întreba el. De parcă s-ar fi putut pune problema.

Domnul Torkelson îi așezase în bănci, și Trixie nimerise în primul rând – detestase asta în primele trei luni ale anului școlar, dar acum era extrem de recunoscătoare, fiindcă se putea uita la tablă fără să-l vadă cu coada ochiului pe Jason sau pe oricine altcineva. Se așeză pe scaun și își deschise mecanic caietul, evitând să se uite la centipedul uriaș din pastă corectoare care fusese numele lui Jason.

Când simți o mână pe umăr – o mână caldă, lată de băiat –, rămase fără suflu. Jason avea de gând să-și ceară iertare; își dăduse seama că făcuse o greșeală; voia să o întrebe dacă îl poate ierta vreodată. Se întoarse; un *da* îi juca pe buze precum chemarea unui fluier, dar se trezi față în față cu Moss Minton, cel mai bun prieten al lui Jason.

– Hei. Moss se uită peste umăr către locul în care Jason stătea încă aplecat peste pupitru. Ești bine?

Trixie netezi marginile temei de acasă.

– De ce n-aș fi?

– Voiam doar să-ți spun că toți îl credem un fraier.

Toți. Toți putea însemna echipa campioană de hochei, ai cărei căpitani erau Moss și Jason. Putea însemna toată clasa a unsprezecea. Putea însemna oricine, mai puțin ea. Partea aceea era aproape la fel de dificilă precum pierderea lui Jason: încerca să treacă prin terenul minat al prietenilor comuni, să afle cine îi mai aparține în continuare.

– Cred că tipa aia e doar o chestie de curiozitate, și apoi îi trece, zise Moss; cuvintele sale erau ca niște pietre aruncate de pe o stâncă.

Scrisul lui Trixie începu să plutească pe pagina din fața ei. *Te rog să pleci*, se gândi ea, rugându-se fierbinte să capete puterea telekinetică necesară pentru a distrage atenția, și, o dată în viață, ceva îi merse bine. Domnul Torkelson intră, trânti ușa și veni în fața clasei.

– Doamnelor și domnilor, anunță el, de ce visăm?

Un drogat din ultimul rând răspunse:

– Pentru că Angelina Jolie nu vine la liceul din Bethel.

Profesorul râse.

– Da, și ăsta-i un motiv. Sigmund Freud chiar ar putea fi de acord cu tine. El spunea că visele sunt „calea regală" spre inconștient, alcătuite din toate dorințele interzise pe care le ai și pe care ți-ai dori să nu le ai.

Visele, se gândi Trixie, erau ca baloanele de săpun. Te puteai uita la ele de la distanță, și erau frumoase. Dar când te apropiai prea mult cu fața de ele, începeau să te usture ochii. Se întrebă dacă Jason avea aceleași vise pe care le avea și ea, genul după care te trezeai fără suflare și cu inima aplatizată ca o monedă.

– Domnișoară Stone? repetă profesorul.

Trixie roși. Nu avea idee ce întrebase Torkelson. Simțea privirea lui Jason ca o lovitură de bici pe ceafa ei.

– Am eu unul, domnule T, strigă Moss de undeva din spatele ei. Patinez la regionale, și vine o pasă către mine, dar dintr-odată crosa mea e ca o spaghetă...

– Oricât de frapant de freudian ar fi visul tău, Moss, chiar aș vrea s-o ascult pe Trixie.

Ca și în cazul unuia dintre supereroii tatălui ei, simțurile lui Trixie se ascuțiră. Auzi cum fata din spatele clasei îi strecura un bilețel secret prietenei sale de pe rândul celălalt, cum Torkelson își împreuna

mâinile şi, cel mai rău, auzi legătura întreruptă când Jason închise ochii. Mâzgăli cu pixul pe degetul mare.

– Nu-mi amintesc nici un vis.

– Vă petreceţi a şasea parte din viaţă dormind, domnişoară Stone. Ceea ce în cazul dumitale reprezintă circa doi ani şi jumătate. Cu siguranţă nu aţi refulat doi ani şi jumătate din viaţă?

Trixie scutură din cap, se uită la profesor şi deschise gura.

– Mi... mi se face rău, reuşi să îngaime, şi, în timp ce sala de clasă se învârtea în jurul ei, îşi luă cărţile şi o rupse la fugă.

În toaletă, îşi aruncă ghiozdanul sub rândul de chiuvete albe, pătrate, care semănau cu dinţii falşi ai unui uriaş, şi se chirci în faţa uneia dintre toalete. Vomită, deşi ar fi pus pariu că nu mai avea ce să dea afară. Apoi se aşeză pe podea şi îşi lipi obrazul fierbinte de paravanul metalic al cabinei.

Problema nu era că Jason se despărţise de ea în ziua în care împlineau trei luni de relaţie. Nu era că Trixie – o fată dintr-a noua, care aparent trăsese lozul câştigător, un nimeni ridicat la rangul de regină, prin asociere – îşi pierduse statutul de Cenuşăreasă. Problema era că ea chiar credea că poţi afla la paisprezece ani că dragostea face ca sângele să-ţi circule prin vene cu viteza luminii, că îţi colorează visele ca într-un caleidoscop. Trixie ştia că nu l-ar fi putut iubi atât de mult pe Jason dacă nu ar fi iubit-o şi el la fel, aceasta era problema ei.

Ieşi din cabină şi dădu drumul la apă în chiuvetă. Se stropi pe faţă şi se şterse cu un prosop maro de hârtie. Nu voia să se întoarcă în clasă, niciodată, aşa că scoase tuşul de ochi şi rimelul, luciul de buze şi oglinda compactă. Avea părul mamei sale, de o nuanţă intensă de cupru, şi tenul închis la culoare al tatălui ei. Urechile îi erau prea ascuţite, şi bărbia prea rotundă. Buzele erau în regulă, presupunea ea. O dată, la ora de desen, profesorul spusese că sunt clasice şi îi pusese pe ceilalţi elevi să le deseneze. Ochii ei însă erau cei care o speriau. Deşi înainte avuseseră o nuanţă închisă de verde, acum erau de un verde îngheţat, atât de deschis încât abia dacă mai era o culoare. Trixie se întreba dacă ţi se poate duce pigmentul de la prea mult plâns.

Închise oglinda cu un gest violent, dar, după ce se gândi mai bine, o deschise şi o aşeză pe podea. Trebui să o calce în picioare de trei ori

ca să se spargă. Aruncă discul din plastic şi toate cioburile, mai puţin unul. Era în formă de lacrimă, rotunjit la un capăt şi ascuţit ca un pumnal la celălalt.

Alunecă în jos cu spatele lipit de peretele din toaletă placat cu faianţă până când se aşeză sub chiuvetă. Apoi trase cuţitul improvizat peste pânza albă a interiorului braţului. De îndată ce făcu asta, îşi dori să poată da timpul înapoi. Nebunele recurgeau la acest gest, tipele care mergeau ca nişte zombi în romanele pentru adolescenţi.

Dar.

Trixie simţi pişcătura pielii când se despică, şi sângele urcă la suprafaţă, dulce şi abundent.

O durea, dar nu la fel de tare ca toate celelalte lucruri.

– Trebuie să faci ceva îngrozitor ca să ajungi în ultimul cerc al infernului, afirmă Laura retoric, măsurându-şi clasa cu privirea. Iar Lucifer era mâna dreaptă a lui Dumnezeu. Aşadar, ce s-a întâmplat?

Fusese un simplu dezacord, gândi Laura. Asemenea oricărei alte prăpastii între oameni, oarecum, aşa începuse.

– Într-o zi, Dumnezeu s-a întors către amicul lui, Lucifer, şi a spus că se gândea să le dea acelor jucărioare distractive pe care le crease – şi anume oamenii – dreptul de a alege cum să se poarte. Liberul-arbitru. Lucifer considera că acea putere trebuie să le aparţină numai îngerilor. A orchestrat o lovitură şi a pierdut amarnic.

Laura începu să se plimbe printre rânduri – un dezavantaj al accesului gratuit la internet la facultate era că studenţii profitau de orele de curs pentru a face cumpărături on-line şi a descărca filme porno, dacă profesorul nu era vigilent.

– Ceea ce face *Infernul* atât de strălucit sunt *contrapassi* – pedepsele date pe măsura greşelilor. În mintea lui Dante, păcătoşii plătesc într-un mod care reflectă greşelile comise pe pământ. Lucifer nu a vrut ca omul să aibă puterea de a alege, aşa că ajunge literalmente paralizat în gheaţă. Clarvăzătorii se plimbă cu capetele întoarse la spate. Adulterii ajung lipiţi pentru eternitate, fără a obţine nici o satisfacţie din asta. Laura alungă imaginea care îi apăruse în minte. Din câte se pare, glumi ea, testele clinice pentru Viagra au fost făcute în infern.

Studenții izbucniră în râs, și ea se întoarse spre podium.

– În anii 1300 – înainte ca italienii să poată viziona *Răzbunarea Lorzilor Sith* sau *Stăpânul Inelelor* –, acest poem reprezenta lupta supremă între bine și rău, zise ea.

Cei patru studenți care conduceau secțiunile clasei la acest curs stăteau cu toții în primul rând, cu computerele așezate în echilibru pe genunchi. Mă rog, trei dintre ei. Era Alpha, cea care se autointitulase retrofeministă; din câte știa Laura, asta însemna că ținea o mulțime de discursuri despre faptul că femeile moderne au fost împinse atât de departe de casă încât nu se mai simt confortabil înăuntru. Lângă ea, Aine mângâlea pe interiorul unui braț de alabastru – cel mai probabil propriile poeme. Naryan, care tasta mai repede decât respira Laura, ridică ochii din laptop și se uită la ea, precum o pasăre gata să prindă în cioc o frimitură de pâine. Numai Seth stătea tolănit pe scaun, cu ochii închiși și părul lung răsfirat peste față. *Sforăia?*

Laura simți cum i se înroșește ceafa. Întorcându-se cu spatele la Seth Dummerston, se uită la ceasul din spatele sălii de curs.

– Asta e tot pentru azi. Citiți până la cântul al cincilea, le indică ea. Miercurea viitoare, vorbim despre justiție poetică versus pedeapsă divină. Și să aveți un weekend plăcut.

Studenții își strânseră ghiozdanele și laptopurile, discutând despre trupele care cântau mai târziu și despre petrecerea frăției BΘΠ care adusese un camion de nisip adevărat pentru Noaptea Caraibiană. Își înfășurară fularele în jurul gâturilor ca pe niște bandaje colorate și ieșiră pe rând din sală, cursul Laurei fiind deja dat uitării.

Laura nu avea nevoie să se pregătească pentru următorul curs, fiindcă îl trăia. *Ai grijă ce-ți dorești*, se gândi ea. *Fiindcă s-ar putea să ți se întâmple.*

Cu șase luni în urmă, fusese atât de sigură că era în regulă ce făcea; o aventură amoroasă i se părea atât de firească încât nu putea să-i pună punct; ar fi fost o greșeală strigătoare la cer dacă nu o lăsa să prindă aripi. Când mâinile lui îi explorau corpul, ea se transforma: nu mai era cerebrala profesoară Stone, ci o femeie pentru care sentimentele prevalau asupra rațiunii. Acum însă, când Laura înțelegea ce făcuse, voia să dea vina pe o tumoare, pe o nebunie temporară,

pe orice, mai puțin pe propriul egoism. Acum, tot ce își dorea era să controleze daunele: să-i pună punct, să se întoarcă în sânul familiei sale înainte ca membrii ei să-și dea seama cât timp lipsise.

Când sala se goli, Laura stinse luminile din tavan. Căută în buzunar cheile de la birou. La naiba, le lăsase în geanta de laptop?

– *Bine și rău.*

Laura se întoarse, recunoscând deja inflexiunile catifelate, sudiste ale vocii lui Seth Dummerston. Băiatul se ridică și se îndreptă, întinzându-și corpul lung după repriza de somn.

Ea se uită la el cu o privire rece.

– Ai adormit la cursul meu.

– M-am culcat târziu.

– Și a cui e vina? întrebă Laura.

Seth o privi lung, așa cum și ea obișnuise să-l privească, apoi se aplecă în față până când gura îi trecu razant pe lângă gura ei.

– Tu să-mi spui, șopti el.

Trixie coti și îi văzu: Jessica Ridgeley, cu părul ei lung și blond și piele perfectă, se sprijinea de ușa sălii audiovizuale și se săruta cu Jason.

Deveni o stâncă, iar marea de elevi se despică în jurul ei. Urmări mâinile lui Jason strecurându-se în buzunarele din spate ale blugilor Jessicăi. Vedea gropița din partea stângă a gurii lui, cea care se forma numai când vorbea din inimă.

Oare îi spunea că sunetul lui preferat e bufnitura pe care o fac rufele când se învârtesc în uscător? Că uneori trecea pe lângă telefon cu gândul că ea o să-l sune, și, ce să vezi, chiar îl suna? Că odată, pe când avea zece ani, spărsese un automat de bomboane, fiindcă voia să știe ce se întâmplă cu monedele înghițite de aparat?

Oare ea îl *asculta* măcar?

Deodată, Trixie simți cum o apucă cineva de braț și începe să o tragă pe culoar, pe ușă afară, în curte. Simți în nări scăpăratul acru al unui chibrit, și un minut mai târziu, o țigară îi fu înfiptă între buze.

– Trage în piept, ordonă Zephyr.

Zephyr Santorelli-Weinstein era cea mai veche prietenă a lui Trixie. Avea niște ochi enormi, de căprioară, și piele măslinie, și cea mai tare mamă de pe planetă, care îi cumpăra bețișoare parfumate pentru cameră și o dusese să-și facă un piercing în buric, de parcă era un ritual al adolescenței. Avea și tată, dar locuia în California cu noua lui familie, iar Trixie știa că nu trebuie să aducă vorba despre acest subiect.

– Ce oră ai acum?

– Franceză.

– Madame Wright e senilă. Hai să chiulim.

Liceul din Bethel avea un campus deschis, nu fiindcă administrația ar fi fost o promotoare atât de înflăcărată a libertății adolescenților, ci pentru că pur și simplu nu aveai unde să te duci. Trixie mergea pe lângă Zephyr de-a lungul drumului de acces spre școală, ferindu-și fețele de vânt, cu mâinile vârâte în buzunarele jachetelor North Face. Tăietura în cruciș pe care și-o făcuse cu o oră în urmă pe braț nu mai sângera, dar frigul îi dădea usturimi. Trixie începu să respire pe gură, într-un gest reflex, pentru că, deși erau departe, simțeau duhoarea de gaze și ouă stricate ce venea de la fabrica de hârtie din nord, unde lucrau majoritatea adulților din Bethel.

– Am auzit ce s-a întâmplat la psiho, spuse Zephyr.

– Minunat, mormăi Trixie. Acum, toată lumea crede că sunt o ratată și o ciudată.

Zephyr luă țigara din mâna lui Trixie și trase ultimele fumuri.

– Ce-ți pasă ce crede toată lumea?

– Nu toată lumea, recunoscu Trixie. Simți cum ochii i se umplu din nou de lacrimi înțepătoare și se șterse cu mănușa. Vreau s-o omor pe Jessica Ridgeley.

– În locul tău, l-aș omorî pe Jason, spuse Zephyr. De ce pui la suflet?

Trixie scutură din cap.

– Eu sunt cea care trebuie să fie cu el, Zephyr. Pur și simplu știu asta.

Ajunseseră la cotitura râului de după parcare, unde podul se întindea peste râul Androscoggin. În perioada aceasta a anului, era înghețat aproape complet, cu sculpturi grozave din arabescuri artistice, care se

formau pe măsură ce gheața urca în jurul pietrelor ghemuite pe fundul albiei. Încă patru sute de metri, și ajungeau în oraș, care consta practic dintr-un restaurant chinezesc, un minimarket, o bancă, un magazin de jucării și o groază de nimicuri.

Zephyr o privi câteva minute pe Trixie cum plânge, apoi se sprijini de balustrada podului.

– Vrei vestea bună sau vestea proastă?

Trixie își suflă nasul într-un șervețel vechi, pe care îl găsi în buzunar.

– Vestea proastă.

– Martir, zise Zephyr cu un rânjet. Vestea proastă e că prietena mea cea mai bună și-a depășit oficial perioada de grație de două săptămâni de jelit după o relație, și de acum încolo va fi penalizată.

La auzul acestor cuvinte, Trixie schiță un zâmbet.

– Care-i vestea bună?

– Mă văd cu Moss Minton.

Trixie simți încă o durere în piept. Prietena ei cea mai bună și prietenul cel mai bun al lui Jason?

– Serios?

– Mă rog, poate nu *mă văd* neapărat cu el. M-a așteptat azi după engleză să mă întrebe dacă ești bine... dar na, mă gândesc că putea să întrebe pe *oricine*, nu?

Trixie își șterse nasul.

– Minunat. Mă bucur că suferința mea face minuni pentru viața ta amoroasă.

– Păi, cu siguranță nu face nimic pentru *a ta*. Nu poți să plângi atâta după Jason. Știe că ești obsedată. Zephyr scutură din cap. Tipii nu vor fete pretențioase, Trix. O vor... pe Jessica Ridgeley.

– Ce dracu' vede la ea?

Zephyr ridică din umeri.

– Cine știe? Mărimea de la sutien? IQ-ul de Neanderthal?

Își trase în față geanta tip poștaș, ca să poată scormoni după o punguță de bomboane M&M's. Agățat de marginea genții, era un șir de douăzeci de agrafe roz de birou.

Trixie cunoştea fete care ţineau evidenţa partidelor de sex într-un jurnal, sau prinzând ace de siguranţă de limba unui pantof sport. În cazul lui Zephyr, erau agrafe de birou.

– Un tip nu te poate răni dacă nu-i dai voie, zise Zephyr, trecându-şi degetul peste agrafe ca să le facă să se mişte.

Nu mai era la modă să ai un iubit sau o iubită; cei mai mulţi copii căutau doar aventuri la întâmplare. Gândul neaşteptat că probabil şi Trixie fusese aşa ceva pentru Jason îi provocă greaţă.

– Eu nu pot să fiu aşa.

Zephyr deschise punga cu bomboane şi i-o pasă lui Trixie.

– Prieteni cu beneficii. Asta vor tipii, Trix.

– Dar ce vor fetele nu contează?

Zephyr ridică din umeri.

– Hei, sunt varză la algebră, n-am ureche muzicală şi sunt întotdeauna selectată ultima în echipă la sport... dar se pare că sunt destul de talentată când vine vorba să mi-o trag.

Trixie se întoarse râzând.

– Ţi se *spune* asta?

– Nu critica înainte să încerci. Ai parte de toată distracţia fără nici o obligaţie. Şi a doua zi, te porţi ca şi cum nu s-a-ntâmplat nimic.

Trixie trase de şirul de agrafe de birou.

– Dacă te porţi ca şi cum nu s-a-ntâmplat nimic, atunci de ce mai ţii evidenţa?

– Când ajung la o sută, pot să cer un inel decodor gratis, spuse Zephyr, ridicând din umeri. Nu ştiu. Presupun că nu vreau să uit de unde am plecat.

Trixie deschise palma şi se uită la bomboanele M&M's. Colorantul alimentar începea deja să-i curgă pe piele.

– De ce crezi că în reclame zic că nu ţi se topeşte în mână, când se întâmplă asta mereu?

– Pentru că toată lumea minte, răspunse Zephyr.

Toţi adolescenţii ştiau că aşa e. Procesul creşterii nu era altceva decât încercarea de a-ţi da seama ce uşi nu ţi-au fost trântite încă în nas. Ani de zile, părinţii îi spuseseră lui Trixie că poate deveni orice, că poate avea orice, că poate face orice. Din acest motiv fusese atât de

dornică să crească – până când ajunsese la adolescență și se izbise de zidul mare și gros al realității. Dar se pare că *nu putea* avea orice voia. Nu ajungeai să fii drăguță sau isteață, ori populară doar pentru că așa voiai. Nu deținei controlul propriului destin; erai prea ocupată să încerci să te integrezi. Chiar și acum, în timp ce stătea acolo, milioane de părinți își pregăteau copiii pentru a înfrunta dezamăgiri.

Zephyr se uită în zare, peste balustradă.

– E a treia oară când chiulesc de la engleză săptămâna asta.

La franceză, Trixie rata un test despre *le subjonctif*. Și verbele aveau moduri, se pare: trebuiau conjugate cu totul altfel în propoziții care exprimă dorințe, îndoieli, aspirații, judecăți. Memorase în seara precedentă expresiile care cer subjonctivul: *Este improbabil ca. Nu este clar dacă. Se pare că. Se poate că. Cu toate că. Indiferent dacă. Fără ca.*

Nu avea nevoie de o stupiditate de *leçon* care să o învețe ceva ce știa de ani de zile: dacă ai de-a face cu un lucru negativ sau nesigur, există niște reguli de respectat.

Dacă ar fi avut de ales, Daniel ar fi desenat un personaj negativ de fiecare dată.

Nu prea aveai ce face cu eroii. Veneau cu un set de standarde tradiționale: un maxilar pătrat, gambe excesiv de dezvoltate, dinți perfecți. Erau cu un cap mai înalți decât un bărbat mediu. Erau niște minuni anatomice, cu o musculatură bine dezvoltată. Purtau cizme ridicole, până la genunchi, pe care nici un individ fără puteri supraomenești nu le-ar fi purtat nici mort.

Pe de altă parte, tipul cel rău putea să aibă o față în formă de ceapă, de nicovală, de clătită. Ochii puteau să-i iasă din orbite sau să i se înfunde în pliurile pielii. Fizicul său putea fi musculos sau cadaveric, blănos sau cauciucat, sau acoperit cu solzi de șopârlă. Putea vorbi cu fulgere, putea arunca flăcări, putea înghiți munți. Un personaj negativ îți lăsa creativitatea să zburde liberă.

Problema era că nu-l puteai avea pe unul fără celălalt. Nu putea exista personaj negativ în lipsa unuia pozitiv care să definească standardul. După cum nu putea exista un personaj pozitiv până când cel negativ nu arăta cât de mult se putea îndepărta de calea cea dreaptă.

În acea zi, Daniel stătea aplecat asupra mesei de desen, pierzând vremea. Își răsucea creionul mecanic; frământa o gumă în palmă. Se distra de minune transformându-și personajul principal într-un uliu. Anvergura aripilor îi ieșise bine, dar nu reușea să umanizeze chipul din spatele ochilor strălucitori și al ciocului.

Daniel era ilustrator de reviste de benzi desenate. În timp ce Laura obținuse toate calificările academice care să-i aducă un post de titular la colegiul Monroe, el lucrase de acasă, cu Trixie la picioare, desenând capitole de umplutură pentru DC Comics. Stilul său atrăsese atenția companiei Marvel, care îl rugase în nenumărate rânduri să meargă în New York ca să lucreze la Ultimate X-Men, dar Daniel pusese familia înaintea carierei. Făcea artă grafică pentru a plăti ipoteca – sigle și ilustrații pentru buletinele informative ale unor firme –, până anul trecut, cu puțin timp înainte să împlinească patruzeci de ani, când Marvel îl angajase să lucreze de acasă la un proiect propriu.

Ținea o fotografie cu Trixie deasupra spațiului său de lucru, nu doar fiindcă o iubea, ci și fiindcă, pentru acest roman grafic anume – *Al zecelea cerc* –, ea era sursa lui de inspirație. În fine, Trixie și Laura. Obsesia Laurei pentru Dante îi oferise scheletul poveștii, iar Trixie îi dăduse imboldul necesar. Daniel era însă responsabil cu crearea personajului principal – Wildclaw –, un erou cum nu se mai pomenise în literatura de gen.

Istoric vorbind, benzile desenate se adresau băieților adolescenți. Daniel propusese un concept diferit la Marvel: un personaj destinat segmentului de adulți care crescuseră cu benzi desenate, dar care acum aveau puterea de cumpărare care le lipsise în adolescență. Adulți care își doreau pantofi sport promovați de Michael Jordan și care se uitau la emisiuni de știri asemănătoare celor de pe MTV, și care jucau Tetris pe un Nintendo DS în timpul zborului la clasa business. Adulți care s-ar fi identificat imediat cu alter egoul lui Wildclaw, Duncan: un tată de vreo patruzeci și ceva de ani, care știa că e infernul pe pământ să îmbătrânești, care voia să-și știe familia în siguranță, pe care îl controlau propriile puteri, în loc să fie invers.

Firul epic al romanului său grafic îl urmărea pe Duncan, un tată obișnuit care își căuta fata răpită de diavol și dusă în cercurile

infernului lui Dante. Când era provocat, din cauza furiei sau a fricii, Duncan se metamorfoza în Wildclaw – devenea literalmente un animal. Ideea era următoarea: forța presupunea întotdeauna o pierdere a umanității. Dacă Duncan se transforma întrun uliu sau într-un urs ori într-un lup pentru a scăpa de o creatură periculoasă, o parte din sine avea să rămână astfel. Cea mai mare temere a sa era că, dacă și când *avea* să-și găsească fiica pierdută, aceasta nu avea să-l mai recunoască în făptura care devenise pentru a o salva.

Daniel se uită în jos la ceea ce avea pe pagină până acum și oftă. Problema nu era să deseneze uliul – putea face asta și în somn –, ci să se asigure că cititorul îl vedea pe omul din spatele animalului. Nu era vreo noutate să aibă un erou care se transforma în animal, dar Daniel dăduse peste acest concept cu onestitate. Crescuse într-un sat de indigeni din Alaska, fiind singurul copil alb de acolo; mama lui era profesoară, și tatăl lui pur și simplu dispăruse. În Akiak, poporul yupik vorbea cu dezinvoltură despre copii care plecau să trăiască cu focile, despre bărbați care împărțeau casa cu urșii negri. O femeie se măritase cu un câine și dăduse naștere unor cățeluși, după care, dându-le jos blana, descoperise că erau de fapt niște bebeluși. Animalele erau practic oameni neomenești, cu aceeași capacitate de a lua decizii conștiente, și aveau umanitatea în sânge. Vedeai asta în felul în care stăteau laolaltă la masă, sau se îndrăgosteau, ori jeleau. Și situația era valabilă și în sens invers: uneori, se dovedea că un om avea în el o parte animalică ascunsă.

Cel mai bun prieten al lui Daniel, singurul său prieten din sat, de altfel, era un băiat yupik pe nume Cane, al cărui bunic își asumase rolul de a-l învăța pe Daniel să vâneze și să pescuiască, și tot ce ar fi trebuit să-l învețe tatăl său. De pildă, că după ce omorai un iepure, trebuia să păstrezi tăcere, pentru ca spiritul animalului să poată veni în vizită. Că la tabăra de pescuit, eliberai oasele somonului în apă, șoptind *Ataam taikina*. Vino înapoi.

Daniel își petrecuse cea mai mare parte din copilărie dorindu-și să plece. Era *kassʼaq*, un copil alb, un motiv suficient să fie tachinat sau intimidat ori bătut. Pe când era de vârsta lui Trixie, se îmbăta deja, distrugea obiecte și avea grijă ca toată lumea să știe că nu trebuie să se

pună cu el. Dar când nu făcea aceste lucruri, desena – personaje care, în ciuda tuturor piedicilor, luptau și câștigau. Personaje pe care le ascundea pe marginile manualelor și pe pânza palmei goale. Desena ca să evadeze, și, în cele din urmă, la vârsta de șaptesprezece ani, reușise să evadeze.

Când Daniel a plecat din Akiak, nu s-a mai uitat înapoi. A învățat cum să nu-și mai folosească pumnii, cum să-și reverse furia în pagină. A găsit o breșă în industria benzilor desenate. Nu vorbea niciodată despre viața sa din Alaska, iar Trixie și Laura știau că nu trebuie să pună întrebări. A devenit un tată obișnuit din suburbii, care antrena echipa de fotbal, făcea burgeri la grătar și tundea gazonul, un bărbat la care nu te-ai fi așteptat niciodată să fi fost acuzat de ceva atât de înfiorător încât să încerce să fugă de sine.

Daniel stoarse guma de șters pe care o frământa în mână și șterse complet uliul pe care încercase să-l deseneze. Poate dacă începea cu Duncan-omul, în loc de Wildclaw-animalul? Luă creionul mecanic și începu să schițeze ovale stângace și articulații mâzgălite, care se materializară în eroul său improbabil. Fără spandex, fără cizme înalte, fără mască pe jumătate din chip: costumul obișnuit al lui Duncan era o jachetă jerpelită, jeanși și sarcasm. Ca și Daniel, Duncan avea păr negru dezordonat și un ten închis la culoare. Ca și Daniel, Duncan avea o fiică adolescentă. Și, ca și Daniel, tot ce făcea sau nu făcea Duncan era legat de un trecut despre care refuza să discute.

La drept vorbind, Daniel se desena de fapt pe sine.

Mașina lui Jason era un Volvo vechi care îi aparținuse bunicii sale înainte să moară. Scaunele fuseseră retapițate cu roz, culoarea ei preferată, de către bunicul lui Jason când bunica împlinise optzeci și cinci de ani. Jason îi spusese lui Trixie că se gândea să le schimbe în nuanța originală, bej, dar cum să te pui cu genul acela de iubire?

Antrenamentul de hochei se terminase cu cincisprezece minute în urmă. Trixie aștepta în frig, cu mâinile îngropate în mânecile jachetei, până când Jason ieși de pe patinoar. Geanta lui enormă de hochei îi atârna pe umăr, iar el râdea în timp ce mergea alături de Moss.

Speranța era o latură patologică a pubertății, ca acneea și exploziile hormonale. Puteai să pari cinic în fața lumii, dar era doar un mecanism de apărare, precum acoperirea unui coș, fiindcă era prea jenant să recunoști că, în ciuda șuturilor pe care ți le dădea viața, nu te dăduseși bătut.

Când Jason o zări, Trixie încercă să pretindă că nu vede expresia ce îi traversă chipul precum o stafie – regret sau, poate, resemnare. În schimb, se concentră asupra faptului că venea singur spre ea.

– Hei, zise ea pe un ton egal, mă duci și pe mine acasă?

El ezită, suficient de mult cât ea să se ofilească din nou pe dinăuntru. Apoi încuviință și descuie mașina. Trixie se strecură pe locul din dreapta în timp ce Jason își băgă echipamentul în mașină, porni motorul și dădu drumul la căldură. Trixie se gândi la o mie de întrebări – *Cum a fost la antrenament? Crezi că mai ninge? Ți-e dor de mine?* –, dar nu fu în stare să vorbească. Era prea mult să stea acolo, pe scaunul roz, la treizeci de centimetri de Jason, așa cum mai stătuse lângă el în mașină de o sută de ori până atunci.

Jason ieși de pe locul de parcare și își drese vocea.

– Te simți mai bine?

Decât *ce*? se gândi ea.

– Ai plecat de la psiho de dimineață, îi aminti Jason.

Ora aceea parcă fusese acum o eternitate. Trixie își dădu părul după ureche.

– Da, zise ea, și se uită în pământ.

Trixie se gândi la felul în care Jason obișnuia să apuce schimbătorul de viteze, astfel încât să o țină automat de mână când se întindea după el. Își strecură palma sub coapsă și apucă scaunul, ca să evite vreun gest stupid.

– Ei bine, ce faci aici? întrebă Jason.

– Voiam să te întreb ceva, spuse Trixie trăgând adânc aer în piept pentru a-și face curaj. Cum reușești?

– Ce?

– Totul. Știi tu. Să mergi la ore și la antrenamente. Să reziști toată ziua. Să te porți ca și cum... nimic nu a contat.

Jason înjură în barbă şi trase maşina pe dreapta. Apoi întinse mâna peste scaun şi îi şterse obrazul cu degetul mare; până atunci, ea nu-şi dăduse seama că plânge.

– Trix, oftă el, a contat.

Lacrimile îi şiroiau acum pe obraji.

– Dar te *iubesc*, zise Trixie.

Nu exista nici un întrerupător la îndemână pe care să-l apese ca să oprească şuvoiul de sentimente, nici un mod de a reprima amintirile care o năpădeau şi îi ardeau măruntaiele precum acidul, fiindcă nu era în stare să le stăpânească. Nu putea da vina pe Jason; nici ea nu se plăcea în acea stare. Dar nu se putea transforma din nou în fata care fusese înainte să-l cunoască; fata aceea nu mai exista. Acum, ce mai era de făcut?

Jason ezita, ea îşi dădea seama de asta. Când se întinse peste consolă ca să o ia în braţe, ea îşi cuibări capul în gâtul lui şi îşi rotunji gura pe pielea lui sărată.

– Mulţumesc, murmură ea, lui Dumnezeu sau lui Jason, ori poate amândurora.

– Trixie, trebuie să încetezi. S-a terminat, fură cuvintele lui.

Propoziţia aceea ca o adevărată sentinţă căzu între ei ca o ghilotină. Trixie se desprinse din braţele lui, ştergându-şi ochii cu mâneca pufoasă a jachetei.

– Dacă e vorba de *noi*, cum se face că *tu* decizi?

Când el nu răspunse – *nu putu* să răspundă –, Trixie se întoarse şi se uită prin parbriz. Constată că încă erau în parcare. Nu se mişcaseră de pe loc.

Tot drumul spre casă, Laura plănui cum să-i dea vestea lui Seth. Pe cât de flatant era ca un tip de douăzeci şi ceva de ani să considere atrăgătoare o femeie de treizeci şi opt de ani, pe atât de greşit era: Laura era profesoara lui; era căsătorită; era mamă. Realitatea ei era alcătuită din şedinţe cu profesorii şi lucrări publicate, din seminare organizate acasă la decanul ştiinţelor umane, nemaivorbind de şedinţe cu părinţii la şcoală la Trixie şi de griji legate de încetinirea propriului metabolism şi de posibilitatea de a face economii la abonamentul telefonului mobil,

trecând în altă rețea. Își spuse că nu conta că Seth o făcea să se simtă precum un fruct văratic gata să cadă de pe creangă; nu își amintea să mai fi simțit vreodată asta cu Daniel, în ultimul deceniu.

Se dovedea că faptul de a face ceva greșit îi stârnea adrenalina. Seth era brunet, inconsecvent, imprevizibil, și – oh, Doamne, simplul fapt că se gândea la el o făcea să conducă cu prea mare viteză pe drumul acesta. Pe de altă parte, soțul Laurei era cel mai statornic și blând om pe care te puteai bizui în tot statul Maine. Daniel nu uita niciodată să scoată pubelele de reciclat; punea cafeaua la făcut de cu seară, fiindcă ea era morocănoasă până nu-și bea cana de dimineață; nu se plângea nici o clipă de faptul că devenise un nume consacrat în industria benzilor desenate cu un deceniu întreg mai târziu decât și-ar fi dorit, fiindcă era părintele casnic. Uneori, în mod ridicol, cu cât perfecțiunea lui atingea cote maxime, cu atât mai mult se enerva ea, ca și cum generozitatea lui exista numai pentru a-i scoate ei în evidență propriul egoism. În cazul ăsta, era doar vina ei – nu ea fusese cea care îi dăduse ultimatumul, care spusese că el trebuie să se schimbe?

Problema era (dacă era să fie sinceră cu sine însăși) că atunci când îi ceruse să se schimbe, ea se concentra asupra lucrurilor de care credea că are nevoie. Uitase să ia în calcul toate lucrurile pe care avea să le piardă. Ce îi plăcuse cel mai mult la Seth – fiorul de a face un lucru interzis, faptul că înțelegea că femeile ca ea nu înnodau legături cu bărbații ca el – era exact ceea ce o făcuse odinioară să se îndrăgostească de Daniel.

Cochetase cu ideea de a-i spune lui Daniel despre aventură, dar la ce bun, în afară de a-l răni? În schimb, avea să se compenseze cu vârf și îndesat. Avea să-l sufoce cu bunătate. Avea să fie cea mai bună soție, cea mai bună mamă, cea mai atentă iubită. Avea să-i dea înapoi ceea ce, spera ea, el nu-și dăduse seama că pierduse.

Chiar și Dante spunea că dacă mergeai prin infern, puteai să urci în paradis.

În oglinda retrovizoare, Laura văzu un joc de lumini intermitente.

– *La naiba!* mormăi ea, trăgând pe dreapta în timp ce mașina poliției se opri fix în spatele Toyotei sale.

Veni spre ea un ofiţer înalt, a cărui siluetă se contura în farurile maşinii.

– Bună seara, doamnă! Ştiaţi că aţi depăşit limita legală de viteză?

Din câte se pare, nu, se gândi Laura.

– Vă rog să prezentaţi permisul şi... doamnă profesoară Stone? Dumneavoastră sunteţi?

Laura se uită la chipul ofiţerului. Nu ştia de unde să-l ia, dar era suficient de tânăr; probabil îi fusese profesoară. Îi oferi cea mai umilă expresie. Oare luase o notă destul de mare la cursul ei cât să nu-i dea amendă?

– Bernie Aylesworth, zise el, zâmbindu-i Laurei. Am urmat cursul dumneavoastră despre Dante în ultimul an, în 2001. Am fost respins cu un an înainte.

Laura ştia că e o profesoară populară – cursul ei despre Dante era cotat mai bine chiar decât prelegerile de Introducere în fizică, la care Jeb Wetherby trăgea cu maimuţe din tunuri, ca să predea mişcarea proiectilului. *Ghidul neautorizat al colegiului Monroe* o numea profa cu care studenţii ar fi vrut cel mai mult să iasă la bere. *Oare Seth citise asta?* se gândi ea deodată.

– De data asta vă dau doar un avertisment, spuse Bernie, iar Laura se întrebă unde fusese el cu şase luni în urmă, când ea chiar avusese nevoie de aşa ceva. Îi dădu o bucată de hârtie foşnitoare şi zâmbi. Şi încotro vă grăbeaţi aşa?

Nu încotro, ci înapoi, se gândi ea.

– Acasă, îi spuse. Mă duceam acasă.

Aşteptă până când poliţistul fu din nou în maşină ca să semnalizeze – un gest de adevărată penitenţă – şi se încadră pe şoseaua cu viraje line. Conduse cu mult sub limita legală, cu privirea aţintită înainte, cu atenţia pe care o ai atunci când ştii că te urmăreşte cineva.

– Plec, zise Laura în clipa în care intră pe uşă.

Daniel ridică privirea de la blatul de bucătărie, unde tăia broccoli pentru cină. Pe aragaz, se călea la foc mic nişte pui în usturoi.

– Abia ai venit, zise el.

– Știu. Laura ridică capacul tigăii și inspiră. Miroase tare bine. Aș vrea să *pot* să rămân.

Daniel nu putea identifica cu precizie ce era diferit la ea, dar se gândi că era ceva legat de faptul că Laura își cerea scuze pentru că pleca, făcând asta doar pentru a răspunde unor așteptări.

– Ce se petrece? întrebă el.

Ea îi întoarse spatele lui Daniel și începu să sorteze corespondența.

– Chestia aia de la catedră de care ți-am zis.

Nu îi spusese; el știa că nu-i spusese. Laura își desfăcu fularul și își scoase haina, agățându-le pe amândouă de un scaun. Purta un costum negru și ghete Sorel, care lăsau băltoace mici de zăpadă topită pe toată podeaua din bucătărie.

– Ce face Trixie?

– E la ea în cameră.

Laura deschise frigiderul și își turnă un pahar cu apă.

– Poeta aia nebună încearcă să dea o lovitură, zise ea. A stat de vorbă cu profesorii titulari. Nu cred că știe că...

Deodată, se auzi un pocnet, iar Daniel se întoarse la timp ca să vadă paharul făcut zob pe podeaua de gresie. Apa se întindea într-o băltoacă, scurgându-se sub marginea frigiderului.

– La naiba! exclamă Laura, îngenunchind să adune cioburile.

– Mă ocup eu, zise Daniel, aruncând pe jos prosoape de hârtie ca să absoarbă apa vărsată. Ia-o mai încet. Îți curge sânge.

Laura se uită la tăietura de pe buricul degetului mare de parcă nu era a ei. Daniel se întinse spre ea și îi înfășură mâna într-un prosop de vase curat. Stăteau în genunchi, la câțiva centimetri distanță, pe gresie, privind cum sângele ei trecea prin pânza în carouri.

Daniel nu își amintea când fuseseră el și Laura ultima oară atât de aproape unul de altul. Nu își amintea multe lucruri, cum ar fi sunetul respirației soției sale când se lăsa pradă somnului, sau zâmbetul din colțul gurii, strecurat ca un secret, când o lua ceva prin surprindere. Încercase să-și spună că Laura e ocupată, așa cum era întotdeauna la început de trimestru. Nu întrebă dacă era cumva ceva mai mult decât atât, fiindcă nu voia să audă răspunsul.

– Trebuie să ne ocupăm de asta, zise Daniel. Oasele încheieturii ei erau uşoare şi fragile în mâna lui, delicate precum porţelanul.

Laura îşi trase mâna.

– Sunt bine, insistă ea şi se ridică. E doar o zgârietură.

Pentru o clipă, se uită lung la el, de parcă ştia, până şi ea, că în acelaşi timp mai avea loc o conversaţie, una pe care aleseseră să *nu* o poarte.

– Laura.

Daniel se ridică în picioare, dar ea se întoarse cu spatele.

– Chiar trebuie să mă schimb, zise ea.

Daniel o privi cum pleacă, îi auzi paşii pe scările de deasupra. *Te-ai schimbat deja*, gândi el.

– Nu *cred*, spuse Zephyr.

Trixie îşi suflecă mânecile şi se uită la tăieturile de pe braţe, o reţea purpurie de regrete.

– Mi s-a părut o idee bună la momentul respectiv, zise ea. Am început să merg, şi am ajuns la patinoar... şi m-am gândit că e un semn. Dacă puteam măcar să vorbim...

– Trixie, în momentul ăsta, Jason nu vrea să vorbiţi. Vrea să obţină un ordin de restricţie, oftă Zephyr. Eşti aşa de *Atracţie fatală*.

– Atracţie ce?

– E un film vechi. Nu te uiţi niciodată la filme în care nu joacă Paul Walker?

Trixie înfipse telefonul între umăr şi ureche şi deşurubă cu atenţie capătul cutterului XActo pe care îl şterpelise din biroul tatălui ei. Ieşi lama, un mic trapezoid argintiu.

– Aş face orice să-l am înapoi.

Închizând ochii, Trixie trecu lama peste braţul stâng. Îşi ţinu respiraţia şi îşi închipui că deschide o supapă, lăsând să iasă puţin din presiunea enormă pe care o simţea.

– Ai de gând să te plângi din cauza asta până la absolvire? întrebă Zephyr. Că, dacă-i aşa, atunci iau eu problema în mâini.

Dacă bătea la uşă tatăl ei chiar acum? Dacă cineva, chiar şi Zephyr, afla că face chestii de genul ăsta? Poate că nu uşurare simţea, ci ruşine. Ambele te făceau să arzi pe dinăuntru.

– Deci, vrei să te ajut? întrebă Zephyr.

Trixie acoperi strâns tăietura cu palma, oprind sângele care curgea.

– Alo? zise Zephyr. Mai eşti acolo?

Trixie ridică mâna. Sângele era abundent şi viu colorat pe palma ei.

– Da, oftă ea. Aşa se pare.

– Bună sincronizare, spuse Daniel când auzi paşii lui Trixie coborând scările.

Aşeză două farfurii pe masa din bucătărie, se întoarse şi o văzu aşteptând cu haina pe ea şi cu un ghiozdan în spate. Părul i se revărsa în cascadă de sub o căciulă cu dungi.

– Oh, zise ea, clipind când văzu mâncarea. Zephyr m-a invitat să dorm la ea.

– Poţi să te duci după ce mănânci.

Trixie îşi muşcă buza de jos.

– Mama ei crede că vin la cină.

Daniel o ştia pe Zephyr de când avea şapte ani. Stătea în camera de zi în timp ce fetele repetau mişcările de majorete pe care le inventaseră într-o după-amiază de joacă, sau în timp ce fredonau muzica de la radio ori prezentau exerciţii de dat de-a dura. Practic, încă le auzea jucându-se bătând din palme: *An-tan-tichi-tan, Muţunache căpitan...*

Cu o săptămână în urmă, Daniel intrase în bucătărie cu o pungă de cumpărături şi găsise acolo o necunoscută aplecată asupra unui catalog. *Ce fund mişto*, gândise el, până când respectiva se îndreptă, dovedindu-se a fi Zephyr. „Hei, domnu' Stone", spusese ea. „Trixie e în baie."

Fata nu observase că el se făcuse roşu în obraji sau că ieşise din bucătărie înainte ca fiica lui să se întoarcă. Se aşezase pe canapea, ţinând încă în mână punga de cumpărături, iar îngheţata dinăuntru i se înmuia pe piept, în timp ce se gândea dacă şi alţi taţi făceau aceeaşi greşeală când dădeau peste Trixie.

– Bine, zise el acum, atunci păstrez ce rămâne.

Se ridică, scormonind după cheile maşinii.

– Ah, e ok. Pot să merg pe jos.

– E întuneric afară, zise Daniel.

Trixie îi înfruntă privirea, sfidătoare.

– Cred că mă descurc să ajung la o casă la trei străzi distanţă. Nu sunt bebeluş, tată.

Daniel rămase fără cuvinte. *Era* un bebeluş pentru el.

– Atunci, poate, înainte să te duci la Zephyr, te duci să votezi, să te înrolezi în armată şi să ne închiriezi o maşină... ah, stai aşa, corect. *Nu poţi.*

Trixie îşi dădu ochii peste cap, îşi scoase căciula şi mănuşile şi se aşeză la masă.

– Credeam că mănânci la Zephyr.

– Aşa o să fac, zise ea. Dar nu vreau să fii nevoit să mănânci de unul singur.

Daniel se scufundă în scaunul din faţa ei. Deodată, şi-o aminti pe Trixie la ora de balet, amândoi chinuindu-se să-i prindă părul moale într-un coc acoperit cu plasă înainte să înceapă cursul. Întotdeauna fusese singurul tată prezent; soţiile altor bărbaţi se ofereau să-l înveţe cum se prind agrafele sau cum se netezeşte bretonul cu fixativ.

La primul şi singurul ei spectacol de balet, Trixie fusese renul principal, trăgând sania în care se afla Zâna Dulciurilor. Purta un costum alb de balerină şi o bentiţă cu coarne şi avea nasul vopsit cu roşu. Daniel nu îşi luase ochii de la ea, nici o clipă în cele trei minute şi douăzeci şi două de secunde pe care copila le petrecuse pe scenă.

Nu voia să-şi ia ochii de la ea nici acum, dar o parte din această nouă rutină a adolescenţei presupunea că unele secvenţe ale dansului se desfăşurau în culise.

– Şi ce faceţi diseară? întrebă Daniel.

– Nu ştiu. Închiriem un film, probabil. *Tu* ce faci?

– Ah, acelaşi lucru pe care-l fac mereu când sunt singur acasă. Dansez în pielea goală, sun la clarvăzători, vindec cancerul, negociez pacea mondială.

Trixie zâmbi.

– Poţi să-mi faci şi mie curat în cameră?

– Nu știu dacă am timp. Depinde dacă nord-coreenii sunt cooperanți.

Daniel plimbă mâncarea prin farfurie, luă câțiva dumicați, apoi aruncă restul la gunoi.

– Bun, oficial ești liberă.

Trixie sări de pe scaun și-și luă ghiozdanul, îndreptându-se spre ușa din față.

– Mersi, tati.

– Oricând, zise Daniel, dar cuvântul îi căpătă o tonalitate ascendentă pe final, ca și cum îi cerea câteva minute pe care ea nu i le mai putea oferi.

Trixie nu mințea. Nu mai mult decât mințise tatăl ei când era mică, promițându-i că într-o bună zi vor lua un câine, deși nu făcuseră asta. Pur și simplu ea îi spunea ce voia el să audă, ce avea nevoie să audă. Toată lumea susținea mereu că o relație foarte bună între părinți și copii presupune o comunicare deschisă, dar Trixie știa că asta era o glumă. Cele mai bune relații erau cele în care ambele părți se dădeau peste cap ca să se asigure că celălalt nu este dezamăgit.

Nu mințea, nu chiar. Mergea într-adevăr acasă la Zephyr. Și chiar avea de gând să doarmă la ea.

Dar mama lui Zephyr era plecată tot weekendul în vizită la fratele ei mai mare, la colegiul Wesleyan, iar Trixie nu era singura invitată din seara aceea. Mai veneau și alții, inclusiv câțiva jucători de hochei. Jason, de pildă.

Trixie se ascunse după gardul casei doamnei Argobath, își deschise rucsacul și scoase jeanșii cu talie atât de joasă încât era nevoită să nu poarte lenjerie intimă. Și-i cumpărase cu o lună în urmă și îi ascunsese de tatăl ei, fiindcă știa că ar fi făcut infarct dacă ar fi văzut-o că îi poartă. Dându-și jos pantalonii de trening și chiloții – Doamne, ce frig era! –, își trase pe ea jeanșii. Scormoni după articolele pe care le furase din dulapul mamei sale – acum purtau aceeași mărime. Trixie voise să-i împrumute cizmele de vampă cu toc negru, dar nu le găsise. În schimb, se mulțumise cu o curea din zale și cu o bluză neagră transparentă, pe care mama ei o purtase într-un an peste un

maiou din catifea, la o cină de Crăciun la facultate. Mânecile nu erau suficient de transparente cât să se vadă bandajul elastic pe care şi-l înfăşurase în jurul tăieturilor de pe braţ, dar îţi dădeai seama că pe dedesubt nu purta decât un sutien negru din satin.

Îşi închise la loc haina, îşi înfipse căciula pe cap şi o luă din loc. Sincer, Trixie nu era sigură că era în stare să facă ceea ce sugerase Zephyr. *Fă-l să vină la tine*, spusese Zephyr. *Fă-l gelos.*

Poate dacă era suficient de beată, sau drogată de-a binelea.

Ce *idee* bună! Când eşti drogat, nu prea eşti tu însuţi.

Pe de altă parte, poate că va fi mai uşor decât se aştepta. Să fie altcineva – *oricine* altcineva, chiar şi pentru o noapte – va fi mai bine decât să fie Trixie Stone.

O inimă de om se frânge mai rău când e scăpată de la o înălţime mai mare. Seth stătea întins pe cearşafurile canapelei sale extensibile, cele care miroseau a ţigările pe care le rula şi – ceea ce îi plăcea la nebunie – a Laura. Încă îi simţea cuvintele precum reculul unui pistol. *S-a terminat.*

Laura se dusese să-şi revină în baie. Seth ştia că există o graniţă subţire cât un fir de păr între datorie şi dorinţă; că poţi crede că mergi pe o parte a ei şi apoi te poţi trezi captiv pe cealaltă parte. Mai crezuse – prosteşte – şi că în cazul lor nu era aşa. Crezuse că, în ciuda diferenţei de vârstă, el poate fi viitorul Laurei. Nu se gândise şi la posibilitatea ca ea să-şi dorească mai degrabă trecutul.

– Pot să fiu orice vrei să fiu, promisese el. *Te rog*, zise el, pe jumătate interogativ, pe jumătate imperativ.

Când se auzi soneria, aproape că nu răspunse. Era ultimul lucru de care avea nevoie în acel moment. Dar soneria se auzi din nou, iar Seth deschise uşa şi îl văzu pe copilul din umbră.

– Mai târziu, zise Seth, şi dădu să închidă uşa.

O bancnotă de douăzeci de dolari îi fu strecurată în mână.

– Uite ce-i, zise Seth oftând, nu mai am.

– Trebuie să ai *ceva*. Încă două hârtii de douăzeci de dolari fură împinse către el.

Seth ezită. Nu mințea – chiar nu mai avea iarbă –, dar era greu să refuze șaizeci de dolari când mâncase supă la plic în fiecare seară în săptămâna aceea. Se întrebă cât timp avea la dispoziție până când Laura ieșea din baie.

– Stai aici, zise el.

Își dosise marfa în interiorul unei chitare vechi cu jumătate din coarde lipsă. Cutia lovită avea etichete de voiaj pe ea, de la Istanbul, Paris și Bangkok, și un abțibild pe care scria: DACĂ CITEȘTI ASTA, CARĂ-TE DRACULUI.

Prima dată când Laura vizitase apartamentul, el căutase o sticlă de vin și, când se întoarse, o găsi zdrăngănind coardele rămase ale chitarei băgate încă în cutia deschisă. „Cânți?" întrebase ea.

El încremenise, dar doar pentru o clipă. Luase cutia, o închisese și o pusese deoparte. „Depinde ce", răspunsese el.

Acum bagă mâna în gaura de sunet și caută în corpul chitarei. Filosofă în sinea lui cu privire la vocația lui suplimentară: studiile postuniversitare costau o avere; slujba de tehnician la cabinetul veterinar abia îi acoperea chiria; iar faptul că vindea iarbă nu era cu mult mai diferit de cumpăratul unui bax de bere pentru o gașcă de adolescenți. Nu umbla pe străzi ca să vândă cocaină sau heroină, care chiar te puteau distruge. Dar tot nu voia ca Laura să știe asta despre el. Putea intui ce părere are ea despre politică sau despre discriminarea pozitivă ori despre atingerile de-a lungul coloanei sale vertebrale delicate, dar nu știa ce ar spune dacă ar descoperi că el vindea droguri.

Seth găsi fiola pe care o căuta.

– Vezi că e tare, avertiză el, dându-i-o copilului care aștepta afară.

– Ce face?

– Te duce departe, răspunse Seth.

Auzi apa oprindu-se în baie.

– O vrei sau nu?

Copilul luă fiola și se topi în noapte. Seth închise ușa tocmai când Laura ieși din baie, cu ochii roșii și fața umflată. Încremeni imediat.

– Cu cine vorbeai?

Deși Seth ar fi strigat bucuros în gura mare că o iubește pe Laura, ea avea prea multe de pierdut: slujba, familia. Ar fi trebuit să știe că o

persoană care se străduia atât de mult să treacă neobservată nu avea să-l vadă cu adevărat vreodată.

– Cu nimeni, spuse Seth cu amărăciune. Secretul tău e-n siguranţă.

Se întoarse ca să nu vadă cum îl părăseşte. Auzi uşa deschizându-se, simţi curentul de aer rece.

– Nu de tine mi-e ruşine, murmură Laura, apoi ieşi din viaţa lui.

Zephyr oferea tuburi de ruj: roz-bombon, negru gotic, stacojiu, prună. Îi puse unul în palmă lui Trixie. Era auriu, iar fata îl întoarse cu susul în jos şi citi firma. All That Glitters.

– Ştii ce-ai de făcut, da? murmură Zephyr.

Trixie ştia. Nu mai jucase niciodată curcubeul, nu avusese nevoie. În schimb, fusese întotdeauna cu Jason.

Imediat ce Trixie ajunse acasă la Zephyr, prietena ei îi explică regulile pentru succesul garantat din seara aceea. În primul rând, să arate sexy. În al doilea rând, să bea oricând, orice. În al treilea rând – şi cel mai important –, să nu încalce regula celor două ore şi jumătate. Atâta trebuia să treacă până când Trixie avea voie să vorbească cu Jason. Între timp, Trixie trebuia să flirteze cu oricine în afară de el. După părerea lui Zephyr, Jason se aştepta ca Trixie să sufere încă după el. Când avea să se întâmple invers – când avea să-i vadă pe alţi tipi umblând după Trixie şi spunându-i lui că o dăduse în bară –, avea să fie şocat şi să-şi dea seama de greşeala făcută.

Cu toate astea, Jason încă nu-şi făcuse apariţia. Zephyr o sfătui pe Trixie să se ocupe de punctele unu şi doi ale planului, ca să fie bine abţiguită când avea să sosească Jason şi s-o vadă distrându-se. În acest scop, Trixie îşi petrecuse seara dansând cu oricine voia, dar şi singură când nu-şi găsea un partener. Bău până i se înceţoşă privirea. Căzu în poală la câţiva băieţi de care nu-i păsa şi îi lăsă să creadă că îi plăcea.

Se uită la reflexia sa din geamul-oglindă şi aplică rujul auriu. O făcea să semene cu un model dintr-un videoclip de pe MTV.

Erau trei jocuri care circulau pe la petreceri în ultimul timp. Lanţul slăbiciunilor însemna să faci sex ca într-un şir de conga – o făceai cu un tip, care o făcea cu o tipă, care o făcea cu alt tip, şi aşa mai departe, până când ajungeai de unde plecaseşi. La statuile, câţiva tipi stăteau la

o masă, cu pantalonii în vine şi feţele lipsite de orice expresie, în timp ce o fată se ghemuia sub masă şi îi făcea sex oral unuia dintre ei, şi toată lumea trebuia să ghicească cine era norocosul.

Curcubeul era o combinaţie între acestea două. Vreo douăsprezece fete primeau rujuri de culori diferite înainte să facă sex oral cu băieţii, iar tipul care avea cele mai multe culori la sfârşitul serii era câştigătorul.

Un băiat din clasa a douăsprezecea, pe care Trixie nu-l cunoştea, îşi strecură degetele printre ale lui Zephyr şi o trase spre el. Trixie urmări cum el se aşază pe canapea şi cum Zephyr se ofileşte ca o floare la picioarele lui. Îşi feri privirea, cu faţa arzând de ruşine.

Nu înseamnă nimic, zisese Zephyr.

Nu doare decât dacă îngădui tu asta.

– Hei.

Trixie se întoarse şi-l văzu pe un tip uitându-se la ea.

– Ăă, zise ea. Bună.

– Vrei să... stăm jos?

Era blond; Jason era brunet. Avea ochi căprui, nu albaştri. Se trezi studiindu-l, nu ca să afle cine e, ci mai degrabă cine nu e.

Îşi închipui ce s-ar întâmpla dacă Jason ar intra pe uşă şi ar vedea-o cu capul în poala cuiva. Se întrebă dacă avea s-o recunoască imediat. Dacă avea să-l doară inima la fel de mult cum o durea pe ea de fiecare dată când îl vedea cu Jessica Ridgeley.

Inspirând adânc, îl conduse pe tipul respectiv – cum îl chema? mai conta? – pe o canapea. Se întinse după o bere de pe masa de lângă ei şi o bău pe nerăsuflate. Apoi îngenunche între picioarele tipului şi-l sărută. Li se atinseră dinţii.

Se întinse şi-i descheie cureaua, privind în jos suficient cât să vadă că purta boxeri. Închise ochii şi încercă să-şi imagineze cum ar fi dacă basul din muzică ar putea ţâşni prin porii pielii ei.

Mâna lui se încurcă în părul ei, trăgând-o în jos, ca spre un butuc. Ea îi simţi mirosul de mosc şi auzi gemetele cuiva în cealaltă parte a camerei, iar apoi îl luă în gură şi îşi închipui că particulele aurii de pe buzele ei îl înconjoară ca praful de zâne.

Înecându-se, Trixie se smulse din poala lui şi se ridică pe călcâie. Încă îi mai simţea gustul, şi ieşi în grabă pe uşa din faţă din sufrageria care se învârtea cu ea, astfel că reuşi să verse afară, în tufele de hortensii ale doamnei Santorelli-Weinstein.

Când îţi faci de cap şi nu pui preţ pe sentimente, poate nu înseamnă nimic... dar, pe de altă parte, se poate spune acelaşi lucru şi despre tine. Trixie se întrebă dacă nu cumva e ceva în neregulă cu ea pentru că nu e în stare să se poarte ca Zephyr – rece şi nonşalantă, ca şi cum nu contează nimic. Oare asta vor de fapt băieţii? Sau asta *cred* fetele că vor băieţii?

Trixie îşi şterse gura cu mâna tremurândă şi se aşeză pe treptele din faţă. În depărtare, se trânti o uşă. Auzi un glas care o bântui în fiecare secundă înainte să adoarmă:

– Haide, Moss. E o *boboacă*. Hai să mergem acasă.

Trixie se uită la trotuar până când Jason îi intră în raza vizuală, înconjurat de haloul luminii unui felinar în timp ce se îndrepta spre uşa din faţă a lui Zephyr alături de Moss.

Se întoarse, scoase rujul din buzunar şi îşi mai aplică un strat. Sclipea în întuneric. Parcă era de ceară, o mască, nimic autentic.

Laura sunase să anunţe că, de vreme ce era în campus, avea să rămână acolo şi să mai avanseze cu notarea. Poate chiar avea să doarmă la birou peste noapte.

Poţi să lucrezi acasă, zise Daniel, deşi voia de fapt să spună: *De ce ai o voce de parcă ai fi plâns?*

Nu, aici lucrez mai bine, răspunse Laura, deşi voia de fapt să spună: *Nu mă întreba.*

Te iubesc, zise Daniel, dar Laura nu răspunse.

Când persoana pe care o iubeşti nu e lângă tine, patul nu mai e la fel. Pe acea parte e un vid, o gaură neagră cosmică, de care nu te poţi apropia prea mult fără să cazi într-o genune a amintirilor. Daniel se întinse cu cuvertura trasă până la bărbie; fundalul verde al ecranului televizorului clipocea încă.

Întotdeauna crezuse că dacă avea să înşele cineva în căsnicia lor, acela avea să fie el. Laura nu făcuse niciodată nimic rău, nu luase nici

măcar o amendă de circulație. Pe de altă parte, el avusese multă vreme un comportament din cauza căruia ar fi ajuns după gratii în cele din urmă, dacă nu s-ar fi îndrăgostit. Presupunea că poți ascunde infidelitatea, ca pe un detaliu de mică însemnătate, un defect de existența căruia doar tu știi, dar pe care îl poți ascunde de ochii publicului. În schimb, actul de a înșela avea propriul miros, care rămânea lipit de pielea Laurei chiar și după ce ieșea din duș. Lui Daniel îi luă ceva mai mult timp ca să identifice acest parfum înțepător de lămâie: o mărturisire târzie și neașteptată.

La cină, cu câteva seri în urmă, Trixie le citise o problemă de logică din tema la psihologie: *O femeie e la înmormântarea mamei sale. Acolo întâlnește un bărbat pe care nu-l cunoaște și pe care nu l-a mai văzut niciodată, care crede că e partenerul visurilor ei. Date fiind circumstanțele însă, uită să îi ceară numărul de telefon și nu-l mai găsește după aceea. Câteva zile mai târziu, femeia o ucide pe sora ei. De ce?*

Laura presupuse că sora avusese o relație cu bărbatul. Daniel crezu că e ceva legat de o moștenire: Felicitări, zisese Trixie, nici unul din voi nu e psihopat. Motivul pentru care a ucis-o pe sora ei e că spera că tipul avea să apară și la înmormântarea *aceea*. Majoritatea criminalilor în serie, cărora li s-a pus această întrebare, au dat răspunsul corect.

Abia mai târziu, când stătea întins în pat, și Laura dormea adânc lângă el, lui Daniel îi veni în cap o altă explicație. După spusele lui Trixie, femeia de la înmormântare se îndrăgostise. Iubirea schimba datele problemei. În numele ei, omul poate recurge la un gest extrem. Când apare iubirea, este cert că toate demarcațiile dintre bine și rău vor dispărea.

Era două și jumătate dimineața, iar Trixie blufa.

Petrecerea era deja pe sfârșite. Rămăseseră doar patru oameni: Zephyr, Moss, Trixie și Jason. Trixie reușise să evite finalul curcubeului, jucându-se în bucătărie de-a aruncatul monedelor în pahar, împreună cu Moss și Jason. Când Zephyr o găsi acolo, o trase deoparte pe Trixie, furioasă. De ce era așa mironosiță? Nu cumva scopul serii

era să-l facă gelos pe Jason? Așa că Trixie se duse înapoi la Moss și la Jason și sugeră să joace toți patru poker pe dezbrăcate.

Jucau de suficient timp cât să se ajungă la mize importante. Jason renunțase de ceva vreme; stătea în picioare, cu spatele lipit de perete și cu brațele încrucișate, urmărind jocul în continuare.

Zephyr își etală cărțile cu un gest teatral: două perechi: trei și valet. Pe canapeaua din fața ei, Moss întoarse mâna cu un rânjet.

– Am chintă.

Zephyr își scosese deja pantofii, șosetele și pantalonii. Se ridică și începu să-și scoată bluza. Se duse la Moss în sutien, își agăță tricoul în jurul gâtului său și apoi îl sărută atât de lent încât tenul lui palid i se prefăcu într-un roz aprins.

Când se așeză din nou la masă, Zephyr aruncă o privire scurtă la Trixie, de parcă spunea: *Așa se face.*

– Fă cărțile, zise Moss. Vreau să văd dacă chiar e blondă.

Zephyr se întoarse către Trixie.

– Fă cărțile. Vreau să văd dacă chiar e băiat.

– Hei, Trixie, tu ce zici? întrebă Moss.

Trixie era complet ametită, dar simțea privirea lui Jason asupra ei. Poate că era momentul să dea lovitura de grație. Se uită la Zephyr, sperând să-i dea un indiciu, dar fata era prea ocupată să-i distragă atenția lui Moss.

O, Doamne, era o idee grozavă!

Dacă scopul întregii seri era să-l facă gelos pe Jason, cel mai sigur mod de a o face era să se dea la prietenul lui cel mai bun.

Trixie se ridică și se împletici direct în poala lui Moss. El o înconjură cu brațele, iar cărțile ei se împrăștiară pe măsuța de cafea: doi de inimă roșie, șase de caro, regină de treflă, trei de treflă, opt de inimă neagră. Moss începu să râdă:

– Trixie, asta-i cea mai proastă mână pe care-am văzut-o vreodată.

– Da, Trix, spuse Zephyr, uitându-se lung. O cauți cu lumânarea.

Trixie îi aruncă o privire. Știa, nu-i așa, că singurul motiv pentru care flirta cu Moss era ca să-l facă gelos pe Jason? Dar, înainte să-i poată transmite asta cumva prin telepatie, Moss îi trase breteaua de la sutien.

– Cred că ai pierdut, zise el, cu un rânjet, şi se lăsă pe spate ca să vadă ce articol de îmbrăcăminte avea să-şi dea ea jos.

Trixie rămăsese în sutienul negru, bandajul elastic şi jeanşii cu talie joasă – cei pe care îi purta fără lenjerie intimă. Nu avea de gând să-şi scoată nici unul dintre *acele* articole. Dar avea un plan – avea de gând să-şi dea jos cerceii. Ridică mâna stângă şi o duse la ureche, şi abia atunci îşi dădu seama că uitase să şi-i pună. Cerceii rotunzi din aur stăteau pe comoda ei, în dormitor, exact unde îi lăsase.

Îşi scosese deja ceasul, lănţişorul şi agrafa. Îşi tăiase chiar şi brăţara de picior din macrame. Roşeaţa îi cuprinse umerii – umerii goi – şi îi urcă în obraji.

– Renunţ.

– Nu poţi să renunţi *după* joc, zise Moss. Regulile sunt reguli.

Jason plecă de lângă perete şi se apropie de ei.

– Hai, mai dă-i pace, Moss.

– Cred că mai bine-i dau altceva...

– Am plecat, zise Trixie, cu glasul tremurând în pragul panicii. Îşi ţinea braţele încrucişate peste piept. Inima îi bătea atât de tare încât credea că o să-i ţâşnească în palmă. Deodată, acest joc părea chiar mai rău decât curcubeul, fiindcă nu mai era vorba de anonimat. În cazul acesta, dacă se purta ca o curvă, toată lumea ştia cum o cheamă.

– Mă dezbrac eu pentru ea, sugeră Zephyr, aplecându-se către Moss.

Dar în clipa aceea, Trixie se uită la Jason şi îşi aminti motivul pentru care venise de fapt acasă la Zephyr. *Merită*, se gândi ea, *dacă asta-l aduce înapoi.*

– O fac, zise ea. Dar doar o secundă.

Întorcându-se cu spatele la toţi trei, îşi lăsă bretelele sutienului să cadă şi simţi cum sânii i se eliberează. Trase adânc aer în piept şi se întoarse.

Jason stătea cu privirea în podea. Dar Moss ţinea în mână telefonul mobil şi înainte ca Trixie să înţeleagă de ce, îi şi făcu o poză.

Ea îşi încheie sutienul şi se năpusti să-i ia telefonul.

– Dă-mi-l!

Moss îl bagă în pantaloni.

– Vino şi ia-l singură, iubito.

Deodată, Trixie se trezi smulsă de lângă Moss. Sunetul pumnului lui Jason care îl lovi pe Moss o făcu să se cutremure.

– Doamne, potolește-te! strigă Moss. Parcă ziceai c-ai terminat-o cu ea.

Trixie își luă bluza, dorindu-și să fi fost din flanel sau polar ca să o ascundă cu totul. O ținu în față și fugi în baia din hol. Zephyr se duse după ea, intrând în încăperea îngustă și închizând ușa în urma ei.

Tremurând, Trixie își strecură brațele în mânecile bluzei.

– Fă-i să plece acasă.

– Dar abia acum devine interesant, spuse Zephyr.

Trixie ridică privirea, uluită.

– *Ce?*

– Păi, ce dracu', Trixie. Avea și el un telefon cu cameră, mare căcat! Era o glumă.

– De ce-i iei apărarea?

– De ce ești așa nesimțită?

Trixie simți cum obrajii îi iau foc.

– A fost ideea *ta*. Tu mi-ai promis că, dacă fac ce zici, Jason o să vină înapoi.

– Da, ripostă Zephyr. Și atunci de ce stăteai călare pe *Moss*?

Trixie se gândi la agrafele de birou prinse de ghiozdanul lui Zephyr. Partidele de sex întâmplătoare nu sunt chiar întâmplătoare, oricât ai încerca să-ți repeți asta. Ție sau celei mai bune prietene.

Se auzi o bătaie în ușă, apoi Moss o deschise. Avea buza spartă și o umflătură deasupra ochiului stâng.

– O, Doamne! spuse Zephyr. Uite ce ți-a făcut.

Moss ridică din umeri.

– M-a altoit mai rău la meciuri.

– Cred că trebuie să te întinzi, spuse ea. De preferat, cu mine.

Când îl trase pe Moss din baie și îl duse la etaj, nu privi în urmă.

Trixie se așeză pe capacul toaletei și își îngropă fața în palme. În depărtare, auzi cum muzica se oprește. Tâmplele îi pulsau, la fel și brațul unde se tăiase mai devreme. Avea gâtul iască. Se întinse după o cutie de cola pe jumătate goală și o bău. Voia să plece acasă.

– Hei.

Trixie ridică privirea şi-l văzu pe Jason uitându-se la ea.

– Credeam c-ai plecat.

– Voiam să mă asigur că eşti bine. Vrei să te duc cu maşina?

Trixie se frecă la ochi şi îşi întinse rimelul pe mână. Îi spusese tatălui ei că doarme la Zephyr, dar asta înainte să se certe cu ea.

– Ar fi super, spuse ea, apoi începu să plângă.

El o ridică şi o luă în braţe. După seara aceasta, după toate cele întâmplate şi după cât de proastă fusese, nu-şi dorea decât un loc unde să se simtă în largul ei. Totul la Jason era *perfect*, de la temperatura pielii la felul în care pulsul ei se acorda la al lui. Când întoarse faţa şi şi-o îngropă în gâtul lui, îi apăsă clavicula cu buzele: nu tocmai un sărut, nici ea nu mai ştia.

Se gândi mult să-şi ridice faţa spre a lui înainte să o facă. Se sili să-şi amintească vorbele lui Moss: *Credeam c-ai terminat-o cu ea.*

Jason o sărută; avea gust de rom şi nehotărâre. Îl sărută şi ea până când camera începu să se învârtă, până când nu-şi mai aminti cât timp trecuse. Voia să rămână astfel la nesfârşit. Voia ca lumea să crească în jurul lor, o colină în peisaj, unde să înflorească doar toporaşi, fiindcă asta se întâmpla într-un sol prea fertil pentru binele său.

Trixie îşi presă fruntea de a lui Jason.

– Nu trebuie să plec acasă chiar acum, zise ea.

Daniel avea un vis al infernului. Erau acolo un lac de gheaţă şi o întindere de tundră. Un câine legat de o vergea de oţel, cu nasul îngropat într-o farfurie cu ciorbă de peşte. Un morman de zăpadă care se topea, scoţând la iveală ambalaje de dulciuri, cutii goale de pepsi, o jucărie stricată. Se făcea că aude bufnitura înfundată a unei mingi de baschet pe grilajul din lemn lustruit şi foşnetul unei prelate verzi, pe scaunul snowmobilului, pe care îl acoperea. Văzu o lună ce nu se dădea dusă de pe cer, asemenea unui beţiv care nu voia să părăsească cel mai bun loc de la bar.

Când auzi izbitura, se trezi imediat şi constată că tot singur era în pat. Era trei şi treizeci şi două de minute. Ieşi în hol, aprinzând luminile pe măsură ce trecea pe lângă întrerupătoare.

– Laura, strigă el, tu eşti?

Simţea sub tălpile goale răceala podelelor din lemn de esenţă tare. La parter, nimic nu părea nelalocul lui, însă, când ajunse în bucătărie, era aproape convins că avea să dea nas în nas cu un intrus. Deveni vigilent, memoria aducându-i în conştient vechile reacţii de precauţie, acea deliberare încordată de tipul „luptă sau fugi", pe care o crezuse de mult uitată.

Nu era nimeni în pivniţă, nici în baia mică, nici în sufragerie. Receptorul telefonului încă dormea în furcă în camera de zi. Abia când ajunse în holul de la intrarea din spate îşi dădu seama că probabil Trixie se întorsese mai devreme: haina ei era în cuier, ghetele aruncate pe podeaua din cărămidă.

– Trixie? strigă el, urcând din nou la etaj.

Dar Trixie nu era în dormitor, iar când ajunse la baie, uşa era încuiată. Daniel zgâlţâi uşa, dar nu primi nici un răspuns. Se împinse în cadrul uşii cu toată greutatea, până când uşa se smulse din ţâţâni.

Trixie tremura, ghemuită în nişa dintre perete şi cabina de duş.

– Draga mea, zise el, lăsându-se în genunchi lângă ea. Ţi-e rău?

Apoi Trixie se întoarse cu încetinitorul, ca şi cum el era ultima persoană pe care se aştepta să o vadă. Avea ochii goi, mânjiţi de rimel. Purta ceva negru şi transparent, sfâşiat la un umăr.

– Oh, tati! zise ea şi începu să plângă.

– Trixie, ce s-a întâmplat?

Ea deschise gura să vorbească, dar apoi strânse buzele şi scutură din cap.

– Poţi să-mi spui, o îndemnă Daniel, luând-o în braţe ca şi cum ar fi fost din nou mică.

Mâinile lui Trixie erau împreunate între ei, ca o inimă descătuşată.

– Tati, şopti ea. M-a violat.

CIUDAT LUCRU MAI E ȘI SCHIMBAREA.
SLAP!
NU SUNTEM NICIODATĂ SIGURI CE VOM DEVENI... SAU DE CE.
APOI, ÎNTR-O ZI, NE UITĂM ÎN OGLINDĂ ȘI NE ÎNTREBĂM CINE SUNTEM ȘI CUM AM AJUNS AȘA.
UN SINGUR LUCRU RĂMÂNE CONSTANT ÎN PRIVINȚA SCHIMBĂRII...
CE ESSSTE?
DISSTRUGEȚI-L!
E ÎNTOTDEAUNA DUREROASĂ.

SMACK
RAAAARRGH!
RRIIP

De cum începe, se și sfârșește.
Tracy, draga mea... Unde ești?
—?!
Cine ești? Unde sunt? Vorbește, blestematule!
Aaa... Sunt Virgiliu... Eh... Încântat... Aaa... de cunoștință.
Iartă-mă, Virgiliu. Credeam că ești una dintre... creaturile alea. Eu sunt...
În infern? Asta spunea și demonul ăla. Credeam... că-i o metaforă.
E clar ca bezna.
Duncan. Știu. Știu și de fica ta.
Ooo... Veștile circulă... Aaa... repede în infern.
De unde-mi știi numele? Unde e fica mea?
Nu există metafore în infern. Doar comparații.
EXACT!

NU AVEM MULT TIMP LA DISPOZIȚIE. CA SĂ-ȚI GĂSIM FIICA, TREBUIE SĂ NE GRĂBIM. ȘI TREBUIE SĂ AI ÎNCREDERE ÎN MINE.
IA ASTA.
NU MĂ ÎNCRED ÎN EL. ÎNSĂ TREBUIE SĂ O GĂSESC PE TRACY. ȘI SUNT PIERDUT AICI. OARE AM DE ALES?
NU TE TEME. E O MANTIE NEBULON. TE VA READUCE LA FORMA TA PRIMARĂ DUPĂ... TRANSFORMĂRILE TALE.
ȘI ȚI VA ȚINE DE CALD. SUNT MULTE ZILE RECI ÎN INFERN.
TE ȚII DE GLUME?
NU EXISTĂ GLUME ÎN INFERN. DOAR IRONII.
ACUM PĂRĂSIM PRIMUL CERC AL INFERNULUI. DEMONII CU CARE TE-AI LUPTAT SUNT SUFLETELE NECREDINCIOȘILOR CONDAMNAȚI SĂ PETREACĂ ETERNITATEA CA NIȘTE UMBRE NIHILISTE LIPSITE DE FORMĂ.
BĂNUIESC CĂ ÎNSUȘI ÎNTUNECATUL ÎȚI ȚINE FIICA ÎN CEL DE-AL NOULEA ȘI ULTIMUL CERC AL INFERNULUI. NU POT SPUNE DE CE. CEL MAI PROBABIL, VOM FI UCIȘI ÎNAINTE SĂ AFLĂM. TE URMEZ.
CĂLĂTORIA VA FI PERICULOASĂ. INFERNUL ARE NOUĂ CERCURI, FIECARE MAI CRUNT CA PRECEDENTUL.
TE URMEZ.
VAI, MERSI!

Capitolul 2

Îl sărutase şi ea. Probabil amândoi aţipiseră, fiindcă Trixie se trezi cu el aplecat peste ea, cu buzele pe gâtul ei. Îşi simţea pielea arzând în locul unde o atingea.

Fu readusă la realitate când tatăl ei se întinse la butoanele de control al căldurii de pe bord.

– Ţi-e prea cald?

Trixie scutură din cap.

– Nu, zise ea. E bine.

Dar nu era, nu mai era bine, nici pe departe.

Daniel mai umblă o clipă la buton. Acesta era coşmarul care îşi înfigea colţii în gâtul oricărui părinte. *Copilul tău e rănit. Cât de repede poţi să-l faci să se simtă mai bine?*

Şi dacă nu poţi?

Sub cauciucuri, auzi numele pe care nu şi-l putea scoate din minte încă din clipa în care o găsise pe Trixie în baie.

Cine ţi-a făcut asta?

Jason. Jason Underhill.

Într-un acces furibund, Daniel înşfăcase primul lucru pe care îl nimerise – o savonieră – şi îl aruncă în oglinda din baie. Trixie începuse să urle, tremurând atât de tare, încât lui Daniel îi luă cinci minute ca s-o calmeze. Nu ştia cine fusese mai şocat de ieşirea lui: Trixie, care nu-l mai văzuse niciodată aşa, sau el însuşi, care uitase. După aceea, fusese atent la întrebările adresate fiicei sale. Nu că n-ar fi vrut să

vorbească cu ea; doar că îi era teamă să audă răspunsul ei, şi se temea şi mai mult de vreo reacţie nepotrivită din partea lui. Nu se mai confruntase cu asemenea situaţii. Ieşise din sfera de confort; asta depăşea îndatoririle obişnuite de părinte. Presupunea să transforme furia fără margini pe care o resimţea în cuvinte balsamice pentru a alina răni prea întinse pentru a fi percepute cu ochiul liber.

Deodată, Daniel frână brusc. Camionul cu cherestea din faţa lor şerpuia de-a lungul liniei mediane a autostrăzii divizate.

– O să omoare pe cineva, zise Daniel, iar Trixie gândi: *Dă, Doamne, să fiu eu.*

Se simţea amorţită de la brâu în jos, o sirenă prinsă în gheaţă.

– Ne vedem cu mama acolo?

– Aşa sper, scumpo.

Abia după ce o înfăşurase într-o pătură şi o legănase, spunându-i că vor merge la spital, când Trixie încă plângea încetişor după mama ei, Daniel recunoscuse că Laura nu era acasă. *Dar e trei jumate dimineaţa*, zisese Trixie. *Unde s-a dus?* Preţ de o clipă, durerea nu mai fusese a lui Trixie, ci se transferase la tatăl ei, dar apoi el se întorsese să-i aducă altă pătură, şi atunci Trixie înţelesese că nu era singura victimă din noaptea aceea.

Camionul cu cherestea viră strâns la stânga. CUM CONDUC? scria pe autocolantul de pe uşa din spate, încurajându-i pe şoferi să raporteze acte de conducere imprudentă la un număr cu apel gratuit. *Sunt bine,* se gândi Daniel. *Sunt viguros şi întreg, şi lângă mine, persoana pe care o iubesc cel mai mult în viaţa asta s-a fărâmat într-o mie de bucăţi.*

Trixie privi latura camionului în timp ce tatăl ei accelera şi îl depăşea, ţinând claxonul apăsat. Era un sunet prea strident pentru ora aceasta matinală. Parcă sfâşia cerul în două. Îşi acoperi urechile, dar şi aşa îl auzea, ca pe un urlet venit din interior.

Revenind pe prima bandă a autostrăzii, Daniel aruncă o privire la Trixie, care stătea ghemuită pe scaunul din faţă. Avea faţa palidă. Mâinile, ascunse în mâneci. Daniel era sigur că nici măcar nu era conştientă că plânge.

Fata își uitase haina, iar Daniel își dădu seama că era vina lui. Ar fi trebuit să-i amintească. Ar fi trebuit să ia o haină de-ale lui.

Trixie simțea greutatea îngrijorării tatălui ei. Cine ar fi știut că vorbele nerostite puteau cădea ca o povară atât de mare? Deodată, își aminti o bomboniera din sticlă pe care o spărsese când avea unsprezece ani, o moștenire a bunicii mamei sale. Strânsese toate cioburile și le lipise laolaltă impecabil, dar tot nu reușise s-o păcălească pe mama ei. Își închipuia că asta se întâmpla acum și cu ea.

Dacă ar fi fost o zi obișnuită, se gândi Daniel, cam pe la ora asta ar fi trezit-o pe Trixie să meargă la școală. Ar fi țipat la ea că stă prea mult în baie să-și aranjeze părul și ar fi avertizat-o că întârzie. I-ar fi pus un castron în față, pe masa din bucătărie, și ea l-ar fi umplut cu cereale Life.

Din clipa în care se sfârșise până când intrase în casă, Trixie nu scosese decât un cuvânt, și asta atunci când coborî din mașină. *Mulțumesc.*

Daniel privi în oglinda retrovizoare camionul cu cherestea rămas mult în urmă. Pericolul venea sub tot felul de forme, în diferite momente ale vieții. Struguri, pietricele de sticlă și alte pericole de sufocare. Copaci prea înalți ca să te urci în ei. Chibrituri și scutere, și cuțite de bucătărie lăsate pe blat. Pe Daniel îl obseda ziua când Trixie va ajunge să șofeze. Putea s-o învețe cum să fie cel mai defensiv șofer de pe planetă, dar nu putea garanta pentru idioții care conduceau camioane, nedormiți de trei zile, care puteau să treacă pe roșu. Nu-i putea împiedica pe beți să mai bea un pahar înainte să urce la volanul mașinii și să plece acasă.

Pe geamul din dreapta, Trixie privea cum peisajul se desfășura pe lângă ea, fără să înregistreze nici măcar o imagine. Nu putea să nu se întrebe: dacă nu l-ar fi sărutat și ea, s-ar mai fi întâmplat oare asta?

Telefonul sună de zece ori în biroul Laurei, o încăpere cât un dressing, dar Daniel nu putea să închidă. Se dăduse peste cap ca să dea de ea. Laura nu răspundea la telefonul de la birou; nu era acasă; iar la telefonul mobil intra automat căsuța vocală. Se deconectase intenționat.

Spre binele lui, Daniel îi găsise scuze soției sale, dar nu putea să-i găsească scuze și în fața lui Trixie. Fiindcă, pentru prima dată în viață, nu credea că îi poate oferi fiicei sale acum tot ce avea nevoie.

Înjură cu voce tare și sună din nou la biroul Laurei ca să lase un mesaj.

– Daniel sunt. E patru dimineața. Sunt cu Trixie la Stephens Memorial, la urgențe. A fost... a fost violată aseară. Te rog să vii, ezită el.

Trixie se întrebă dacă așa te simți când ești împușcat. Dacă, chiar și după ce glonțul iese prin carne și oase, te uiți la tine cu detașare, evaluând pagubele, de parcă nu tu ai fi fost lovit, ci altcineva pe care trebuie să-l examinezi. Se întrebă dacă amorțeala este considerată o durere cronică.

Stând acolo, așteptându-l pe tatăl ei să se întoarcă de la toaletă, Trixie se concentră asupra împrejurimilor: scârțâitul pantofilor albi ai asistentei, zornăitul precipitat al unui cărucior împins pe linoleum, bolțarii verzi ca apele adânci, din care erau făcuți pereții, și formele de amibă ale scaunelor unde li se spusese să aștepte. Mirosul de lenjerie, și metal, și frică. Ghirlanda și șosetele erau agățate în spatele asistentei de la triaj, o podoabă în plus pentru bradul ce stătea lângă o cutie de sârmă în care se aflau fișele pacienților. Trixie nu se limita la a observa toate aceste detalii, ci le internaliza, hotărând să absoarbă cât mai multe senzații pentru a compensa cele treizeci de minute pe care și le blocase în afara conștientului.

Își dădu seama, cu un tresărit, că începuse deja să-și separe viața între înainte și *după*.

Bună ziua, ați sunat la Laura Stone, zise glasul ei. *Lăsați un mesaj și revin eu.*

Lăsați.

Revin eu.

Daniel închise iar și intră înapoi în spital, unde telefoanele mobile erau interzise. Dar, când ajunse în sala de așteptare, Trixie nu mai era. Se apropie de asistenta de la triaj.

– În ce salon e fiica mea? Trixie Stone?

Asistenta ridică privirea.

– Îmi pare rău, domnule Stone. Ştiu că e caz prioritar, dar nu prea avem personal şi...

– Încă n-au chemat-o? zise Daniel. Atunci unde e?

Ştia că n-ar fi trebuit s-o lase singură; ştia că nici măcar nu-l auzise atunci când încuviinţase din cap, drept răspuns la întrebarea lui dacă se descurcă singură o clipă. Îndepărtându-se de recepţia în formă de potcoavă, intră pe uşile duble ale unităţii de primiri urgenţe, strigând numele lui Trixie.

– Domnule, zise asistenta, ridicându-se în picioare, nu puteţi intra acolo!

– Trixie? strigă Daniel, în timp ce pacienţii se uitau lung la el din spaţiile delimitate de perdele, cu feţe palide sau însângerate ori slăbiţi. Trixie!

Un paznic îl apucă de braţ, iar el se smulse din strânsoarea bărbatului masiv. După colţ, se lovi de o rezidentă în halat alb de stafie, înainte să ajungă la o fundătură. Rotindu-se în loc, continuă să o strige pe Trixie, iar apoi, printre strigătele lui, o auzi pe Trixie strigându-l pe *el*.

Urmări firul vocii ei prin labirintul de coridoare şi în sfârşit o văzu.

– Sunt aici, zise el, iar ea se întoarse către el şi izbucni în lacrimi.

– M-am pierdut, hohoti ea în pieptul lui. Nu mai puteam să respir. Se holbau la mine.

– Cine?

– Toţi oamenii din sala de aşteptare. Se întrebau ce e-n neregulă cu mine.

Daniel îi luă amândouă mâinile într-ale sale.

– Nu e nimic în neregulă cu tine, zise el, prima minciună, o fisură subţire în inima sa.

O femeie pomădată cu o tonă de fard se apropie de ei.

– Trixie Stone? zise ea. Numele meu e Janice. Sunt consilier pe probleme de agresiuni sexuale. Mă aflu aici ca să răspund la întrebările tale şi ale familiei şi să te ajut să înţelegi ce urmează să se întâmple.

Daniel nu îşi putea lua gândul de la machiajul femeii. Dacă individa aceasta fusese chemată pentru Trixie, cât timp pierduse cu

aplicatul genelor false şi al fardului de obraz cu sclipici? Cât de repede ar fi putut veni?

– În primul rând, zise Janice, privind-o pe Trixie. Nu a fost vina ta.

Trixie se uită la ea.

– Nici măcar nu ştii ce s-a întâmplat.

– Ştiu că nimeni nu merită să fie violat, indiferent cine e şi ce a făcut, răspunse Janice. Ai făcut duş?

Daniel se întrebă cum de-i putea trece prin minte aşa ceva. Trixie purta aceeaşi bluză ruptă, avea aceiaşi ochi mânjiţi cu rimel. Voise să facă duş – din acest motiv era în baie când o găsise –, dar Daniel ştia că nu trebuia să o lase. *Probe*. Cuvântul nu îi dădea pace.

– Şi poliţia? auzi Daniel, uluit să conştientizeze că el întrebase asta.

Janice se întoarse.

– Spitalul raportează automat poliţiei orice agresiune sexuală asupra unui minor, explică ea. Dacă Trixie vrea sau nu să depună plângere e alegerea ei.

O să depună plângere împotriva nenorocitului ăluia, se gândi Daniel, *chiar dacă trebuie s-o conving*.

Şi imediat după aceea: Dacă o obliga pe Trixie să facă ceva împotriva voinţei sale, atunci ce diferenţă era între el şi Jason Underhill?

În timp ce Janice îi explica detaliile examinării la care urma să fie supusă, Trixie scutură din cap şi-şi cuprinse trupul cu braţele.

– Vreau să merg acasă, zise ea cu glas vlăguit. M-am răzgândit.

– Trebuie să te examineze un medic, Trixie. Nu plec de lângă tine. Se întoarse către Daniel. Şi doamna Stone...?

Excelentă întrebare, se gândi Daniel, înainte să-şi amintească să nu o facă.

– E pe drum, zise el. Poate că asta nu mai era o minciună.

Trixie îl apucă de braţ.

– Dar tatăl meu? Poate să intre cu mine?

Janice se uită când la Daniel, când la Trixie, apoi din nou la el.

– E un examen pelvian, spuse ea delicat.

Ultima dată când Daniel o văzuse dezbrăcată, Trixie avea unsprezece ani şi se pregătea să facă o baie cu spumă. El intrase pestea ea în baie, gândindu-se că doar se spăla pe dinţi, şi împreună se uitaseră

la corpul ei care înflorea în reflexia din oglindă. După aceea, el avea grijă să bată la uşi, să menţină o distanţă faţă de ea, pentru a-i oferi intimitate.

Pe când era copil în Alaska, cunoscuse eschimoşi yupik care îl urau la prima vedere fiindcă era *kass'aq*. Nu conta că avea şase sau şapte ani, că nu era caucazianul cu pricina care îi furase pământurile persoanei respective sau care îşi încălcase cuvântul dat, ori care crease te miri ce alte probleme. Nu vedeau decât că Daniel era alb, atrăgându-şi astfel furia lor. Se imagina, acum, singurul bărbat din cabinet în timpul examenului medico-legal în caz de agresiune sexuală şi se întreba cum ar fi fost.

– Te rog, tati?

În spatele fricii din ochii lui Trixie sălăşluia înţelegerea faptului că până şi cu această străină ar fi fost singură, şi nu mai putea risca din nou acest lucru. Aşa că Daniel inspiră adânc şi se duse după Trixie şi Janice, prin hol. În cabinet se găsea un pat mobil; o ajută pe Trixie să se urce pe el. Doctoriţa intră aproape imediat, o femeie măruntă, care purta halat şi o haină albă.

– Bună, Trixie, zise ea, iar dacă păru surprinsă să vadă un tată în salon, şi nu o mamă, nu spuse nimic. Veni drept la Trixie şi o strânse de mână.

– Deja eşti foarte curajoasă. Tot ce te rog e să-ţi păstrezi curajul.

Îi dădu un formular lui Daniel şi îl rugă să-l semneze, explicând că Trixie era minoră, astfel că un părinte sau un tutore trebuia să fie de acord cu recoltarea şi eliberarea rezultatelor. Îi luă tensiunea şi pulsul lui Trixie şi notă ceva pe fişă. Apoi începu să-i adreseze lui Trixie o serie de întrebări.

Care e adresa ta?

Câţi ani ai?

În ce zi a avut loc agresiunea? Aproximativ la ce oră?

De ce gen era autorul? Câţi autori?

Daniel simţi cum i se scurge un fir de sudoare pe sub gulerul cămăşii.

Ai făcut duş, baie, ai urinat sau ai defecat de la agresiune încoace?

Ai vomitat, ai mâncat sau ai băut alcool, ţi-ai schimbat hainele, te-ai spălat pe dinţi?

O urmări pe Trixie cum scutură din cap la fiecare dintre aceste întrebări. De fiecare dată, înainte să vorbească, se uita la Daniel, de parcă în privirea lui se afla răspunsul.

Ai avut raporturi sexuale cu consimțământul tău în ultimele cinci zile?

Trixie încremeni, iar de data asta, evită să se mai uite la el. Murmură ceva imperceptibil.

– Scuză-mă, zise doctorița, n-am auzit prea bine.

– Asta a fost prima dată, repetă Trixie.

Daniel simți cum încăperea se umflă în jurul lui și explodează. Fu vag conștient de faptul că invocă o scuză, de chipul lui Trixie – un oval alb ce sângera pe margini. Avu nevoie de două încercări înainte să-și așeze degetele în așa fel încât să poată deschide zăvorul ușii.

Afară, își strânse mâna în pumn și lovi peretele din bolțari. Cără pumni întruna în beton. Continuă chiar și atunci când îi dădură lacrimile, și o asistentă îl duse de acolo ca să-i spele sângele de pe încheieturile degetelor și să-i bandajeze zgârieturile din palmă. El făcu asta până când știu că nu doar pe Trixie o durea.

Trixie nu era unde credea toată lumea că este. Poate că fizic era în cabinetul medical, dar psihic plutea, planând în colțul din stânga sus al tavanului, urmărindu-le pe doctoriță și pe cealaltă femeie ocupându-se de biata fată distrusă, care fusese ea.

Se întrebă dacă aveau habar că pacienta lor e doar o cochilie lăsată de un melc care nu mai încăpea în casă. Te-ai fi gândit că un absolvent de medicină ar putea auzi prin stetoscop că o persoană e goală pe dinăuntru. Trixie se privea pășind pe o foaie albă de hârtie cu mișcări rigide, smucite. Asculta cum doctorița Roth o roagă să-și scoată hainele, explicând că probabil se găseau dovezi pe material, pe care le-ar putea folosi detectivii.

– O să le primesc înapoi? se pomeni Trixie întrebând.

– Mă tem că nu, răspunse doctorița.

– Tatăl tău va da o fugă până acasă și-ți va aduce ceva de îmbrăcat, adăugă Janice.

Trixie se uită la bluza transparentă a mamei sale. *O să mă omoare,* gândi ea, apoi mai că o umflă râsul – oare mamei ei chiar îi va mai păsa de nenorocita aia de *bluză* când va afla ce s-a întâmplat? Cu mişcări lente, Trixie îşi descheie mecanic bluza şi o scoase de pe ea. Prea târziu, îşi aminti de bandajul elastic din jurul încheieturii.

– Ce s-a întâmplat aici? întrebă doctoriţa Roth, atingând cu blândeţe capsele de metal care ţineau bandajul strâns.

Trixie intră în panică. Ce avea să spună doctoriţa dacă afla că Trixie se apucase să-şi însemneze cu crestături braţul? Oare o putea interna în ospiciu pentru aşa ceva?

– Trixie, zise doctoriţa Roth, sub bandaj ai vânătăi?

– Mai degrabă tăieturi, răspunse ea, privind în jos la picioare.

Când doctoriţa Roth începu să-i desfacă bandajul de la încheietura stângă, Trixie nu ripostă. Se gândi cum ar fi fost într-un ospiciu. Dacă, după toate astea, ar fi fost atât de rău să fie închisă departe de lumea reală şi îndopată cu medicamente.

Doctoriţa Roth îşi trecu palmele acoperite cu mănuşi peste o tăietură, una atât de recentă încât Trixie vedea cum pielea încă se închidea la loc.

– A folosit un cuţit?

Trixie clipi din ochi. Era încă atât de deconectată de propriul corp încât abia după o clipă înţelese ce insinua doctoriţa, şi după încă o clipă înţelese că tocmai i se ivise o portiţă de scăpare.

– Nu... nu cred, zise Trixie. Cred că m-a zgâriat când mă luptam.

Doctoriţa Roth scrise ceva pe fişă, în timp ce Trixie continua să se dezbrace. După ce îşi dădu jos şi jeanşii, rămase tremurând în sutien şi în chiloţi.

– Purtai perechea asta de chiloţi când s-a întâmplat? întrebă doctoriţa.

Trixie scutură din cap. Şi-i pusese împreună cu un absorbant mare şi gros de îndată ce văzuse că sângerează.

– Nu purtam, murmură Trixie, şi îşi dădu seama imediat cât de depravată o făcea să pară acel răspuns.

Se uită în jos, la podea, la bluza transparentă. Oare din cauza asta se întâmplase?

– Jeanşi cu talie joasă, spuse Janice compătimitor, iar Trixie încuviinţă, recunoscătoare că nu ea fusese cea care să dea explicaţii.

Trixie nu îşi amintea să mai fi fost vreodată atât de obosită. Marginile cabinetului medical erau neclare, precum un ou la micul dejun care nu se prăjise bine. Janice îi dădu un halat de spital, dar era ca şi goală, după felul în care atârna deschis la spate.

– Poţi să te aşezi, zise doctoriţa Roth.

Urmară analizele de sânge. Era ca atunci când li se ceruse să formeze perechi, în clasa a opta, la ştiinţe, pentru a încerca să-şi analizeze propria grupă sangvină. Trixie aproape leşinase când văzuse sângele, iar profesorul o trimisese la asistentă să respire într-o pungă o jumătate de oră; se simţise atât de umilită, încât îl sunase pe tatăl ei şi îi zisese că se simte rău, deşi fizic se simţea mult mai bine. Ea şi tatăl ei făcuseră un turneu de Monopoly, şi, ca de obicei, Trixie cumpărase Park Place şi Boardwalk, aşezase hoteluri pe ele şi îl nimicise pe tatăl ei.

De data asta însă, când acul străpunse pielea, Trixie privea de undeva de deasupra. Nu simţi înţepătura, nu o luă cu ameţeală. Nu simţi absolut nimic, desigur, fiindcă nu era ea.

Când doctoriţa Roth stinse luminile din încăpere, Janice făcu un pas în faţă.

– Doctoriţa va folosi acum o lumină specială, o lampă Wood. Nu doare.

Puteau fi o mie de ace – Trixie ştia că tot nu le-ar fi simţit. În schimb, se dovedi a fi un fel de solar, doar că mai dubios. Lumina strălucea cu ultraviolete, iar când Trixie se uită în jos la trupul ei gol, constată că era acoperit cu linii şi pete violet, care nu fuseseră vizibile până atunci. Doctoriţa Roth umezi un beţişor lung cu vată şi îl atinse de un punct de pe umărul ei. Îl lăsă pe blat să se usuce la aer; în tot acel răstimp, Trixie o urmări cum notează pe punga de hârtie în care fusese introdus beţişorul: *Suspiciune salivă umăr drept.*

Doctoriţa îi prelevă probe de pe interiorul obrazului şi de pe limbă. Îi pieptănă cu delicateţe părul deasupra unui prosop de hârtie, împăturind pieptenele în acesta după ce termină. Puse apoi alt prosop sub ea, folosind un alt pieptene pentru a-i răsfira părul pubian. Trixie fu nevoită să se întoarcă – era *atât* de jenant să privească.

– Aproape am terminat, murmură Janice.

Doctorița Roth scoase o pereche de suporți pentru picioare de la capătul mesei.

– Ai fost vreodată la ginecolog, Trixie? întrebă ea.

Trixie avea o programare, stabilită pentru luna februarie, la doctorița mamei sale. *E o chestie ce ține de sănătate*, o liniștise mama ei, ceea ce era în regulă, fiindcă Trixie nu avea de gând să discute despre viața ei sexuală în gura mare, mai ales cu mama ei. Cu câteva luni în urmă, când îi făcuse programarea, Trixie nici măcar nu se sărutase vreodată cu un băiat.

– Vei simți puțină presiune, zise dr. Roth, îndoindu-i picioarele pe suporți.

În clipa aceea, Trixie simți cum spiritul ei, atât cât mai rămăsese din el, se prăbuși din locul în care privea, de lângă tavan, și prinse rădăcini negre în corpul ei lovit. Simți cum mâna lui Janice îi mângâie brațul, simți cum mănușa de cauciuc a doctoriței o spintecă până în inimă. Pentru prima dată de când intrase în spital, conștientiza, brutal și pe deplin, cine era și ce i se întâmplase.

Simți oțelul rece și carnea răzuită. O împunsătură din exterior, în timp ce corpul ei lupta să țină spatula metalică afară. Încercă să lovească cu un picior, dar era ținută de coapse și apoi simți durere și forță, și *mă frângeți în două.*

– Trixie, spuse Janice pe un ton dur. Trixie, scumpo, nu te mai zbate. E ok. E doar doamna doctor.

Deodată, ușa se deschise larg, și Trixie o văzu pe mama ei, cu o privire hotărâtă, de leoaică.

– Trixie, zise Laura, două silabe care se frânseră la mijloc.

Acum că Trixie își recăpătase simțurile, își dorea să nu se fi întâmplat asta. Singurul lucru mai rău decât să nu simtă nimic era să simtă *totul.* O cuprinse un tremurat incontrolabil; apoi se trezi prinsă în îmbrățișarea mamei sale, inimile bătându-le tare una lângă alta, în timp ce doctorița și Janice se oferiră să le lase un răgaz de intimitate.

– *Unde*-ai fost? strigă Trixie, acuzator și interogativ deopotrivă.

Începu să plângă atât de isteric încât nu fu în stare să respire.

Mâinile Laurei erau pe ceafa lui Trixie, în părul ei, în jurul trupului său.

– Trebuia să fiu acasă, zise mama ei. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Trixie nu era sigură dacă mama ei își cerea iertare sau doar își recunoștea propriile greșeli. *Trebuia* să fie acasă. Poate că atunci Trixie n-ar mai fi avut ocazia să mintă că se duce la Zephyr acasă; poate că n-ar mai fi avut ocazia să-i fure bluza transparentă. Poate că și-ar fi petrecut noaptea în propriul pat. Poate cea mai rea durere pe care ar fi trebuit s-o aline era încă o linie trasă cu lama, o rană pe care și-ar fi făcut-o singură.

O surprinse propria furie. Poate că nimic din toate astea nu era din vina mamei, dar Trixie așa credea. Pentru că o mamă trebuie să-și protejeze copilul. Pentru că, dacă Trixie era furioasă, nu mai încăpea loc pentru frică. Pentru că, dacă era greșeala mamei, atunci nu putea fi *a ei*.

Laura o strânse pe Trixie în brațe atât de tare, încât între ele nu mai rămase loc de îndoieli.

– O să trecem peste asta, îi făgădui ea.

– Știu, răspunse Trixie.

Amândouă mințeau, iar Trixie se gândi că poate așa trebuia să fie în acel moment. În urma unui dezastru, ultimul lucru pe care trebuie să-l faci este să detonezi o altă bombă; în schimb, pășești prin moloz și îți spui că situația nu este nici pe departe atât de gravă pe cât pare. Trixie își mușcă buza. După noaptea aceasta, nu mai putea fi copil. După noaptea aceasta, sinceritatea nu își mai găsea locul în viața ei.

Daniel era extrem de recunoscător să aibă ceva de făcut.

– Are nevoie de un schimb de haine, spusese Janice.

Se temea că nu va reuși să se întoarcă la timp, înainte ca Trixie să fie gata, dar Janice îi promise că avea să mai dureze ceva.

Conduse până acasă, de la spital, la fel de repede cum condusese și când venise, pentru orice eventualitate.

Când ajunse în Bethel, se crăpase de-a binelea de ziuă. Trecu pe lângă patinoarul de hochei și privi cum de acolo se revarsă un șuvoi

constant de juniori, fiecare urmat de câte un părinte cărând ca un hamal câte o geantă de sport supradimensionată cu echipamentul copilului. Trecu pe lângă un bătrân care patina pe gheața din fața casei, în papucii de casă, ieșit să ia ziarul. Trecu pe lângă camioanele parcate ale vânătorilor care cutreierau pădurea în căutarea căprioarelor de iarnă.

Propria casă fusese lăsată descuiată în graba sa de a o părăsi. Lumina de la hotă – cea pe care o lăsase aprinsă cu o seară în urmă, în caz că Laura se întorcea târziu acasă – încă ardea, deși era suficientă lumină naturală cât să inunde toată bucătăria. Daniel o stinse și apoi se duse la etaj, în camera lui Trixie.

Cu ani în urmă, când ea îi spusese că vrea să zboare ca bărbații și femeile din benzile lui desenate, el îi oferise un cer pe care să experimenteze asta. Pereții și tavanul camerei lui Trixie erau acoperiți cu nori; podelele din lemn de esență tare erau vălătuci eterici de nori cirus. Cumva, pe măsură ce crescuse, Trixie nu se săturase de picturile de pe pereți. Păreau să o completeze, o fată prea plină de viață ca să fie închisă între patru pereți. Dar acum, norii, care odinioară păreau metafora eliberării, îl făceau pe Daniel să simtă că se prăbușește. Se agăță de mobilă, ca să se susțină, trecând de la pat la comodă, apoi la șifonier.

Încercă să-și aducă aminte ce îi plăcea lui Trixie să poarte în weekendurile cu ninsoare, când singurul eveniment ce se întrevedea la orizont era să citească ziarul de duminică și să moțăie pe canapea; dar nu-i venea în cap decât ținuta pe care o purta când o găsise în noaptea aceea. Se înzorzonau, așa spunea Laura când Trixie și Zephyr îi umblau prin sertarul cu farduri, copile fiind, și apoi defilau până la parter, arătând precum cele mai josnice prostituate din Cartierul Roșu. Odată, își aminti el, își făcuseră apariția cu niște buze palide, cadaverice și o întrebaseră pe Laura de ce avea ruj alb. *Nu e ruj*, explicase ea râzând, *e corector. Ascunde imperfecțiunile și cearcănele, și toate chestiile pe care nu vrei să le vadă oamenii.* Trixie doar încuviințase din cap: *Dar de ce n-ai vrea ca oamenii să-ți vadă buzele?*

Daniel deschise un sertar de la comodă și scoase o cămașă cu mâneci-clopot suficient de mică încât să-i fi venit lui Trixie la vârsta de opt ani. Oare o purtase vreodată pe afară?

Se prăbuşi pe podea, ţinând cămaşa în mână, întrebându-se dacă toate astea nu se întâmplaseră cumva din vina lui. El îi interzisese lui Trixie să-şi cumpere anumite haine, cum ar fi pantalonii pe care îi purtase în seara precedentă, de fapt, dar pe care probabil că ea îi cumpărase şi îi ascunsese de el. Vedeai ţinute de genul acela în revistele de modă, ţinute atât de sumare încât frizau pornografia, după părerea lui Daniel. Femeile se uitau la fotografiile acelea şi îşi doreau să arate la fel, bărbaţii se uitau la ele şi îşi doreau femei care să arate aşa, iar realitatea tristă era că majoritatea acelor modele nu erau nici pe departe femei, ci fete cam de vârsta lui Trixie.

Fete care puteau să poarte asemenea ţinute la o petrecere, considerându-le sexy, fără să se gândească ce ar însemna dacă şi un băiat le-ar considera la fel.

Daniel presupunea că un copil, care încă dormea cu animăluţe de pluş, nu purta chiloţi tanga, dar acum îi trecu prin minte gândul că acele creaturi care îşi schimbă înfăţişarea existau cu mult înainte ca desenatorii să le creeze pe Copycat, pe The Changeling sau pe Mystique, şi anume sub forma adolescentelor. Acum vedeai cum fiica ta împrumută o tavă de copt ca să o folosească pe post de sanie în curtea din spate, iar în clipa următoare este on-line şi vorbeşte cu un băiat. Acum se apleacă să te sărute de noapte bună, iar în clipa următoare îţi spune că te urăşte şi că abia aşteaptă să plece la facultate. Acum foloseşte fardurile mamei sale, iar în clipa următoare şi le cumpără singură pe ale ei. Trixie jucase tot acest joc al metamorfozelor copil-adolescent cu atâta uşurinţă şi de atâtea ori încât linia de demarcaţie dintre cele două etape se estompase, devenise aproape invizibilă, iar Daniel pur şi simplu renunţase la încercarea de a-şi face o imagine mai clară.

Scormoni în spatele unuia dintre sertarele lui Trixie şi scoase o pereche de pantaloni din polar fără formă, apoi un tricou roz cu mânecă lungă. Cu ochii închişi, pescui din sertar o pereche de chiloţi şi un sutien. În timp ce se grăbea înapoi la spital, îşi aminti un joc pe care el şi Trixie îl jucau când erau blocaţi în trafic la punctele de taxare din Maine, încercând să inventeze câte o putere de supererou pentru fiecare literă a alfabetului. Amfibiu, binoclu în loc de ochi, clarvăzător,

dematerializare, electromagnetism. Fosforescență. Gravitație zero. Hidrokinezie. Invincibilitate.

Jonglerii imposibile. Kevlar în loc de piele. Lasere în loc de ochi. Mentalism. Nemurire. Omniscienţă.

Pirokinezie. Quadrofonie. Regenerare. Supergravitație. Telepatie.

Umidifugare. Dispariție. Modificarea temperaturii. Vedere cu raze X. Urmărire.

Zero gravitație.

Nicăieri în acea listă nu se regăsea puterea de a-ți împiedica copilul să crească. Dacă un supererou nu o poate face, cum să fie în stare de asta un om obișnuit?

Se auzi un ciocănit în ușa cabinetului.

– Sunt Daniel Stone, auzi Laura. Am, ăă, hainele lui Trixie.

Laura deschise ușa înainte ca Janice să poată ajunge la ea. Privi părul ciufulit al lui Daniel, țepii bărbii abia mijiți, furtuna din ochii săi, și pentru o clipă i se păru că este aruncată cu cincisprezece ani în trecut.

– Ești aici, zise el.

– Am primit mesajul pe mobil.

Laura îi luă teancul de haine din brațe și i le dădu lui Trixie.

– Mă duc să vorbesc cu tati un minut, zise Laura, iar atunci când ea se depărtă, Janice se oferi să-i ia locul.

Daniel o aștepta pe Laura în fața ușii.

– *Jason* a făcut asta? se întoarse ea către el, cu văpăi în ochi. Vreau să fie prins. Vreau să fie *pedepsit*.

– Stai la rând, zise Daniel, trecându-și mâna peste față. Cum e?

– Aproape a terminat.

Laura se sprijini de peretele de lângă el, lăsând să-i despartă treizeci de centimetri.

– Dar cum *e*? repetă Daniel.

– A avut noroc. Doctorița spune că nu are leziuni interne.

– Dar nu... sângera.

– Doar puțin. Acum s-a oprit. Laura ridică privirea către Daniel. Nu mi-ai spus că doarme la Zephyr aseară.

– A invitat-o după ce ai plecat.

– Ai sunat-o pe mama lui Zephyr să...

– Nu, o întrerupse Daniel. Nici tu n-ai fi sunat-o. A mai fost la Zephyr acasă de o sută de ori, spuse el cu ochii scăpărându-i. Dacă ai de gând să mă acuzi de ceva, Laura, te poftesc să o faci.

– Nu te acuz...

– Oamenii din casele de sticlă, murmură Daniel.

– *Poftim?*

Daniel se îndepărtă de perete şi se apropie de ea, încolţind-o într-un ungher.

– De ce n-ai răspuns când te-am sunat la birou?

Formulele de scuze se ridicară în mintea Laurei precum bulele de aer: *Eram la baie. Luasem un somnifer. Am oprit din greşeală soneria.*

– Nu cred că e momentul potrivit...

– Dacă nu acum e momentul potrivit, zise Daniel, cu durere în glas, îmi poţi lăsa eventual un număr măcar. Un loc unde să te găsesc, ştii tu, în caz că o mai violează cineva pe Trixie.

Laura rămase complet nemişcată, imobilizată deopotrivă de ruşine şi mânie. Se gândi la cel mai adânc cerc al infernului, lacul de gheaţă care nu făcea decât să se întărească mai mult în jurul tău pe măsură ce încercai să te eliberezi.

– Mă scuzaţi?

Recunoscătoare pentru întreruperea acestui moment, Laura se întoarse către vocea care rostise acele cuvinte. În spatele ei stătea un bărbat înalt, cu ochi trişti şi un păr nisipiu, un bărbat care cel mai probabil auzise fiecare cuvânt din discuţia ei cu Daniel.

– Îmi pare rău. Nu vreau să vă întrerup. Domnul şi doamna Stone?

– Noi suntem, zise Laura. *Cu numele, cel puţin.*

Bărbatul întinse un ecuson.

– Detectiv Mike Bartholemew. Şi aş dori să discut cu fiica dumneavoastră.

Daniel intrase în secţia de poliţie din Bethel o singură dată, când fusese însoţitorul clasei lui Trixie într-o excursie din clasa a doua. Îşi amintea cuvertura atârnată în hol, cu steluţe cusute în aşa fel încât să

formeze cuvintele PROTECȚIE ȘI ONOARE, și spațiul arestului, în care toată clasa făcuse o poză de grup, râzând cu gurile până la urechi. Până în dimineața aceasta, nu văzuse sala de interogatoriu – un separeu îngust, cenușiu, cu un geam-oglindă pe care un muncitor idiot îl montase invers, astfel încât, din interior, Daniel îi vedea pe polițiștii care treceau prin hol, examinându-și reflexiile.

Se concentră asupra rotițelor reportofonului care se învârteau. Era mai ușor decât să se concentreze asupra cuvintelor care ieșeau din gura lui Trixie, o descriere detaliată a serii precedente. Explicase deja cum, după ce plecase de acasă, se schimbase în alte haine. Spusese că atunci când sosise la Zephyr acasă, acolo se afla deja o gașcă de jucători din echipa de hochei, iar la sfârșitul serii nu mai rămăseseră decât ei patru.

Unuia din părinți îi era permis să stea cu Trixie în timp ce dădea declarația. Fiindcă Laura fusese de față la examenul medical – sau poate din cauza a ceea ce îi spusese Daniel în hol –, ea hotărâse că Daniel ar trebui să o însoțească pe fată de data asta. Abia după ce intră în sală, își dădu seama că era mai degrabă un test decât un avantaj. Trebuia să rămână nemișcat și să asculte povestea lui Trixie cu amănuntele ei înfiorătoare, zâmbindu-i încurajator și dându-i asigurări că se descurcă foarte bine, deși tot ce voia era să-l ia de guler pe detectiv și să-l întrebe de ce naiba nu îl băgase deja pe Jason Underhill după gratii.

Se întreba cum fusese posibil ca în doar o oră să revină la genul de persoană care fusese în urmă cu mult timp – un individ pentru care sentimentele prevalau asupra rațiunii. Se întreba dacă asta li se întâmpla tuturor taților: pe măsură ce fetele lor creșteau, ei regresau.

Bartholemew făcuse cafea. Adusese în sală o cutie cu șervețele, pe care o pusese lângă Trixie, pentru orice eventualitate. Daniel prefera să creadă că detectivul se mai confruntase cu un asemenea caz. Prefera să creadă că se mai confruntase *cineva* cu așa ceva.

– Ce-ai băut? o întrebă detectivul pe Trixie.

Ea purta bluza roz și pantalonii de trening aduse de Daniel, plus haina lui. Uitase să o aducă și pe a ei, chiar și când se dusese din nou acasă.

– Cola, spuse Trixie. Cu rom.

– Ai consumat droguri?

Trixie coborî privirea şi scutură din cap.

– Trixie, spuse detectivul. Va trebui să vorbeşti mai tare.

– Nu, răspunse ea.

– Ce s-a întâmplat apoi?

Daniel o ascultă descriind o fată pe care el nu o cunoştea, o fată care dansa în braţele băieţilor şi juca poker pe dezbrăcate. Glasul ei era strivit sub povara deciziilor sale proaste.

– După ce Zephyr a urcat la etaj cu Moss, m-am gândit că toată lumea plecase. Urma să mă duc acasă, dar am vrut să mai stau puţin la parter, fiindcă mă durea rău capul. Şi s-a dovedit că Jason nu plecase. A spus că vrea să se asigure că sunt bine. Eu am început să plâng.

– De ce?

Chipul i se schimonosi.

– Pentru că ne-am despărţit acum două săptămâni. Şi faptul că stăteam acolo atât de aproape de el... mă durea.

Daniel ridică imediat capul.

– V-aţi despărţit?

Trixie se întoarse exact în clipa în care detectivul opri caseta.

– Domnule Stone, zise Bartholemew, trebuie să vă rog să păstraţi liniştea, apoi îi făcu semn lui Trixie să continue.

Fata îşi lăsă privirea să alunece sub masă.

– Am... am ajuns să ne sărutăm. Am aţipit puţin, cred, pentru că atunci când m-am trezit, nu mai eram lângă baie... eram pe covorul din sufragerie. Nu-mi amintesc cum am ajuns acolo. Atunci m-a... m-a violat.

Ultima oară când Daniel băuse alcool fusese în 1991, în ziua dinainte de a o convinge pe Laura că merita să-l ia de bărbat. Dar mai înainte de asta, ajunsese să cunoască foarte bine modul păgubos de a judeca şi deciziile incerte care înotau pe fundul unei sticle. Avusese şi el destule dimineţi în care se trezise într-o casă în care nu-şi amintea cum ajunsese. Poate Trixie nu-şi amintea cum ajunsese în sufragerie, dar Daniel îi putea spune exact cum se întâmplase.

Detectivul Bartholemew o privi pe Trixie drept în ochi.

– Știu că va fi dificil, zise el, dar trebuie să-mi spui exact ce s-a întâmplat între voi doi. De exemplu, dacă vreunul din voi a scos vreun articol de îmbrăcăminte. Sau ce părți ale corpului ți-a atins. Ce i-ai spus și ce ți-a spus el. Lucruri de genul ăsta.

Trixie se juca cu fermoarul jachetei jerpelite de piele a lui Daniel.

– A încercat să-mi scoată bluza, dar eu n-am vrut. I-am spus că suntem acasă la Zephyr și că nu mi se pare corect să ne prostim acolo. El a zis că îi frâng inima. După aceea, m-am simțit prost, așa că l-am lăsat să-mi desfacă sutienul și să mă atingă, știți... pe sâni. Mă săruta tot timpul, iar asta era partea bună, partea pe care mi-o doream, dar apoi mi-a băgat mâna în pantaloni. Am încercat să-i dau mâna la o parte, dar era prea puternic. Trixie înghiți în sec. Mi-a zis: „Să nu-mi spui că nu vrei".

Daniel strânse marginea mesei cu atâta forță încât crezu că va crăpa plasticul din care era făcută. Inspiră adânc pe gură și ținu aerul în plămâni. Se gândi la toate modurile în care l-ar putea ucide pe Jason Underhill.

– Am încercat să fug, dar e mai mare decât mine și m-a împins iar pe podea. Era ca un joc pentru el. Mi-a ținut brațele deasupra capului și mi-a dat jos pantalonii. Am zis că vreau să se oprească, dar nu s-a oprit. Iar apoi, zise Trixie, poticnindu-se în cuvinte, iar apoi m-a împins la podea și m-a violat.

Un glonț, se gândi Daniel, ar fi fost prea ușor.

– Ai mai făcut sex până atunci?

Trixie se uită la Daniel.

– Nu, răspunse ea. Am început să țip pentru că mă durea foarte rău. Am încercat să-l lovesc. Dar când îl loveam, mă durea și mai tare, așa că am stat potolită și am așteptat să se termine.

Înecul, se gândi Daniel. Lent. Într-un canal.

– Prietena ta te-a auzit când țipai? întrebă detectivul Bartholemew.

– Presupun că nu, zise Trixie. Era muzică, destul de tare.

Nu, un cuțit ruginit. O înjunghiere rapidă în stomac. Daniel citise despre oameni care ajunseseră să trăiască zile întregi, privindu-și intestinele devorate de infecție.

– A folosit prezervativ?

Trixie scutură din cap.

– S-a retras înainte să termine. Era sânge pe covor, şi pe mine. Asta l-a îngrijorat. A zis că n-a vrut să-mi facă rău.

Poate, se gândi Daniel, avea să-i facă toate acele lucruri lui Jason Underhill. De două ori.

– S-a ridicat şi a găsit o rolă de prosoape de hârtie cu care să mă şterg. Apoi a luat nişte soluţie de curăţat covoare de sub chiuveta din bucătărie şi a frecat pata de pe covor. A zis că avem noroc că nu s-a stricat.

Şi cu Trixie cum rămâne? Ce soluţie magică avea să şteargă pata pe care el i-o lăsase pentru totdeauna?

– Domnule Stone?

Daniel clipi, şi atunci îşi dădu seama că, preţ de o secundă, devenise altcineva, cineva care nu mai fusese de ani de zile, şi că detectivul i se adresa lui.

– Scuze.

– Putem discuta afară?

Îl urmă pe Bartholemew în holul secţiei de poliţie.

– Uitaţi ce e, începu detectivul, văd lucruri de genul ăsta destul de des.

Daniel fu surprins. Ultimul viol de care îşi amintea în orăşelul lor se petrecuse cu un deceniu în urmă şi fusese comis de un autostopist.

– Multe fete cred că sunt pregătite să facă sex... dar apoi se răzgândesc, după ce faptul a fost consumat.

Lui Daniel îi luă un minut ca să-şi recapete graiul.

– Vreţi să spuneţi... că fiica mea minte?

– Nu. Dar vreau să înţelegeţi că, chiar dacă Trixie e dispusă să depună mărturie, e posibil să nu obţineţi rezultatul la care speraţi.

– Are paisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu! zise Daniel.

– Copii mai mici decât ea fac sex. Şi, potrivit raportului medical, nu există traume interne semnificative.

– N-a fost rănită *suficient*?

– Vă spun doar că, având în vedere detaliile – alcoolul, pokerul pe dezbrăcate, fosta relaţie cu Jason –, violul ar putea fi greu de probat în faţa unui juriu. Băiatul va spune că a fost cu consimţământul ei.

Daniel își încleștă maxilarul.

– Dacă un suspect de crimă v-ar spune că e nevinovat, i-ați da drumul?

– Nu e chiar același lucru...

– Nu, nu e. Fiindcă victima crimei e moartă și nu vă poate da nici o informație despre ce s-a întâmplat de fapt. Spre deosebire de *fiica* mea, cea care e acolo, înăuntru, și vă spune exact cum a fost *violată*, în timp ce dumneavoastră nici măcar n-o *ascultați*.

Deschise ușa de la sala de interogatoriu și o văzu pe Trixie cu brațele încrucișate pe masă, odihnindu-și capul pe mâini.

– Putem să mergem acasă? întrebă ea, adormită.

– Da, spuse Daniel. Detectivul poate să ne telefoneze dacă mai are nevoie de ceva.

Își puse brațul în jurul lui Trixie. Erau la jumătatea holului, când Daniel se întoarse din nou către Bartholemew. În reflexia oglinzii montate invers, el le vedea chipurile, niște ovale albe, plutind ca niște stafii.

– Aveți copii? întrebă el.

Detectivul ezită, apoi scutură din cap.

– Mă gândeam eu, zise Daniel și o conduse pe Trixie pe ușă afară.

Acasă, Laura scoase cearșafurile de pe patul lui Trixie și îl aranjă la loc cu unele curate. În lada din lemn de cedru din pod găsi o cuvertură de flanel în carouri și o folosi pe aceea în locul celei obișnuite a lui Trixie. Ridică hainele aruncate pe podea și îndreptă cărțile de pe noptieră, încercând să facă unele modificări astfel încât camera să nu-i amintească lui Trixie de ziua anterioară.

În ultima clipă, Laura se duse la un raft și luă de acolo elanul de pluș cu care dormise Trixie până la vârsta de zece ani. Chel pe câteva porțiuni și cu un ochi lipsă, fusese scos din uz, dar Trixie nu fusese în stare să-l arunce într-un morman de vechituri scoase la vânzare în fața casei. Laura îl așeză drept între perne, de parcă ar fi fost atât de ușor să o readucă pe Trixie în copilărie.

Apoi luă rufele, le duse la parter și începu să le pună în mașina de spălat. În timp ce aștepta să se umple cuva cu apă, se stropi pe fustă

cu înălbitor; era una dintre fustele de purtat la serviciu, piesă a unui costum scump. Privi cum culoarea se scurge din ţesătura de lână, o pată în formă de lacrimă. Înjură, apoi încercă să remedieze pagubele ţinând tivul fustei sub jetul de apă de la chiuvetă. În cele din urmă, înfrântă, se lăsă pe podea, în faţa maşinii de spălat care zumzăia, şi izbucni în lacrimi.

Fusese atât de ocupată să-şi păstreze propriul secret, încât nu avusese timp sau măcar cea mai mică dorinţă să-l descopere pe cel al lui Trixie? Dacă, în loc să se vadă cu Seth, Laura ar fi fost acolo în fiecare seară? Dacă ar fi întrebat-o ce cuvinte noi a mai învăţat la franceză, sau dacă i-ar fi dus o ceaşcă de ciocolată caldă în cameră, ori dacă ar fi invitat-o să stea pe canapea şi să râdă de coafurile dintr-un serial vechi de televiziune? Dacă Laura i-ar fi oferit lui Trixie un motiv să stea acasă?

Într-un fel, ştia că lucrurile nu ar fi stat aşa. Doar pentru că Laura avea chef să se joace de-a supermama, asta nu însemna că Trixie ar fi ales să joace acelaşi joc: la vârsta ei, atingerea mamei nu se poate compara cu cea a mâinii unui băiat coborând, abia simţită, de-a lungul coloanei vertebrale. Laura se străduia să vizualizeze chipul lui Jason Underhill. Era un băiat chipeş – păr negru ciufulit, ochi de un albastru acvamarin, corp de atlet. Toată lumea din Bethel îl cunoştea. Chiar şi Laura, care nu era o împătimită a hocheiului, văzuse numele lui Jason la toate rubricile sportive ale ziarului. Când Daniel îşi făcuse griji că Trixie iese cu un băiat mai mare, Laura fusese cea care îi spusese să se relaxeze. Ea vedea zi de zi copii apropiaţi de el ca vârstă, şi îl considera pe Jason un tip de ispravă. Era isteţ, politicos şi înnebunit după Trixie, îi spusese ea lui Daniel. Ce să îţi doreşti mai mult de la prima iubire a fiicei tale?

Dar acum, când se gândea la Jason Underhill, îi trecu prin minte cât de convingători puteau fi ochii aceia albaştri. Cât de puternic e un atlet. Începu să mediteze la toate aceste aspecte, pătrunzând în cele mai adânci taine ale minţii sale.

Dacă putea arunca întreaga vină în cârca lui Jason Underhill, atunci ea era absolvită de orice vină.

*

Trixie era trează de douăzeci şi opt de ore. O usturau ochii, îşi simţea capul prea greu şi abia dacă mai avea forţă să vorbească după ce fusese nevoită să relateze povestea iar şi iar. Dr. Roth îi prescrisese Xanax, explicându-i că indiferent cât de obosită era, îi va fi cu certitudine greu să doarmă, ceea ce e absolut normal.

În cele din urmă reuşi să facă un duş binecuvântat. Zăbovi în cabina de duş suficient cât să consume un săpun întreg. Încercase să se frece *acolo jos*, dar nu putea ajunge atât de adânc în interior, unde încă se simţea murdară. Când doctoriţa afirmase că nu are traume interne, Trixie aproape că o rugase să se mai uite o dată. Pentru o clipă, se întrebase dacă nu cumva totul se petrecuse într-un vis al ei, dacă era posibil să nu se fi întâmplat aievea.

– Hei, zise tatăl ei, băgând capul pe uşa dormitorului. Trebuia să fii în pat.

Trixie dădu la o parte cuvertura – mama ei îi schimbase aşternuturile – şi se strecură în pat. Înainte, mersul la culcare era partea cea mai plăcută a zilei; întotdeauna îşi imaginase patul ca pe un fel de nor sau ca pe un cuib prietenos, în care putea pur şi simplu să renunţe la stresul de a se purta într-un anume fel, de a arăta perfect şi de a spune ce trebuie. Acum însă, patul îi părea ameninţător, ca un instrument de tortură, un loc în care avea să închidă ochii şi să fie nevoită să rememoreze tot ce se întâmplase, fără încetare.

Mama îi lăsase bătrânul elan de pluş deasupra pernelor. Trixie îl strânse la piept.

– Tati? zise ea. Poţi să mă înveleşti?

Daniel izbuti să zâmbească.

– Sigur.

Când Trixie era mică, tatăl ei îi lăsa întotdeauna o ghicitoare cu care să adoarmă, iar apoi îi dădea răspunsul la micul dejun. *Ce creşte pe măsură ce iei din ea? O gaură. Ce e negru când îl cumperi, roşu când îl foloseşti şi gri când îl arunci? Cărbunele.*

– Poţi să stai puţin de vorbă cu mine? îl rugă Trixie.

De fapt, ea nu voia să stea de vorbă. Doar că nu voia să rămână singură în camera aceea.

Tatăl lui Trixie îi netezi părul pe spate.

– Să nu-mi spui că nu eşti epuizată.

Să nu-mi spui că nu vrei, zisese Jason.

Deodată, îşi aminti una dintre ghicitorile pe care i le spunea tatăl ei la culcare: *Răspunsul este „da", dar ce vreau să spun e „nu". Care e întrebarea?*

Şi soluţia: *Se poate?*

Tatăl ei îi trase cuvertura până sub bărbie.

– O trimit pe mama să-ţi spună noapte bună, promise el şi se întinse să stingă lampa.

– Las-o aprinsă, zise Trixie, intrând în panică. Te rog.

Daniel se opri brusc, cu mâna suspendată în aer. Trixie se uită fix la bec, până când nu mai văzu altceva decât genul acela de lumină strălucitoare despre care toată lumea spune că vine să te ia când eşti gata să mori.

De departe cea mai urâtă sarcină, dacă l-ai întreba pe Mike Bartholemew, este să fii nevoit să mergi la un părinte şi să-i dai vestea că fiul sau fiica lui a fost implicat într-un accident auto mortal sau s-a sinucis ori şi-a injectat o supradoză. Pur şi simplu nu există cuvinte care să aline genul acela de durere, iar cel care primeşte vestea stă şi se uită lung la detectiv, convins că nu a auzit bine. Pe locul al doilea în acest clasament, după părerea lui, este să ai de-a face cu victimele unui viol. Nu putea asculta nici o declaraţie fără să se simtă vinovat că este de acelaşi sex cu făptaşul. Chiar dacă putea strânge suficiente dovezi solide pentru proces, chiar dacă autorul violului era condamnat, puteai să pui pariu că asta nu dura prea mult timp. De cele mai multe ori, victima încă făcea terapie când violatorul îşi termina de ispăşit pedeapsa.

Ceea ce nu înţelegeau cei mai mulţi oameni, care nu lucrau în domeniul său, era că victima unui viol şi victima unui accident mortal erau amândouă pierdute, pentru totdeauna. Diferenţa era că victima violului era nevoită să trăiască din inerţie.

Urcă scările de deasupra barului de smoothie-uri la apartamentul pe care îl închiriase provizoriu după divorţ, cel în care jurase că va locui doar şase luni, dar care se dovedise a-i fi cămin timp de şase ani.

Nu era mobilat – cu cât era mai puțin plăcut, cu atât mai ușor credea Mike că își va găsi motivația să-l părăsească –, dar avea o canapea extensibilă pe care de obicei o lăsa desfăcută pe post de pat, un fotoliu pară Bean Bag și un televizor pe care îl lăsa pornit non-stop pentru ca Ernestine să aibă ce să asculte cât timp era el la lucru.

– Ernie? strigă el de îndată ce răsuci cheia în broască. M-am întors.

Nu era pe canapea, unde o lăsase când sunase telefonul de dimineață. Mike își scoase cravata și se îndreptă către baie. Dădu la o parte perdeaua de duș și o găsi pe purcica vietnameză dormind pe fundul căzii.

– Ți-a fost dor de mine? întrebă el.

Purcica deschise un ochi și grohăi.

– Știi, singurul motiv pentru care am venit acasă a fost ca să te scot la plimbare, zise Mike, dar purcica adormise la loc.

Avea un mandat în buzunar – declarația lui Trixie, la care se adăuga prezența urmelor de spermă, reprezenta un motiv suficient ca să-l aresteze pe Jason Underhill. Știa și unde se afla băiatul, ca toată lumea din oraș care urmărea sezonul strălucit al echipei de hochei a liceului. Dar mai întâi trebuia să vină acasă să o scoată pe Ernie. Cel puțin, asta își spusese.

Aveți copii? întrebase Daniel Stone.

Mike opri televizorul și rămase în tăcere câteva clipe. Apoi se duse la singurul dulap din apartament și scoase o cutie din carton.

Înăuntru era o pernă de pe patul fiicei lui Mike, pe care o înghesuise într-o pungă uriașă de probe. Desfăcu sigiliul din plastic și trase adânc aer în piept. Abia dacă mai purta mirosul fetei, deși o depozitase cu mare grijă.

Deodată, Ernestine veni în fugă. Alunecă pe podea, năpustindu-se asupra canapelei pe care stătea Mike. Băgă râtul în punga din plastic în care se afla perna, iar Mike se întrebă dacă animalul simțea un miros pe care el nu îl percepea. Purcica ridică privirea către Mike.

– Știu, zise el. Și mie mi-e dor de ea.

Daniel stătea în bucătărie cu o sticlă de sherry în față. Detesta sherry-ul, dar era singura băutură cu alcool din casă în acel moment.

Deja dăduse pe gât jumătate de sticlă, şi era una mare, din care Laurei îi plăcea să folosească atunci când gătea pui la tigaie. Nu se simţea beat însă. Ci doar ca un ratat.

Rolul de tată era întregul eşafodaj pe care se reinventase Daniel. Când se gândea cum e să fii părinte, vedea mâna unui bebeluş desfăcută ca o stea pe pieptul lui. Vedea tensiunea dintre zmeu şi ghemul de sfoară care îl ţinea. Ideea că eşuase în îndeplinirea responsabilităţii de a-şi proteja fiica îl făcea să se întrebe cum de se păcălise pe sine atât amar de vreme că se schimbase cu adevărat.

Se dovedi că acea parte din el, pe care crezuse că o exorcizase, rămăsese în stare latentă în străfundurile personalităţii sale. Acum, că sherry-ul îi lumina calea, Daniel înţelegea acest lucru. Simţea cum furia îi creşte precum nişte vălătuci de abur.

Noul Daniel, *tatăl* Daniel, răspunsese la întrebările detectivului şi avusese încredere că poliţia îşi va face treaba, pentru că acesta era cel mai bun mod de a garanta siguranţa copilului său. Dar vechiul Daniel... ei, bine, el n-ar fi avut niciodată încredere în altcineva să rezolve o treabă care îi aparţinea lui de drept. Ar fi ripostat vindicativ, cu acte de violenţă.

De fapt, aşa procedase de multe ori.

Daniel se ridică şi îşi puse jacheta tocmai când Laura intră în bucătărie. Aruncă o privire la sticla de sherry de pe masă, apoi la el.

– Tu nu bei alcool.

– Nu beam, o corectă Daniel, fixând-o cu privirea.

– Unde te duci?

Nu îi răspunse. Nu îi datora nici o explicaţie. Nu datora nimic nimănui. Asta nu ţinea de plată, ci de răsplată.

Daniel deschise uşa şi se duse în grabă la camionetă. Jason Underhill era probabil la patinoarul din oraş, chiar în acel moment, schimbându-se pentru meciul de duminică după-amiază.

La rugămintea lui Trixie, Laura aşteptase lângă fiica ei ca să adoarmă. Ajunse la parter la timp ca să-l vadă pe Daniel plecând, iar el nu trebui să-i spună încotro se îndreaptă. Mai rău, Laura nu era sigură că l-ar fi oprit.

Justiția biblică era o idee perimată, sau cel puțin așa fusese ea învățată. Nu îi puteai tăia mâna unui hoț; nu puteai omorî cu pietre un ucigaș. Într-o societate mai evoluată, dreptatea se face într-o sală de judecată – idee pe care Laura o promovase până în urmă cu vreo cinci ore. Poate că un proces era mai civilizat, dar la nivel emoțional, nu putea oferi nici pe departe la fel de multă satisfacție.

Încercă să-și închipuie de ce era în stare Daniel dacă îl găsea pe Jason, dar nu reuși. Trecuse atât timp de când Daniel nu mai fusese altfel decât un om liniștit și cu un temperament echilibrat, încât dăduse complet uitării umbra care stătuse odinioară agățată de el, întunecată și imprevizibilă. Laura se simțea la fel ca la ultimul Crăciun, când agățase în brad unul dintre pantofiorii de bebeluș ai lui Trixie pe post de podoabă: nostalgică și în același timp conștientă de faptul că fiica ei fusese odată atât de mică încât să încapă în acest pantofior, dar incapabilă să alăture acea imagine celei din fața ochilor ei – o fiică adolescentă, care dansa în jurul pomului în picioarele goale, agățând luminițe albe în urma ei.

Încercă să se așeze cu o carte în mână, dar reciti aceeași pagină de patru ori. Porni televizorul, dar nu găsi nici un strop de umor în glumele răsuflate.

O clipă mai târziu, se trezi la computer, căutând pe Google cuvântul *viol*.

Îi apărură 10 900 000 de rezultate, ceea ce o făcu imediat să se simtă mai bine. Puterea cifrelor: nu era singura mamă care trecea prin asta; Trixie nu era singura victimă. Site-urile făceau acest cuvânt înfiorător să prindă rădăcini, la fel și toate consecințele teribile strâns asociate cu el.

Începu să deschidă diverse linkuri: Una din șase femei americane a fost victima unui viol sau a unei tentative de viol în timpul vieții, cifra ridicându-se la 17,7 milioane de persoane.

Șaizeci și șase la sută din victimele violurilor își cunosc atacatorul. Patruzeci și opt la sută sunt violate de un prieten.

Douăzeci la sută din violuri se petrec acasă la un prieten, vecin sau rudă.

Mai mult de jumătate au loc pe o rază de un kilometru şi jumătate de la casa victimei.

Optzeci la sută din victimele violurilor au vârsta mai mică de treizeci de ani. Fetele cu vârsta cuprinsă între şaisprezece şi nouăsprezece ani înregistrează o probabilitate de patru ori mai mare să devină victimele unei agresiuni sexuale decât cele cuprinse în alte segmente de vârstă.

Şaizeci şi unu la sută din violuri nu sunt raportate la poliţie. Dacă un viol este raportat, există şanse de 50,8% ca un suspect să fie arestat. Dacă suspectul este arestat, există o probabilitate de 80% să i se întocmească dosar penal. În cazul unui dosar de urmărire penală, există o probabilitate de 58% ca vinovatul să fie condamnat. În cazul unei sentinţe de condamnare, există o probabilitate de 69% ca violatorul chiar să execute o pedeapsă privativă de libertate. Din cele 39% din violuri raportate la poliţie, aşadar, există o probabilitate mică de 16,3% ca violatorul să ajungă la închisoare. Dacă iei în calcul toate violurile neraportate, 94% din violatori scapă basma curată.

Laura se holbă la ecran, la cursorul care licărea pe unul dintre multele semne de procent. Trixie făcea acum parte din statistici, se încadra în aceste procente. Se întrebă cum de nu studiase niciodată cu adevărat acest simbol statistic: o cifră tăiată în două, două cercuri goale de o parte şi de alta.

Daniel trebui să parcheze departe de intrarea în patinoarul municipal, ceea ce nu era surprinzător într-o după-amiază de sâmbătă. Meciurile de hochei ale liceului din Bethel, Maine, atrăgeau acelaşi gen de spectatori pe care îi atrăgeau cele de fotbal între liceele din comunităţile din Vestul Mijlociu. În hol erau fete care se rujau în reflexia ferestrelor din sticlă şi copii care se strecurau prin hăţişul de picioare ale adulţilor acoperite cu blugi. Bărbatul cărunt, care vindea hotdogi, nachos şi cacao Swiss Miss, se stabilise în spatele chicinetei şi fredona o melodie în timp ce umplea o chiflă cu varză murată.

Daniel înaintă prin mulţime ca şi cum ar fi fost invizibil, uitându-se lung la părinţii mândri şi la elevii entuziasmaţi care veniseră să-şi susţină eroii locali. Urmări coama valului de oameni prin uşile

duble ale holului, cele care dădeau spre patinoar. Nu avea un plan în minte. Nu voia decât să simtă carnea lui Jason Underhill sub pumni. Să-i izbească ţeasta de perete şi să-l sperie de moarte.

Daniel era pe punctul de a intra în vestiarul echipei gazdă, când i se deschise uşa sub mână. Se lipi de perete exact la timp ca să-l vadă pe detectivul Bartholemew scoţându-l pe Jason Underhill din vestiar. Băiatul purta încă echipamentul de hochei, era în ciorapi şi îşi ţinea patinele într-o mână. Era roşu la faţă şi privea atent traversele din cauciuc de pe podea. Antrenorul venea după ei, urlând: „Dacă doar staţi de vorbă, la dracu', puteţi s-aşteptaţi până după meci!"

Treptat, oamenii din tribune observară plecarea lui Jason şi tăcură, neştiind ce anume să mai urmărească. Un bărbat – tatăl lui Jason, probabil – coborî din tribună şi o luă la fugă spre fiul său.

Daniel rămase nemişcat o clipă, sigur că Bartholemew nu-l văzuse, până când detectivul se întoarse şi-l privi drept în ochi. De-acum, în mulţime se vehiculau tot felul de speculaţii; aerul din jur îi bubuia lui Daniel în timpane, dar, pentru o clipă, cei doi bărbaţi coexistaseră într-un vid, recunoscându-se cu o mişcare imperceptibilă din cap şi înţelegându-se din priviri că fiecare va face ceea ce trebuie să facă.

– Te-ai dus la patinoar, aşa-i? zise Laura de îndată ce Daniel intră pe uşă.

El încuviinţă din cap şi-şi făcu de lucru cu haina, deschizându-i fermoarul şi agăţând-o cu atenţie în cuierul din hol.

– Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

Răzbunarea e un lucru ciudat: îţi doreşti să ai satisfacţia faptului că ştii că s-a întâmplat, dar ai refuzat mereu să auzi cu adevărat cuvintele rostite cu voce tare, pentru că, în acest caz, ar trebui să recunoşti faţă de tine că ai vrut dovezi, şi că asta, într-un fel sau altul, te-a făcut mai josnic, mai puţin manierat. Daniel se trezi uitându-se lung la Laura în timp ce se lăsă cu toată greutatea pe scări.

– N-ar trebui să te întreb eu asta? zise el încet.

Cât ai bate din palme, discuţia se schimbă radical, ca un tren deviat de pe şine. Laura făcu un pas în spate, ca şi cum ar fi pălmuit-o, iar obrajii i se înroşiră.

– De când știi?

Daniel ridică din umeri.

– De ceva timp, presupun.

– De ce n-ai zis nimic?

Și el își pusese aceeași întrebare de o sută de ori în ultimele zile. Se prefăcuse că nu bagă de seamă toate serile în care ea venise târziu acasă, răceala dintre ei, pentru că ar fi fost forțat să facă o alegere: oare puteai iubi cu adevărat o persoană care era în stare să se îndrăgostească de altcineva?

Dar existase un stadiu în relația sa cu Laura când Daniel fusese irecuperabil, iar ea crezuse că el se poate schimba. Nu îi datora oare același lucru? Și, de fapt, dacă se lăsa copleșit de furie și rușine și o dădea afară din casă, nu ar fi acționat sub impulsul adrenalinei, așa cum se comporta de obicei atunci când își pierdea controlul?

Era foarte simplu: dacă nu o putea ierta pe Laura – dacă se lăsa devorat de acest sentiment –, se comporta exact ca bărbatul care fusese odinioară.

Dar nu putea exprima în cuvinte toate aceste lucruri.

– Dacă aș fi spus ceva, zise Daniel, mi-ai fi confirmat că e adevărat.

– S-a terminat, dacă asta înseamnă ceva.

El ridică privirea către Laura, îngustându-și ochii.

– Din cauza lui Trixie?

– Înainte. Traversă podeaua din cărămidă, cu brațele încrucișate la piept, și se opri într-o rază de lumină slabă. I-am pus punct aseară când ea... când Trixie...

Nu fu capabilă să ducă fraza până la capăt.

– Ți-a tras-o în noaptea în care fiica noastră a fost violată?

– Doamne, Daniel...

– Zi-mi! De-asta nu răspundeai la telefon când încercam să-ți spun de Trixie? Un mușchi se contractă de-a lungul gâtului său. Cum îl cheamă, Laura? Cred că merit măcar atât. Cred că merit să știu pe cine ai dorit când nu m-ai mai dorit pe mine.

Laura se întoarse cu spatele.

– Vreau să încetăm discuțiile despre asta.

Deodată, Daniel sări în picioare, lipind-o pe Laura de perete, transformându-şi corpul într-o fortăreaţă, furia, într-un impuls de curent electric. O apucă pe Laura de antebraţe şi o scutură atât de tare, încât capul femeii căzu pe spate şi căscă ochii de spaimă. El îi aruncă în faţă propriile cuvinte:

– Ce vrei *tu*, zise el, pe un ton aspru. Ce vrei *tu*?

Apoi Laura îl împinse, cu mai multă forţă decât se crezuse în stare. Îl înconjură, fără să slăbească o clipă contactul vizual, o îmblânzitoare de lei care nu era dispusă să se întoarcă cu spatele la fiară. Fu suficient ca să-l readucă pe Daniel cu picioarele pe pământ. Se uită la mâinile sale – cele cu care o apucase pe Laura – de parcă aparţineau altcuiva.

În acea clipă, el stătea din nou în mlaştina de primăvară din spatele şcolii din Akiak, murdar de noroi şi sânge, ţinând pumnii ridicaţi. În timpul încăierării, îşi rupsese două coaste, pierduse un dinte, i se crăpase pielea de deasupra ochiului stâng. Tremura, dar nu avea de gând să se lase copleşit de durere. *Mai vrea careva,* îi provocase Daniel, până când una câte una, privirile lor întunecate căzură în pământ ca nişte pietre.

Cutremurat, Daniel încercă să îşi reprime pornirea violentă, dar nu reuşea să o facă să dispară complet – o parte din ea plana între el şi Laura, un memento că data viitoare, când avea să se lase pradă emoţiilor, poate că nu avea să mai fie în siguranţă.

– N-am vrut să-ţi fac rău, mormăi el. Îmi pare rău.

Laura lăsă capul în jos, dar nu înainte ca el să-i vadă lacrimile din ochi.

– Oh, Daniel, zise ea. Şi mie.

Trixie dormea în timpul interogatoriului neoficial al lui Jason Underhill din holul patinoarului de hochei şi în clipa următoare, când băiatul fu arestat oficial. Dormea când secretara de la secţia de poliţie îşi luă pauza de masă şi îl sună pe soţul ei ca să-i spună cine fusese adus la secţie cu mai puţin de zece minute în urmă. Dormea în timp ce bărbatul îi anunţă pe colegii de la fabrica de hârtie că e posibil ca Bethel să nu câştige până la urmă campionatul de hochei al statului Maine şi de ce. Încă dormea când unul dintre muncitorii de la fabrică

bău o bere în drum spre casă, împreună cu fratele său, reporter la *Augusta Tribune*, care dădu nişte telefoane şi află că într-adevăr fusese emis un mandat în dimineaţa aceea, prin care un minor era acuzat de agresiune sexuală. Dormea în timp ce reporterul sună la secţia de poliţie din Bethel, dându-se drept tatăl fetei care fusese la secţie mai devreme ca să dea o declaraţie şi întrebând dacă nu cumva îşi uitase acolo o căciulă. „Nu, domnule Stone", spusese secretara, „dar vă sun dacă apare."

Trixie dormea şi în timp ce articolul fu redactat şi tipărit. Dormea în timp ce ziarele fură legate cu sfoară şi transferate în dubiţe, aruncate de la geamurile rablelor Honda conduse de băieţii care se ocupau cu livrarea lor. Încă dormea a doua zi dimineaţă, când toată lumea din Bethel citi prima pagină. Dar oamenii ştiau deja de ce fusese luat pe sus Jason Underhill de la meciul de hochei al echipei liceului Bethel cu o zi în urmă. Ştiau că Roy Underhill îi angajase fiului său un avocat din Portland şi că le spunea tuturor celor care îl ascultau că fusese o înscenare. Şi chiar dacă articolul era redactat într-o notă etică, suficient cât să nu dezvăluie numele fetei, toată lumea ştia că Trixie Stone, care încă dormea, era cea care pusese în mişcare această tragedie.

Pentru că Jason avea şaptesprezece ani, judecătorul tribunalului districtual judeca respectiva cauză în calitate de judecător de minori. Şi din acelaşi motiv, procesul nu se desfăşura cu uşile deschise. Jason purta sacoul nou-nouţ şi cravata pe care mama lui i le cumpărase pentru interviurile de la facultate. Se dusese la frizer. Avocatul său avusese grijă de asta, spunând că, uneori, deciziile unui judecător pot avea în vedere asemenea detalii, ca de pildă dacă îţi poate vedea sau nu ochii.

Dutch Oosterhaus, avocatul său, era atât de alunecos încât, din când în când, Jason era tentat să se uite la podea după ce acesta trecea pe lângă el, să vadă dacă nu cumva lăsa vreo urmă lipicioasă. Purta pantofi care scârţâiau şi cămăşi cu butoni. Dar tatăl lui spusese că Dutch e cel mai bun din stat, cel mai în măsură să rezolve cu succes problema.

Jason nu ştia ce naiba încerca Trixie să facă. Se apucaseră de treabă în forţă – *cu consimţământ*, cum spunea Dutch. Dacă aşa comunica

ea un refuz, atunci vorbea o limbă străină, pe care Jason nu o învățase niciodată.

Și totuși, Jason încerca să ascundă tremurul mâinilor sub masă. Încerca să pară încrezător și poate chiar puțin enervat, când, de fapt, era atât de speriat încât simțea că e gata să vomite în orice clipă.

Procurorul districtual îi amintea de un rechin. Avea o față lătăreață, inexpresivă și un păr blond care bătea aproape în alb, dar dinții erau picătura care umplea paharul – ascuțiți și mari, arătau ca și cum s-ar fi bucurat să sfâșie un om. Numele ei era Marita Soorenstad și avea un frate care fusese o legendă a echipei de hochei din Bethel cu vreo zece ani în urmă, deși acest lucru nu părea să-i stârnească vreo atitudine indulgentă față de Jason.

– Onorată instanță, începu ea, deși statul nu cere ca pârâtul să fie ținut într-un centru de detenție, există mai multe condiții pe care le solicităm. Am vrea să ne asigurăm că nu intră în contact cu victima sau cu familia ei. Am prefera să intre într-un program de reabilitare pentru consumul de droguri și alcool. Cu excepția zilelor de școală, statul ar dori să solicite ca pârâtului să nu i se permită să părăsească domiciliul – inclusiv în scopul de a participa la evenimente sportive.

Judecătorul era un bărbat mai în vârstă, cu o șuviță de păr trasă prost peste chelie.

– Eu voi alege condițiile liberării, domnule Underhill. Dacă încalci vreuna dintre ele, vei fi închis în Portland. Înțelegi?

Jason înghiți în sec și încuviință din cap.

– Nu vei avea nici un contact cu victima sau cu familia ei. Vei fi în pat, singur, la ora douăzeci și două. Vei sta departe de alcool și droguri și vei începe consilierea obligatorie pentru consum abuziv de substanțe. Cât despre solicitarea statului legată de arestul la domiciliu... sunt înclinat să nu fiu de acord. Nu e cazul să distrugem șansa echipei de a câștiga din nou campionatul, câtă vreme în jurul patinoarului vor fi suficienți oameni pentru supraveghere. Închise dosarul. Ședința se suspendă.

În spatele său, Jason o auzi pe mama lui plângând. Dutch începu să-și strângă dosarele și traversă culoarul pentru a vorbi cu Rechinul. Jason se gândi la Trixie, care îl sărutase prima în seara aceea, acasă la

Zephyr. Se gândi la Trixie cu câteva ore înainte, plângând în mașina lui și spunând că fără el viața ei s-a terminat.

Oare plănuia încă de pe atunci s-o distrugă și pe a lui?

La două zile după ce fusese agresată sexual, Trixie simți cum viața ei se scindează. Vechea Trixie Stone era o persoană care visa să zboare și care voia, când avea să fie suficient de mare, să sară dintr-un avion și să încerce acea senzație. Noua Trixie nu putea nici măcar să doarmă cu lumina stinsă. Vechii Trixie îi plăcea să poarte tricouri strânse pe corp; noua Trixie se duse la șifonierul tatălui ei ca să caute o bluză de trening în care se putea ascunde. Vechea Trixie făcea uneori duș de două ori pe zi, ca să miroasă a săpunul de pere pe care i-l punea mereu mama ei în șoseta de Crăciun. Noua Trixie se simțea murdară, indiferent de câte ori se spăla. Vechea Trixie simțea că face parte dintr-un grup. Noua Trixie se simțea singură, chiar și atunci când era înconjurată de oameni. Vechea Trixie ar fi aruncat o privire la noua Trixie și ar fi zis că e o mare ratată.

Se auzi o bătaie în ușa camerei sale. Și asta era ceva nou – tatăl ei obișnuia pur și simplu să bage capul pe ușă, dar până și el devenise sensibil la faptul că Trixie se speria și de propria umbră.

– Hei, zise el. Ai chef de companie?

Nu avea, dar încuviință din cap, gândindu-se că se referea la el, până când Daniel deschise ușa mai larg și o văzu pe acea femeie, Janice, consiliera pe probleme de agresiuni sexuale, care fusese la spital cu ea. Purta un pulover cu un dovleac pe el, deși se apropia Crăciunul, și era dată cu suficient fard de pleoape cât să acopere un batalion de supermodele.

– Ah, zise Trixie. Tu erai.

Părea nepoliticoasă, ceea ce o făcu să simtă o mică scânteie în piept, chiar sub inimă. Era surprinzător de bine să fie afurisită, un compromis atent care aproape compensa faptul că nu mai putea fi vreodată ea însăși.

– O să vă... las să vorbiți, spuse tatăl lui Trixie, și, deși ea încerca să-i transmită din priviri mesaje mute, imperative, în sensul de a nu o lăsa singură cu femeia aceea, el nu îi auzi semnalul SOS.

– Deci, zise Janice, după ce el închise uşa. Cum rezişti?

Trixie ridică din umeri. Cum de nu observase la spital cât de mult o enerva vocea acestei femei? Parcă era un canar zen.

– Presupun că eşti încă puţin copleşită. E perfect normal.

– Normal, repetă Trixie, sarcastic. Da, *exact* aşa m-aş descrie în momentul ăsta.

– Normalitatea e relativă, zise Janice.

Dacă e relativă, se gândi Trixie, atunci normalitatea e unchiul nebun în preajma căruia nimeni nu suportă să stea la evenimentele de familie, cel care vorbeşte despre el la persoana a treia şi mănâncă doar alimente albastre şi de care toată lumea râde pe drumul spre casă.

– Ai de parcurs o serie de paşi mărunţi. Dar o să ajungi şi acolo.

În ultimele patruzeci şi opt de ore, Trixie simţise că înoată sub apă. Auzea oameni vorbind şi ar fi putut să fie de orice naţionalitate, fiindcă oricum nu înţelegea o iotă. Când era prea linişte, era sigură că aude vocea lui Jason, moale ca fumul, încolăcindu-i-se în ureche.

– O să fie din ce în ce mai uşor pe zi ce trece, spuse Janice, iar Trixie începu deodată să o urască din tot sufletul.

Ce dracu' ştia Janice? Nu ea stătea acolo, atât de obosită încât o dureau oasele şi pe interior. Janice nu înţelegea că, până şi acum, Trixie îşi dorea să cadă într-un somn adânc, fiindcă singurul lucru pe care şi-l putea dori erau cele cinci secunde când se trezea dimineaţa şi încă nu îşi amintea totul.

– Uneori ajută să te eliberezi, sugeră Janice. Cântă la un instrument. Urlă în duş. Notează totul într-un jurnal.

Ultimul lucru pe care voia Trixie să-l facă era să scrie despre ce se întâmplase, asta dacă nu ar fi ars hârtiile când ar fi terminat.

– Multe femei găsesc că e util să se alăture unui grup de supravieţuitoare...

– Ca să stăm toate în cerc şi să vorbim despre faptul că ne simţim ca un rahat? explodă Trixie. Deodată, îşi dori ca Janice să se târască înapoi în văgăuna din care ieşeau bunii samariteni. Nu voia să pretindă că avea o şansă infinitezimală să se simtă din nou în largul ei în camera sa, în viaţa sa, în lumea aceasta. Ştii, zise ea, ceea ce s-a

întâmplat e real, dar cred că mai degrabă mă gândesc la suicid sau la altă chestie distractivă. N-am nevoie să vii să mă supraveghezi.

– Trixie...

– Habar n-ai cum mă simt, strigă Trixie. Așa că nu mai sta aici și nu te preface că suntem amândouă în aceeași barcă. *Tu* n-ai fost acolo în noaptea aia. Doar eu am fost.

Janice înaintă, până când ajunse destul de aproape de Trixie ca să o atingă.

– Era în anul 1972 și aveam cincisprezece ani. Mergeam spre casă și am luat-o pe o scurtătură prin locul de joacă al școlii primare. Acolo era un bărbat care a zis că și-a pierdut câinele. M-a întrebat dacă vreau să-l ajut să-l caute. Când am ajuns sub tobogan, m-a trântit la pământ și m-a violat.

Trixie se holbă la ea, mută de uimire.

– M-a ținut acolo trei ore. Tot timpul, nu m-am gândit decât la faptul că acolo mă jucam după ore. Băieții și fetele stăteam mereu în zone separate la locul de joacă. Ne provocam unii pe alții. Fugeam în partea băieților, apoi ne întorceam la noi, la loc sigur.

Trixie coborî privirea în podea.

– Îmi pare rău, șopti ea.

– Pași mici, spuse Janice.

În weekendul acela, Laura învață că nu există arbitri cosmici. Nu se cere time-out, nici măcar atunci când lumea ta a încasat o lovitură care te lasă fără cunoștință. Mașina de spălat vase tot trebuie golită, coșul de rufe dă pe dinafară de haine murdare, iar amica din liceu, cu care n-ai mai vorbit de șase luni, te sună să vadă ce mai faci, fără să-și dea seama că nu-i poți spune ce se întâmplă în viața ta fără să cedezi psihic. Cei doisprezece studenți din grupa ta încă se așteaptă să vii la cursuri luni dimineață.

Laura anticipase că se va ghemui cu Trixie, protejând-o cât timp avea să-și lingă rănile. Totuși, Trixie voia să fie singură, iar Laura se pomeni că se plimbă printr-o casă care era de fapt domeniul lui Daniel. Încă dansau unul pe lângă celălalt, o coregrafie atentă ce

presupunea să plece dintr-o cameră când intra el acolo, ca să nu fie nevoiți să comunice cu adevărat.

– O să-mi iau concediu de la facultate, îi spusese lui Daniel duminică, în timp ce el citea ziarul.

Dar, câteva ore mai târziu, când stăteau întinși fiecare în partea lui de pat – aventura extraconjugală plutind amenințătoare între ei –, el redeschisese subiectul.

– Poate n-ar trebui, zise el.

Ea îl privi cu atenție, neștiind sigur ce încerca el să sugereze. Oare el nu voia ca ea să stea în preajma lui non-stop, fiindcă nu s-ar simți confortabil? Oare credea că ea se gândește mai mult la carieră decât la fiica ei?

– Poate o s-o ajute pe Trixie, adăugă el, dacă vede că totul decurge normal.

Laura se uită în tavan, la o urmă de apă în formă de pinguin.

– Dacă are nevoie de mine?

– Atunci te sun, răspunse Daniel pe un ton rece. Și poți să vii direct acasă.

Cuvintele lui erau ca o palmă peste față – ultima dată când o sunase, ea nu răspunsese.

A doua zi dimineață, pescui un dres și o fustă office. Își luă la pachet micul dejun pe care-l putea mânca în mașină și îi lăsă lui Trixie un bilet. În timp ce conducea, deveni conștientă de faptul că se simțea cu atât mai ușurată cu cât distanța dintre ea și casă creștea – până când ajunse la porțile școlii și fu sigură că singurul lucru care o ancora era centura de siguranță.

Când Laura sosi la clasă, studenții erau deja adunați în jurul mesei, prinși într-o polemică aprinsă. Îi fusese dor de această înțelegere facilă a propriei persoane, a locului în care se simțea acasă, a confortului duelurilor intelectuale. Frânturi din conversație se strecurau pe coridor. *Am auzit de la văru-meu, care merge la liceu... crucificat... o merita.* Pentru o clipă, Laura ezită în fața ușii, întrebându-se cum de fusese atât de naivă să creadă că acest lucru înfiorător i se întâmplase doar lui Trixie, când de fapt toți trei erau implicați în asta. Inspirând

adânc, intră în sală, şi douăsprezece perechi de ochi se întoarseră către ea într-o tăcere deplină.

– Nu vă opriţi din cauza mea, spuse ea pe un ton neutru.

Studenţii se foiră jenaţi. Laura îşi dorise atât de mult să se stabilească în zona de confort a lumii universitare – un loc atât de fix şi de imuabil, încât era sigură că putea continua exact de unde se oprise –, dar, spre surprinderea ei, nu i se mai părea că locul ei e acolo. Colegiul era la fel, la fel erau şi studenţii. Laura era cea care se schimbase.

– Doamnă Stone, vorbi unul dintre studenţi, sunteţi bine?

Laura clipi, iar chipurile lor neclare căpătau contur în faţa ei.

– Nu, zise ea, epuizată brusc de gândul că trebuia să mai păcălească pe cineva. Nu sunt.

Apoi se ridică – lăsându-şi notiţele, haina şi studenţii nedumeriţi – şi ieşi în zăpada orbitoare, întorcându-se unde ar fi trebuit să fie tot timpul.

– Dă-i drumul, zise Trixie şi închise strâns ochii.

Era la Live and Let Dye, un salon aproape de casă, care se ocupa de clienţii cu părul albastru şi în care, în circumstanţe normale, nu ar fi intrat nici moartă. Dar acum era prima dată când se aventura în afara casei, şi, în ciuda faptului că Janice îi dăduse tatălui ei o broşură despre cum să *nu* fie excesiv de protector, el era reticent să o lase pe Trixie să se depărteze prea mult.

– Dacă nu te întorci într-o oră, spusese tatăl ei, vin după tine.

Şi-l închipui, chiar şi acum, aşteptând la fereastra largă ce oferea cea mai bună priveliştе asupra străzii, astfel încât s-o vadă încă din clipa în care ar fi revenit în raza lui vizuală. Dar ajunsese atât de departe, şi nu avea de gând să irosească ieşirea. Janice spusese că atunci când venea vorba să ia o decizie, era recomandabil să facă o listă cu argumente pro şi contra – şi, din câte îşi dădea seama Trixie, orice o făcea să uite de fata care fusese nu putea fi decât un lucru bun.

– Ce coadă mare ai! zise coafeza bătrână. Ai putea s-o donezi la Locks of Love.

– Ce-i asta?

– O organizație caritabilă care face peruci pentru femei bolnave de cancer.

Trixie se uită la ea în oglindă. Îi plăcea ideea de a ajuta pe cineva care putea fi de fapt într-o situație mai grea decât ea. Îi plăcea ideea că altcineva putea fi într-o situație mai grea decât ea, punct.

– Bine, zise Trixie. Ce trebuie să fac?

– Ne ocupăm noi, spuse coafeza. Tu doar îmi dai numele, ca să poți primi o felicitare de mulțumiri din partea organizației caritabile.

Dacă ar fi gândit limpede – ceea ce, la drept vorbind, nu făcea –, Trixie și-ar fi inventat un pseudonim. Dar poate că angajații de la salonul Live and Let Dye nu citeau ziarele și nu se uitau la altceva decât la *Golden Girls*, pentru că stilista nici nu clipi când Trixie își spuse numele. Legă cu un șiret părul lui Trixie, lung până la brâu, și îl prinse de un cartonaș pe care scria numele ei. Apoi ridică foarfeca.

– Ia-ți la revedere, spuse coafeza.

Trixie trase aer în piept la prima tăietură. Apoi observă ușurarea pe care o simțea fără tot acel păr a cărui greutate o trăgea în jos. Își închipui cum ar fi fost să aibă părul atât de scurt încât să simtă vântul trecându-i pe la urechi.

– Vreau să mă tundeți periuță, ceru Trixie.

Coafeza ezită.

– Draga mea, zise ea. Asta-i pentru *băieți*.

– Nu-mi pasă, spuse Trixie.

Coafeza oftă.

– Să văd dacă pot să ne mulțumesc pe amândouă.

Trixie închise ochii și simți foarfecile coafezei țăcănindu-i în jurul capului. Părul cădea în smocuri moi de culoarea căpșunelor, precum penele unei păsări împușcate în aer.

– La revedere, șopti ea.

Cumpăraseră patul *king size* când Trixie avea trei ani și își petrecea mai mult timp fugind de coșmaruri din patul ei și oprindu-se în patul matrimonial. La vremea aceea, păruse o idee bună. Încă se mai gândeau să mai aibă copii, iar pe pat purta eticheta *căsătoriți* cu o finalitate pe care nu puteai să nu o admiri. Și totuși, ei se îndrăgostiseră

într-un pat de cămin, pe o saltea dublă. Dormiseră atât de înghesuiți unul în altul, încât căldura degajată de corpurile lor se ridica în fiecare noapte ca un duh spre tavan, și se trezeau cu cearșafurile aruncate pe podea. În condițiile acelea, era uimitor să te gândești că acum, cu tot acest spațiu între ei, tot erau prea aproape unul de altul ca să se simtă confortabil.

Daniel știa că Laura era încă trează. Venise acasă de la colegiu aproape imediat ce plecase și nu îi dăduse nici o explicație. Cât despre Daniel, vorbise cu el doar sporadic, comunicând doar informații sumare: a mâncat Trixie (nu); a mai zis ceva (nu); a sunat poliția (nu, dar a sunat doamna Walstone de la capătul străzii, de parcă ar fi treaba ei). Se aruncase imediat într-un iureș de activități: făcuse curat în băi, dăduse cu aspiratorul sub pernele de pe canapea, o privise pe Trixie intrând în casă cu tunsoarea aceea parcă făcută cu toporul și își reprimase șocul suficient cât să fie în stare să propună o partidă de Monopoly. Daniel își dădu seama că Laura se purta de parcă încerca să-și compenseze absența din ultimele luni, de parcă se judeca și se autocondamna.

Acum, întins în pat, se întreba cum pot doi oameni să stea la nici un metru distanță unul de altul, și totuși să fie la milioane de kilometri distanță.

– Știau, zise Laura.

– Cine?

– Toată lumea. La școală. Se întoarse către el, astfel încât, în întunericul de catifea, îi distinse verdele ochilor. Toată lumea vorbea despre asta.

Daniel i-ar fi putut spune că nimic din toate acestea nu avea să dispară, nu până când el și Laura, chiar și Trixie, nu aveau să treacă peste cele întâmplate. Învățase asta pe când avea unsprezece ani, iar bunicul lui Cane îl luase cu el la prima vânătoare de elani. La asfințit, porniseră pe râul Kuskokwim în micuța ambarcațiune ușoară, din aluminiu. Daniel fusese lăsat la un cot al râului, Cane la altul, pentru a acoperi o suprafață mai mare.

Se ghemuise între sălcii, întrebându-se cât timp avea să treacă până când Cane și bunicul lui aveau să se întoarcă, întrebându-se

dacă se mai întorceau de fapt. Când elanul ieşi încet din verdeaţă – cu picioarele ca nişte fusuri, cu spatele încovoiat, cu nasul coroiat –, lui Daniel începu să-i bată inima cu putere. Ridicase puşca şi se gândise: *Vreau asta, mai mult decât orice.*

În clipa aceea, elanul intră în zidul de sălcii şi dispăru.

Pe drumul spre casă, când Cane şi bunicul lui aflară ce se întâmplase, mormăiră *kass'aq* şi scuturară din cap. Daniel nu ştia oare că, dacă te gândeşti la vânat în timp ce vânezi, ai putea la fel de bine să-i transmiţi prin telepatie animalului că te afli acolo?

La început, Daniel ignorase sfatul, crezând că e încă o superstiţie de-ale eschimoşilor yupik – cum ar fi să lingi castronul ca să nu aluneci pe gheaţă sau să mănânci coada peştelui ca să devii un bun alergător. Dar, pe măsură ce creştea, învăţa că un cuvânt e un lucru puternic. O insultă nu trebuie să-ţi fie urlată ca să te facă să suferi; o promisiune nu trebuie să-ţi fie şoptită ca să te facă să crezi. Ţine un gând în minte, iar asta e suficient pentru a schimba acţiunile oricui şi ale oricărui lucru care îţi trece prin faţă.

– Dacă vrem ca lucrurile să fie normale, zise Daniel, trebuie să ne purtăm ca şi cum am fi ajuns deja acolo.

– Ce vrei să spui?

– Poate că Trixie ar trebui să meargă din nou la şcoală.

Laura se ridică într-un cot.

– *Cred* că glumeşti.

Daniel ezită. .

– Janice a sugerat asta. Nu-i face bine să stea aici toată ziua şi să retrăiască tot ce s-a întâmplat.

– O să-l vadă la şcoală.

– Există un ordin judecătoresc; Jason nu se poate apropia de ea. E la fel de îndreptăţită ca el să fie acolo.

Se aşternu o linişte prelungă.

– Dacă se întoarce, zise Laura în cele din urmă, trebuie să se întâmple pentru că aşa vrea ea.

Daniel simţi deodată că Laura nu vorbea doar despre Trixie, ci şi despre ea însăşi. Violul lui Trixie era parcă un morman de frunze

căzute, pe care erau atât de ocupaţi să le împingă la o parte, încât puteau ignora faptul că sub ele, pământul nu mai era solid.

Noaptea îl apăsa pe Daniel.

– L-ai adus aici? În patul ăsta?

Laurei se opri pentru o clipă respiraţia.

– Nu.

– Mi-l închipui cu tine, şi nici măcar nu ştiu cum arată.

– A fost o greşeală, Daniel...

– Greşelile sunt lucruri care se întâmplă din greşeală. Tu n-ai ieşit pe uşă într-o dimineaţă şi ai căzut în patul unui tip. Te-ai gândit la asta o vreme. Ai făcut alegerea asta.

Adevărul îi arsese gâtlejul lui Daniel, iar el se trezi respirând greu.

– Am făcut şi alegerea să-i pun capăt. Să vin înapoi.

– Ar trebui să-ţi *mulţumesc* pentru asta?

Îşi acoperi ochii cu un braţ, ca şi cum ar fi preferat să fie orb.

Profilul Laurei era turnat în argint.

– Vrei... vrei să mă mut?

Daniel se gândise la asta. O parte din el nu voia s-o vadă în baie, spălându-se pe dinţi, sau punând ceainicul pe foc. Era ceva prea obişnuit, un miraj al unei căsnicii. Dar o altă parte a lui nu-şi mai amintea cine era fără Laura. De fapt, datorită ei devenise el omul care era acum. Nu se deosebea cu nimic de dinamica dual care făcea parte integrantă din arta sa: nu poţi avea forţă fără slăbiciune; nu poţi avea lumină fără întuneric; nu poţi avea iubire fără pierdere.

– Nu cred că ar fi bine pentru Trixie să pleci chiar acum, zise Daniel în cele din urmă.

Laura se întoarse cu faţa la el.

– Dar pentru tine? Ar fi bine pentru tine?

Daniel se uită lung la ea. Laura era ca o gravură în viaţa lui, imposibil de şters. Nu conta prezenţa ei fizică; avea s-o aibă alături pentru totdeauna. Trixie era dovada acestui fapt. Dar se uitase îndeajuns de mult la emisiunile lui Oprah şi ale lui Dr. Phil ca să ştie cum funcţionează infidelitatea. Trădarea era o piatră sub salteaua patului pe care îl împărţeai, şi o simţeai cum te înghiontește oricât ţi-ai

schimba poziția. Ce rost are să ai puterea de a ierta, când în sinea voastră, amândoi trebuie să recunoașteți că nu veți uita niciodată?

Daniel nu-i răspunse, iar Laura se întoarse pe spate.

– Mă urăști?

– Uneori.

– Uneori, și eu mă urăsc.

Daniel pretinse că putea auzi respirația lui Trixie, uniformă și netulburată, prin peretele dormitorului.

– Chiar așa de rău era? Noi doi?

Laura scutură din cap.

– Atunci de ce-ai făcut-o?

Mult timp, Laura nu răspunse. Daniel presupuse că adormise. Dar apoi îi auzi glasul undeva departe, aninat parcă de colțurile stelelor ce atârnau dincolo de fereastră.

– Pentru că, zise ea, îmi aducea aminte de tine.

Trixie știa că la cea mai mică provocare, se putea ridica, ieși din clasă și se putea refugia în cancelarie fără ca vreun profesor să clipească măcar. Tatăl ei îi dăduse un telefon mobil. *Sună-mă oricând*, zisese el, și o să fiu acolo înainte să închizi. Purtase o conversație stânjenitoare cu directorul școlii, care o sunase să-i dea asigurări că avea să facă tot posibilul pentru a transforma liceul Bethel într-un loc sigur pentru ea. În acest scop, nu mai făcea cursul de psihologie împreună cu Jason, ci avea, în schimb, oră de studiu individual la bibliotecă. Putea scrie un eseu pe orice temă. În momentul de față, se gândea la un subiect: fete care ar prefera să dispară.

– Sunt sigur că Zephyr și ceilalți prieteni ai tăi se vor bucura să te vadă, spuse tatăl ei.

Nici unul din părinți nu pomeni de faptul că Zephyr nu telefonase, nici măcar o dată, să se intereseze de starea ei. Trixie încerca să se convingă că asta se datora faptului că Zephyr se simțea vinovată, după cearta dintre ele și cele întâmplate ulterior, drept consecință directă. Nu îi explică tatălui ei că nu mai avea alți prieteni în clasa a noua. Fusese prea ocupată să-și umple viața cu Jason ca să mențină vechile relații sau ca să se obosească să inițieze altele noi.

– Dacă mă răzgândesc? întrebă Trixie încet.

Tatăl ei o privi.

– Atunci te duc acasă. Simplu ca bună ziua, Trix.

Ea se uită pe geamul mașinii. Ningea, o pudră de fulgi mici, care se agățau în copaci și estompau marginile peisajului. Frigul se strecura prin căciula pe care o purta – cine ar fi știut că părul îi ținuse de fapt atât de cald? Tot uita că și-l tunsese pe tot prin cele mai mărunte gesturi: când se uita în oglindă și trăia șocul vieții sale, când încerca să-și scoată de sub gulerul hainei o coadă lungă inexistentă. Sincer, arăta oribil – părul scurt îi făcea ochii să pară și mai mari, și mai neliniștiți; tunsoarea aceea i se potrivea mai bine unui băiat – dar lui Trixie îi plăcea. Dacă oamenii aveau să se holbeze, voia să știe că asta se datora faptului că *arăta* altfel, nu că *era* altfel.

Porțile școlii îi apărură în raza vizuală printre ștergătoarele de pe parbriz, iar parcarea elevilor era în dreapta. Sub stratul de zăpadă, mașinile arătau ca o mare de balene eșuate. Se întreba care era a lui Jason. Și-l închipuia în clădire deja, unde fusese cu două zile mai mult decât ea, sădind semințele propriei versiuni a poveștii, care crescuseră, cu siguranță, cât un tufiș.

Tatăl ei trase mașina lângă trotuar.

– Te conduc, zise el.

Trixie tresări. Exista oare ceva mai penibil decât victima unui viol care trebuia condusă în școală de tăticul ei?

– Mă descurc singură, insistă ea, dar când încercă să-și deschidă centura de siguranță, descoperi că mintea ei nu era capabilă să-i coordoneze degetele pentru a face ce trebuiau să facă.

Deodată, simți mâinile tatălui său pe legături, și fu eliberată.

– Dacă vrei să mergem acasă, spuse el pe un ton blând, e în regulă.

Trixie încuviință din cap, detestând lacrimile care i se adunară în gât.

– Știu.

Era o prostie să-i fie frică. Ce i se putea întâmpla mai rău la școală decât ceea ce i se întâmplase deja? Dar poți să vorbești rațional cu tine însuți toată ziua, că fluturii din stomac tot nu dispar.

– Când creșteam în sat, spuse tatăl lui Trixie, locul în care trăiam era bântuit.

Trixie clipi din ochi. Putea număra pe degetele de la o mână ocaziile în care tatăl ei vorbise despre viaţa în Alaska. Existau anumite reminiscenţe din copilăria sa care îi puneau pecetea unui altfel de om – ca de pildă, dacă se făcea prea multă gălăgie, trebuia să părăsească încăperea, şi obsesia pe care o avea cu colectarea apei, deşi aveau o resursă nelimitată datorită puţului din curte. Trixie ştia un lucru: tatăl ei fusese singurul băiat alb dintr-un sat de eschimoşi yupik pe nume Akiak. Mama lui, care îl crescuse singură, preda la şcoala de acolo. El plecase din Alaska când avea optsprezece ani, şi jurase că nu avea să se mai întoarcă vreodată.

– Casa noastră era lipită de şcoală. Ultima persoană care o locuise fusese fostul director, care se spânzurase de o grindă din bucătărie. Toată lumea ştia asta. Uneori, la şcoală, echipamentele audiovizuale porneau singure, chiar şi atunci când erau scoase din priză. Sau mingile de baschet de pe podeaua din sala de sport începeau să sară singure. În casa noastră, sertarele se deschideau singure din când în când, iar uneori simţeai miros de after-shave, din senin. Tatăl lui Trixie ridică privirea către ea. Eschimoşii yupik se tem de stafii. Uneori, la şcoală, copiii scuipau în aer, ca să vadă dacă stafia e destul de aproape cât să le fure saliva. Sau dădeau roată clădirii de trei ori, ca stafia să nu-i poată urmări până la ei acasă.

Ridică din umeri.

– Ideea e... eu eram copilul alb. Vorbeam ciudat şi arătam ciudat, şi lumea se lua de mine din cauza asta zi de zi. Eram la fel de îngrozit de stafia aia cum erau şi ei, dar nu am spus niciodată nimănui. În felul ăsta, ştiam că mă pot porecli în toate felurile... dar nu mă puteau face *laş*.

– Jason nu e o stafie, zise Trixie încet.

Tatăl ei îi trase căciula peste urechi. Ochii lui erau atât de întunecaţi încât ea se vedea strălucind în ei.

– Ei bine, zise el, atunci presupun că n-ai motive să-ţi fie frică.

Daniel aproape fugi după Trixie în timp ce ea înainta pe trotuarul alunecos ce ducea până în faţa şcolii. Dacă se înşela în privinţa asta? Dacă Janice şi doctorii, şi toţi ceilalţi nu ştiau de câtă cruzime pot

da dovadă adolescenţii? Dacă Trixie avea să se întoarcă acasă şi mai distrusă?

Trixie mergea cu capul plecat, înfruntând frigul. Jacheta ei verde era o pată profilată pe fundalul zăpezii. Nu se uită înapoi la tatăl ei.

Când era mică, Daniel aştepta întotdeauna până ce Trixie intra în şcoală, înainte să plece cu maşina. Erau prea multe lucruri rele care se puteau întâmpla: putea să se împiedice şi să cadă, putea fi abordată de un agresor, putea fi tachinată de o gaşcă de fete. Se consola cu gândul că prin simplul fapt că stătea cu ochii pe ea, îi putea insufla forţa siguranţei, la fel cum o desena într-unul din chenarele din benzile sale desenate, reprezentată într-un câmp de forţă ondulat, fluid.

Adevărul era însă că Daniel avusese nevoie de Trixie mult mai mult decât avusese ea vreodată nevoie de el. Fără să fie conştientă de asta, ea făcuse spectacol pentru el în fiecare zi: săltând, învârtindu-se, întinzându-şi braţele şi făcând sărituri în fugă, ca şi cum credea că într-o dimineaţă chiar îşi va lua zborul. El o privea şi vedea uşurinţa copiilor de a crede într-o lume diferită de cea care le este prezentată. Apoi se întorcea cu maşina acasă şi transpunea acea senzaţie, tuşă cu tuşă, pe o pagină albă.

Îşi amintea faptul că se întrebase cât timp va mai trece până ce realitatea o va ajunge din urmă pe fiica lui. Îşi amintea un gând anume: *Cea mai tristă zi din lume va fi cea în care nu se va mai preface.*

Daniel aşteptă până când Trixie trecu prin uşile duble ale şcolii, apoi se îndepărtă cu grijă de trotuar. Avea nevoie de un sac de nisip în portbagajul camionetei ca să nu patineze pe zăpadă. Orice i-ar fi fost acum de folos ca să-şi menţină echilibrul.

AL DOILEA CERC AL INFERNULUI.
DOAR NU TREBUIE SĂ TRAVERSĂM ĂSTA!
ŞŞŞT! NU TREBUIE SĂ-I TREZIM!
ASTEA SUNT SUFLETELE DESFRÂNAŢILOR, UNIŢI ÎN AGONIE PE VECI.
ÎN VIAŢĂ NU AU VRUT DECÂT SĂ FIE ÎMPREUNĂ. AŞA CĂ ÎN IAD NU SE POT DESPĂRŢI. PIERZÂNDU-ŞI INAMILE O DATĂ, LE-AR SCHIMBA BUCUROŞI CU ALE NOASTRE.
SĂ MERGEM!
NU TE UITA-N JOS... NU TE UITA...
VIRGILIU.
FUGI!

DUNCAN!!
NU!

THUD
SCREECH
NU... SE POATE!

NU... IUBITO...
ACUM! FUGI!
FUGI ȘI FII LIBER!
SLAVĂ LUI JUPITER CĂ AI SCĂPAT! PUTEA SĂ... DE CE NU TE-A UCIS?
FIINDCĂ DEMONUL ĂLA... A FOST SOȚIA MEA.

Capitolul 3

Trixie ştia povestea din spatele numelui ei adevărat, dar asta nu însemna că îl detesta mai puţin. Beatrice Portinari fusese marea şi unica iubire a lui Dante, femeia care l-a inspirat să compună o serie întreagă de poeme epice. Mama ei, profesoara de clasice, completase singură certificatul de naştere, în timp ce tatăl ei (care ar fi vrut s-o boteze Sarah pe fiica lui nou-născută) era în baie.

Dante şi Beatrice însă nu erau Romeo şi Julieta. Dante a cunoscut-o când avea doar nouă ani şi apoi n-a mai văzut-o până la optsprezece. Amândoi s-au căsătorit fiecare cu altcineva, iar Beatrice a murit de tânără. Dacă asta era iubirea veşnică, Trixie nu voia să audă de aşa ceva.

Când Trixie i se plânsese tatălui ei, el îi spusese că Nicolas Cage şi-a botezat fiul Kal-El, numele kryptonian al lui Superman, şi că ar trebui să fie recunoscătoare. Dar liceul Bethel era plin de Mallory, Dakota, Crispin şi Willow. Trixie îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă trăgându-i deoparte pe profesori, în prima zi de şcoală, pentru a fi sigură că aceştia aveau să îi rostească corect numele când citeau lista de prezenţă, îndeobşte *Trixie*, şi nu *Beatrice*, nume care îi făcea pe ceilalţi elevi să izbucnească în hohote de râs. La un moment dat, în clasa a patra începuse să-şi spună Justine, dar n-a ţinut.

Summer Friedman era în biroul principal cu Trixie, fiindcă întârziase la şcoală. Era înaltă şi blondă, cu un bronz permanent, deşi

Trixie știa sigur că se născuse în decembrie. Se întoarse, strângând în mână biletul albastru de motivare a întârzierii.

– Curvo, îi șuieră lui Trixie când trecu pe lângă ea.

– Beatrice? zise secretara. Domnul director te așteaptă.

Trixie mai ajunsese în biroul directorului o singură dată, când figurase pe lista elevilor merituoși, în primul trimestru din clasa a noua. Fusese trimisă la el în timpul orei de dirigenție, și tremurase tot timpul, încercând să-și dea seama cu ce greșise. Directorul Aaronsen o aștepta cu un zâmbet larg pe față și cu mâna întinsă. „Felicitări, Beatrice" spusese el și îi înmânase cartonașul auriu de elev merituos pe care era tipărit numele ei dezgustător.

– Beatrice, spuse din nou de data asta, când ea intră în birou.

Trixie văzu că acolo o aștepta și doamna Gray, consiliera de orientare. Oare credeau că dacă vede un bărbat singur o ia razna?

– Ne bucurăm că ai revenit, spuse domnul Aaronsen.

Și eu mă bucur că am revenit. Minciuna avea un gust groaznic pe limba lui Trixie, așa că o înghiți.

Directorul se holba la părul ei, sau la lipsa acestuia, dar era prea politicos ca să comenteze.

– Eu și doamna Gray vrem să știi că ușile noastre sunt deschise pentru tine oricând, zise directorul.

Tatăl lui Trixie avea două nume. Descoperise asta din întâmplare pe când avea zece ani și cotrobăia prin sertarele de la biroul lui. Pitită în fundul unui sertar, după toate gumele murdărite și tuburile de mine de creion mecanic, zăcea o fotografie cu doi băieți care stăteau ghemuiți în fața unei capturi de pește. Unul din băieți era alb, celălalt, indigen. Pe spate scria: Cane & Wass, tabăra de pește. Akiak, Alaska – 1976.

Trixie îi dusese fotografia tatălui său, care era afară și tundea iarba. *Cine sunt oamenii ăștia?* întrebase ea.

Tatăl ei oprise mașina de tuns iarba. *Sunt morți.*

– Dacă resimți și cel mai mic disconfort, spuse directorul Aaronsen. Dacă vrei un loc în care doar să-ți tragi răsuflarea...

Trei ore mai târziu, tatăl lui Trixie venise să o caute. *Cel din dreapta sunt eu*, zisese el, arătându-i fotografia din nou. *Iar celălalt e Cane, un prieten de-al meu.*

Pe tine nu te cheamă Wass, remarcase Trixie.

Tatăl ei îi explicase că a doua zi după ce se născuse şi fusese botezat, o bătrână din sat venise în vizită şi începuse să-i spună Wass – prescurtarea de la Wassilie – după soţul ei, care căzuse printr-o spărtură din gheaţă şi murise cu o săptămână în urmă. Era perfect normal ca un eschimos yupik, decedat recent, să-şi treacă spiritul într-un nou-născut. Sătenii râdeau când îl vedeau pe Daniel bebeluş, spunând lucruri de genul: *Ia uite. Wass s-a întors cu ochi albaştri!* sau *Poate de-asta a învăţat Wass engleza ca a doua limbă!*

Timp de optsprezece ani, mama lui, femeie albă, îi spusese Daniel, şi Wass îi spuneau toţi ceilalţi. În lumea yupik, îi explicase el lui Trixie, sufletele circulă la nesfârşit. În lumea yupik, nimeni nu reuşeşte să plece cu adevărat.

– ... o politică de toleranţă zero, spuse directorul, iar Trixie încuviinţă din cap, deşi nu prea fusese atentă.

După ce tatăl ei îi vorbise despre al doilea nume al său, în seara următoare, Trixie avusese o întrebare pregătită pentru momentul când el venea să o învelească. *Cum se face că atunci când am întrebat prima dată, ai zis că băieţii ăia sunt morţi?*

Pentru că sunt, răspunsese tatăl ei.

Directorul Aaronsen se ridică, la fel şi doamna Gray, iar atunci Trixie deduse intenţia lor de a o însoţi până în clasă. Imediat intră în panică. Asta era mult mai rău decât să fie condusă de tatăl ei; era ca şi cum nişte avioane de vânătoare escortau un avion de pasageri ca să aterizeze în siguranţă: exista vreo persoană în aeroport care nu s-ar uita pe geam şi n-ar face tot felul de speculaţii cu privire la ce se întâmplase la bord?

– Ăă, zise Trixie, cred că aş prefera să merg singură.

Era aproape ora a treia, ceea ce însemna că avea timp să meargă până la dulăpior înainte de ora de engleză. Se uită la director şi la consiliera de orientare.

– Bine, se învoi domnul Aaronsen, dacă aşa vrei.

Trixie ieşi din biroul directorului, umblând orbeşte prin labirintul de holuri din care era alcătuit liceul. Încă nu se sunase, aşa că era linişte – zornăitul îndepărtat al unui copil cu bilet de voie, ţăcănitul

estompat al unor tocuri, scârțâitul instrumentelor de suflat de la etaj, din sala ansamblului muzical. Formă combinația de la dulăpior, 90-60-90. *Hei*, spusese Jason într-o altă viață parcă, *alea nu sunt măsuri de fotomodel?*

Trixie își propti fruntea pe metalul rece. Nu trebuia decât să stea în clasă încă patru ore. Își putea umple mintea cu *Împăratul muștelor*, și $A = \pi r^2$ și asasinarea arhiducelui Franz Ferdinand. Nu trebuia să stea de vorbă cu nimeni dacă nu avea chef. Toți profesorii ei fuseseră informați. Totul era bine pus la punct.

Când deschise ușa dulăpiorului, o mare de șerpi se revărsă din spațiul îngust, căzându-i la picioare. Se aplecă să ridice unul. Opt pătrățele din aluminiu, împăturite ca un acordeon.

Trojan, citi Trixie. *Prezervative lubrifiate din latex pentru plăceri perverse.*

– Toți fac sex, spuse Marita Soorenstad, înclinând capul și turnându-și în gură ce mai rămăsese din praful de culoarea lămâilor verzi. În cele cincisprezece minute în care Mike Bartholemew stătuse cu procurorul districtual, femeia consumase trei plicuri cu pulbere de bomboane Pixy Stix. Adolescentele vor ca băieții să fie atrase de ele, dar nimeni nu le-a învățat cum să facă față emoțiilor care vin la pachet. Văd asta tot timpul, Mike. Adolescentele se trezesc că cineva face sex cu ele și tac mâlc. Zdrobi paiul de hârtie în mână și făcu o grimasă. Un judecător mi-a zis că astea au fost mană cerească pentru el când a încercat să se lase de fumat. Dar jur că nu fac nimic altceva decât să-mi crească glicemia și să-mi înverzească limba.

– Trixie Stone a spus *nu*, susținu detectivul. E declarația ei.

– Și Trixie Stone a băut. Ceea ce avocatul apărării va folosi ca să-i pună discernământul la îndoială. Oosterhaus va spune că era băută, că juca poker pe dezbrăcate și că a spus *da da da* până mai târziu, când s-a decis să spună *nu*. O va întreba cât era ceasul când a spus *nu*, și câte tablouri erau pe pereții camerei, și ce cântec se auzea la casetofon, și dacă luna era în scorpion – detalii pe care nu și le va putea aminti. Apoi va spune că, dacă nu își aduce aminte detalii de genul ăsta, cum naiba are certitudinea că i-a spus lui Jason să se oprească?

Marita ezită. Nu spun că Trixie Stone n-a fost violată, Mike. Îţi spun doar că nu toată lumea o să vadă lucrurile la fel de limpede.

– Cred că familia ştie asta, zise Bartholemew.

– Familia niciodată nu ştie asta, orice-ar susţine. Marita deschise dosarul lui Trixie Stone. Ce altceva credeau că face copilul lor la ora două dimineaţa?

Bartholemew îşi imagină o maşină răsturnată pe marginea şoselei, echipele de salvare adunate ciopor în jurul corpului care fusese proiectat prin parbriz. Şi-l închipui pe paramedicul care suflecase mâneca de la bluza fiicei sale şi văzuse vânătăile şi urmele de ace de-a lungul venelor ei. Se întreba dacă paramedicul se uitase la bluza cu mânecă lungă pe care Holly o purta în cea mai toridă noapte din iulie şi dacă se întrebase ce gândiseră părinţii fetei când o văzuseră plecând de acasă îmbrăcată aşa.

Răspunsul la această întrebare, şi la cea a Maritei: *Nu gândeam nimic. Nu ne-am dat voie să gândim, pentru că nu voiam să ştim.*

Bartholemew îşi drese glasul.

– Soţii Stone credeau că fiica lor doarme la o prietenă, sub supravegherea părinţilor fetei.

Marita rupse ambalajul unui Pixy Stix galben.

– Grozav, zise ea, vărsând conţinutul plicului în gură. Deci, Trixie a minţit deja o dată.

Deşi părinţii nu vor să recunoască asta, şcoala nu înseamnă ce învaţă un copil în timp ce stă la un pupitru incomod, ci tot ce se întâmplă în jurul şi în ciuda acestor lucruri. Şcoala înseamnă cele cinci minute de pauză în care afli la casa cui se ţine petrecerea din seara respectivă; înseamnă să împrumuţi nuanţa potrivită de luciu de buze de la prietena ta înainte de ora de franceză cu tipul ăla drăguţ care s-a mutat aici din Ohio; înseamnă să fii observată de toată lumea şi să te prefaci că eşti mai presus de genul acesta de celebritate.

Odată ce toată această interacţiune socială fu excizată din rutina şcolară a lui Trixie, ea observă cât de puţin îi păsa de latura educativă. La engleză, se concentră asupra textului tipărit din carte până când literele săriră ca popcornul în tigaie. Din când în când, mai auzea câte

un comentariu batjocoritor: *Ce și-a făcut la păr?* O singură dată avu cineva curajul să vorbească cu ea în clasă. Erau la sport, în timpul unui meci de fotbal în sală. O fată din echipa ei venise la ea după ce profesorul ceruse time-out.

– Cineva care a fost violată de-adevăratelea, șopti ea, n-ar fi aici și n-ar juca fotbal.

Momentul zilei de care Trixie era cel mai îngrozită era prânzul. La cantină, mulțimea de elevi era împărțită în grupuri pe criterii sociale. Erau copiii fițoși, skateboarderii și tocilarii. Erau Cele Șapte Zeițe – un grup de fete care stabileau regulile nescrise ale modei în școală, cum ar fi lunile în care e admis să porți pantaloni scurți la școală și faptul că șlapii sunt complet demodați. Erau cafegiii, care stăteau toată dimineața la cafele cu amicii, până când autobuzul de la școala profesională venea să-i ducă la ore de coafură și îngrijire a copiilor. Și apoi era masa la care fusese locul lui Trixie – cea cu elevii populari, la care Zephyr și Moss, și un grup de jucători de hochei lipsiți de griji pierdeau vremea și se prefăceau că nu știu că toți ceilalți se uită la ei disprețuitor, deși, în realitate, aceiași copii mergeau acasă cu dorința ca și grupul lor de prieteni să fie la fel de mișto.

Trixie își cumpără cartofi prăjiți și lapte cu ciocolată – prânzul ei reconfortant atunci când dădea greș la un test sau avea crampe menstruale – și se opri în mijlocul sălii de mese, încercând să-și găsească un loc. De când Jason se despărțise de Trixie, ea stătea altundeva, dar Zephyr i se alăturase mereu, în semn de solidaritate. În acea zi însă, o vedea pe Zephyr stând la fosta lor masă. O singură propoziție se ridică din vacarmul colectiv: „N-are tupeu".

Trixie ridică tava din plastic ca pe un scut. În cele din urmă, se îndreptă către grupul Târfulițelor, care se strânseseră lângă radiator. Erau fete care purtau pantaloni albi din spandex și aveau iubiți care conduceau mașini de curse cu suspensii; fete care rămâneau însărcinate la cincisprezece ani și apoi veneau cu ecografiile la școală ca să se dea mari.

Una dintre ele – o fată din clasa a noua, care părea că e și în luna a noua – îi zâmbi lui Trixie, iar reacția acesteia fu atât de neașteptată, încât aproape se împiedică.

– E loc, zise fata şi îşi dădu jos ghiozdanul de pe masă ca să se poată aşeza Trixie.

Mulţi copii de la liceul Bethel râdeau de Târfuliţe, nu şi Trixie. Ea le considera prea deprimante ca să mai şi facă haz de ele. Păreau să-şi distrugă viţile cu atâta nonşalanţă – nu că genul de viaţă pe care îl duceau ar fi fost dezirabil pentru cineva, dar totuşi. Trixie se întrebase dacă tricourile cu buricul la vedere pe care le purtau şi mândria de a fi în situaţia lor erau doar de paradă, un mod de a ascunde tristeţea pentru ceea ce li se întâmplase. La urma urmei, dacă te purtai ca şi cum ai vrea ceva, deşi nu voiai cu adevărat acel lucru, puteai să te convingi până şi pe tine însăţi odată cu toţi ceilalţi.

Trixie avea de unde să ştie.

– Am rugat-o pe Donna să fie naşa lui Elvis, zise una dintre fete.

– Elvis? răspunse alta. Credeam că voiai să-l botezi Pilot.

– Voiam, dar apoi m-am gândit: Dacă se naşte cu frică de înălţime? Ar fi cam nasol.

Trixie înmuie un cartof într-o băltoacă de ketchup. Arăta moale şi apos, ca sângele. Se întrebă câte ore trecuseră de când rostise ceva cu voce tare. Dacă nu-ţi foloseşti vocea niciodată, oare în cele din urmă se ofileşte şi piere? Oare selecţia naturală e o cauză a muţeniei?

– Trixie.

Ridică privirea şi o văzu pe Zephyr aşezându-se pe scaunul din faţa ei. Trixie nu îşi putea stăpâni uşurarea – dacă Zephyr venise aici, sigur nu mai era supărată, nu-i aşa?

– Doamne, ce mă bucur să te văd! spuse Trixie.

Voia să facă o glumă, ca să-i dea de înţeles lui Zephyr că e în regulă să se poarte cu ea ca şi cum n-ar fi o ciudată, dar nu îi veni în minte nici măcar un lucru.

– Te-aş fi sunat, spuse Zephyr, dar sunt pedepsită cam până la patruj' de ani.

Trixie încuviinţă din cap. Era suficient, sincer, că Zephyr stătea acum aici.

– Deci... eşti *bine*, da?

– Mda, zise Trixie.

Încercă să-şi aducă aminte ce îi spusese tatăl ei îi dimineaţa aceea: „Dacă te gândeşti că eşti bine, o să începi s-o crezi şi tu".

– Părul tău...

Trixie îşi trecu mâna peste cap şi zâmbi nervos.

– Ce nebunie, nu?

Zephyr se aplecă spre ea, foindu-se stânjenită.

– Fii atentă, ce-ai făcut... ăăă, a funcţionat. Fără îndoială... l-ai recâştigat pe Jason.

– Despre ce vorbeşti?

– Voiai să te răzbuni după ce ţi-a dat papucii, şi ai reuşit. Dar Trixie... una e să-i dai cuiva o lecţie... şi cu totul alta e să-l vezi *arestat*. Nu crezi că poţi să te opreşti acum?

– Tu crezi.... Trixie îşi simţi scalpul strâns ca într-o menghină. Tu crezi că am inventat chestia asta?

– Trix, toată lumea ştie că umblai să te combini iar cu el. E cam greu să violezi pe cineva care *vrea*.

– Tu ai fost aia care-a venit cu ideea! Tu ai zis să-l fac gelos! Dar nu m-am aşteptat niciodată... n-am... Vocea lui Trixie era firavă ca un fir de aţă, tremura. M-a *violat*.

O umbră căzu peste masă când se apropie Moss. Zephyr se uită la el şi ridică din umeri.

– Eu am încercat, zise ea.

El o trase pe Zephyr de pe scaun.

– Haide.

Trixie se ridică şi ea.

– Suntem prietene de la grădiniţă. Cum poţi să-l crezi pe el şi nu pe mine?

Ceva în privirea lui Zephyr se schimbă, dar înainte să poată vorbi, Moss îşi strecură o mână în jurul umerilor ei, trăgând-o lângă el. *Deci*, se gândi Trixie, *aşa stau lucrurile*.

– Mişto tunsoare, *târfo*, zise Moss când cei doi se îndepărtară.

În sala de mese se aşternuse o linişte de şi doamnele care serveau prânzul păreau să urmărească ce se întâmpla. Trixie se aşeză din nou la masă, încercând să nu bage de seamă felul în care se holbau toţi la ea. Era un copil în vârstă de un an de care obişnuia să aibă grijă şi

căruia îi plăcea să joace un joc: el își acoperea fața cu mâinile, și tu spuneai: „Unde e Josh?" Trixie își dori ca lucrurile să fie atât de simple: să închizi ochii și să dispari.

Lângă ea, una dintre Târfulițe sparse un balon de gumă.

– Aș vrea să mă violeze și *pe mine* Jason Underhill, zise ea.

Daniel pregătise cafea pentru Laura.

După tot ce făcuse ea, chiar și după toate acele cuvinte care cădeau între ei ca o ploaie de săgeți, tot făcuse asta pentru ea. Poate nu era altceva decât forța obișnuinței, dar gestul o aduse în pragul lacrimilor.

Se uită lung la cafetiera cu recipientul bombat plin cu cafea franțuzească aburindă. Laurei îi trecu prin minte că, pe tot parcursul căsniciei sale, literalmente nu-și amintea să fi fost vreodată altfel: Daniel era mereu atent la ceea ce îi place și ce nu; în schimb, Laura nu se obosise niciodată să fie receptivă la nevoile lui. Oare faptul că se complăcuse astfel îi dăduse imboldul să aibă o aventură? Sau asta se întâmplase pentru că refuza să accepte ideea că și *dacă* și-ar fi dat silința, n-ar fi fost o soție la fel de bună pe cât de bun era Daniel ca soț?

Intrase în bucătărie să se așeze la masă, să-și întindă notițele și să se pregătească pentru cursul de după-amiază. În acea zi, slavă Domnului, avea curs, ceea ce însemna un grup impersonal în cadrul căruia ea era singura care vorbea, nu un seminar cu un număr restrâns de studenți, unde ar fi trebuit să se confrunte din nou cu întrebările acestora. În mâini ținea o carte, deschisă la celebra ilustrație a lui Doré pentru Cântul 29, în care Virgiliu – călăuza lui Dante prin infern – îl dojenea din cauza curiozității lui. Dar acum, că inhala mireasma cafelei, Laura nu își mai amintea nimic din ceea ce urma să le spună studenților despre acest desen.

Explicarea infernului căpăta un înțeles cu totul nou când locuiai de ceva timp chiar în mijlocul lui, iar Laura își închipui propriul chip redat în desen, înlocuindu-l pe cel al lui Dante. Luă o gură de cafea și își închipui că bea din râul Lethe, care curge înapoi la obârșii, ducându-ți cu el toate păcatele.

Între iubire şi ură există o linie de demarcaţie foarte subţire, aşa suna un clişeu pe care îl auzeai tot timpul. Dar nimeni nu-ţi spunea că momentul în care păşeai peste ea era complet imprevizibil. Te îndrăgosteai şi lăsai ca printr-o firidă tainică să intre sufletul tău pereche. Nu te aşteptai însă ca, într-o bună zi, o asemenea apropiere să-ţi pară o intruziune.

Laura se uită lung la imagine. Cu excepţia lui Dante, nimeni nu alege să meargă de bunăvoie în infern. Şi până şi Dante s-ar fi rătăcit dacă n-ar fi găsit o călăuză care mai fusese deja prin infern şi ieşise pe partea cealaltă a globului pământesc.

Întinzându-se la dulap, Laura scoase o a doua cană şi turnă cafea în ea. Putea afirma cu toată sinceritatea că nu ştia dacă Daniel o bea cu lapte sau cu zahăr, ori şi cu una, şi cu alta. Adăugă câte puţin din fiecare, preparând-o pe placul ei.

Spera că acesta avea să fie un început.

În ultimul număr al revistei *Wizard*, pe lista celor mai buni zece artişti de benzi desenate, Daniel ocupa locul al nouălea. Fotografia lui era acolo, opt poziţii mai jos de faţa zâmbitoare a lui Jim Lee, care era pe primul loc în clasament. În urmă cu o lună, Daniel ocupa ultimul loc; faptul că publicul aştepta cu inima la gură *Al zecelea cerc* îi alimenta faima.

Laura era de fapt cea care îl făcea conştient pe Daniel de celebritatea dobândită. De Crăciun, participaseră la o petrecere la Marvel în New York, iar când intraseră în încăpere, fuseseră despărţiţi de mulţime. Mai târziu, ea îi spusese că în timp ce el avansa prin mulţime, ea îi auzise pe toţi şuşotind în urma lui. *Daniel*, zisese ea, *oamenii chiar te cunosc.*

Când, cu ani în urmă, primise drept test, pentru prima dată, o poveste de desenat – o întâmplare oribilă petrecută într-un avion înghesuit –, el îşi făcuse griji din pricina unor lucruri la care acum nici nu se mai gândea de două ori: să aibă mină F la creion în loc de una prea moale, să testeze geometria arcadelor, să analizeze cum se simte o riglă în palmă. De fapt, desenase mai instinctual la început – artă emoţională, nu cerebrală. Prima dată când îl desenase pe Batman

pentru DC Comics, de exemplu, fusese nevoit să şi-l imagineze din nou pe erou. Varianta lui Daniel avea urechi de o anumită lungime şi curea de o anumită lăţime, dar asta nu avea de-a face atât cu progresul istoric al artei cu privire la personajul respectiv, ci mai degrabă cu pasiunea lui juvenilă pentru benzile desenate, amintindu-şi cum arăta Batman la apogeul gloriei sale.

În această zi însă, desenatul nu îi producea nici bucurie, nici uşurare. Se tot gândea la Trixie şi se frământa unde ar putea fi la ora aceea, şi dacă era un lucru bun sau rău că nu îl sunase încă pentru a-i spune cum decurg lucrurile. De obicei, dacă Daniel era agitat, se ridica şi se plimba prin casă, sau chiar ieşea să alerge pentru a-şi pune creierul în mişcare şi a-şi recăpăta inspiraţia. Dar Laura era acasă – nu avea cursuri până după-amiază –, ceea ce era suficient cât să-l ţină închis în birou. Era mai uşor să se zgâiască la o pagină goală decât să scornească cuvintele potrivite pentru a reclădi o căsnicie.

Sarcina lui din ziua respectivă era să deseneze o serie de casete din infern cu demoni ai adulterului – păcătoşi care râvniseră unii la alţii în timpul vieţii şi care în moarte nu mai puteau fi despărţiţi. Ironia faptului că trebuia să deseneze aşa ceva, dată fiind propria situaţie, nu îi scăpase lui Daniel. Îşi închipui un trunchi de bărbat şi unul de femeie, amândouă crescând din aceeaşi rădăcină a unui corp. Îşi închipui câte o aripă pe fiecare din cele două spinări. Vizualiză nişte gheare care se puteau înfige pentru a fura inima eroului, fiindcă aceasta era senzaţia creată de acea imagine.

În această zi trişa, desenând secvenţele acţiunii, fiindcă erau cele mai captivante. Întotdeauna sărea de la una la alta în poveste, pentru a se feri de exagerări din prima casetă pe care o desena. Dar în caz că termenul-limită se apropia cu paşi repezi, era mai uşor să traseze linii drepte, clădiri şi drumuri decât un personaj dinamic.

Începu să schiţeze conturul unei creaturi hâde, ce semăna cu o pasăre, pe jumătate bărbat, pe jumătate femeie. Desenă o aripă – nu, prea de liliac. Tocmai sufla resturile de gumă de şters de pe hârtia Miraweb, când Laura intră în biroul lui, ţinând în mână o cană cu cafea.

Puse jos creionul şi se lăsă pe spate pe scaun. Laura venea rareori la el în birou. Cel mai adesea, nu era acasă. Iar când era, Daniel era cel care o căuta pe *ea*, niciodată invers.

– Ce desenezi? întrebă ea, aruncând o privire la casete.

– Nimic bun.

– Îţi faci griji pentru Trixie?

Daniel îşi frecă faţa cu o mână.

– Cum să nu-mi fac griji?

Ea se aşeză la picioarele lui, cu picioarele încrucişate.

– Ştiu. Tot mă aştept să sune telefonul. Se uită la cana cu cafea, de parcă era surprinsă să o vadă în mână. Ah, zise ea. Ţi-am adus asta.

Nu-i mai adusese niciodată cafea. Lui Daniel nici măcar nu-i *plăcea* cafeaua. Dar lângă el stătea Laura cu mâna întinsă, oferindu-i cana aburindă – iar în acea clipă, Daniel îşi închipui cum degetele ei i se împlântă între coaste ca un pumnal. Vedea cum o aripă ce creştea dintre omoplaţii ei i-ar mătura muşchiul trapez, învăluindu-i braţul ca un şal.

– Îmi faci o favoare? întrebă el, luând cana din mâna ei.

Trase o cuvertură pe care o ţinea pe canapeaua din birou şi se aplecă s-o înfăşoare în jurul Laurei.

– Doamne! zise ea. N-am mai pozat pentru tine de ani de zile.

La începuturile profesiei, Daniel o rugase să-i pozeze în tot felul de ipostaze: în sutien şi chiloţi, ţinând în mână un pistol cu apă; prăbuşită pe jumătate în exteriorul patului; agăţată cu capul în jos de un copac din curte. Aştepta până în clipa în care acea familiaritate a Laurei înceta să mai existe, şi ea devenea, în schimb, un simplu trup, pe care îl putea transpune anatomic într-un personaj ce căpăta aceeaşi poziţie pe pagină.

– Pentru ce e cuvertura? întrebă Laura când el luă creionul şi se apucă de desenat.

– Ai aripi.

– Sunt înger?

Daniel ridică privirea.

– Ceva de genul.

În clipa în care Daniel încetă să mai fie obsedat de desenarea aripii, aceasta prinse viață. Mâna lui se mișca cu repeziciune pe coala de hârtie, liniile revărsându-se parcă din el. Grație acestei rapidități, arta era ca respiratul. N-ar fi putut spune de ce așezase degetele într-un anumit unghi în locul unuia mai convențional, dar acest tertip făcu să pară că personajul se mișcă în casetă.

– Ridică puțin pătura, cât să-ți acopere capul, îi indică el.

Laura făcu întocmai.

– Asta îmi aduce aminte de prima ta poveste. Doar că mai seacă.

Prima colaborare plătită a lui Daniel fusese o poveste de umplutură pentru seria Ultimate X-Men de la Marvel. În cazul în care un artist cu care lucrau de obicei nu-și respecta termenul-limită, povestea lui de sine stătătoare putea fi folosită fără a rupe firul poveștii.

Primise o poveste despre Storm când era mică, ținând în frâu vremea. Ca să facă cercetări, el și Laura merseseră cu mașina până la plajă, în timpul unei furtuni, pe vremea când Trixie încă stătea în scaunul de bebeluș. Lăsaseră copilul adormit în mașină și apoi stătuseră pe plajă, în ploaia care cădea cu găleata, cu o pătură înfășurată în jurul umerilor, privind cum fulgerele scriau mesaje în nisip.

Mai târziu în seara aceea, îndreptându-se spre mașină, Daniel se împiedicase de un tub de sticlă foarte ciudat. Era un fulgurit, îi explicase Laura, roci topite laolaltă sub acțiunea fulgerelor. Tubul avea douăzeci de centimetri lungime, era aspru pe dinafară și neted pe interiorul gâtului lung. Daniel îl așezase într-o margine a scaunului în care dormea Trixie, și până în ziua de azi era expus pe raftul ei de cărți.

Obiectul îl uimise: acea transformare totală, înțelegerea faptului că schimbarea radicală poate surveni într-o clipită.

În sfârșit, Daniel termină de desenat. Lăsă jos creionul, își flexă mâna și se uită la pagină: era bine; era mai mult decât bine.

– Mulțumesc, zise el, ridicându-se să ia pătura de pe umerii Laurei.

Se ridică și ea și apucă două colțuri ale cuverturii. O împăturiră în tăcere, cum împăturesc soldații steagul de pe un sicriu. Când se apropiară, Daniel se întinse să-i ia pătura, dar Laura nu-i dădu drumul. Își

lăsă uşor mâinile de-a lungul tivului împăturit, până când se opriră deasupra mâinilor lui Daniel, apoi ridică timid capul şi îl sărută.

Daniel nu voia s-o atingă. Corpul ei lipit de al lui, separaţi doar de cuvertura ce le amortiza mişcările. Dar instinctul fu mai puternic, lovindu-l ca un val uriaş, iar el o cuprinse cu braţele atât de strâns, încât simţea cum se luptă cu nevoia de a respira. Sărutul lui fu pasional, brutal, un festin ce compensa ceea ce-i lipsise. După doar o clipă, ea prinse viaţă în braţele lui, apucându-i tricoul în pumni, trăgându-l mai aproape, consumându-l într-un fel în care nu-şi amintea s-o mai fi făcut vreodată până atunci.

Până atunci.

Cu un geamăt, Daniel îşi smulse gura de pe gura ei şi-şi îngropă faţa în scobitura gâtului ei.

– Te gândeşti la el? şopti Daniel.

Laura rămase complet nemişcată, iar braţele îi căzură.

– Nu, zise ea, cu obrajii aprinşi, înfierbântaţi.

Pe podea, între ei, cuvertura se prefăcuse într-un morman. Daniel văzu pe ea o pată pe care nu o observase până atunci. Se aplecă şi adună cuvertura în braţe.

– Ei, bine, eu da.

Ochii Laurei se umplură de lacrimi, şi, o clipă mai târziu, ieşi din biroul lui. Când auzi uşa închizându-se, Daniel se cufundă la loc în scaun. Nu-i ieşea din cap faptul că soţia îl înşelase. Era oarecum ca o zgârietură pe o masă din lemn lustruit – încerci să o eviţi cu privirea, dar ochii şi degetele ţi se îndreaptă instinctiv către acea imperfecţiune, singurul lucru care îi strică luciul.

Era două şi un sfert; mai era doar o jumătate de oră până când trebuia s-o ia pe Trixie de la şcoală. Doar o jumătate de oră până când ea avea să fie tamponul dintre Laura şi Daniel.

Dar într-o jumătate de oră putea interveni orice. Soţiile se puteau îndrăgosti de bărbaţi care nu erau soţii lor. Fetele puteau fi violate.

Daniel îşi îngropă faţa în palme. Printre degetele răsfirate, vedea silueta pe care o schiţase. Jumătate demon, era înfăşurată în propria aripă. Era bucăţică ruptă din Laura. Şi se întindea după o inimă pe

care Daniel nu era capabil să o deseneze, fiindcă îi uitase dimensiunile cu ani în urmă.

Jason lipsea de la antrenament. Stătea în biroul elegant al societății de avocatură Yargrove, Bratt & Oosterhaus, întrebându-se la ce teste supunea antrenorul echipa. A doua zi, aveau meci împotriva echipei Gray-New Gloucester, iar el era la linia de start.

Trixie se întorsese la școală în această zi. Jason nu o văzuse – cineva se asigurase de acest lucru –, dar Moss și Zephyr, și mulți alți prieteni dăduseră ochii cu ea. Se pare că, practic, se răsese în cap. Jason se întrebase, în timp ce se îndrepta cu mașina spre Portland, cum ar fi fost dacă chiar s-ar fi întâlnit cu Trixie. Judecătorul îl avertizase, la termenul de judecată, că ar fi fost un motiv suficient pentru a-l trimite într-un centru de detenție pentru minori, dar probabil se referea la situația în care Jason ar fi căutat-o înadins pe Trixie... nu dacă providența i-o scotea în cale.

De fapt, cam asta se întâmplase de la bun început.

Încă nu-i venea să creadă că se întâmpla cu adevărat, că stătea într-un birou de avocatură, că fusese acuzat de viol. Se tot aștepta să-i sune alarma din minut în minut. S-ar fi dus cu mașina la școală, l-ar fi prins pe Moss pe culoar și i-ar fi spus: *Frate, n-o să-ți vină să crezi ce coșmar am avut!*

Dutch Oosterhaus vorbea cu părinții lui, care purtau hainele de biserică și se uitau la Dutch de parcă era Iisus în persoană. Jason știa că părinții lui îl plăteau pe avocat din banii pe care îi economisiseră cu greu ca să-l trimită un an la o școală preparatorie, pentru a avea șanse mai mari de a accede la o echipă de hochei a unui colegiu din Divizia I. Vânătorii de talente de la Academia Gould veniseră deja să-l vadă jucând și spuseseră că e ca și admis.

– Plângea, zise Dutch, jucându-se cu un stilou elegant. Te implora să te împaci cu ea.

– Da, răspunse Jason. N-a suportat... n-a suportat despărțirea prea ușor. Au fost momente când am crezut că o ia razna. Știți cum e.

– Știi cumva dacă Trixie mergea la psihiatru? Dutch făcu o notiță pentru sine. Poate chiar a vorbit cu un consilier pe probleme de

agresiuni sexuale. Putem solicita o citație ca să obținem documentele alea pentru a dovedi instabilitatea ei psihică.

Jason nu știa ce avea de gând Trixie, dar nu o crezuse niciodată nebună. Până la petrecerea de vineri seară, Trixie fusese atât de previzibilă încât asta o făcea să se remarce printre zecile de fete cu care își dăduse întâlnire și care îl voiau pentru a se afișa cu el sau pentru sex. Era o nebunie – ceea ce nu ar fi recunoscut vreodată în fața amicilor –, dar frumusețea relației cu Trixie nu constase în faptul că fata era sexy. Dimpotrivă, era conștient că chiar dacă n-ar fi fost sportiv sau popular, ori în ultimul an, ea tot ar fi vrut să fie cu el.

Îi plăcea de ea, dar nu o iubea cu adevărat. Sau cel puțin așa credea. Nu îi tresălta inima când o zărea în cealaltă parte a încăperii; când era cu ea, avea un sentiment de confort, nu simțea că începe să i se înfierbânte sângele. Motivul pentru care se despărțise de ea era, ca o ironie, pentru binele ei. Știa că, dacă ar fi rugat-o pe Trixie să lase tot și să-l urmeze până la capătul pământului, ea ar fi făcut-o; dacă rolurile s-ar fi inversat însă, el n-ar fi procedat la fel. Se aflau în locuri diferite ale aceleiași relații, și, ca în cazul oricărui lucru lipsit de echilibru, disensiunile aveau să apară mai devreme sau mai târziu. Remediind situația aceasta cât mai devreme – cu blândețe, îi plăcea să creadă lui Jason –, nu făcea decât să evite să-i frângă inima fetei și mai rău.

Se simțea însă prost că trebuia să facă asta. Doar fiindcă nu o iubea pe Trixie nu însemna că nu-i plăcea de ea.

Cât despre cealaltă parte, ei bine... *Era* un puști de șaptesprezece ani, și nu dai cu piciorul la ceea ce ți se oferă pe tavă.

– Povestește-mi ce s-a-ntâmplat după ce-ai găsit-o în baie la Zephyr?

Jason își frecă scalpul cu mâinile, iar părul i se electriză.

– M-am oferit să o duc acasă cu mașina, iar ea a spus „da". Dar apoi a început să plângă. Mi-a părut rău pentru ea, așa că am îmbrățișat-o.

– Ai îmbrățișat-o? Cum?

Jason ridică brațele și își cuprinse neîndemânatic propriul corp.

– Așa.

– Apoi ce s-a întâmplat?

– S-a dat la mine. M-a sărutat.

– Tu ce-ai făcut? întrebă Dutch.

Jason aruncă o privire spre mama lui, ai cărei obraji erau roşii ca focul de ruşine. Nu-i venea să creadă că trebuie să spună lucrurile acestea de faţă cu ea. Avea să spună Rozariul pentru el timp de o săptămână întreagă.

– Am sărutat-o şi eu. Adică era ca şi cum reveneam la un obicei vechi, înţelegeţi? Şi se vedea clar că ea era interesată...

– Defineşte acest lucru, îl întrerupse Dutch.

– Şi-a scos singură bluza, spuse Jason, iar mama lui tresări. Mi-a desfăcut cureaua şi mi-a făcut sex oral.

Dutch îşi notă încă ceva în carneţel.

– Ea a iniţiat sexul oral?

– Da.

– Ai făcut-o şi tu?

– Nu.

– Ţi-a spus ceva?

Jason simţi cum îl trec toate apele pe sub gulerul cămăşii.

– Mi-a spus numele de multe ori. Şi tot vorbea despre ceva legat de faptul că o facem în sufrageria cuiva. Dar nu era ca şi cum ar fi fost panicată de chestia asta – mai degrabă era ceva excitant pentru ea, să ne prostim în casa altcuiva.

– Ţi-a spus că îşi doreşte să aveţi raporturi sexuale?

Jason se gândi o clipă.

– Nu mi-a zis că *nu şi-ar dori*, răspunse el.

– Te-a rugat să te opreşti?

– Nu, zise Jason.

– Ştiai că e virgină?

Jason simţi cum toate gândurile din minte i se solidifică într-o singură masă dură, neagră, înţelegând că fusese luat de fraier.

– Da, răspunse el, enervat. În octombrie. Prima dată când am făcut sex.

Trixie arăta ca şi cum fusese la război. În clipa în care se aruncă în camionetă lângă Daniel, el fu cuprins de dorinţa impetuoasă de a da

buzna în şcoală şi de a cere răzbunare împotriva tuturor elevilor care îi făcuseră asta. Îşi închipui cum se dezlănţuie pe culoare, iar apoi îşi alungă iute imaginea din minte. Ultimul lucru de care avea nevoie Trixie, după ce fusese violată, era să vadă că violenţa naşte violenţă.

– Vrei să vorbim despre asta? zise el după câteva clipe după ce pornise.

Trixie scutură din cap. Îşi trase genunchii la piept şi-i înconjură cu braţele, ca şi cum încerca să se facă tot mai mică.

Daniel trase pe dreapta. Se întinse peste consolă ca să o ia stângaci în braţe pe Trixie.

– Nu-i nevoie să te mai întorci, îi făgădui el. Niciodată.

Lacrimile ei trecură prin cămaşa lui din flanel. Avea să-i asigure şcolarizare la domiciliu lui Trixie, dacă era nevoie. Avea să-i găsească un meditator. Avea să-şi ia toată familia şi să se mute.

Janice, consiliera pe probleme de agresiuni sexuale, îl avertizase că se poate întâmpla tocmai acest lucru. Spusese că taţii şi fraţii au mereu tendinţa de a proteja victima, fiindcă se simt vinovaţi că nu au făcut-o cum trebuie de la bun început. Dar dacă Daniel ducea bătăliile lui Trixie, era posibil ca ea să nu înveţe niciodată cum să fie din nou puternică.

Însă, la dracu' cu Janice. Nu ea avea o fiică care fusese violată. Şi chiar dacă ar fi avut, fata aia nu era Trixie.

Deodată, se auzi un sunet de sticlă spartă, când o maşină trecu pe lângă ei, şi băieţii din ea aruncară cu o navetă de sticle goale de bere în camionetă. „*Curvo!*" zbieră cineva prin geamurile deschise. Daniel văzu stopurile din spate ale unui Subaru care se îndepărta. Pasagerul din spate întinse mâna pe geam să bată palma cu şoferul.

Daniel îi dădu drumul lui Trixie şi ieşi din maşină pe marginea şoselei. Cioburile îi crăpară sub ghete. Sticlele zgâriaseră vopseaua de pe uşa camionetei, se spărseseră sub anvelope. Cuvântul pe care i-l aruncaseră fiicei sale încă plutea în aer.

Avu viziunea unui artist – a lui Duncan, eroul său, transformându-se în Wildclaw... de data asta sub forma unui jaguar. Îşi închipui cum ar fi fost să fugă mai iute ca vântul, să vireze pe după colţul strâns mai iute ca gândul şi să sară prin deschizătura îngustă a

geamului de la portiera şoferului. Îşi închipui maşina derapând haotic. Le adulmecă frica. Vru să vadă sânge.

În schimb, Daniel se aplecă şi culese cele mai mari cioburi. Curăţă cu grijă o porţiune de asfalt pentru a o putea duce pe Trixie acasă în siguranţă.

În seara în care Trixie îl cunoscuse pe Jason, avea gripă. Părinţii ei erau la o petrecere simandicoasă la sediul Marvel din New York, urmând ca ea să doarmă acasă la Zephyr. Prietena ei reuşise să facă rost de invitaţie la o petrecere a colegilor din ultimul an, în seara aceea, şi doar despre asta vorbeau amândouă. Dar nu se terminaseră bine orele la şcoală, că Trixie începuse să verse.

– Cred că o să mor, îi spusese Trixie lui Zephyr.

– Nu înainte s-o arzi cuăia dintr-a doişpea, zisese Zephyr.

Îi spuseră mamei lui Zephyr că aveau să înveţe pentru un test la algebră cu Bettina Majuradee, cea mai deşteaptă fată din clasa a noua, care de fapt nu le acorda nici o atenţie. Merseră trei kilometri până la casa unde avea loc petrecerea organizată de un tip pe nume Orson. De două ori, Trixie trebui să se aplece la marginea drumului ca să vomite în tufişuri.

– Dacă stau să mă gândesc, asta-i chiar mişto, îi spuse Zephyr. O să creadă că eşti deja muci.

Petrecerea era o mare de zgomote, de trupuri şi de mişcare. Trixie trecu de la un grup de patru fete, care îşi unduiau şoldurile la o masă cu tipi necunoscuţi care jucau jocul cu băutură Beirut, la o gaşcă de copii care încercau să facă o piramidă din cutii goale de bere. În cincisprezece minute, simţi că are febră, că ameţeşte şi se duse la baie să vomite.

Cinci minute mai târziu, deschise uşa şi ieşi în hol, hotărâtă s-o găsească pe Zephyr şi să plece. „Crezi în dragoste la prima vedere", întrebă o voce, „sau să te rog să mai treci o dată?"

Trixie coborî privirea şi dădu cu ochii de un tip care stătea pe podea, cu spatele la perete. Purta un tricou atât de decolorat, încât nu putea descifra scrisul de pe el. Avea părul negru corb, iar ochii lui

erau de culoarea gheții, dar zâmbetul – strâmb, de parcă ar fi fost construit pe o pantă – fu cel care îi făcu inima să tresalte.

– Nu cred că te-am mai văzut, spuse el.

Trixie rămase deodată fără cuvinte.

– Jason.

– Mi-e rău, îi scăpă lui Trixie, care se blestemă din clipa în care rosti aceste cuvinte.

Nu putea să pară mai idioată nici dacă ar fi încercat.

Jason doar îi zâmbi larg, din nou în colțul gurii.

– Ei bine, zise el, și așa începu totul. Atunci cred că trebuie să te fac să te simți mai bine.

Zephyr Santorelli-Weinstein lucra la un magazin de jucării. Lipea coduri de bare pe picioarele animalelor de pluș, când sosi Mike Bartholemew ca să discute cu ea.

– Deci, zise el după ce se prezentă. E un moment potrivit?

Își roti privirea prin magazin. Erau seturi de științe, haine de păpuși și Lego, tobogane cu bile și seturi de pictat fotolii, și păpuși-bebeluș care plângeau la comandă.

– Presupun, spuse Zephyr.

– Vrei să stai jos?

Dar singurul loc disponibil era o măsuță pentru copii, pe care se aflau un set din porțelan Madeline și brioșe din plastic. Bartholemew se închipui lovindu-se cu genunchii în bărbie sau, mai rău, așezându-se fără să se mai poată ridica vreodată.

– E în regulă, răspunse Zephyr.

Lăsă jos pistolul cu care lipea codurile de bare și își încrucișă brațele, ținând la piept un urs polar pufos.

Bartholemew se uită la cămașa ei cu elastan, strânsă pe corp, și la tocurile butucănoase, la ochii fardați, la oja stacojie, la jucăria din brațele ei. *Exact asta e problema*, gândi el.

– Apreciez că vrei să vorbim.

– Mama m-a obligat.

– Mă gândesc că n-a fost încântată de petrecere.

– E mai puțin încântată că i-ați transformat sufrageria într-un fel de loc al crimei.

– Păi, cam asta *e*, zise Bartholemew.

Zephyr pufni pe nas. Luă pistolul și se reapucă de etichetat plușurile.

– Înțeleg că tu și Trixie Stone sunteți prietene de ceva timp.

– De la cinci ani.

– Ea a menționat că exact înainte să aibă loc incidentul, voi două v-ați certat. Făcu o pauză. De ce v-ați certat?

Zephyr se uită în jos, la tejghea.

– Nu-mi amintesc.

– Zephyr, spuse detectivul, dacă ai detalii să-mi dai, m-ar putea ajuta să coroborez relatarea cu cea a prietenei tale.

– Aveam un plan, oftă Zephyr. Ea voia să-l facă gelos pe Jason. Încerca să se împace cu el, să se combine din nou. Asta era toată *ideea*. Sau, cel puțin, așa mi-a zis.

– Ce vrei să spui?

– Păi, presupun că voia să i-o tragă, în toate felurile.

– Ți-a spus că are de gând să întrețină relații sexuale în seara aia?

– Mi-a zis că e dispusă să facă orice, răspunse Zephyr.

Bartholemew se uită la ea.

– I-ai văzut pe Trixie și pe Jason făcând sex?

– Nu sunt vreo perversă. Eram la etaj.

– Singură?

– Cu un tip. Moss Minton.

– Ce făceați?

Zephyr ridică privirea către detectiv.

– Nimic.

– Făceați sex?

– V-a rugat mama să mă întrebați asta? zise ea, îngustându-și ochii.

– Răspunde la întrebare.

– Nu, în regulă? spuse Zephyr. Aveam de gând. Adică, așa cred. Dar Moss a adormit înainte.

– Și tu?

– Cred că și eu am adormit în cele din urmă, ridică ea din umeri.

– Când?

– Nu știu. Două jumate? Trei?

Bartholemew se uită la notițe.

– Auzeai muzica din dormitor?

– *Ce* muzică?

Zephyr se uită la el fără nici o expresie.

– CD-urile pe care le ascultați la petrecere. Le auzeai de la etaj?

– Nu. Când am urcat la etaj, cineva oprise muzica. Zephyr strânse maldărul de jucării de pluș, ținându-le în brațe ca pe o pradă, și se îndreptă spre un raft gol. De-asta am presupus că Jason și Trixie s-au dus acasă.

– Ai auzit-o pe Trixie țipând după ajutor?

Pentru prima dată de când începuse să vorbească cu ea, Bartholemew o văzu pe Zephyr rămasă fără cuvinte.

– Dacă aș fi auzit-o, spuse Zephyr, cu vocea tremurându-i aproape imperceptibil, aș fi coborât. Așeză ursuleții unul lângă altul, astfel încât aceștia aproape că se atingeau. Dar toată noaptea a fost o liniște mormântală.

Până să-l cunoască pe Daniel, Laura nu făcuse niciodată ceva rău. Luase zece pe linie la școală. Strângea gunoiul după *alți* oameni. Nu avea nici o carie.

Era studentă la master la Universitatea de Stat din Arizona și ieșea cu un coleg de la Administrarea afacerilor, pe nume Walter, care o dusese deja în trei magazine de bijuterii ca să-i ceară părerea despre inelele de logodnă. Walter era atrăgător, sigur și previzibil. Vinerea seara, ieșeau mereu în oraș să ia cina, schimbau antreurile între ei când le mâncau pe jumătate, apoi se duceau la un film. Alegeau filmele cu rândul. După aceea, la cafea, discutau despre calitatea interpretării actoricești. Apoi Walter o ducea cu mașina înapoi la apartamentul ei din Tempe, și, după o partidă de sex previzibil, se ducea acasă, fiindcă nu-i plăcea să doarmă în alt pat.

Într-o vineri, când se duseră la cinema, îl găsiră închis din cauza unei avarii la o conductă. Ea și Walter deciseră să se plimbe pe Mill

Avenue, unde, în serile calde, trotuarele erau împânzite de cântăreţi ambulanţi cu viorile lor şi cu jongleriile spontane.

Erau şi câţiva artişti care făceau schiţe în creion, în cărbune, caricaturi în marker permanent care mirosea a lemn-dulce. Walter fu atras de un bărbat, aplecat asupra blocului de desen. Artistul avea părul negru, lung până la jumătatea spatelui, şi mâinile îi erau mânjite de tuş. În spatele lui, era un stand improvizat din carton, pe care prinsese în cârlige câteva desene dinamice cu Batman, Superman şi Wolverine.

– Sunt grozave! remarcă Walter, iar Laura se gândi în momentul acela că nu-l mai văzuse niciodată atât de entuziasmat de ceva. Colecţionam benzi desenate când eram mic.

Artistul ridică privirea, nişte ochi de un albastru foarte deschis, pe care îi fixă asupra Laurei.

– Zece dolari desenul, zise el.

Walter o cuprinse pe Laura cu braţul.

– Poţi să faci unul cu ea?

Înainte să-şi dea seama, fu aşezată pe o ladă de sticle de lapte răsturnată. Câţiva trecători se adunară să privească pe măsură ce desenul căpăta contur. Laura se uită la Walter, dorindu-şi să nu fi făcut acea sugestie. Tresări când simţi degetele artistului apucându-i uşor bărbia şi întorcându-i chipul din nou în faţă.

– Nu te mişca, o avertiză el, iar ea simţi un amestec de nicotină şi whisky în respiraţia lui.

După ce termină, îi dădu desenul Laurei. Avea un trup de supereroină – musculos şi abil –, dar părul şi faţa erau ale ei. În jurul tălpilor i se învolbura o galaxie. Pe fundal, erau schiţaţi nişte oameni – mulţimea care se strânsese. Chipul lui Walter era aproape dincolo de marginea hârtiei. Lângă silueta Laurei însă, era un bărbat care semăna perfect cu artistul.

– Ca să ştii cum să mă găseşti într-o zi, spuse el, iar ea simţi cum înlăuntrul ei se stârneşte o furtună.

Laura îl privi pe Walter, care întindea bancnota de zece dolari. Ridică bărbia.

– Ce te face să crezi că o să te caut?

– Așa sper, zâmbi larg artistul.

Când părăsiră Mill Avenue, Laura îi spuse lui Walter că era cel mai nereușit desen pe care-l văzuse vreodată – ea nu avea pulpele atât de mari, și n-ar fi purtat cizme peste genunchi nici moartă. Acasă, avea de gând să-l arunce la gunoi. În schimb, în seara aceea, Laura se trezi uitându-se la liniile îndrăznețe din semnătura artistului: *Daniel Stone*. Privi desenul cu mai multă atenție și remarcă ceva ce nu observase din prima: pe tocul cizmei stângi erau câteva linii mai închise decât celelalte, care formau fără tăgadă cuvântul NE.

În pliurile pelerinei desenate de bărbat scria VEDEM.

Examină desenul, concentrată pe mulțimea din jur, ca să identifice restul mesajului. Pe inelele planetei din colțul din stânga sus găsi literele LA. Iar pe gulerul cămășii purtate de bărbatul care semăna cu Walter scria INFERN.

Era ca o palmă peste față, de parcă artistul ar fi știut că ea avea să-i interpreteze desenul. Furioasă, Laura îngropă schița în coșul de gunoi din bucătărie. Dar se foi toată noaptea, analizând exprimarea din desen. Nu spui *ne vedem* la *infern*, ci *ne vedem* în *infern*. *În* sugerează ideea de submersie, *la* desemnează direcția. În cazul acesta, să nu fi fost o respingere, ci o invitație?

A doua zi, scoase desenul din gunoi și se așeză cu cartea de telefoane din Phoenix.

Infernul era pe strada Wylie, la numărul 358.

Împrumută o lupă de la un laborator de biologie de la universitate, dar nu găsi alte indicii în desen legate de vreo oră sau dată. În după-amiaza aceea, după ce termină cursurile, Laura se îndreptă spre strada Wylie. Infernul era un spațiu îngust între două clădiri mai mari – un magazin de accesorii pentru canabis, celălalt, un magazin cu casete video XXX. Fațada înghesuită nu avea ferestre, doar o ușă mâzgălită cu graffiti. În locul unui panou oficial, era o plăcuță cu numele localului scris de mână cu vopsea albastră.

Înăuntru, încăperea era îngustă și lungă; era spațiu doar de un bar, și cam atât. Pereții erau vopsiți în negru. Deși era trei după-amiaza, șase oameni stăteau la bar, iar unora dintre ei Laura nu le putea ghici apartenența la sex. Când lumina soarelui pătrunse prin ușa crăpată,

se întoarseră către ea, mijind ochii, niște cârtițe ieșite din măruntaiele pământului.

Daniel Stone stătea cel mai aproape de ușă. Ridică o sprânceană și stinse țigara pe lemnul barului.

– Ia loc.

– Laura Piper, zise ea întinzând mâna.

El se uită la mâna ei, amuzat, dar nu i-o strânse. Laura se cățără pe scaun și își puse poșeta în poală.

– Aștepți de mult? întrebă ea, de parcă era o întâlnire de afaceri.

El râse. Sunetul îi aminti Laurei de praful stârnit vara de anvelope pe un drum neasfaltat.

– Toată viața.

Ea nu știu ce replică să-i dea.

– Nu mi-ai precizat o oră anume...

Ochii lui se aprinseră.

– Dar ai găsit restul. Și, oricum, cam pe-aici îmi petrec veacul.

– Ești din Phoenix?

– Alaska.

Pentru o fată care crescuse la marginea deșertului, nu era nimic mai remarcabil sau mai romantic, idealist vorbind. Își închipui zăpadă și urși polari. Eschimoși.

– Ce te-aduce aici?

El ridică din umeri.

– Acolo, înveți toate nuanțele de albastru. Eu voiam să văd roșu.

Laurei îi luă câteva clipe ca să-și dea seama că vorbea despre cromatică și despre desenul său. El își aprinse încă o țigară. Gestul o ofensă – nu era obișnuită să fumeze cineva în preajma ei –, dar nu știu cum să-l roage să o stingă.

– Deci, zise el. Laura.

Emoționată, ea rupse tăcerea dintre ei.

– Era un poet care avea o muză pe nume Laura. Petrarca. Sonetele lui sunt foarte frumoase.

Gura lui Daniel se curbă.

– Măi să fie.

Laura nu știa dacă el o ridiculizează, iar acum era conștientă și de prezența celorlalți indivizi din bar care trăgeau cu urechea la discuția lor, și, la drept vorbind, nici nu-și amintea de ce se dusese de fapt acolo. Era gata să se ridice, când barmanul îi puse în față un shot cu un lichid incolor.

– Ah, zise ea, nu beau.

Fără să stea pe gânduri nici o clipă, Daniel întinse mâna și dădu paharul peste cap.

Era fascinată de el, așa cum un entomolog ar fi fascinat de o insectă de la capătul opus al pământului, un specimen despre care citise, dar pe care nu și-ar fi închipuit niciodată că-l va ține în palmă. Simți un fior neașteptat la gândul de a sta atât de aproape de genul de persoană pe care o evitase toată viața. Se uită la Daniel Stone și nu văzu un bărbat cu părul prea lung și care nu se bărbierise de zile întregi, purtând un tricou ros pe sub jacheta jerpelită, cu vârfurile degetelor pătate de tutun și tuș. În schimb, văzu persoana care ar fi putut fi ea dacă n-ar fi luat decizia conștientă de a fi altcineva.

– Îți place poezia, spuse Daniel, reluând firul discuției.

– Păi, Ashbery e în regulă. Dar dacă l-ai citit pe Rumi... Se opri, dându-și seama că răspunsul pe care ar fi trebuit să-l dea era *Da*. Presupun că nu m-ai invitat aici ca să vorbim despre poezie.

– Mie mi se pare toată o porcărie, dar îmi place cum ți se luminează ochii când vorbești despre asta.

Laura se îndepărtă puțin de el, atât cât îi îngăduia scaunul de bar pe care stătea.

– Nu vrei să știi de ce te-am invitat aici? întrebă Daniel.

Ea încuviință și uită să respire.

– Fiindcă am știut că ești destul de isteață cât să găsești invitația. Fiindcă părul tău are toate nuanțele focului. Întinse mâna și i-o puse pe bărbie, coborând spre gât. Fiindcă aseară, când te-am atins, am vrut să știu ce gust ai.

Până să se dumirească, Laura se trezi în brațele lui, iar gura lui se mișca fierbinte peste a ei. În răsuflarea lui, simțea urme de alcool, tutun și recluziune.

Dându-l brusc la o parte, coborî de pe scaun, poticnindu-se.

– Ce faci?

– Îţi arăt motivul pentru care-ai venit, zise Daniel.

Ceilalţi bărbaţi de la bar fluierau. Laura simţi cum obrajii îi iau foc.

– Nu ştiu de ce-am venit aici, spuse ea şi dădu să se îndrepte către uşă.

– Pentru toate lucrurile pe care le avem în comun, strigă Daniel după ea.

Nu putea trece cu vederea aşa ceva. Întorcându-se, îi zise:

– Crede-mă. Nu avem *nimic* în comun.

– Chiar aşa? Daniel se apropie de ea, închizând uşa cu o mână. I-ai spus iubitului tău că vii să te vezi cu mine?

Laura nu răspunse, iar el izbucni în râs.

Povara adevărului o făcu să încremenească: îl minţise nu doar pe Walter, dar se minţise şi pe ea. Venise aici de bunăvoie; venise aici fiindcă n-ar fi suportat gândul de a nu da curs invitaţiei. Dar dacă motivul pentru care Daniel Stone o fascina nu avea nici o legătură cu diferenţele... ci cu asemănarea? Dacă recunoştea în el părţi latente ale propriei persoane?

Dacă Daniel Stone avea dreptate?

Se uită la el, inima bubuindu-i în piept.

– Ce-ai fi făcut dacă n-aş fi venit aici azi?

Ochii lui albaştri se întunecară.

– Aş fi aşteptat.

Stângace şi timidă, Laura făcu un pas spre el. Se gândi la Madame Bovary şi la Julieta, la otrava care îţi curge prin vene, la pasiunea care are acelaşi efect.

Mike Bartholemew se plimba de colo colo în jurul automatului de cola din salonul de urgenţe, când îşi auzi strigat numele. Ridică privirea şi văzu o femeie măruntă, cu păr negru tuns scurt, stând cu faţa la el, cu mâinile îngropate în buzunarele halatului alb de medic. *Dr. C. Roth.*

– Speram să vorbesc cu dumneavoastră despre Trixie Stone, zise el.

Ea încuviinţă din cap, aruncând un ochi la mulţimea din jurul lor.

– Hai să intrăm într-un cabinet de consultaţii liber.

Mike şi-ar fi dorit să se afle oriunde altundeva. Ultima dată când intrase într-un astfel de cabinet fusese pentru a identifica trupul neînsufleţit al fiicei sale. Abia trecuse pragul, când îl luă cu ameţeală şi simţi cum se învârte încăperea cu el.

– Sunteţi bine? întrebă doctoriţa când îl văzu sprijinindu-se de masa de examinare.

– Nu-i nimic.

– Să vă aduc ceva de băut.

Dispăru doar câteva secunde şi se întoarse cu un pahar de carton de la un dozator de apă. Când Mike termină de băut, zdrobi paharul în pumn.

– Cred că bântuie o gripă, zise el, încercând să ignore propria slăbiciune. Am câteva întrebări suplimentare după raportul medical întocmit de dumneavoastră.

– Vă rog.

Mike luă un carneţel şi un pix din buzunarul hainei.

– Aţi spus că Trixie Stone avea un comportament calm când a venit?

– Da, până la examenul pelvian – atunci a devenit puţin agitată. Dar altfel, în timpul consultului a fost foarte liniştită.

– Nu isterică?

– Nu toate victimele violurilor vin în starea asta, zise doctoriţa. Unele se află în stare de şoc.

– Sângera?

– Foarte puţin.

– N-ar fi trebuit să sângereze mai mult dacă era virgină?

Doctoriţa ridică din umeri.

– Himenul se poate rupe când fata are opt ani şi merge cu bicicleta. Nu trebuie neapărat să sângereze la primul raport sexual.

– Dar aţi afirmat şi că nu există traume interne semnificative, zise Mike.

Doctoriţa se încruntă la el.

– N-ar trebui să fiţi de partea *ei*?

– Eu nu sunt de partea nimănui, spuse Mike. Dar încerc să înţeleg faptele, şi înainte să întocmim un dosar de viol, trebuie să mă asigur că nu există inconsecvenţe.

– Ei bine, vorbim despre un organ făcut pentru a se lărgi. Lipsa traumelor interne vizibile nu înseamnă că n-a existat raport sexual fără consimțământ.

Mike se uită la masa de examinare, stânjenit, și deodată văzu silueta nemișcată, bandajată a trupului lovit al fiicei sale. Un braț, care alunecase și atârna la podea, cu vânătaia neagră, specifică, în îndoitura cotului.

– Brațul ei, murmură Mike.

– Tăieturile? Le-am fotografiat pentru dumneavoastră. Rănile nu erau uscate când a venit la noi, preciză doctorița, dar nu-și amintea să fi văzut vreo armă în timpul atacului.

Mike scoase din buzunar fotografia Polaroid, cea în care apărea încheietura stângă a lui Trixie. Era o tăietură adâncă pe care o descria dr. Roth, încă deschisă, tumefiată și roșie, dar, la o privire mai atentă, observai și urmele argintii, în formă de spic, ale cicatricilor mai vechi.

– Există vreo posibilitate ca Trixie Stone să-și fi făcut singură asta?

– Da. Multe adolescente își provoacă asemenea tăieturi în zilele noastre. Dar asta tot nu exclude faptul că Trixie a fost agresată sexual.

– Ați fi dispusă să depuneți mărturie? întrebă Mike.

Doctorița își încrucișă brațele.

– Ați participat vreodată la un examen medico-legal după viol, domnule detectiv?

Știa, desigur, că răspunsul era negativ. Nu i s-ar fi permis, ca bărbat.

– Durează mai bine de o oră și presupune nu doar o examinare externă amănunțită, ci și una internă, la fel de dureroasă. Presupune examinarea corpului sub o lampă cu ultraviolete și prelevare de probe biologice de pe suprafața lui. Presupune fotografii. Presupune întrebări intime despre obiceiurile sexuale ale victimei. Presupune confiscarea hainelor. Sunt ginecolog la Urgențe de cincisprezece ani, domnule detectiv, și încă n-am întâlnit o femeie care să vrea să treacă printr-un astfel de consult doar că așa are ea chef. Da, voi depune mărturie, încheie dr. Roth, ridicând privirea către Mike.

Janice nu avea doar ceai în birou. Avea oolong, Sleepytime și orange pekoe. Darjeeling, rooibos și sencha. Dragon Well, matcha,

gunpowder, iasomie, Keemun. Lapsang souchong şi Assam: Yunnan şi Nilgiri.

– Cu ce te servesc? întrebă ea.

Trixie strânse o pernă la piept.

– Cafea.

– De parcă-i prima dată când aud aşa ceva.

Trixie fusese reticentă să vină la şedinţă. Tatăl ei o adusese cu maşina şi se întorcea după ea la ora cinci. „Dacă n-am nimic de spus?" îl întrebase Trixie chiar înainte de a coborî din maşină. Dar se dovedi că, din clipa în care se aşezase, în cabinet, nu-i tăcuse gura deloc. Îi spusese lui Janice despre conversaţia cu Zephyr şi despre felul în care Moss se uitase prin ea ca şi cum era o stafie. Vorbise despre prezervativele din dulăpior şi despre motivul pentru care nu îi spusese directorului despre incident. Vorbise despre ceilalţi colegi care, chiar dacă nu şuşoteau în spatele ei, ea tot îi auzea.

Janice se aşează pe un morman de perne de pe podea – spaţiul cabinetului era împărţit de patru consiliere pe probleme de agresiuni sexuale; în interior, predominau marginile rotunjite şi era plin de obiecte pe care le puteai ţine în braţe dacă aşa simţeai.

– Mi se pare că Zephyr e puţin confuză în momentul de faţă, spuse Janice. Are impresia că trebuie să aleagă între tine şi Moss, aşa că nu îţi va fi un sprijin de nădejde.

– Păi, zise Trixie, în cazul ăsta îmi rămân mama şi tata, şi pe *ei* nu pot să-i iau la şcoală cu mine.

– Şi ceilalţi prieteni ai tăi?

Trixie îşi făcea de lucru cu franjurii pernei din poală.

– Nu prea am mai stat cu ei de când am început să ies cu Jason.

– Probabil ţi-a fost dor de ei.

Trixie scutură din cap.

– Am fost atât de prinsă de povestea asta cu Jason, că nu am mai avut timp de nimic altceva. Trixie ridică privirea către Janice. Asta înseamnă să iubeşti, nu-i aşa?

– Jason ţi-a spus vreodată că te iubeşte?

– Eu i-am zis o dată. Se ridică şi întinse mâna după ceaiul pe care i-l oferise Janice, deşi spusese că nu vrea. Simţea cana netedă în palme

radiind căldură. Trixie se întrebă dacă asta simți când ții în palme o inimă. A zis că mă iubește și el.

– Când a fost asta?

Paisprezece octombrie, la nouă și treizeci și nouă seara. Erau în ultimul rând al unei săli de cinema, ținându-se de mână și vizionând un film de groază cu adolescenți. Ea purta puloverul din mohair albastru al lui Zephyr, cel care îi făcea sânii să pară mai mari decât în realitate. Jason cumpărase jeleuri Sour Patch Kids, și ea bea Sprite. Dar Trixie se gândi că, dacă îi spune lui Janice detaliile care îi erau întipărite în minte despre seara aceea, ar părea prea penibilă; în schimb, îi spuse:

– La vreo lună după ce ne-am combinat.

– Ți-a mai spus vreodată după aceea că te iubește?

Trixie așteptase să o spună el primul, fără să fie împins de la spate, dar Jason nu o făcuse. Iar ea nu o mai declarase după aceea, fiindcă îi era prea teamă că el nu avea să-i facă aceeași declarație.

I se păruse că îl aude șoptind această declarație *după* incident, în seara respectivă, dar era atât de amorțită în acel moment, încât tot nu era foarte sigură că nu își închipuise doar ca să atenueze lovitura a ceea ce se petrecuse.

– Cum v-ați despărțit? întrebă Janice.

Stăteau în bucătăria lui Jason, mâncând M&M's dintr-un castron de pe masă. *Cred că ar fi un lucru bun să ieșim* și cu alte persoane, spusese el, după ce, cu cinci secunde în urmă, vorbiseră despre o profesoară care își luase liber tot restul anului ca să stea cu bebelușul pe care-l adoptase din România. Trixie nu putea respira, iar mintea îi lucra frenetic ca să înțeleagă unde greșise. *Nu e vina ta*, spusese Jason. Dar *el* era perfect, așadar, cum puteau fi sincere cuvintele lui?

Spusese că vrea să rămână prieteni, iar ea încuviințase din cap, deși știa că era imposibil. Cum trebuia oare să zâmbească în timp ce trecea pe lângă el la școală, când nu simțea decât nevoia de a se prăbuși? Cum să facă să nu-i mai audă promisiunile?

În seara în care Jason o rupsese cu ea, se duseseră la el acasă cu gând să facă sex – ai lui erau plecați. De teamă ca părinții ei să nu facă vreo prostie, cum ar fi să sune, Trixie le spusese că merge cu gașca la film. Așa că, după ce Jason îi aruncase bomba, Trixie fu obligată să

stea încă două ore în compania lui, până când s-ar fi terminat filmul, deşi tot ce voia era să se ascundă sub plapumă şi să plângă până când i-ar fi secat lacrimile.

– Când Jason s-a despărţit de tine, întrebă Janice, ce ai făcut ca să te simţi mai bine?

M-am tăiat. Cuvintele îi ţâşniră lui Trixie în minte atât de repede, încât abia în ultima clipă îşi strânse buzele ca să nu lase să-i scape mărturisirea. Dar, în acelaşi timp, îşi trecu inconştient mâna dreaptă peste încheietura stângă.

Janice o urmărea prea atent. Se întinse spre braţul lui Trixie şi îi ridică puţin manşeta bluzei.

– Deci, asta nu s-a întâmplat în timpul violului.

– Nu.

– De ce i-ai spus doctoriţei de la urgenţe altceva?

Ochii lui Trixie se umplură de lacrimi.

– Nu voiam să mă creadă nebună.

După ce Jason se despărţise de ea, Trixie îşi pierduse orice urmă de control emoţional. Se trezea suspinând când auzea o anumită piesă la radio, în maşină, şi trebuia să găsească vreo scuză faţă de tatăl ei. Trecea pe lângă dulăpiorul lui Jason în speranţa că drumurile li se vor intersecta întâmplător. Găsea singurul computer din bibliotecă, al cărui monitor oglindea masa din spatele ei când bătea soarele, şi îl privea pe Jason în reflexia de pe ecran în timp ce se prefăcea că tastează ceva. Ea înota în smoală, în timp ce tot restul lumii, inclusiv Jason, trecuse mai departe atât de uşor.

– Eram în baie, într-o zi, mărturisi Trixie, am deschis dulăpiorul de medicamente şi am văzut lamele tatei. Am făcut-o fără să gândesc. Dar a fost atât de bine să-mi abat gândul de la toate celelalte lucruri. Era un fel de durere care avea sens.

– Există moduri constructive de a face faţă depresiei...

– E o nebunie, nu? o întrerupse Trixie. Să iubeşti pe cineva care te-a rănit?

– E o nebunie mai mare să crezi că cineva care te răneşte te iubeşte, răspunse Janice.

Trixie luă cana. Ceaiul se răcise. Ţinea cana în aşa fel încât să îi ascundă faţa, iar Janice să nu o poată privi în ochi. Dacă ar fi făcut-o, cu siguranţă ar fi remarcat ultimul secret pe care Trixie reuşise să-l ascundă: şi anume că, după Noaptea Aceea, îl ura pe Jason... dar mai rău se ura pe ea. Fiindcă, în ciuda a tot ce se întâmplase, o parte din Trixie încă îl mai voia înapoi.

Din secţiunea *Poşta redacţiei* a ziarului *Portland Press Herald:*

Stimată Redacţie,

Dorim să ne exprimăm şocul şi mâhnirea cu privire la afirmaţiile făcute împotriva lui Jason Underhill. Oricine îl cunoaşte pe Jason înţelege că nu ar face rău nici unei muşte. Dacă violul este o infracţiune ce presupune acte de violenţă şi de dominare asupra altei persoane, nu cumva ar trebui să existe semne de violenţă?

În timp ce viaţa lui Jason a fost oprită brusc, aşa-zisa victimă din acest caz continuă să se plimbe printre noi nestingherită. În timp ce Jason e portretizat ca un monstru, victima pare să fie lipsită de simptomele asociate cu agresiunea sexuală. Poate nici nu e vorba de un viol... ci de remuşcările unei tinere în urma unei decizii pe care îşi doreşte să nu o fi luat?

Dacă oraşul Bethel ar trebui să judece acest caz, Jason Underhill ar fi cu siguranţă găsit nevinovat.

Cu stimă,

Treizeci de profesori anonimi de la liceul Bethel... şi alţi cincizeci şi şase de semnatari.

Supereroii se năşteau în minţile oamenilor disperaţi să fie salvaţi. Primul, şi fără îndoială cel mai legendar, a apărut în anii 1930, prin grija lui Shuster şi Siegel, doi imigranţi evrei şomeri şi temători, care nu-şi găseau de lucru la ziar. Ei şi-au imaginat un fraier care trebuia doar să-şi scoată ochelarii şi să intre într-o cabină telefonică pentru a se transforma într-un simbol al bărbăţiei, o lume în care tocilarul rămâne cu fata la sfârşit. Publicul, zdruncinat de Marea Criză, l-a

primit cu brațele deschise pe Superman, care îi smulgea dintr-o realitate cruntă.

Prima revistă de benzi desenate a lui Daniel fusese tot despre plecare. Se dezvoltase dintr-o poveste yupik despre un vânător care a pornit prosteşte la drum de unul singur şi care a străpuns cu lancea o morsă. Vânătorul ştia că nu o poate trage singur la mal, însă, dacă nu dădea drumul funiei, animalul avea să-l tragă la fund şi să-l ucidă. Vânătorul a decis să dea drumul frânghiei, dar mâinile îi îngheţaseră şi a fost tras în adâncuri. Nu s-a înecat, în schimb, s-a dus până pe fundul mării şi s-a transformat în morsă.

Daniel începu să deseneze povestea în pauză, într-o zi, după ce fusese reţinut în clasă pe motiv că îi trăsese un pumn unui copil care îşi bătuse joc de el pentru că avea ochii albaştri. Luase absent un creion şi desenă o siluetă care începea din mare – cu înotătoare şi colţi – şi care înainta către mal într-o poziţie verticală, dezvoltându-şi treptat brațele şi picioarele şi chipul unui om. Desenă fără oprire, urmărind desprinderea de sat a eroului într-un fel de care Daniel nu era în stare.

Nici în aceste zile nu părea în stare să fugă. După violul lui Trixie, Daniel nu desenase mare lucru. În momentul de faţă, singura modalitate în care îşi putea respecta termenul-limită era să stea treaz non-stop şi fiecare zi ar mai fi câştigat, ca prin magie, câteva ore în plus. Nu sunase însă la Marvel ca să le dea vestea proastă. Simplul fapt de a da explicaţii legate de motivul pentru care fusese ocupat cu altele ar fi făcut să pară oarecum mai real ceea ce i se întâmplase lui Trixie.

Când sună telefonul, la şapte şi jumătate dimineaţa, Daniel răspunse imediat. Trixie nu mergea la şcoală în acea zi, iar Daniel voia ca ea să rămână adâncită în somn cât mai mult timp posibil.

– Ai ceva să-mi spui? întrebă vocea de la celălalt capăt al liniei.

Daniel fu cuprins de o sudoare rece.

– Paulie, zise el. Ce mai faci?

Paulie Goldman era editorul lui Daniel de mult timp, şi pe deasupra o legendă. Cunoscut pentru eternul trabuc şi papion roşu, fusese prieten la cataramă cu toţi greii din industrie: Stan Lee, Jack Kirby, Steve Ditko. Zilele astea, îl găseai savurând un sendviş cu carne sărată

de vită și brânză la mezelăria preferată, alături de Alan Moore, Todd McFarlane sau Neil Gaiman.

Paulie fusese cel care primise cu bucurie ideea lui Daniel de a le readuce foștilor fani de benzi desenate, în prezent adulți, un roman grafic și de a-l lăsa pe Daniel nu doar să deseneze, ci și să scrie un scenariu care să îi atragă. Îi cooptase pe cei de la Marvel în acest proiect, deși, la început, aceștia fuseseră reticenți. Ca toți editorii, considerau o pedeapsă să încerci un lucru complet inedit – asta, în caz că eșuai și erai numit *revoluționar*. Dar, având în vedere campania de marketing făcută de Marvel pentru seria Wildclaw, ar fi fost catastrofal să rateze un termen-limită.

– Se întâmplă să fi citit ultimul număr din *Lying in the Gutters*? întrebă Paulie.

Se referea la o rubrică on-line de bârfe din industrie, redactată de Rich Johnston. Cu telefonul strâns între umăr și ureche, Daniel deschise pagina de internet pe computer și citi titlurile.

O poveste care nu e despre Marvel Editorial, citi el.

DC a cumpărat benzi desenate cu porci zburători care n-o să zboare.

Ați văzut-o aici a doua oară: In the Weeds, *noul titlu Crawl Space, al cărui ilustrator va fi Evan Hohman... dar paginile sunt deja postate pe eBay.*

Și jos de tot: *Wildclaw băgat deja în teacă?*

Daniel se aplecă spre ecran. *Înțeleg că Daniel Stone, senzația zilei, a desenat... să numărăm, oameni buni... ZERO pagini până la următorul termen-limită din* Al zecelea cerc. *Oare toată promovarea exagerată a fost doar o păcăleală? La ce bun o serie anunțată cu surle și trâmbițe, dacă nu e nimic nou de citit?*

– Astea-s porcării, zise Daniel. Desenez.

– Cât?

– O să termin, Paulie.

– *Cât?*

– Opt pagini.

– Opt pagini? Trebuie să-mi dai douăzeci și două până la sfârșitul săptămânii dacă vrem să-l tipărim la timp.

– Îl tipăresc eu cu mâna mea dacă trebuie.

– Da? Îl tragi tu la Xerox şi-l duci şi la distribuitor? Pentru numele lui Dumnezeu, Danny. Nu mai suntem la liceu. Câinele n-are voie să-ţi mănânce tema. După o pauză, continuă: Ştiu că tu termini totul pe ultima sută de metri, da' acum nu eşti tu. Ce se-ntâmplă?

Cum îi explici unui om care şi-a ţesut o viaţă din fantezii că uneori realitatea se prăbuşeşte peste tine? În benzile desenate, eroii scapă, iar răufăcătorii pierd, şi nici măcar moartea nu e pentru totdeauna.

– Seria, spuse Daniel încet, ia o turnură un pic diferită.

– Cum adică?

– Povestea. Devine mai... orientată către familie.

Paulie tăcu o clipă, gândindu-se la cuvintele lui Daniel.

– Familia e în regulă, cugetă el. Vrei să spui că ai o intrigă care o să aducă părinţii şi copiii împreună?

Daniel îşi strânse puntea nasului între degetul mare şi arătător.

– Aşa sper, răspunse el.

Trixie îndepărta sistematic toate urmele lui Jason din dormitorul ei. Aruncă la gunoi primul bileţel pe care i-l dăduse el la oră. Şirul de poze hazlii pe care le făcuseră într-o cabină din Old Orchard Beach. Sugativa verde de pe birou, pe care simţea urma numelui său, după ce-l scrisese de zeci de ori pe hârtie.

Când se duse să arunce sugativa la coşul cu hârtie de reciclat, observă ziarul, deschis la pagina cu scrisoarea pe care părinţii ei nu voiseră ca ea să o vadă.

„Dacă oraşul Bethel ar trebui să judece acest caz", citi Trixie, „Jason Underhill ar fi cu siguranţă găsit nevinovat."

Ceea ce nu precizaseră, în acea scrisoare îngrozitoare adresată redacţiei, era că oraşul judecase deja persoana greşită şi dăduse sentinţa. Urcă din nou la etaj, în fugă, deschise computerul şi intră pe internet. Căută pagina publicaţiei *Portland Press Herald* şi începu să scrie un drept la replică.

În atenţia celor interesaţi, scrise Trixie.

Ştiu că politica ziarului dumneavoastră vă impune să păstraţi anonimatul victimelor minore. Dar eu sunt una dintre aceste victime, şi, în

loc ca oamenii să facă eforturi de a ghici, vreau să știe care e numele meu.

Se gândi la zeci de alte fete care puteau citi textul, fete cărora le fusese prea teamă să spună cuiva ce li se întâmplase. Sau la zeci de fete care spuseseră cuiva și care puteau să citească textul și să găsească curajul necesar ca să depășească încă o zi de infern la liceu. Se gândi la băieții care, probabil, ar începe să se gândească de două ori înainte să ia ceea ce nu le aparține.

Numele meu e Trixie Stone, scrise ea.

Privi literele tremurând pe pagină; insistă pe spațiile dintre cuvinte, și totul îi aminti că era o lașă. Apoi apăsă butonul de ștergere.

Telefonul sună exact când Laura intră în bucătărie. Când ridică receptorul, concomitent, Daniel răspunse pe linia de la etaj. „O caut pe Laura Stone", spuse vocea din telefon, iar ea scăpă în chiuvetă paharul pe care-l ținea în mână.

– Am răspuns eu, zise Laura.

Așteptă ca Daniel să închidă.

– Mi-e dor de tine, veni imediat replica lui Seth.

Laura nu răspunse imediat; nu era în stare. Dacă nu ar fi răspuns ea? Oare Seth ar fi început să poarte o conversație cu Daniel? Oare și-ar fi declinat identitatea?

– Să nu mai suni aici niciodată, șopti Laura.

– Trebuie să vorbesc cu tine.

Inima Laurei bătea atât de tare, încât abia își mai putea auzi propriul glas.

– Nu pot.

– Te rog. Laura. E important.

Daniel intră în bucătărie și își turnă un pahar cu apă.

– Vă rog să mă excludeți de pe listă, zise Laura și închise.

Privind retrospectiv, Laura își dădu seama că ieșise cu Daniel prin osmoză, preluând puțin din nechibzuința lui și făcând-o parte din ea însăși. Se despărți de Walter și începu să doarmă la ore. Se apucă de fumat. Îl bombarda pe Daniel cu întrebări legate de trecutul despre

care nu voia să discute. Învăţă cum propriul corp poate fi un simplu instrument, cum Daniel putea să cânte o simfonie pe pielea ei.

Apoi află că e însărcinată.

Iniţial, crezu că motivul pentru care nu-i spusese lui Daniel era că se temea ca el să nu dea bir cu fugiţii. Treptat însă, înţelese că nu îi spusese lui Daniel fiindcă *ea* era cea care se gândea să dea bir cu fugiţii. Realitatea o lovi pe Laura răzbunător, acum că responsabilităţile o prinseseră din urmă. La douăzeci şi patru de ani, nu căuta altceva decât să stea trează toată noaptea şi să parieze pe lupte cu cocoşi în subsolul unui bloc de locuinţe? La ce bun, pe termen lung, să poată spune că descoperise cea mai bună tequila de peste hotare dacă teza ei de doctorat era pe linie moartă? Una fusese să cocheteze cu latura întunecată, cu totul alta era să-şi înfigă rădăcinile acolo.

Părinţii nu-şi luau bebeluşul să hoinărească pe străzi după miezul nopţii. Nu trăiau în maşină. Nu puteau cumpăra lapte praf, cereale şi haine cu banii care proveneau sporadic din schiţe făcute ici şi colo. Deşi atracţia dintre Daniel şi Laura era la fel de puternică precum cea dintre lună şi maree, nu se vedea împreună cu el peste zece ani. Fu forţată să se gândească la faptul surprinzător că iubirea vieţii ei ar putea să nu fie de fapt o persoană cu care să-şi petreacă toată viaţa.

Când Laura se despărţi de Daniel, se convinse că le făcea amândurora o favoare. Nu pomeni nimic de copil, deşi ştiuse întotdeauna că avea să-l păstreze. Uneori, se trezea pierzând ore în şir întrebându-se dacă bebeluşul ei va avea aceiaşi ochi deschişi la culoare, ca de lup, ai tatălui său. Aruncă ţigările şi începu să poarte din nou pulovere şi centura de siguranţă la volan. Îl ascunse pe Daniel undeva într-un ungher al minţii şi pretinse că nu se gândeşte la el.

Câteva luni mai târziu, Laura veni acasă şi-l găsi pe Daniel aşteptând-o la apartamentul ei. El aruncă o privire la bluza ei de maternitate şi atunci, furios, o apucă de antebraţe.

– Cum ai putut să nu-mi spui aşa ceva?

Laura intră în panică, întrebându-se dacă nu cumva interpretase greşit personalitatea lui. Dacă era nu doar sălbatic, ci cu adevărat un om periculos?

– M-am gândit că e mai bine dacă...

– Ce aveai de gând să-i spui copilului? întrebă Daniel. Despre mine?

– Nu... n-am ajuns atât de departe.

Laura îl privi cu atenţie. Daniel se transformase într-o persoană pe care nu o mai recunoştea. Nu era doar un Băiat Rău care se răzvrătea împotriva sistemului – era un om atât de profund mâhnit, încât uitase să-şi acopere cicatricile.

Se prăbuşi pe treptele din faţa apartamentului.

– Mama mi-a spus că tata a murit înainte să mă nasc eu. Dar când aveam unsprezece ani, avionul de poştă a adus o scrisoare adresată mie. Daniel ridică privirea. Stafiile nu trimit bani.

Laura se ghemui lângă el.

– Timbrele poştale erau mereu altele, dar, după prima scrisoare, a trimis bani lunar. Nu explica niciodată de ce nu e acolo, cu noi. Vorbea despre munţii de sare din Utah, despre cât de rece e fluviul Mississippi când păşeşti în el desculţ. Spunea că într-o zi o să mă ducă în toate locurile alea, ca să văd cu ochii mei, zise Daniel. Am aşteptat ani de zile, să ştii, şi n-a venit niciodată să mă ia.

Se întoarse spre Laura.

– Mama a spus că a minţit fiindcă i s-a părut mai uşor să aud că tata a murit în loc să aud că nu şi-a dorit o familie. Nu vreau ca bebeluşul nostru să aibă un asemenea tată.

– Daniel, se confesă ea, nu sunt sigură că vreau ca bebeluşul nostru să aibă un tată ca *tine*.

El făcu un pas în spate, de parcă ar fi primit o palmă. Încet, se ridică în picioare şi se îndepărtă.

Laura plânse toată săptămâna următoare. Apoi, într-o dimineaţă, când ieşi să ia ziarul, îl găsi pe Daniel dormind pe treptele din faţa apartamentului. El se ridică, iar ea nu-şi putea lua ochii de la el: părul lung până la umeri fusese tuns milităreşte, purta nişte pantaloni kaki şi cămaşă albastră de ţesătură oxford, cu mânecile suflecate. Îi întinse o bucată de hârtie.

– E cecul pe care tocmai l-am depus, explică Daniel. M-am angajat la Atomic Comics. Mi-au dat în avans salariul pe o săptămână.

Laura ascultă, iar hotărârea ei se clătină. Dacă nu era singura persoană fascinată de o personalitate diferită de a ei? Dacă în tot timpul cât ea asimilase sălbăticia lui Daniel, el își căutase salvarea în ea?

Dacă iubirea nu era actul de a găsi ceea ce-ți lipsește, ci un schimb reciproc în urma căruia cei doi ajung să se potrivească?

– Încă n-am destui bani, continuă Daniel, dar când o să am, o să mă apuc de cursuri de arte la colegiul comunitar. Se întinse către Laura. Te rog, șopti el. Dacă bebelușul ăsta e cea mai bună parte din mine?

– Nu vrei să faci asta, zise Laura, chiar și când se apropie de el. O să mă urăști într-o zi că ți-am distrus viața.

– Viața mea a fost distrusă de mult, spuse Daniel. Și n-o să te urăsc niciodată.

Se căsătoriră la starea civilă, iar Daniel își respectă pe deplin cuvântul dat. Peste noapte, se lăsă de fumat și de băutură. O însoți pe Laura la fiecare programare la ginecolog. Patru luni mai târziu, când se născu Trixie, își revărsă asupra ei o iubire parcă ruptă din cer. În timp ce ziua Laura le preda studenților, Daniel se juca cu Trixie în parc și la grădina zoologică. Seara, el mergea la cursuri și începu să lucreze ca artist grafic liber-profesionist, înainte să colaboreze cu Marvel. O urmă pe Laura de la un post de profesoară în San Diego la altul în Marquette și la cel actual din Maine. Cina era pregătită când ea revenea acasă de la cursuri; îi îndesa în buzunarele genții caricaturi cu Trixie desenată ca SuperBebe; nu îi uita niciodată ziua de naștere. Era, de fapt, perfect, astfel că ea se întreba dacă nu cumva personalitatea sălbatică a lui Daniel fusese doar un rol menit s-o atragă. Dar apoi își amintea din senin cele mai stranii lucruri: o noapte când Daniel o mușcase atât de tare în timp ce făceau sex, încât îi dăduse sângele; sunetul luptelor lui cu dușmani imaginari în toiul unui coșmar; data când tatuase corpul Laurei cu markere permanente – șerpi și hidre pe brațe, un demon în zbor la baza spatelui ei. Cu câțiva ani în urmă, nostalgică, îi adusese câteva dintre stilouri în pat. „Știi cât de greu se iau astea de pe piele?" zisese Daniel, și cu asta pusese capăt discuției.

Laura știa că nu are dreptul să se plângă. Există femei maltratate de soți, care adorm plângând fiindcă bărbații lor sunt alcoolici

sau dependenți de jocuri de noroc. Există femei ai căror parteneri le-au declarat iubirea de mai puține ori într-o viață decât îi declara ei Daniel într-o săptămână. Laura putea să dea vina pe oricine dorea, dar adevărul crud avea efectul unui bumerang: nu îi distrusese viața lui Daniel cerându-i să se schimbe. O distrusese pe a ei.

Mike Bartholemew se uită la reportofon ca să se asigure că încă funcționează.

– Se urcase pe mine, declară Moss Minton. Se juca cu mâinile în părul meu, îmi dansa în poală, chestii de genul ăsta.

Băiatul venise de bunăvoie, după cum îi ceruse Mike, ca să vorbească. Dar, după nici cinci minute, devenise clar că declarația lui Moss, indiferent de conținutul ei, avea să fie marcată de subiectivitate din pricina loialității lui față de Jason Underhill.

– Nu știu cum să spun asta fără să par nesimțit, zise Moss, dar Trixie o căuta cu lumânarea.

Bartholemew se lăsă pe spate în scaun.

– Știi asta cu certitudine.

– Păi... da.

– Ai întreținut relații sexuale cu Trixie în noaptea aceea?

– Nu.

– Atunci, ai fost în cameră când prietenul tău făcea sex cu ea, zise Bartholemew. Sau în ce alt mod ai auzit că ea și-a dat consimțământul?

– Nu eram în cameră, zise Moss. Dar nici dumneavoastră n-ați fost. Poate că n-am auzit-o zicând da, dar nici dumneavoastră n-ați auzit-o zicând nu.

Bartholemew opri reportofonul.

– Mulțumesc că ai venit.

– Am terminat? zise Moss, surprins. Atât?

– Atât. Detectivul scoase o carte de vizită din buzunar și i-o dădu lui Moss. Dacă se întâmplă să-ți mai vină în minte vreun detaliu important, sună-mă.

– Bartholemew, citi Moss cu voce tare. Am avut o bonă pe care o chema Holly Bartholemew. Cred că aveam nouă sau zece ani.

– Fiica mea.

– Serios? Mai locuieşte pe-aici?

Mike ezită.

– Nu.

Moss îndesă cartea de vizită în buzunar.

– Transmiteţi-i salutări data viitoare când o vedeţi.

Îi făcu detectivului cu mâna, ezitant, apoi ieşi.

– Aşa am să fac, zise Mike, iar glasul i se destrămă precum dantela.

Daniel deschise uşa şi o găsi pe Janice, consiliera pe probleme de agresiuni sexuale, în faţa casei.

– Ah, nu ştiam că Trixie a stabilit să vă vedeţi.

– N-a stabilit nimic, răspunse Janice. Pot să discut cu dumneavoastră şi cu Laura o clipă?

– Laura e la facultate, zise el, tocmai când Trixie îşi iţi capul peste balustrada de la etaj.

Până atunci, Trixie nu s-ar fi ţinut deoparte în felul acesta; ar fi coborât cu viteza fulgerului, convinsă că vizitatorul o căuta pe ea.

– Trixie, spuse Janice, văzând-o. Trebuie să-ţi spun ceva ce n-o să-ţi placă.

Trixie coborî, strecurându-se lângă Daniel, aşa cum făcea când era mică şi vedea ceva înspăimântător.

– Avocatul apărării, care-l reprezintă pe Jason Underhill, a obţinut o citaţie pentru a intra în posesia înregistrărilor conversaţiilor mele cu Trixie.

Daniel scutură din cap.

– Nu înţeleg. Asta nu-i o încălcare a clauzei de confidenţialitate?

– Numai în cazul pârâtului. Din păcate, dacă eşti *victima* unei infracţiuni, e altă poveste. Poţi invoca jurnalul drept probă, sau transcrierile şedinţelor de psihiatrie. Se uită la Trixie. Sau discuţiile cu un consilier pe probleme de agresiuni sexuale.

Daniel habar nu avea ce se întâmplase în timpul şedinţelor lui Trixie cu Janice, dar lângă el, fiica lui tremura.

– Nu poţi să le dai înregistrările, zise ea.

– Dacă nu o facem, directoarea noastră intră la închisoare, explică Janice.

– Mă duc eu, zise Daniel. Mă duc eu la închisoare în locul ei.

– Instanța n-o să accepte așa ceva. Credeți-mă, nu sunteți primul tată care se oferă voluntar.

Nu sunteți primul. Daniel alătură încet cuvintele.

– S-a mai întâmplat?

– Din păcate, da, recunoscu Janice.

– Ai promis că tot ce ți-am spus n-o să plece din camera aia! strigă Trixie. Ai zis că o să mă ajuți. Cum mă ajuți cu *asta*?

Trixie o rupse la fugă pe scări în sus, iar Janice se ridică să se ducă după ea.

– Lăsați-mă să merg să vorbesc cu ea.

Daniel făcu un pas în față, ținându-i calea.

– Mulțumesc, zise el. Dar cred că ați făcut destul.

Legea spune că Jason Underhill are dreptul să-și construiască apărarea, explică detectivul Bartholemew la telefon. *Legea spune că se poate pune la îndoială credibilitatea victimei. Și, cu tot respectul,* adăugă el, *fiica dumneavoastră are deja câteva probleme de credibilitate.*

A avut o relație cu băiatul respectiv înainte.

A consumat alcool în seara respectivă.

A dat niște declarații contradictorii.

Răspunsul lui Daniel: *Cum ar fi?*

Acum, că încheiase convorbirea cu detectivul, Daniel se simțea amorțit. Merse la etaj și deschise ușa de la dormitorul lui Trixie. Ea stătea întinsă pe pat, cu fața întoarsă în partea opusă.

– Trixie, zise el pe un ton cât mai neutru. Chiar erai virgină?

Trixie încremeni.

– Ce, acum nici *tu* nu mă mai crezi?

– Ai mințit poliția.

Trixie se întoarse, jignită.

– Ai de gând să asculți un idiot de detectiv în loc să...

– *Ce-a fost în capul tău?* explodă Daniel.

Trixie se ridică, șocată.

– Ce-a fost în capul *tău*? strigă ea. Știai. Sigur știai ce se întâmplă.

Daniel se gândi la ocaziile când o urmărise pe Trixie venind cu maşina lui Jason după vreo întâlnire, moment în care se îndepărta de fereastră. Îşi spunea că face asta ca să-i respecte intimitatea, dar era oare adevărat? Oare chiar închisese ochii, fiindcă nu suporta să vadă chipul acelui băiat aproape de cel al fiicei lui, să-i vadă mâna mângâind curbura sânului lui Trixie?

Văzuse prosoapele din maşina de spălat, murdare de farduri în culori stridente, pe care nu-şi amintea ca Trixie să le fi folosit înainte să iasă din casă. Tăcuse când o auzise pe Laura plângându-se că îi dispăruse perechea preferată de pantofi cu toc sau o bluză ori un ruj, iar el le găsise apoi sub patul lui Trixie. Se prefăcea a nu observa că hainele lui Trixie erau mai strâmte, că mersul ei denota încredere.

Trixie avea dreptate. Doar fiindcă o persoană nu acceptă schimbarea nu înseamnă că aceasta nu s-a petrecut. Poate că Trixie greşise... dar şi el.

– Ştiam, zise el, şocat să rostească acel cuvânt cu voce tare. Doar că nu *voiam* să ştiu.

Daniel se uită la fiica lui. Încă vedea în Trixie fetiţa încăpăţânată – în curbura bărbiei sale, în locul unde i se încleşta maxilarul, în genele ei lungi, de culoarea asfinţitului, în pistruii pe care îi detesta atât de mult. Acea fetiţă nu dispăruse complet, nu încă.

Când o îmbrăţişă pe Trixie şi simţi cum i se frânge în braţe, Daniel înţelese că legea nu avea să-i protejeze fiica, ceea ce însemna că *el* trebuia să facă asta.

– Nu le-am putut spune, suspină Trixie. *Tu* stăteai chiar acolo.

Atunci îşi aminti Daniel: când doctoriţa o întrebase pe Trixie dacă mai întreţinuse raporturi sexuale, el încă era în cabinetul de consultaţii.

Fata vorbi cu glas şoptit, depănând firul adevărului.

– Nu voiam să te superi pe mine. Şi am crezut că, dacă îi spun doctoriţei că eu şi Jason făcuserăm deja sex, n-o să mă creadă că m-a violat. Dar tot se poate întâmpla, nu-i aşa, tati? Doar pentru că am spus „da" o dată nu înseamnă că nu puteam să spun „nu" de data asta...? întrebă ea, scuturându-se de plâns.

Nu semnai nici un contract când îţi asumai rolul de părinte, dar responsabilităţile erau înscrise cu cerneală invizibilă. Venea un moment când trebuia să-ţi sprijini copilul, chiar dacă nimeni altcineva nu o făcea. Era treaba ta să reconstruieşti puntea de legătură, chiar dacă tocmai copilul tău o distrusese. Poate că Trixie ocolise adevărul. Poate că băuse alcool. Poate că flirtase la petrecere. Dar dacă Trixie susţinea că fusese violată, atunci Daniel avea să jure că e adevărat.

– Scumpo, zise el, te cred.

Câteva dimineţi mai târziu, când Daniel ieşise să ducă gunoiul, Laura auzi soneria de la uşă. Dar până ajunse ea în hol ca să răspundă, Trixie era deja acolo. Stătea în pantalonii de pijama din flanel şi tricou, uitându-se lung la un bărbat care stătea pe pridvor.

Seth purta cizme de lucru şi o vestă din polar şi arăta de parcă nu dormise de câteva zile. Se uita confuz la Trixie, ca şi când nu ştia de unde s-o ia. Când o văzu pe Laura apropiindu-se, începu imediat să vorbească.

– Am ceva să-ţi spun, începu el, dar ea îl întrerupse.

O atinse pe Trixie pe umăr.

– Du-te sus, zise ea cu fermitate, iar Trixie ţâşni ca un iepure. Apoi Laura se întoarse din nou către Seth. Nu-mi vine să *cred* că ai avut îndrăzneala să vii la mine acasă.

– Trebuie să ştii ceva...

– Ştiu că nu pot să te mai văd, zise Laura. Tremura, în parte de frică, în parte din cauza apropierii lui Seth. Fusese mai uşor să se convingă că o rupsese definitiv cu el când nu-l avusese în faţa ochilor. Nu-mi face asta, şopti ea şi închise uşa.

Laura se sprijini o clipă de uşă, cu ochii închişi. Dacă Daniel n-ar fi fost la groapa de gunoi, dacă el ar fi deschis uşa, în locul lui Trixie? Oare l-ar fi recunoscut pe Seth dintr-o privire, pur şi simplu după felul în care chipul i se schimba când se uita la Laura? Oare ar fi sărit la gâtul lui Seth?

Dacă s-ar fi încăierat, ea ar fi luat partea victimei. Dar care din bărbaţi era victima?

Recăpătându-şi sângele-rece, Laura urcă scările până în camera lui Trixie. Nu era sigură de ceea ce ştia Trixie, nici măcar de ceea ce bănuia. Cu siguranţă observase că părinţii ei abia dacă îşi vorbeau zilele acestea, că tatăl ei începuse să doarmă pe canapea. Sigur se întrebase din ce cauză, în noaptea violului, Laura rămăsese peste noapte la birou. Dar dacă Trixie avusese întrebări, le ţinuse pentru sine. De parcă înţelegea instinctiv lucrurile pe care Laura abia le conştientiza: odată ce îţi recunoşti greşeala, aceasta se amplifică până când nu mai poţi să o acoperi.

Laura fu tentată să pretindă că Seth era un comis-voiajor sau oricare alt străin, dar apoi se hotărî să urmeze indiciile oferite de Trixie. Deschise uşa şi o găsi pe Trixie trăgându-şi un tricou peste cap.

– Tipul ăla, zise ea cu faţa ascunsă sub tricou. Ce căuta aici?

Păi.

Laura se aşeză pe pat.

– Nu era aici din cauza ta. Adică nu e reporter sau ceva de genul ăsta. Şi nu se mai întoarce. Niciodată, oftă ea. Mi-aş dori să nu fie nevoie să purtăm discuţia asta.

Trixie îşi scoase capul prin gulerul tricoului.

– Ce?

– S-a terminat, complet. Tata ştie, şi încercăm... mă rog, încercăm să rezolvăm chestia asta. Am dat-o-n bară, Trixie, spuse Laura, poticnindu-se în propriile cuvinte. Mi-aş dori să pot da timpul înapoi, dar nu pot.

Îşi dădu seama că Trixie se uita lung la ea, la fel cum se uita la o problemă de matematică pe care pur şi simplu nu reuşea s-o rezolve.

– Adică... tu şi cu el...

Laura încuviinţă din cap.

– Da.

Trixie îşi feri privirea.

– Aţi vorbit vreodată despre mine?

– Ştia de existenţa ta. Ştia că sunt măritată.

– Nu-mi vine să cred că i-ai face asta lui tati, zise Trixie, ridicând vocea. E de vârsta *mea*, cum ar veni. Ce *scârbos*!

Laura își încleștă maxilarul. Trixie merita să aibă această clipă de furie; Laura i-o datora drept modalitate de a-și răscumpăra în parte greșeala. Dar asta nu ușura situația.

– Nu gândeam, Trixie...

– Da, pentru că erai prea ocupată să fii *curvă*.

Laura ridică mâna, gata să o plesnească pe Trixie peste față. Mâna îi tremură la câțiva centimetri de obrazul lui Trixie, lăsându-le pe amândouă fără cuvinte preț de o clipă.

– Nu, respiră Laura. Nici una din noi nu trebuie să facă ceva regretabil.

O privi pe Trixie până când furia i se disipă și îi dădură lacrimile. O luă în brațe, legănând-o.

– Tu și tati o să divorțați?

Glasul ei era firav, copilăresc.

– Sper că nu, zise Laura.

– Îl... îl iubeai?

Închise ochii și-și imagină poezia lui Seth, rămasă nerostită. Simți proximitatea unei clipe suspendate în eternitate, când descuiatul unei uși dura prea mult, când nasturii săreau în loc să fie descheiați.

Dar aici era Trixie, pe care o ținuse la sânul ei, cu pumnul strâns în jurul câte unei șuvițe din părul Laurei. Trixie, care-și supsese degetul până la zece ani, dar numai când nu o vedea nimeni. Trixie, care credea că vântul poate cânta și că îi poți învăța cântecele dacă îl asculți cu suficientă atenție. Trixie, care era dovada faptului că odată, ea și Daniel atinseseră desăvârșirea împreună.

Laura își lipi buzele de tâmpla fiicei sale.

– Pe tine te-am iubit mai mult, zise ea.

Aproape că întorsese spatele o dată acestei familii. Oare fusese atât de proastă cât să fie pe punctul de a o face din nou? Acum plângea la fel de tare ca Trixie, devenind imposibil de decelat cine pe cine sprijinea. Laura se simți, în clipa aceea, de parcă supraviețuise unui accident de tren, femeia care iese dintre fiarele contorsionate, fumegânde și realizează că are brațele și picioarele încă întregi, că a ieșit cumva teafără dintr-o catastrofă.

Își îngropă fața în curbura gâtului fiicei sale. Poate că făcuse câteva greșeli. Poate că un miracol nu era ceva ce ți se întâmpla, ci mai degrabă ceva ce nu ți se întâmpla.

Primul loc în care apăru fu pe ecranul computerului din biblioteca școlii, unde puteai căuta cărți după numărul lor zecimal Dewey. De acolo, se răspândi la cele douăzeci de iBookuri și la cele zece iMacuri din laboratorul de informatică, în timp ce elevii de clasa a noua dădeau testul de abilități de tastare la computer. În cinci minute, apăru pe monitorul de pe biroul asistentei medicale a școlii.

Trixie era la un opțional, Ziarul școlii, când se întâmplă asta. Deși părinții ei încercaseră să o convingă să nu se mai ducă la școală, acesta se dovedi a fi răul cel mai mic. Căminul trebuia să fie un loc sigur, dar devenise un teren minat, înțesat de explozii care pândeau la fiecare colț. La școală, știa deja, nu avea să se simtă deloc confortabil. Dar acum simțea o nevoie stringentă să funcționeze într-o lume în care nimic nu o lua prin surprindere.

În clasă, Trixie stătea lângă o fată pe nume Felice, cu acnee și respirație urât mirositoare, singura care se oferea să-i fie colegă de bancă zilele acestea. Foloseau un software de tehnoredactare computerizată pentru a muta coloane de text despre echipa de baschet care pierduse meciul, când ecranul computerelor se făcu albastru.

– Domnule Watford, strigă Felice. Cred că avem o eroare...

Profesorul veni la ea, întinzându-se printre fete ca să apese combinația de taste Control-Alt-Delete de câteva ori, dar computerul tot nu porni.

– Hmm, zise el. În cazul ăsta, puteți să scrieți de mână articolul cu sfaturi.

– Nu, stați, își revine, spuse Felice, când ecranul înflori într-o sumedenie de culori. Drept în mijloc era Trixie, stând pe jumătate dezbrăcată în sufrageria lui Zephyr – fotografia pe care o făcuse Moss în noaptea în care fusese violată.

– Oh, spuse domnul Watford încet.

Trixie avu senzația că cineva îi înfipsese un pumnal în plămâni. Se desprinse de ecranul computerului, își înșfăcă ghiozdanul și fugi în cancelarie. Acolo, o găsi pe secretară.

– Trebuie să vorbesc cu domnul director...

Glasul i se frânse când se uită la computerul de pe biroul secretarei și își văzu chipul privind-o din ecran.

Trixie ieși în goana mare din birou și apoi pe porțile școlii. Nu se opri din alergat până când nu ajunse pe podul de peste râu, același pe care ea și Zephyr stătuseră în ziua dinainte ca ea să devină altcineva. Căută în ghiozdan, printre creioane aruncate la întâmplare, hârtii mototolite și pudriere până găsi telefonul mobil pe care i-l dăduse tatăl ei – telefonul lui, pentru urgențe.

– Tati, spuse ea printre hohote de plâns, când el îi răspunse, te rog, vino și ia-mă.

Abia după ce tatăl ei o asigură că ajunge în două minute, închise și observă ceea ce nu observase când îi apelase numărul: imaginea de fundal de pe telefonul tatălui ei – o ilustrație cu Rogue din X-Men – era acum fotografia cu Trixie în sânii goi, care se răspândise la trei sferturi din telefoanele mobile din Bethel, Maine.

Ciocănitul de la ușă îl luă pe Bartholemew pe nepregătite. Era ziua lui liberă – deși fusese deja la liceul Bethel și se întorsese. Tocmai se schimbase în pantalonii de pijama și într-o bluză de trening veche, de la academia de poliție, prin a cărei mânecă Ernestine făcuse o gaură.

– Imediat, strigă el, iar când deschise ușa, dădu nas în nas cu Daniel Stone.

Nu îl surprinse prezența bărbatului la ușa lui, având în vedere cele întâmplate la școală. Nu îl surprinse nici că Stone îi știa adresa. Ca majoritatea polițiștilor, nu își făcuse publice adresa și numărul de telefon, dar Bethel era o comunitate suficient de mică pentru ca mai toată lumea să știe detalii despre ceilalți. Puteai să mergi cu mașina pe stradă și să recunoști oamenii după mașinile pe care le conduc; puteai să treci pe lângă o casă și să știi cine o locuiește.

Știa, de pildă, încă dinainte să audă de cazul lui Trixie Stone, că un artist de benzi desenate, cu o oarecare faimă la nivel național,

locuia în zonă. Nu citise benzile desenate, dar unii dintre colegii lui de la secție o făcuseră. Se spunea că, spre deosebire de eroul său predispus la violență, Wildclaw, Daniel Stone era un tip cu un temperament cumpătat, pe care nu-l deranja să-ți dea un autograf dacă stăteai în spatele lui la coadă la magazin. În cele câteva ocazii când interacționase cu Stone, individul îi păruse protector față de fiica sa și extrem de deznădăjduit. Spre deosebire de unii dintre bărbații peste care dăduse Bartholemew în cariera sa, care spărgeau pereți din sticlă cu forța pumnilor sau își înecau furia în alcool, Daniel Stone părea să-și țină emoțiile în frâu – până acum. Bărbatul stătea în pragul ușii sale, tremurând efectiv de furie.

Stone îi strecură în mână o copie a fotografiei, de acum de notorietate, a lui Trixie.

– Ați văzut asta?

Bartholemew o văzuse. Vreo trei ore în șir, în cursul dimineții, la liceu, pe computerele de la primărie, oriîncotro își întorcea privirea.

– Fiica mea n-a fost victimizată destul?

Bartholemew adoptă instinctiv o atitudine calmă, îmblânzindu-și glasul.

– Știu că sunteți supărat, dar facem tot ce putem.

Stone examină rapid ținuta de casă a lui Bartholemew.

– Da. Se vede că dați în brânci de atâta muncă. Ridică privirea către detectiv. Ne-ați spus că Underhill nu trebuie să aibă nici un fel de contact cu Trixie.

– Colegii mei de la departamentul tehnic au urmărit fotografia și au descoperit că provine din telefonul lui Moss Minton, nu din al lui Jason Underhill.

– Nu contează. Nu fiica mea trebuie judecată, zise Stone, încleștându-și maxilarul. Vreau ca judecătorul să știe că s-a întâmplat asta.

– Atunci va ști și că fiica dumneavoastră a fost cea care s-a dezbrăcat. Va ști că fiecare martor de la petrecere, cu care am discutat, susține că Trixie a flirtat cu o mulțime de tipi în seara aceea, continuă Bartholemew. Uitați ce e. Știu că sunteți supărat, dar acum e bine să nu forțați nota, pentru că s-ar putea să obțineți efectul contrar.

Daniel Stone smulse fotografia din mâna detectivului.

– Ați mai spune asta dacă ar fi fiica *dumneavoastră*?

– Dacă ar fi fiica mea, zise Bartholemew, aș fi încântat. Aș fi în al nouălea cer. Fiindcă asta ar însemna că încă ar fi în viață.

Adevărul se rostogoli precum bobițele de mercur, și, ca orice otravă, era ultimul lucru de care vreunul din ei voia să se atingă. De parcă, în epoca actuală a tehnologiei, ar exista un fel de rețea ce îi lega pe toți tații, menită să-l facă pe un individ aflat în pericol de a-și pierde fiica să recunoască instinctiv pe cineva care mai pășise deja pe drumul acela arid. Se pare însă că infernul nu însemna să-i privești pe oamenii dragi cum sunt răniți; infernul însemna să ajungi direct în actul al doilea, când ar fi fost deja prea târziu ca să mai oprești ceva.

Bartholemew se aștepta ca Daniel Stone să-i prezinte condoleanțe, să-și exprime regretul că vorbise fără să gândească. În schimb, bărbatul aruncă fotografia între ei ca pe o mănușă.

– În cazul ăsta, dintre toți oamenii, zise el, dumneavoastră ar trebui să înțelegeți.

Nu avea prea mult timp la dispoziție.

Glasul mamei lui Trixie plutea pe scări în sus. Mama ei începuse să se poarte ca o bonă și n-o scăpase pe Trixie din ochi până când fata se îndreptase spre baie. Chiar în acel moment, tatăl ei se certa cu detectivul Bartholemew sau cu inspectorul școlar, ori poate cu amândoi. Ce mai conta? Puteau să distrugă toate exemplarele până la ultimul din fotografia aceea oribilă cu ea, dar, peste câteva luni, altcineva va avea ocazia s-o dezbrace în pielea goală în sala de judecată.

Așezându-se pe capacul închis al toaletei, se lovi din greșeală cu cotul de perete. „Futu-i!" exclamă ea, lacrimile țâșnindu-i în ochi.

O dată, Trixie fusese spălată cu săpun în gură, fiindcă rostise cuvinte urâte. Avea patru ani, era la supermarket cu tatăl ei și repeta ce mormăise Daniel în barbă când casierului nu-i ieșeau socotelile ca să-i dea restul: *Folosește dracului casa de marcat.*

Acum știa tot felul de cuvinte urâte, doar că nu toată lumea le considera astfel.

Iubire.

Ajutor.

Viol.

Stop.

Atunci.

Când era mică, îi era frică de întuneric. Uşa dulapului trebuia să fie bine închisă, cu scaunul de la birou proptit sub mânerul uşii, ca monştrii să nu poată ieşi de acolo. Pătura trebuia să-i fie trasă până sub bărbie, altfel putea s-o ia diavolul. Trebuia să doarmă pe burtă, altfel, ar fi venit un vampir care i-ar fi înfipt un ţăruş în inimă.

Încă îi era frică, după atâţia ani – nu de întuneric, ci de zile. Una după alta, fără vreun orizont.

– Trixie?

Trixie o auzi din nou pe mama ei şi caută repede în dulăpiorul cu medicamente. Ce este amuzant – deşi nimeni nu se obosea să-ţi spună – e că violul nu e cel mai grav lucru din tot ce ţi s-a întâmplat. De fapt, acea primă prăbuşire în gol nu durea nici pe departe la fel de tare pe cât era de dureros să îţi revii după aceea.

Era genul de mâner de uşă care avea nevoie doar de un umeraş din sârmă îndreptat ca să-i sară încuietoarea. În clipa în care Laura păşi în baie, văzu sânge împrăştiat pe peretele alb al chiuvetei, sânge adunat sub Trixie pe podea, sânge pe tricoul lui Trixie care îşi ţinea încheieturile cu venele tăiate la piept.

– Oh, Doamne! strigă Laura, apucând strâns braţele lui Trixie ca să încerce să oprească hemoragia. Oh, Trixie, nu...

Pleoapele lui Trixie tremurau. O privi pe Laura o fracţiune de secundă, apoi îşi pierdu cunoştinţa. Laura ţinea trupul moale al fiicei sale strâns la piept, ştiind că trebuia să ajungă la un telefon; la fel de sigur ştia că, dacă ar fi lăsat-o pe Trixie singură, n-ar mai fi văzut-o în viaţă niciodată.

Paramedicii, care veniră câteva minute mai târziu, îi adresară Laurei un şuvoi de întrebări: De cât timp era Trixie inconştientă? Mai avusese tentative de suicid? Laura ştia de unde avea Trixie lama? Laura răspunse la fiecare dintre aceste întrebări, dar nu îi puse nimeni întrebarea pe care o aştepta, cea pentru care nu avea un răspuns: Dacă

nu cumva Jason Underhill nu era cea mai mare amenințare la adresa lui Trixie? Dacă era chiar Trixie însăși?

Trixie cocheta cu ideea de ceva timp. Nu tentative de suicid vădite, ci provocarea de răni pentru a-și abate gândurile. Ironic, spuseră medicii, poate chiar asta o salvase. Cele mai multe fete își tăiau venele orizontal, de-a latul încheieturii, în linii mici și puțin adânci. În această zi, Trixie se tăiase mai adânc, dar în aceeași direcție. Oamenii care știu ce vor, sau care știu mai bine, se sinucid făcându-și tăieturi verticale, provocând o hemoragie puternică.

În orice caz, dacă Laura nu ar fi intrat în baie în acel moment, probabil ar fi stat acum lângă mormântul fiicei lor, nu lângă patul de spital.

Luminile erau stinse în salon, iar de unul dintre degetele lui Trixie era prinsă o clemă cu un led cu lumină roșie, monitorizându-i nivelul de oxigen din sânge. Cineva – o asistentă? – o îmbrăcase pe Trixie într-un halat de spital. Daniel nu știa ce se întâmplase cu hainele ei. Oare îi fuseseră păstrate ca probă, precum cele pe care le purtase în noaptea în care fusese violată? Pentru a proba voința disperată a fetei de a renunța la titlul de *supraviețuitoare*?

– Știai? întrebă încet Laura, glasul ei croindu-și drum prin întuneric.

Daniel ridică privirea. Nu îi vedea decât albul ochilor.

– Nu.

– Crezi că ar fi trebuit să știm?

Nu îl învinovățea; nu se simțea în vocea ei o asemenea insinuare. Întreba doar dacă existaseră indicii neobservate, ignorate. Încerca să identifice cu certitudine momentul în care totul începuse să se destrame.

Daniel știa că nu există răspuns la întrebarea ei. Era ca un număr la trapez: cum să-ți dai seama în ce secundă își va lua elan acrobatul, în ce clipă va da drumul ancorei? Nu aveai de unde să știi, atât și nimic mai mult. Încercai să evaluezi întreaga situație după rezultat.

– Cred că Trixie a făcut tot posibilul ca noi să *nu* știm.

Îi veni deodată o amintire cu Trixie costumată în ciorchine de struguri, de Halloween. Avea cinci ani și era atât de încântată de costum – le luase o lună să facă globuri din mucava, în subsol, și să le

vopsească în mov –, dar când veni momentul să iasă la colindat, refuză să se îmbrace.

Afară era întuneric, erau troli, monştri şi vrăjitoare – o sumedenie de motive, ce să mai, pentru ca un copil să-şi piardă curajul. *Trix*, întrebase el, *de ce ţi-e frică?*

Cum o să ştii cine sunt, zise ea în cele din urmă, *dacă nu arăt ca mine?*

Laura îşi ţinea capul aplecat peste braţele încrucişate, iar buzele i se mişcau. Nu mai mergea la biserică, deşi fusese crescută în religia catolică. Daniel nu fusese niciodată foarte evlavios. Când era mic, el şi mama lui nu frecventau biserica, spre deosebire de majoritatea vecinilor. Eschimoşii yupik luaseră creştinismul de la biserica moraviană şi îl integraseră cu repeziciune. Pentru un eschimos, nu era nimic inconsecvent în a crede şi că Iisus e Mântuitorul său, dar şi că sufletul unei foci îi trăieşte în vezică până când un vânător o duce înapoi în mare.

Laura îi dădu părul lui Trixie la o parte de pe faţă.

– Dante credea că Dumnezeu îi pedepseşte pe sinucigaşi, prinzând sufletul omului într-un trunchi de copac. În Ziua Judecăţii, ei au fost singurii păcătoşi care nu şi-au recăpătat sufletele, fiindcă au încercat deja să se descotorosească de ele o dată.

Daniel ştia asta. Era unul dintre puţinele aspecte ale cercetării Laurei care îi stârneau interesul. Întotdeauna i se păruse o ironie că în satele yupik, unde era o adevărată epidemie de sinucideri în rândul adolescenţilor, nu se găsea nici un copac.

Chiar atunci, Trixie se mişcă. Daniel o privi în timp ce încăperea necunoscută devenea tot mai clară. Ochii lui Trixie se deschiseră larg, plini de speranţă, apoi se stinseră dezamăgiţi când îşi dădu seama că, în ciuda celor mai bune intenţii, încă se afla aici.

Laura se târî în pat, strângând-o la piept pe Trixie. Îi şoptea cuvinte care şi-ar fi dorit să-i vină la fel de uşor şi lui. Dar el nu avea uşurinţa lingvistică a Laurei; nu o putea proteja pe Trixie cu promisiuni. Tot ce fusese vreodată în stare să facă era să-i reconfigureze lumea, până când aceasta devenea un loc în care îşi dorea să se afle.

Daniel rămase suficient de mult cât să o privească pe Trixie întinzându-se după Laura, apucând-o cu o mână sigură şi puternică.

Apoi ieşi din salonul de spital, trecând pe lângă asistente, infirmiere şi pacienţi prea orbi ca să fie martori la metamorfoza ce se petrecea chiar sub ochii lor.

Daniel cumpără următoarele lucruri:
Mănuşi de lucru şi o rolă de bandă adezivă.
Un pachet de cârpe.
Chibrituri.
Un cuţit de pescar pentru filetat.

Străbătu cu maşina cincizeci de kilometri, până în alt oraş, şi plăti cu bani gheaţă.

Era hotărât să nu lase nici o dovadă în urmă. Avea să fie cuvântul lui împotriva cuvântului lui Daniel, şi, din câte afla Daniel, asta însemna că victima nu avea să câştige.

Jason descoperi că singurul moment din zi în care mintea îi era cu adevărat ocupată era în timpul antrenamentelor de hochei. Se lăsa pur şi simplu pradă meciului, tăind gheaţa, patinând rapid şi mânuind crosa cu siguranţă şi graţie. Era foarte simplu: dacă te dăruiai sută la sută la hochei, nu mai aveai loc pentru altceva – cum ar fi să te obsedeze zvonul care umbla prin şcoală că Trixie Stone încercase să se sinucidă.

Se pregătea de antrenament în vestiar când auzi vestea, şi începuse să tremure atât de puternic încât intră într-o cabină de toaletă ca să se aşeze. O fată de care îi plăcuse – o fată cu care *se culcase* – aproape murise. Îl înfioră imaginea lui Trixie râzând, cu părul lung căzându-i peste faţă, iar în clipa următoare văzu acelaşi chip la doi metri sub pământ, colcăind de viermi.

Când îşi reveni, Moss era în vestiar, legându-şi şireturile patinelor. Moss fusese cel care, în glumă, spărsese sistemul informatic al şcolii şi distribuise fotografia pe care i-o făcuse lui Trixie când jucaseră poker. Jason fusese extrem de furios, dar nu le putea spune asta copiilor care îi erau amici şi-i dădeau asigurări că sunt de partea lui. Până şi propriul său avocat afirmase că Jason nu putea fi mai norocos în ceea ce priveşte probele. Dar dacă acea glumă fusese cea care umpluse

paharul lui Trixie? El era deja învinovăţit pentru ceva ce nu făcuse. Oare avea să fie învinovăţit şi pentru moartea ei?

– Chiar că eşti cel mai ghinionist gagiu de pe planetă, zisese Moss, dând glas celuilalt gând din mintea lui Jason.

Dacă Trixie ar fi reuşit, atunci el ar fi scăpat.

Acum se terminase antrenamentul, şi urmau să înceapă discuţiile obişnuite care s-ar fi îndreptat – inevitabil – asupra lui Trixie. Jason se grăbi să iasă de pe gheaţă şi-şi scoase echipamentul ca de gladiator, fiecare strat în parte. Fu primul jucător care ieşi de pe patinoar, primul care ajunse la maşină. Se lăsă pe locul şoferului şi porni motorul, apoi îşi odihni capul pe volan pentru o clipă. *Trixie.*

– Doamne, murmură el.

Jason simţi lama cuţitului pe mărul lui Adam înainte să audă vocea din ureche.

– Pe-aproape, zise Daniel Stone. Fă-ţi rugăciunea.

Daniel îl făcu pe Jason să conducă până la o mlaştină de lângă râu. Trecuse pe acolo o dată sau de două ori şi ştia că vânătorii din zonă o preferau pentru căprioare şi elani, şi că maşinile stăteau bine ascunse cât timp ei stăteau la pândă. Lui Daniel îi plăcea mai ales fiindcă brazii erau deşi şi ajungeau până la marginea apei, acoperind pământul suficient cât să nu lase zăpada să se depună, ceea ce însemna că urmele paşilor aveau să li se piardă în noroi în loc să le rămână la vedere.

Îl împunse cu vârful cuţitului pe băiat, încolţindu-l pe Jason până la un pin, apoi îngenunche şi-i legă fedeleş braţele şi gleznele la spate, folosind banda adezivă. În tot acest timp, Daniel se gândi doar la ceea ce spusese Laura despre Dante – la sufletul lui Trixie prins în copacul acela, în jurul căruia era înfăşurat trupul lui Jason. Acea imagine fu de ajuns cât să-i dea forţa să supună un sportiv de şaptesprezece ani când Jason începu să opună rezistenţă.

Jason se luptă, smucindu-se sub banda adezivă până când încheieturile şi gleznele i se făcură carne vie, în timp ce Daniel făcu un foc de tabără. În cele din urmă, băiatul se lăsă moale lângă trunchiul copacului şi-şi lăsă capul să cadă.

– Ce-o să-mi faceţi?

Daniel scoase cuțitul și-l strecură sub tivul tricoului lui Jason. Îl trase până la gâtul băiatului într-o singură linie lungă, spintecând materialul în două.

– Asta, spuse el.

Daniel făcu fâșii hainele lui Jason, sistematic, până când îl lăsă pe băiat gol și tremurând. Aruncă bucățile de material în flăcări.

Lui Jason îi clănțăneau dinții deja.

– Cum o să mă duc acasă?

– Ce te face să crezi c-o să-ți dau drumul?

Jason înghiți în sec, cu ochii la cuțitul pe care Daniel încă îl ținea în mână.

– Cum se simte? șopti el.

Daniel simți cum poarta de granit a stăpânirii de sine se face fărâme înlăuntrul său. Cum putea nenorocitul ăsta să creadă că are dreptul să întrebe cum se simte Trixie? Aplecându-se, Daniel împunse cu lama testiculele lui Jason.

– Vrei să știi cum e să-ți curgă sângele până mori? Chiar vrei să știi cum s-a simțit?

– Vă rog, îl imploră Jason, pălind. Oh, Doamne, nu!

Daniel apăsă puțin, până când un firicel de sânge ieși la suprafață, în scobitura zonei inghinale a lui Jason.

– Nu i-am făcut nimic, jur, strigă Jason, încercând să se răsucească departe de mâna lui Daniel. N-am făcut nimic. Opriți-vă! Doamne! Opriți-vă!

Daniel își apropie fața la câțiva centimetri de a lui Jason.

– De ce să mă opresc? *Tu* n-ai făcut-o.

În clipa aceea suspendată între rațiune și furie, Trixie le veni amândurora în minte. Atât îi trebui lui Jason ca să izbucnească în plâns, suspinând; atât îi trebui lui Daniel ca să-și aducă aminte cine era. Se uită la mâna în care ținea cuțitul. Clipi uitându-se la Jason. Apoi scuturâ din cap ca să își limpezească mintea.

Daniel nu mai era în sălbăticie, iar acesta nu mai era un magazin sătesc al vreunei corporații, pe care să-l jefuiască în căutare de băutură sau bani. Era soț, tată. Nu avea nimic de demonstrat, avea totul de pierdut.

Ridicând lama, Daniel se clătină pe picioare. Aruncă apoi cuțitul la treizeci de metri distanță, cât să ajungă drept în mijlocul râului, apoi se duse înapoi la Jason, care se chinuia să respire. Luă cheile mașinii băiatului din buzunar și, cu ultima fărâmă de milă ce îi mai rămăsese, le puse în mâna lui Jason, încă legată cu bandă adezivă.

Nu compasiunea îl făcu pe Daniel să se răzgândească, nici bunătatea, ci înțelegerea faptului că, în ciuda tuturor lucrurilor, avea ceva în comun cu Jason Underhill. La fel ca Daniel, Jason aflase pe pielea lui că nu suntem niciodată oamenii care credem că suntem. Suntem cei care ne prefacem, din tot sufletul, că nu putem deveni.

EŞTI ÎN REGULĂ?
NU CONTEAZĂ. TREBUIE SĂ-MI GĂSESC FICA.
MAI AVEM MULŢI?
DESTUL. INFERNUL ARE NOUĂ CERCURI - NOI AM TRAVERSAT DOAR DOUĂ.
CUM DE ŞTII ATÂTEA DESPRE INFERN?
MULTĂ SUFERINŢĂ AM ÎNDURAT AICI, PRIETENE.
DRUMUL TRAVERSEAZĂ CELE NOUĂ CERCURI, DAR ÎNTRE LIMITELE LOR EXISTĂ MULTE NIVELURI. ÎNCĂ SUNT CREATE ZI DE ZI UNELE NOI.
ACESTA E CREAT PENTRU CEL CĂRUIA-I SPUNEŢI ENRON.
NU MĂ MIRĂ.
FII ATENT! AM AJUNS LA CEL DE-AL TREILEA CERC.

CERCUL AL TREILEA ESTE PENTRU LACOMI.
SUNT CONDAMNAȚI SĂ SE SCUFUNDE ÎNTRUNA ÎN MLAȘTINĂ SUB GREUTATEA PROPRIEI LOR LĂCOMII. CERBER, CÂINELE CU TREI CAPETE, STĂ DE STRAJĂ.
NIȘTE OAMENI CARE AU NEVOIE DE REGIM ȘI UN CÂINE? NU SUNĂ TERIFIANT.
GRRRRR
AR FI TREBUIT SĂ PRECIZEZ CĂ E UN CÂINE URIAȘ.

FUGI SPRE PEȘTERI!
TE ROG, SPUNE-MI CĂ EȘTI PE CALE SĂ TE TRANSFORMI ÎNTR-UN ANIMAL DESTUL DE PUTERNIC CA SĂ PUNĂ FIARA AIA CU BOTUL PE LABE.
AȘ VREA EU SĂ FIE AȘA DE UȘOR!
ADEVĂRUL E... CĂ NU ÎMI POT CONTROLA TRANSFORMĂRILE. E CA ȘI CUM... ELE M-AR CONTROLA PE MINE.
NU POT DECÂT SĂ ÎMI TIN CUMPĂTUL ÎN FRÂU CÂND IAU FORMĂ DE ANIMAL. ÎMI PARE CĂ DEVIN MAI PUȚIN OM ȘI MAI MULT ANIMAL PE ZI CE TRECE.
DAR... CUM? CUM S-A ÎNTÂMPLAT ASTA?
ASTA MĂ ÎNGROREȘTE. DACĂ, ÎNTR-O ZI, OMUL DIN MINE DISPARE... ȘI DOAR FIARA RĂMÂNE?

AMINTIRILE MELE SUNT... NECLARE.
LUCRAM ÎN SECURITATE LA O CONDUCTĂ... NU-I UN AN DE ATUNCI.
ALIZI, DUNCAN?
CE E ÎN SECTORUL ȘASE?
PROBABIL DOAR UN LUP. MĂ DUC SĂ VERIFIC.
CRACK
SNAP
CINE-I ACOLO?
NU-MI MAI AMINTESC DECÂT OCHII... CARE MĂ ARDEAU PÂNĂ ÎN MĂRUNTAIE.
M-AU GĂSIT ABIA DUPĂ CÂTEVA ORE.
FUSESEM MUȘCAT DE GÂT... DAR ERAM ÎNCĂ ÎN VIAȚĂ.
DOCTORII COMPANIEI M-AU PETICIT ȘI M-AU DECLARAT SĂNĂTOS...
O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU, ERAM ÎNAPOI LA MUNCĂ.

TE BUCURI CĂ TE-AI ÎNTORS, DUNCAN?
LA DRACU'!!
CE-A FOST ASTA?
SUNTEM ATACAȚI!!
DUNCAN... SUNT PREA MULȚI!!
TERORIȘTII NE-AU UCIS PE TOȚI. MAI PUȚIN PE MINE.
M-AM GÂNDIT LA FIICA MEA... LA CÂT O IUBEAM...
... APOI TOTUL S-A ÎNTUNECAT ÎNAINTEA MEA.

M-AM TREZIT ÎN BEZNA.
APOI, DEODATĂ, TOTUL ERA PREA STRĂLUCITOR...
ȘI AM PUTUT VEDEA...
... CE SE ÎNFĂPTUISE.

Capitolul 4

Lui Jason îi luă jumătate de oră să taie banda adezivă cu cheile. Când reuşi să-şi tragă din nou braţele în faţă, sângele îi ardea prin vene, iar o durere acută se instală în locul amorţelii cauzate de frig. Se ridică greoi, alergând spre locul unde Stone îl silise să-şi lase camioneta, rugându-se să fie încă acolo.

Singurele haine pe care le avea erau în geanta cu echipamentul de hochei, aşa că se îmbrăcă cu un tricou şi cu pantalonii căptuşiţi. Încă se aştepta să fie atacat din nou, în orice moment. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia după patru încercări reuşi să bage cheia în contact.

Conduse spre secţia de poliţie, doar cu gândul că nu avea să-i permită tatălui lui Trixie să scape basma curată. Dar, în momentul când parcă, auzi din nou în minte vocea lui Daniel Stone: *Spune cuiva*, zisese el, şi te omor. Sincer, Jason avea toate motivele să creadă asta. Era ceva în ochii acelui bărbat – ceva inuman – care-l făcea pe Jason să-l creadă capabil de orice.

Era atât de pierdut în propriile gânduri, încât nu văzu pietonul care traversa parcarea. Jason frână brusc, iar maşina se clătină în faţă şi se opri. Detectivul Bartholemew, acelaşi bărbat care-l arestase pe Jason, stătea cu o mână pe capota maşinii lui, fixându-l cu privirea. Şi, deodată, Jason îşi aminti vorbele judecătorului din sala de tribunal: dacă Jason avea vreodată orice fel de contact cu Trixie Stone sau cu familia ei, avea să fie trimis la centrul de detenţie pentru minori. Deja era acuzat de viol. Dacă raporta la poliţie ce se întâmplase, îl vor

crede? Dacă îl întrebau pe Daniel Stone, şi el insista că Jason fusese cel care îl abordase pe el?

Detectivul se apropie de geamul şoferului.

– Domnule Underhill, spuse el. Ce vă aduce aici?

– Am... am crezut că am pană, reuşi el să îngaime.

Detectivul dădu ocol maşinii.

– Nu pare. Se aplecă spre maşină; Jason îl vedea făcând o evaluare rapidă din ochi. Vă mai pot ajuta cu ceva?

Îi stătea pe limbă să spună: *M-a târât, m-a legat, m-a ameninţat.* Dar Jason se trezi că scutură din cap.

– Nu, mulţumesc, spuse el.

Băgă în viteză şi plecă din parcare cu viteza melcului, conştient de privirea lui Bartholemew care-l urmărea.

În acel moment, Jason luă hotărârea să nu spună nimănui ce se întâmplase: nici prietenilor, nici părinţilor, nici avocatului. Nici poliţiei. Îi era mult prea teamă că dacă mărturiseşte adevărul, în cazul acesta, se va întoarce împotriva lui.

Se pomeni că se întreabă: şi Trixie simţise oare acelaşi lucru?

La fel cum beţivii păstrează o sticlă de gin ascunsă în bazinul toaletei, iar dependenţii de droguri ascund o doză de urgenţă în manşeta unei haine vechi, jerpelite, Daniel ţinea în maşină un carneţel şi un pix. În parcarea spitalului, făcu o schiţă. În locul eroului său de benzi desenate însă, începu să o creioneze pe fiica lui. O desenase pe când era un nou-născut de doar câteva minute, înfăşurată într-o pătură, ca pe un sushi, o desenase făcând primii paşi. Imortalizase diverse momente – ziua de naştere, când ea îi pregătise spaghete la micul dejun; piesa de teatru de la şcoală, când căzuse în public, de pe scenă; hotelul-turn pe care-l vizitaseră, unde petrecuseră ore întregi apăsând butoanele liftului, ca să vadă dacă etajele arătau diferit.

În momentul în care mâna i se contractă atât de tare încât nu mai putu desena nici măcar o linie, Daniel adună desenele şi coborî din maşină, îndreptându-se spre salonul lui Trixie.

De-a lungul patului, umbrele păreau degetele unui uriaş. Trixie adormise din nou; lângă ea, pe un scaun, aţipise şi Laura. Le fixă cu

privirea un moment. Nu încăpea nici o îndoială: Trixie era făcută din același aluat ca mama ei. Și asta nu se rezuma doar la culoarea părului: câteodată, îi arunca câte o privire sau afișa o expresie pe chip care-i amintea de Laura, cu ani în urmă. Se întreba dacă motivul pentru care o iubea pe Trixie atât de mult era că, prin intermediul ei, se îndrăgostea din nou de soția sa.

Se ghemui în fața Laurei. Mișcarea aerului resimțită pe piele o făcu să se foiască; deschise ochii, fixându-i asupra privirii lui Daniel. Pentru o fracțiune de secundă, dădu să schițeze un zâmbet, uitând unde se află și ce i se întâmplase fiicei sale, și încercările pe care le aveau de trecut în căsnicie. Daniel se trezi că își încleștează pumnii, de parcă ar fi putut reține acel moment înainte să dispară de tot.

O privi pe Trixie, asigurându-se că încă doarme.

– Unde-ai fost?

Sigur, Daniel nu-i putea spune adevărul.

– Cu mașina.

Își scoase haina și începu să înșire, pe pătura verde-deschis de pe patul de spital, schițele pe care le făcuse. Era Trixie așezându-i-se în poală în ziua în care Daniel primise telefonic vestea despre moartea mamei sale, întrebându-l: *Dacă toți ar muri, lumea s-ar opri în loc?* Trixie ținând în mână o omidă, întrebându-se dacă e fetiță sau băiețel. Trixie, dându-i mâna la o parte atunci când el îi ștergea o lacrimă de pe obraz, spunând: *Nu-mi șterge sentimentele.*

– Când le-ai făcut? șopti Laura.

– Astăzi.

– Dar sunt atât de multe...

Daniel nu răspunse. Nu cunoștea cuvinte suficient de încărcate de sens încât să-și exprime iubirea pentru Trixie, așa că, în schimb, voia ca ea să se trezească acoperită de amintiri.

Voia să-și amintească de ce nu-și permitea să renunțe.

De la Cane, prietenul său, învățase Daniel că limbajul era o forță redutabilă. Precum majoritatea eschimoșilor yupik, Cane trăia după trei reguli. Prima: gândurile și faptele sunt legate în mod inextricabil. De câte ori explicase bunicul lui Cane că nu poți măcelări corect un

elan în timp ce te văicăreşti de vreo fată din clasa a cincea care trebuie să-şi comande un sutien de Doamne-ajută prin poştă? Trebuia să te concentrezi în permanenţă la elani, aşa încât aceştia să revină uşor la tine altă dată, în timpul unei alte partide de vânătoare.

A doua regulă: gândurile fiecărui individ în parte sunt mai puţin importante decât cunoaşterea colectivă a bătrânilor – cu alte cuvinte, fă ce ţi se spune şi nu te mai văicări.

Dar cea de-a treia regulă era cel mai greu de înţeles pentru Daniel: cuvintele sunt atât de puternice, încât au abilitatea de a schimba părerea cuiva... chiar dacă rămân nerostite. Din acest motiv, atunci când biserica Moraviană se mută în sălbăticia din Alaska, şi preotul le spuse indigenilor yupik că trebuie să părăsească tabăra de pescuit într-o duminică, pentru a participa la slujbele despre Iisus, aceştia acceptară, fără să aibă vreo clipă măcar intenţia reală de a merge. Ceea ce preotul consideră o minciună sfruntată, eschimoşii yupik considerau o formă de respect: îl plăceau prea mult pe preot ca să-i spună că greşeşte; în schimb, ziseră ca el şi făcură ca ei.

În cele din urmă, această regulă fu cea care îi separă pe Daniel şi Cane.

– Mâine o să fie o zi bună pentru vânătoare, îi spunea Cane lui Daniel, iar Daniel era de acord.

Dar a doua zi, Cane pleca după reni împreună cu bunicul său, fără să-l roage şi pe Daniel să li se alăture. Dură câţiva ani, Daniel îşi făcu în sfârşit curaj să-l întrebe pe Cane de ce nu-l invita şi pe el.

– Dar te invit, spuse el, nedumerit. De fiecare dată.

Mama lui Daniel încercă să-i explice: Cane nu i-ar fi lansat niciodată lui Daniel o invitaţie directă de a merge la vânătoare, pentru că Daniel ar fi putut avea alte planuri. O invitaţie formală ar fi lipsită de respect, pentru că simpla rostire a cuvintelor l-ar putea face pe Daniel să se răzgândească cu privire la ceea ce îşi propusese să facă a doua zi, iar Cane îl plăcea prea mult pe Daniel ca să rişte. Când ai treisprezece ani, totuşi, diferenţele culturale nu contează mai deloc. Ceea ce simţi este fiecare minut din sâmbăta pe care o petreci singur, dorindu-ţi să fi fost invitat să mergi şi tu. Ceea ce observi este singurătatea.

Daniel începu să se izoleze, pentru că era mai puțin dureros decât să fie respins. Nu se gândise niciodată că unui băiat yupik, care nu-l putea invita la vânătoare, i-ar fi fost și mai dificil să-l întrebe pe Daniel ce făcuse de-l supărase. În decurs de doi ani, Daniel se obișnuise să-și ocupe timpul – vandalizând clădirea școlii și îmbătându-se și furând snowmobile. Cane era doar o fostă cunoștință de-ale lui Daniel.

Abia un an mai târziu, când Daniel stătea lângă trupul lui Cane în sala de sport, cu mâinile pătate de sângele lui Cane, își dădu seama că indigenii yupik aveau dreptate. Un cuvânt ar fi putut schimba totul. Un cuvânt s-ar fi putut întinde ca focul.

Un cuvânt i-ar fi putut salva pe amândoi.

Poți preciza cu exactitate momentul când viața ta a început să se destrame?

Pentru Laura, fiecare clipă pe care o găsea părea să aibă un antecedent. Violul lui Trixie. Aventura ei cu Seth. Sarcina neplanificată. Decizia de a-l găsi pe Daniel după ce el o desenase. Prima dată când dăduse cu ochii de el și știuse că tot ce avea să vadă de atunci încolo nu avea să mai arate la fel. Dezastrul e o avalanșă, prinde viteză cu o asemenea rapiditate încât ești mai preocupat să te dai la o parte din calea ei decât să găsești elementul care a declanșat-o.

Era mai ușor pentru Laura să identifice momentul în care viața lui Trixie fusese distrusă. Totul începea și se termina cu Jason Underhill. Dacă nu l-ar fi cunoscut niciodată, dacă nu ar fi ieșit cu el, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Nici violul, nici tăieturile, nici tentativa de suicid. Laura se gândise serios la toate acestea azi: Jason era vinovat pentru tot. El fusese sursa decepțiilor lui Trixie; el reprezentase motivul pentru care Laura nu fusese capabilă să-și vadă propria fiică într-o lumină clară.

Stătea întinsă în pat, singură, trează. Nici prin cap nu-i trecea să doarmă atât timp cât Trixie era încă în spital. Medicii o asiguraseră pe Laura că Trixie avea să fie foarte atent supravegheată, că, dacă totul decurgea bine, aveau s-o ia acasă a doua zi – dar asta n-o împiedica să se întrebe dacă se simțea confortabil, dacă exista vreo asistentă care să aibă grijă de ea chiar în acea clipă.

Nici Daniel nu dormea. Îi asculta paşii la parter, mişcându-se ca nişte întrebări fără răspuns. Dar acum îl auzi urcând scările. Un moment mai târziu, el se afla lângă marginea patului.

– Încă eşti trează? şopti el.

– N-am adormit deloc.

– Pot să... te întreb ceva?

Ochii ei fixau tavanul.

– În regulă.

– Ţi-e frică?

– De ce?

– Să nu uiţi?

Laura înţelese la ce se referea. Deşi cel mai greu lucru din lume era să discute despre ce i se întâmplase lui Trixie, trebuiau să o facă. Dacă evitau o asemenea conversaţie, riscau să piardă amintirea lui Trixie, cea de dinainte.

Este un paradox: dacă nu laşi trauma în trecut, nu poţi merge mai departe. Dar dacă laşi *într-adevăr* trauma în urmă, renunţi de bunăvoie la persoana care erai înainte să survină trauma.

De aceea, chiar şi atunci când nu discutau efectiv despre acest subiect, cuvântul *viol* plana precum fumul deasupra lor. De aceea, chiar şi atunci când purtau o conversaţie politicoasă, la fiecare gând din mintea Laurei şi a lui Daniel îşi făcea apariţia cuvântul *infidel*.

– Daniel, recunoscu Laura, mi-e frică tot timpul.

El căzu în genunchi, iar ei îi luă o clipă să-şi dea seama că soţul ei plânge. Nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată pe Daniel plângând – obişnuia să spună că îi secaseră toate lacrimile în vremea copilăriei. Laura se ridică în pat, lăsând aşternuturile să cadă pe lângă ea. Îşi puse mâinile pe capul plecat al lui Daniel şi-i mângâie părul, dezmierdându-l şi trăgându-l în pat şi-n braţele ei.

La început, fu nevoia de alinare: capacitatea Laurei de a dărui; Daniel se topi în braţele ei. Dar apoi Laura simţi mişcarea aerului asemenea unui lichid când trupul lui Daniel se lipi de al ei, disperat, cu gesturi precipitate. Îi simţea pulsul accelerat sub degete, în timp ce se întorcea în timp, amintindu-şi-l tot astfel cu ani în urmă, şi pe ea reacţionând la

atingerea lui. Apoi, la fel de brusc precum începuse, Daniel se opri. În întuneric, Laura distingea doar strălucirea ochilor lui.

– Îmi pare rău, rosti el încet, retrăgându-se.

– Să nu-ţi pară, spuse ea, şi se întinse spre el.

Pentru Daniel fu suficient ca să cedeze complet. Fu luat în stăpânire de Laura; fără jumătăţi de măsură. Îi zgârie pielea şi o muşcă de gât. Îi apucă mâinile şi i le prinse deasupra capului.

– Uită-te la mine! îi porunci el, până ce ea deschise ochii şi-l ţintui cu privirea. Uită-te la mine! spuse din nou şi o pătrunse.

Daniel aşteptă până ce ea ajunse sub el, zvârcolindu-se, pregătită pentru fiecare clipă, când pătrunse în ea. În timp ce braţele lui o ancorau mai aproape, ea dădu capul pe spate şi se lăsă stăpânită de el. Simţi ezitarea lui Daniel, şi capitularea lui nesăbuită, glorioasă.

În timp ce sudoarea lui se răcea pe trupul ei, Laura trasă cu degetul un mesaj pe omoplatul drept al lui Daniel. *S-C-U-Z-E*, scrise ea, deşi ştia că adevărurile care surprind pe cineva sunt cele pe care persoana respectivă cel mai probabil le va rata.

A fost odată, spun indigenii yupik, un om care se certa veşnic cu soţia lui. Se luau la ceartă din orice. Soţia susţinea că soţul ei e leneş. Soţul, că soţia vrea doar să se culce cu alţi bărbaţi. În cele din urmă, soţia se duse la un şaman din sat şi îl imploră s-o transforme într-o altă creatură. *Orice altceva, dar nu o femeie*, ceru ea.

Şamanul o transformă într-un corb. Ea îşi luă zborul şi îşi construi un cuib, unde se împereche cu alţi corbi. Dar, în fiecare noapte, se trezea zburând înapoi în sat. Corbii nu pot intra în locuinţe, aşa că stătea pe acoperiş şi spera să-l zărească pe soţul ei. Se gândea la tot felul de motive care să-l scoată din casă.

Într-o noapte, el ieşi şi stătu sub stele. *Oh*, se gândi ea, *cât de drag îmi eşti!*

Cuvintele căzură în mâinile întinse ale soţului său şi, uite-aşa, corbul se transformă la loc în femeie. Dintr-odată, bărbatul îşi dori din nou ca ea să fie soţia lui.

În dimineaţa următoare, frigul se strecură în casă. Lui Daniel îi clănţăneau dinţii când coborî la parter, ca să facă o cafea. Sună la spital: Trixie trecuse cu bine peste acea noapte.

Perfect. La fel şi el. Greşeala lui fusese că nu recunoscuse câte lucruri nu merseseră bine între el şi Laura. Poate că trebuie să dai cu capul de pragul de sus ca să-l vezi pe cel de jos.

Era aplecat peste şemineu, aruncând surcele peste hârtia pe care o aprinsese, când coborî Laura, purtând un pulover peste pijamaua ei din flanel. Părul îi stătea înfoiat la spate, iar obrajii încă îi erau îmbujoraţi de încântare.

– 'Neaţa! şopti ea, şi trecu uşor pe lângă el ca să-şi toarne un pahar cu suc de portocale.

Daniel aşteptă ca ea să spună ceva despre noaptea trecută, să recunoască faptul că situaţia lor se schimbase, însă Laura nici măcar nu-l privea în ochi. Imediat, curajul lui păli. Dacă acea conexiune firavă ca o pânză de păianjen, pe care o stabiliseră în acea noapte nu era, aşa cum credea el, un prim pas... ci o greşeală? Dacă în tot acel timp cât fusese cu Daniel îşi dorise să nu fi fost cu el?

– Cei de la spital spun că o putem lua pe Trixie la ora nouă, anunţă el pe un ton neutru.

La aflarea veştilor despre Trixie, Laura se întoarse.

– Cum se simte?

– Grozav!

– Grozav? Ieri a încercat să se sinucidă.

Daniel se lăsă pe călcâie.

– Mă rog... în comparaţie cu ziua de ieri, atunci... cred că *e* foarte bine.

Laura privi în jos spre bufet.

– Poate că asta e valabil pentru noi toţi, spuse ea.

Avea faţa roşie, iar Daniel îşi dădu seama că nu era ruşinată, ci avea emoţii. Se ridică şi intră în bucătărie, apropiindu-se de ea. Cândva, între momentul în care se duseseră la culcare, cu o noapte în urmă, şi răsăritul soarelui din acea dimineaţă, lumea lor se schimbase. Nu era vorba despre lucrurile pe care şi le spuseseră, ci despre cele nerostite: că iertarea şi uitarea sunt indisolubil legate – două faţete ale aceleiaşi

monede –, şi totuşi, nu pot coexista concomitent. Să alegi una înseamnă să sacrifici posibilitatea de a o vedea pe cealaltă.

Daniel îi cuprinse mijlocul Laurei cu braţul şi îi simţi tremuratul.

– E frig afară, spuse ea.

– Fioros.

– Ai auzit să se fi anunţat o vreme ca asta?

Daniel se întoarse cu faţa la ea.

– Nu cred că a prognozat-o cineva.

Deschise braţele, iar Laura i se strecură la piept, închizând ochii în timp ce se sprijinea de el.

– Cred că se mai întâmplă, răspunse ea.

Nu poţi ieşi din spital pe picioarele tale din motive de siguranţă. Dacă te împiedici înainte să treci pragul, poţi acţiona instituţia în justiţie. Totuşi, dacă alegi să te arunci în faţa unei maşini în clipa în care ai ieşit din spital, nimănui nu i-ar păsa.

Trixie se gândea la asta.

Deja fusese nevoită să discute cu un psihiatru în dimineaţa aceea, şi, din câte se pare, trebuia să participe la asemenea şedinţe de două ori pe săptămână în următoarele cinci eternităţi, doar pentru că voise să tragă lozul cel mare. Ca şi în cazul discuţiilor cu Janice, consilierul pe probleme de agresiuni sexuale, nu conta dacă şi înregistrările acestor şedinţe aveau să ajungă la un moment dat în instanţă. Trebuia să participe la ele sau să stea internată în spital, la secţia de psihiatrie, cu o colegă de salon care-şi mânca propriul păr. Urma să i se administreze şi medicaţie – sub atenta supraveghere a părinţilor ei, care aveau să stea cu adevărat cu ochii pe ea ca să se asigure că nu se preface că înghite pastilele. De la sosirea la spital, în dimineaţa aceasta, mama ei făcea atâtea sforţări ca să zâmbească încât Trixie se aştepta să-i plesnească faţa, iar tatăl ei o tot întreba dacă are nevoie de ceva. *Da*, îi venea să răspundă. *De o viaţă.*

Trixie oscila între dorinţa de a fi lăsată în pace de toată lumea şi nedumerirea că toată lumea o trata de parcă avea lepră. Chiar şi atunci când psihiatrul acela idiot stătea în faţa ei, punând întrebări de genul: *Crezi că te afli în pericol de a-ţi dori să te sinucizi chiar acum?* se

simțea de parcă privea întreaga scenă dintr-un balcon, și era o comedie. Tot aștepta ca fata care juca rolul ei să dea o replică isteață, cum ar fi: *Oh da, mulțumesc, aș vrea să mă omor chiar acum... dar mă voi abține până când pleacă publicul.* În schimb, o privea pe actrița, care era de fapt ea însăși, pălind, și izbucni în lacrimi.

Ce-și dorea Trixie cel mai mult era ceea ce nu putea să aibă – să fie din nou genul de fată care își făcea griji pentru lucruri de genul testelor la științe și dacă avea s-o accepte vreo facultate, în loc să fie fata pentru care își făcea griji toată lumea.

Supraviețui drumului spre casă închizând ochii aproape imediat ce se urcă în mașină și pretinzând că adormise. În schimb, ascultă conversația dintre părinții ei, așezați pe locurile din față:

Ți se pare normală vocea ei?

Cum adică?

Știi tu. Parcă lipsesc niște note.

Poate e de la medicamente.

Spuneau că va dura câteva săptămâni până-și fac efectul.

Și, între timp, cum ar trebui s-o protejăm?

Lui Trixie aproape i-ar fi părut rău pentru părinții ei, dacă nu ar fi avut certitudinea că și-o făcuseră cu mâna lor. La urma urmei, cine o pusese ieri pe mama ei să deschidă ușa de la baie?

Simțea adevărul pe care-l tot ascundea ca pe o bomboană mentolată de după cină, care putea rezista la nesfârșit dacă erai suficient de atent; adevărul pe care nu-l mărturisise nici psihiatrului, nici doctorilor, nici părinților ei, indiferent cât de mult încercaseră să-l scoată de la ea. L-ar fi înghițit cu totul mai degrabă decât să-l exteriorizeze.

Trixie făcu paradă, întinzându-se și căscând atunci când se apropiară de curba către strada lor. Mama ei se întoarse, cu acel zâmbet ca o mască de Haloween prezent încă pe față.

– Te-ai trezit!

Tatăl ei o privi în oglinda retrovizoare.

– Ai nevoie de ceva?

Trixie se întoarse și se uită lung pe geam. Poate *chiar* murise până la urmă. Iar ăsta era iadul.

Tocmai când Trixie hotărâse că lucrurile nu puteau fi mai rele de atât, maşina viră pe alee şi o văzu pe Zephyr aşteptând. Ultima conversaţie pe care o avuseseră nu era una care să lase loc de pălăvrăgeli ulterioare, şi îi dăduse lui Trixie sentimentul că fusese ostracizată. Dar acum, Zephyr era cea care părea neliniştită.

Zephyr bătu în geam.

– Ăăă, doamnă Stone. Speram, ştiţi, speram să vorbesc cu Trixie.

Mama ei se încruntă.

– Nu cred că e un moment foarte potrivit...

– Laura, o întrerupse tatăl ei şi aruncă o privire spre Trixie în oglinda retrovizoare: *Depinde de tine.*

Trixie coborî de pe bancheta din spate. Îşi gârbovi umerii, astfel încât încheieturile să-i fie şi mai bine ascunse de mânecile hainei.

– Hei, spuse ea cu precauţie.

Zephyr arăta la fel cum se simţise Trixie în ultimele douăzeci şi patru de ore – plânsă, încercând să păstreze aparenţa unei forme umane înainte de a observa cineva că era de fapt doar o mlaştină. O urmă pe Trixie în casă, până în camera ei. Momentul în care Trixie trecu pe lângă baie fu terifiant – făcuse oare cineva curat de ieri încoace? Dar uşa era închisă, iar ea o zbughi în camera ei înainte să fie nevoită să se mai gândească la asta.

– Eşti bine? întrebă Zephyr.

Trixie nu avea de gând să se lase impresionată de genul de compasiune de complezenţă.

– Cine te-a provocat?

– Ce?

– Trebuie să te întorci cumva cu o şuviţă din părul meu ca să dovedeşti că te-ai apropiat de mine? Ah, *stai* aşa, n-*am* păr. L-am tuns pe tot când am luat-o razna.

Zephyr înghiţi în sec.

– Am auzit că aproape că ai murit.

Aproape nu se pune, obişnuia să spună tatăl lui Trixie. *Cu excepţia potcoavelor şi a grenadelor.*

Dar în cazul violurilor?

– Aproape că-ţi pasă? spuse Trixie.

Brusc, fața lui Zephyr se boți.

– Am fost o tâmpită. Eram supărată pe tine pentru că am crezut că ai plănuit toată răzbunarea asta împotriva lui Jason și n-ai avut destulă încredere în mine încât să-mi spui...

– Niciodată...

– Nu, stai, lasă-mă să termin, spuse Zephyr. Și eram furioasă pe tine pentru noaptea aia, când Moss ți-a acordat mai multă atenție decât mie. Am vrut să mă răzbun pe tine, așa că am spus – am spus ce spuneau toți. Dar pe urmă, am auzit că ești în spital și m-am tot gândit cât de îngrozitor ar fi fost dacă... dacă, știi tu, înainte să apuc să-ți spun că te cred. Fața i se boți. Simt că toate astea au fost din vina mea. Aș face orice ca să mă revanșez.

Nu-ți puteai da seama dacă Zeph spunea adevărul, și, chiar așa fiind, asta nu însemna că Trixie mai avea încredere în ea. Zephyr putea foarte bine să meargă la Moss, la Jason și la toți ceilalți membri ai echipei de hochei și să-i delecteze cu povești despre ciudata de ea. Pe de altă parte... poate că nu avea să o facă; poate că motivul pentru care Zephyr se afla acolo nu avea nimic de-a face cu sentimentul de vinovăție sau cu faptul că mama ei îi ceruse să se ducă, ci pur și simplu pentru că își amintea, la fel ca Trixie, că odată, pe când aveau cinci ani, ele două erau singurele persoane din lume care știau că zânele trăiesc în interiorul dulapurilor de bucătărie și se ascund sub oale și tigăi atunci când deschizi ușile.

Trixie se uită la ea.

– Vrei să știi cum am făcut-o?

Zephyr dădu aprobator din cap, numai ochi și urechi.

Trixie trase banda care prindea bandajul de pe încheietura sa și îndepărtă tifonul până când rana deveni vizibilă: deschisă și cu margini zimțate, amenințătoare.

– Uau! expiră Zephyr. Ce nebunie! Te-a durut?

Trixie scutură din cap.

– Ai văzut lumini sau îngeri, sau pe Dumnezeu?

Trixie se gândi la asta, îndelung. Ultimul lucru pe care și-l amintea era marginea ruginită a caloriferului, asupra căreia se concentrase înainte să-și piardă cunoștința.

– N-am văzut nimic.

– Normal, suspină Zephyr, iar apoi se uită la Trixie şi zâmbi larg.

Lui Trixie îi veni să zâmbească şi ea. Şi, pentru prima dată după mult timp, când îi dădu comandă creierului, acesta chiar reacţionă.

La trei zile după tentativa de suicid a lui Trixie, Daniel şi Laura se pomeniră în biroul Maritei Soorenstad, cu Trixie între ei. Detectivul Bartholemew ocupa un loc în stânga lor, iar în spatele biroului, procurorul desfăcea o pungă de Pixy Stix.

– Serviţi-vă, spuse ea, apoi se întoarse către Trixie. Mă bucur mult să te văd printre noi. Din câte înţeleg, asta nu mai era o certitudine acum câteva zile.

Daniel se întinse şi luă mâna fiicei sale. Era sloi.

– Trixie se simte mult mai bine.

– Pentru cât timp? întrebă procuroarea, împreunându-şi mâinile pe birou. Nu vreau să par insensibilă, domnule Stone, dar până acum, singurul lucru consecvent din acest caz a fost inconsecvenţa.

Laura scutură din cap.

– Nu înţeleg...

– În calitate de procuror, treaba mea e să prezint faptele în faţa juriului, astfel încât membrii lui să poată constata, fără nici un dubiu, că fiica dumneavoastră a fost victima unui viol săvârşit de Jason Underhill. Totuşi, faptele pe care le prezint sunt cele pe care fiica dumneavoastră ni le-a prezentat nouă. Iar asta înseamnă că avem un caz pe atât de solid pe cât sunt de temeinice informaţiile pe care ea mi le-a furnizat şi pe cât va fi de puternică impresia pe care o va lăsa în instanţă.

Daniel simţi cum i se încleştează maxilarul.

– Consider că tentativa de suicid a unei fete este un indiciu destul de bun pentru a proba faptul că suferă în urma unei traume.

– Fie asta, fie vorbim despre instabilitate psihică.

– Aşadar, aţi renunţat? spuse Laura, nevenindu-i să creadă. Nu vă implicaţi într-un caz dacă consideraţi că va fi greu de dovedit?

– N-am afirmat asta, doamnă Stone. Dar conduita etică mă obligă să nu prezint un caz în fața curții dacă nici măcar *eu* nu sunt sigură că respectiva infracțiune a fost comisă.

– Aveți dovezi, spuse Daniel. Probele prelevate în urma violului.

– Da. Aceleași probe pe baza cărora s-au descoperit, la laborator, urme de spermă în gura lui Trixie, când propria ei declarație consemna faptul că nu făcuse sex oral în acea noapte. Pe de altă parte, Jason Underhill pretinde că actul sexual a avut loc cu consimțământul ei – atât oral, cât și vaginal. Procuroarea întoarse o filă dintr-un dosar. Conform declarației lui Trixie, *nu* a țipat în timp ce era violată, dar a spus că prietena ei, Zephyr, nu ar fi putut oricum să o audă din cauza muzicii. Totuși, potrivit declarației altor martori, pe durata atacului nu s-a auzit nici un fel de muzică.

– Mint cu toții, spuse Daniel.

Marita îl scrută cu privirea.

– Sau minte Trixie. V-a mințit că se duce acasă la prietena ei pentru a rămâne peste noapte la ea. A mințit că și-a pierdut virginitatea în noaptea atacului...

– *Poftim*? spuse Laura, înmărmurită, iar în acel moment Daniel își aminti că nu-i relatase discuția cu detectivul. Uitase sau, de fapt, o făcuse intenționat?

– ... A mințit-o pe doctorița de la urgențe cu privire la tăieturile de la încheieturi, dintre care unele au fost făcute cu mult înainte de noaptea de vineri, continuă Marita. Ceea ce atrage întrebarea: în legătură cu ce alte aspecte mai minte Trixie?

– Vreau să vorbesc cu șeful dumneavoastră, ceru Laura.

– Șeful meu vă va spune că am o sută de alte cazuri de investigat care ar merita atenția mea. Nu am timp pentru o victimă care strigă după ajutor când nu are nevoie de el.

Daniel nu se putea uita la Trixie. Dacă ar fi făcut-o, credea că ar fi cedat nervos. Pe meleagurile copilăriei sale, un băiat yupik care striga după ajutor ar fi fost persecutat pentru totdeauna. Rudele lui ar fi spus că o merita. Și-ar fi petrecut tot restul vieții departe de familie.

Daniel se întoarse către detectiv, a cărui prezență aproape că nu era resimțită în încăpere.

– Spuneți-i despre fotografie.

– Mi-a spus deja, zise Marita. Și, oricum, îmi va fi foarte dificil să o țin departe de sala de judecată.

– Este un exemplu elocvent pentru felul în care este persecutată Trixie...

– Nu are nici o relevanță pentru noaptea atacului, decât că Trixie nu era ușă de biserică înainte ca asta să se întâmple.

– *Tăceți cu toții!* La auzul vocii lui Trixie, toate privirile se întoarseră. Sunt aici, în caz că n-ați observat. Așa că puteți înceta să vorbiți despre mine ca și când n-aș fi de față?

– Dar, Trixie, te rog, chiar vrem să auzim ce-ai de spus. Astăzi.

Trixie înghiți în sec.

– N-am vrut să mint.

– Recunoști că ai făcut-o? răspunse procuroarea.

– Erau atâtea... lacune. M-am gândit că nu mă va crede nimeni dacă nu-mi amintesc întreaga poveste. Își trase mânecile mai jos, peste încheieturi. Daniel observase în ultimele zile, în repetate rânduri, acest gest, și de fiecare dată i se strângea inima. Îmi amintesc faptul că am fost la Zephyr și pe toți oamenii care erau acolo. Pe majoritatea nu-i cunoșteam. Un grup de fete se jucau curcubeul...

– Curcubeul? întrebă Daniel.

Trixie începu să își facă de lucru cu tivul hainei.

– E atunci când toate fetele primesc câte o nuanță diferită de ruj, iar băieții... știi, te duci cu ei, explică ea, clătinând din cap.

– La sfârșitul petrecerii, cel cu penisul cel mai colorat câștigă, încheie Marita sec. Corect?

Daniel auzi cum Laurei i se opri respirația când Trixie încuviință din cap.

– Așa e, șopti ea. Eu n-am făcut-o. Credeam că pot – voiam să-l fac gelos pe Jason –, dar n-am putut. După aceea, toată lumea s-a dus acasă, în afară de Jason și de Moss, de mine și de Zephyr, iar atunci am început să jucăm poker. Moss mi-a făcut poza, iar Jason s-a enervat pe el, și de aici nu-mi mai amintesc nimic. Știu că eram în baie când m-a găsit, dar nu reușesc să-mi amintesc cum am ajuns în sufragerie. Nu reușesc să-mi amintesc nimic, de fapt, până la momentul

în care era deasupra mea. Credeam că, dacă aştept suficient, îmi revin toate amintirile. Dar n-a fost aşa.

Procuroarea şi detectivul schimbară priviri.

– Vrei să spui, clarifică Marita, că te-ai trezit în timp ce el făcea sex cu tine?

Trixie dădu aprobator din cap.

– Îţi aminteşti şi alte detalii?

– Am avut o durere de cap îngrozitoare. Am crezut că poate mă lovise cu capul de podea, sau ceva de genul ăsta.

Bartholemew merse către procuroare. Se opri în spatele ei, răsfoind dosarul până la o anumită pagină şi arătă cu degetul spre ea.

– Doctoriţa de la urgenţe a remarcat semnele unei tulburări mintale disociative. Iar în timpul primului interogatoriu la poliţie, a fost lipsită de reacţie.

– Mike, îl întrerupse procuroarea, lasă-mă cu astea.

– Dacă e adevărat, ar fi vorba de agresiune sexuală în formă agravată, insistă Bartholemew. Şi toate inconsecvenţele din declaraţiile lui Trixie chiar ar funcţiona în avantajul procuraturii.

– Avem nevoie de dovezi. Drogul violului are o remanenţă în sânge de doar şaptezeci şi două de ore, cel mult.

Bartholemew scoase din dosar un buletin de analize de laborator.

– În cazul ăsta, bine că ai o probă recoltată la interval de şase ore.

Daniel era complet pierdut.

– Despre ce tot vorbiţi?

Procuroarea se întoarse.

– Acum, cazul acesta este judecat ca agresiune sexuală a unui minor asupra altui minor. Lucrurile se schimbă, totuşi, dacă agresiunea a fost săvârşită fie în timp ce Trixie era inconştientă, fie dacă i s-a administrat o substanţă care i-a afectat abilitatea de a evalua sau de a ţine sub control actul sexual. În acest caz, conform legii, Jason Underhill ar trebui să fie judecat ca adult.

– Spuneţi că Trixie a fost drogată? întrebă Daniel.

Procuroarea o privi fix pe Trixie.

– Fie asta, răspunse ea, fie fiica dumneavoastră încearcă să iasă dintr-o altă încurcătură.

– Special K, vitamina K, keta, K – are multe denumiri pe stradă, spuse Venice Prudhomme, scoţându-şi o pereche de mănuşi din latex şi aruncându-le la gunoi, la picioarele lui Bartholemew. Ketamina este un anestezic nebarbituric cu efect rapid, folosit atât la animale, cât şi la oameni; de asemenea, este, chipurile, stimulent sexual. Puştilor le place ca drog de club, pentru că, molecular, este foarte similar cu praful îngerilor – PCP. Dă o stare de tulburare disociativă, creând senzaţia că mintea le este separată de corp. Vorbim despre halucinaţii... amnezie.

Mike o implorase pe Venice să efectueze analiza la laboratorul de stat, în ciuda cazurilor nerezolvate de două luni. Îi promisese, în schimb, două bilete la Bruins, în lojă. Venice era o mamă singură, al cărei fiu era înnebunit după hochei, o femeie care nu câştiga suficient cât să-şi permită să cheltuie optzeci şi cinci de dolari pe un bilet; el ştia că oferta va fi irezistibilă pentru ea. De unde avea să *achiziţioneze* de fapt două bilete la Bruins, în lojă, din *propriul* salariu, rămânea de văzut.

Până acum, Trixie avusese rezultate negative la analizele pentru GHB şi Rohypnol, cele mai frecvente droguri ale violului. În momentul de faţă, Mike era gata să admită că Trixie îi păcălise încă o dată. Privea monitorul computerului, un şir de numere greu de priceput.

– Cine face trafic cu ketamină în Bethel, Maine? întrebă el retoric.

– E complet legal în varianta Ketaset, vândut veterinarilor sub formă de lichid, uşor de utilizat ca drog al violului. E inodor şi insipid. Îl strecori în băutura unei fete şi leşină în mai puţin de un minut. În următoarele ore, e amorţită şi dornică... ba mai mult, nici nu-şi va aminti ce s-a întâmplat. În timp ce computerul scotea ultima analiză, Venice se uită atent peste document. Spui că victima te-a minţit?

– Suficient cât să mă facă să-mi doresc să lucrez pentru apărare, spuse Mike.

Femeia trase un marker din cocul enorm de codiţe împletite şi trasă o linie galbenă de-a lungul unui şir de rezultate – un indicator pozitiv al ketaminei.

– Rămâi de partea acuzării, răspunse Venice. Trixie Stone a spus adevărul.

Eschimoşii nu au o sută de cuvinte diferite pentru zăpadă, aşa cum cred cei mai mulţi oameni. Sondând până la originile idiomului, vei descoperi doar cincisprezece vocabule: *qanuk* (fulg de zăpadă), *kanevvluk* (zăpadă măruntă), *natquik* (zăpadă viscolită), *nevluk* (zăpadă nedepusă), *qanikcaq* (zăpadă pe pământ), *muruaneq* (zăpadă moale, în strat gros pe pământ), *qetrar* (crustă pe zăpadă), *nutaryuk* (zăpadă proaspăt aşternută), *qanisqineq* (zăpadă plutind pe apă), *qengaruk* (nămete), *utvak* (bloc de zăpadă), *navcaq* (cornişă de zăpadă), *pirta* (furtună de zăpadă), *cellallir* (viscol) şi *pirrelvag* (furtună dezlănţuită).

Când venea vorba despre zăpadă, Daniel gândea în limba yupik. Privea afară pe fereastră, iar unul dintre aceste cuvinte, sau derivate ale acestuia, îi venea în gând înaintea celui din limba engleză. Însă aici în Maine, erau zăpezi care nu puteau fi transpuse în termeni echivalenţi în Alaska. Precum furtuna dinspre nord-est. Sau genul de zăpadă care se aşternea precum puful de gâscă, în sezonul ploios. Ori furtuna de gheaţă care făcea ca acele pinilor să pară făurite din cristal.

În astfel de momente, mintea lui Daniel se golea pur şi simplu. Ca acum: trebuia să existe un termen pentru acel tip de furtună despre care ştia că va fi prima zăpadă demnă de luat în seamă din anotimpul respectiv. Fulgii erau cât pumnul unui copil şi cădeau atât de repede încât cerul de culoarea oţelului părea să se fi despicat. Ninsese în octombrie şi noiembrie, dar nu aşa. Era genul de zăpadă din cauza căreia profesorii anulau meciurile de baschet de după-amiază şi formau cozi lungi la magazinul de anvelope Goodyear; era genul de vreme care îi făcea pe şoferi să tragă pe dreapta pe autostradă şi le obliga pe gospodine să cumpere o sticlă de lapte în plus.

Era genul de zăpadă care cădea cu atâta repeziciune încât te lua prin surprindere. Nici nu apucai să scoţi lopeţile din pod, acolo unde le depozitaseşi în mai; nu apucai să acoperi, cu corturi mici, ridicole din lemn, rododendronii zgribuliţi.

Era genul de zăpadă, realiză Daniel, care nu-ţi dădea timp să pui la adăpost grebla şi foarfecile folosite la tuns rugii de mure, ca să nu ruginească de tot. Cu toate că nu se întâmpla aşa niciodată. În schimb,

mai mult ca sigur pierdeai lucrurile de care nu avuseseşi grijă, iar pedeapsa era să nu le mai găseşti decât primăvara.

Trixie nu-şi putea aminti ultima ocazie când ieşise să se joace afară în zăpadă. Când era mică, tatăl ei construia un deluşor în curtea din spate, unde ea se dădea pe derdeluş într-un tub, dar la un moment dat nu mai fu deloc interesant să arate ca o mototoală când se răsturna, aşa că schimbă ghetele Sorel cu talpă din cauciuc cu cizme la modă, cu toc gros.

Nu-şi găsea ghetele de zăpadă – erau îngropate sub prea multe lucruri în dulap. În schimb, le împrumută pe cele ale mamei sale, care se uscau încă în hol, acum că mama ei îşi anulase cursul de după-amiază din cauza furtunii. Trixie îşi înfăşură un fular în jurul gâtului şi îşi îndesă o căciulă pe cap, pe care scria DRAMA QUEEN cu roşu pe partea din faţă. Îşi puse o pereche de mănuşi de schi de-ale tatălui său şi ieşi afară.

Era ceea ce mama ei numea zăpadă de om de zăpadă – suficient de umedă încât să poţi face bulgări. Trixie făcu un bulgăre. Începu să-l rostogolească pe peluză ca pe un bandaj, lăsând în urmă o dâră lungă, maro de iarbă turtită.

După un timp, inspectă daunele. Curtea arăta ca o plapumă ciudată, ale cărei linii albe conturau triunghiuri şi pătrate făcute din gazon. Luând încă un pumn de zăpadă, Trixie începu să rostogolească al doilea bulgăre, şi pe al treilea. Câteva minute mai târziu, stătea în mijlocul lor, întrebându-se cum de ajunseseră atât de mari atât de repede. Nu avea nici o şansă să-i pună unul peste celălalt. Oare cum reuşise să facă oameni de zăpadă când era mică? Poate că n-o făcuse. Poate că altcineva făcuse întotdeauna în locul ei.

Deodată, uşa se deschise, şi mama ei stătea în prag, strigându-i numele şi încercând să privească printre fulgii care cădeau necontenit. Părea înnebunită, iar lui Trixie îi luă câteva clipe ca să priceapă: mama ei nu ştia că ea ieşise, încă se temea că s-ar sinucide.

– Aici, spuse Trixie.

Nu că a muri din cauza viscolului ar fi fost o idee rea. Când Trixie era mică, obişnuia să sape o ascunzătoare în muntele de zăpadă

lăsat în urmă de plug. Zicea că e igluul ei, deşi tatăl ei îi spusese că eschimoşii din America nu locuiesc în igluuri şi nici nu au locuit vreodată. Dar apoi citi un articol în ziar despre un puşti din Charlotte, Vermont, care făcuse exact acelaşi lucru, iar acoperişul se prăbuşise peste el şi-l sufocase înainte ca părinţii să-i remarce lipsa, aşa că nu mai făcuse asta niciodată.

Mama ei ieşi din casă şi se afundă imediat în zăpadă până la glezne. Era încălţată cu ghetele lui Trixie, pe care probabil le scosese din debandada din dulap, după ce Trixie îi confiscase ghetele Sorel.

– Vrei să te ajut? întrebă mama ei.

Trixie nu voia. Dacă ar fi vrut ajutor, ar fi chemat pe cineva cu ea afară de la bun început. Dar nu avea nici cea mai vagă idee cum va pune burdihanul ăla stupid peste baza omului de zăpadă.

– Bine, cedă ea.

Mama ei se duse într-o parte a bulgărelui şi împinse, în timp ce Trixie încerca să-l tragă din faţă. Nici împreună nu reuşeau să-l clintească.

– Bun venit în Al patrulea cerc! spuse mama ei, râzând.

Trixie căzu în fund în zăpadă. Numai mama ei putea să transforme totul într-o lecţie despre clasici.

– Ai avarii de-o parte, şi lacomii de cealaltă parte, spuse mama ei. Împing bolovani unii înspre ceilalţi până în vecii vecilor.

– Speram să termin ăsta până atunci.

Mama ei se întoarse.

– Vai, Trixie Stone! A fost cumva o *glumă*?

De când se întorsese de la spital, în casă se spuseseră foarte puţine glume. Când începea un serial de comedie, postul era imediat comutat. Când simţeai că îţi răsare un zâmbet pe faţă, îl reprimai. Nu părea tocmai adecvat să fii fericit, după toate cele întâmplate în ultimul timp. Ca şi când, gândea Trixie, aşteptau cu toţii să apară cineva cu o baghetă magică şi să zică: *E în regulă acum. Continuaţi.*

Dacă *ea* era cea care trebuia să apară cu bagheta?

Mama ei începu să construiască o rampă de zăpadă. Trixie i se alătură, împingând bulgărele din mijloc tot mai sus, până ce ajunse

pe baza mai mare. Bătători zăpadă la îmbinări. Apoi luă de jos capul şi-l cocoţă în vârf.

Mama ei aplaudă... şi exact atunci omul de zăpadă se înclină şi căzu. Capul i se rostogoli într-unul din jgheaburile de la geamurile de la subsol; partea din mijloc se crăpă ca un ou. Doar baza masivă rămase intactă.

Enervată, Trixie îi trânti un bulgăre pe lateral. Mama ei o privi şi apoi făcu şi ea un bulgăre. În câteva secunde, amândouă aruncau cu bulgări în bulgărele cel mare până când acesta se spintecă pe mijloc, cedă asaltului şi rămase între ele împărţit în bucăţi mari de aisberg.

Trixie stătea deja întinsă pe spate, gâfâind. Trecuse ceva timp de când nu se mai simţise atât de *normal*. Îşi dădu seama că dacă lucrurile s-ar fi sfârşit altfel cu o săptămână în urmă, acum n-ar mai face asta. Fusese atât de preocupată de lucrurile de care voia să scape în lumea asta, încât uitase să ia în calcul ce ar putea pierde.

Când mori, nu mai poţi să prinzi fulgi de zăpadă pe limbă. Nu mai poţi trage adânc iarna în piept. Nu mai poţi să stai în pat şi să urmăreşti luminile plugului care trece pe stradă. Nu mai poţi suge un ţurţure până te doare fruntea.

Trixie se uită lung în sus la fulgii ameţiţi.

– Mă cam bucur.

– Pentru ce?

– Că nu... ştii tu... că n-a *mers*.

Simţi cum mâna mamei se întinde să o apuce pe a ei. Mănuşile lor erau leoarcă.

Aveau să meargă înăuntru, să-şi pună lucrurile în uscător. Zece minute mai târziu, aveau să fie ca noi.

Lui Trixie îi venea să plângă. Era atât de frumos să ştii ce urmează.

Din cauza furtunii, antrenamentul de hochei se anulase. Jason veni acasă după şcoală, respectând întocmai condiţiile liberării pe cauţiune, şi se ascunse în camera lui, ascultând White Stripes pe iPod. Închise ochii şi-şi imagină cum îi pasează lui Moss, lovituri din încheietură şi lovituri plesnite, şi pucuri drept sub bară.

Într-o zi, oamenii aveau să vorbească despre el, şi nu doar din cauza dosarului de viol. Aveau să spună lucruri de genul: *Oh, Jason Underhill, am ştiut mereu că va reuşi.* Aveau să expună o replică a tricoului său deasupra oglinzii din barul oraşului, cu numele lui la vedere, iar meciurile echipei Bruins aveau să fie difuzate, cu prioritate faţă de oricare alte emisiuni, la televizorul din colţ.

Jason avea mult de muncă în continuare, dar putea să reuşească. Un an sau doi de postliceală, apoi hochei la colegiu, şi, cine ştie, poate avea să devină chiar ca Hugh Jessiman la Dartmouth şi să primească un contract în prima rundă a selecţiilor Ligii Naţionale de Hochei. Antrenorul remarcase faţă de Jason că nu mai văzuse niciodată un atacant cu un asemenea talent nativ ca el. Spusese că, dacă îţi doreşti ceva suficient de mult, tot ce trebuie să înveţi e cum să faci să obţii acel lucru.

Îşi trăia fantezia pentru a suta oară, când se deschise brusc uşa de la camera lui. Tatăl lui Jason intră cu paşi mari, extrem de nervos, şi îi smulse lui Jason căştile din urechi.

– Ce dracu'? spuse Jason, ridicându-se.

– Ai de gând să-mi spui ce-ai omis prima dată? Ai de gând să-mi spui de unde-ai luat blestematele alea de droguri?

– Nu *iau* droguri, spuse Jason. De ce-aş face ceva care să-mi strice jocul?

– Oh, te cred, spuse tatăl pe un ton sarcastic. Pe tine te cred că n-ai luat nici un drog.

Conversaţia apuca în direcţii pe care Jason nu le putea urmări.

– Atunci de ce te enervezi?

– Pentru că m-a sunat Dutch Oosterhaus la serviciu ca să discutăm puţin despre nişte rezultate de laborator pe care le-a primit azi. Rezultatele analizelor de sânge pe care i le-au făcut lui Trixie Stone şi care dovedesc că cineva i-a dat un drog care a lăsat-o inconştientă.

Pe Jason îl trecură toate apele.

– Ştii ce mi-a mai spus Dutch? Acum că avem şi droguri în peisaj, procurorul are suficiente probe încât să te judece ca adult.

– N-am...

La tâmpla tatălui său pulsa o venă.

– Ţi-ai bătut joc de tot, Jason. Ai dat cu piciorul la tot pentru o târfă de la ţară.

– N-am drogat-o. N-am violat-o. Probabil că a falsificat proba de sânge pentru că... pentru că... tonul vocii lui Jason scăzu. Doamne... nu mă crezi.

– Nu te crede nimeni, spuse tatăl lui, obosit. Scoase din buzunarul de la spate o scrisoare deja deschisă şi i-o dădu lui Jason înainte să iasă din cameră.

Jason se afundă în pat. Scrisoarea conţinea o adresă de răspuns adresată Academiei Bethel; numele antrenorului de hochei fusese mâzgălit cu stiloul deasupra. Începu să citească: *Având în vedere circumstanţele recente... retrage oferta iniţială pentru o bursă cu durata de un an... cu siguranţă înţelegeţi situaţia noastră şi felul în care s-ar reflecta acest lucru asupra imaginii academiei.*

Scrisoarea îi căzu din mâini, plutind până jos pe covor. iPodul, fără căşti, strălucea mut, cu ledurile albastre. Cine şi-ar fi imaginat că sunetul pe care-l face viaţa când se destramă e cel al liniştii desăvârşite?

Jason îşi îngropă faţa în palme şi, pentru prima dată de când începuse totul, izbucni în plâns.

Când furtuna de zăpadă conteni şi străzile fură curăţate, vânzătorii de la magazinele din Bethel ieşiră să dea zăpada de pe trotuare şi să discute despre cât de norocoşi erau că primarul nu anulase Festivalul Iernii din cauza ultimului viscol.

Festivalul se ţinea în fiecare an în vinerea dinainte de Crăciun şi era o tactică directă de a spori economia locală. Strada principală era blocată de girofarurile albastre ale maşinilor de poliţie. Magazinele rămâneau deschise până târziu, iar la han se servea cidru fierbinte gratuit. Luminiţele de Crăciun clipoceau precum licuricii printre crengile dezgolite ale copacilor. Un fermier cu iniţiativă aducea cu căruţul un ren bolnăvicios şi construia un gard portabil în jurul lui: o grădină zoologică de la Polul Nord. Proprietarul librăriei, costumat în Moş Crăciun, sosea la ora şapte şi rămânea cât era nevoie pentru a asculta dorinţele de sărbători ale tuturor copiilor care aşteptau la coadă.

Anul acesta, într-un efort de a-i atrage pe sportivii locali în sânul comunității, scuarul din fața birourilor din oraș fusese închis și umplut cu apă pentru a improviza un patinoar. The Ice CaBabes, o echipă locală de patinaj artistic, făcuse o demonstrație mai devreme. Acum, echipa de hochei a liceului Bethel era programată să joace cu un grup local de cercetași.

După tot ce se întâmplase, Jason nu avusese de gând să meargă – până când îl sună antrenorul și îi spuse că are o obligație față de echipă. Ceea ce nu menționase antrenorul însă era aspectul legat de starea în care trebuia să ajungă Jason acolo. Până în centru făcea cincisprezece minute cu mașina, iar el bău pe drum o cincime din sticla de Jack Daniel's a tatălui său.

Moss era deja pe gheață când Jason se așeză pe o bancă și-și scoase patinele.

– Ai întârziat, spuse Moss.

Jason își făcu nod dublu la șireturi, își luă crosa și trecu pe lângă Moss, îmbrâncindu-l.

– Ai venit să stai la palavre sau să joci hochei?

Trecu prin centrul patinoarului cu asemenea viteză, încât fu nevoit să facă slalom printre câțiva copii nesiguri pe picioare. Moss îi veni în întâmpinare și dădură pucul de la unul la altul într-o serie de pase complicate. Pe margine, părinții ovaționau, crezând că manifestarea respectivă face parte din meciul demonstrativ.

Antrenorul ceru o confruntare, iar Jason își ocupă poziția. Băiatul din echipa de cercetași, împotriva căruia juca, îi ajungea până la șold. Pucul fu aruncat, iar echipa liceului îi lăsă pe copii să-l câștige. Dar Jason îl urmări cu crosa pe băiatul care patina, îi fură pucul și marcă. Îl trimise în colțul din dreapta sus al plasei, unde micul portar nu avea nici o șansă să-l oprească. Ridică apoi crosa în aer și se uită în jur după ceilalți coechipieri, dar ei rămaseseră în spate, iar mulțimea nu mai ovaționa.

– Nu *trebuie* să marcăm? strigă el, iar limba i se împletici în gură. Și aici s-au schimbat regulile?

Moss îl conduse pe Jason la marginea patinoarului.

– Băi, e hochei pe baltă, și ăștia sunt niște țânci.

Jason încuviinţă din cap în semn că înţelege. Se întâlniră pentru o altă confruntare, iar de data asta, când copiii luară pucul, Jason patină înapoi, încet, fără să încerce să meargă după el. Nefiind obişnuit să joace fără panouri pe margine, se împiedică de marginea de plastic a gardului improvizat al patinoarului şi căzu în braţele mulţimii. Observă chipul lui Zephyr Santorelli-Weinstein, şi încă alţi şase colegi de la şcoală.

– Scuze, mormăi el, clătinându-se pe picioare.

Când intră din nou pe gheaţă, Jason se duse după puc, împingând un jucător cu şoldul, ca să-l dea la o parte. Doar că, de data asta, oponentul său era pe jumătate cât el şi avea o treime din greutatea lui, aşa că zbură pe gheaţă.

Băiatul se ciocni de portarul lui, care alunecă grămadă în plasă, în hohote de plâns. Jason îl văzu pe tatăl puştiului alergând pe gheaţă în pantofi.

– *Ce-ai* azi? îl abordă Moss, patinând pe lângă el.

– A fost un accident, răspunse Jason, iar prietenul lui se trase în spate, simţind mirosul de alcool.

– Antrenorul o să te strângă de gât. Pleacă de-aici, te-acopăr eu.

Jason se uită lung la el.

– Du-te! spuse Moss.

Jason mai aruncă o privire la puşti şi la tatăl acestuia, apoi plecă în viteză spre locul unde-şi lăsase ghetele.

Eu n-am murit, dar n-am rămas nici viu;
socoţi, de ai vreun strop de duh în tine,
ce-am fost când fui, cum n-aş mai vrea să fiu.[1]

Laura citi versurile lui Lucifer din ultimul cânt al *Infernului*, apoi închise cartea. Cu siguranţă, Lucifer era cel mai fascinant personaj din poem: prins în lacul de gheaţă până la brâu, cu cele trei capete ale sale înfruptându-se din păcătoşi. Fiind arhanghel odinioară, avea cu siguranţă libertatea de a alege – de fapt, asta îl făcuse să se ia la

[1] Dante, *Divina comedie*, traducere din italiană de George Coşbuc, Ed. Cartier, ed. a V-a, 2017

harţă cu Dumnezeu de la bun început. Aşa că dacă Lucifer îşi alesese de bunăvoie calea înseamnă că ştiuse dinainte că avea să ajungă la suferinţă?

Oare se gândea, la un anumit nivel, că merită să sufere?

Oare oricine era ales în rolul opus eroului se gândea la asta?

Laurei îi trecu prin minte că păcătuise în fiecare cerc. Săvârşise adulter. Îşi trădase binefăcătorul – universitatea –, seducând un student... ceea ce putea fi considerat şi un act de trădare, dacă îl etichetai pe Seth drept un pion nevinovat în acest joc. Îl sfidase pe Dumnezeu, ignorându-şi jurămintele de căsătorie: îşi sfidase familia, îndepărtându-se de Trixie când Trixie avea cel mai mult nevoie de ea. Îşi minţise soţul, fusese mânioasă şi răzbunătoare, semănase discordie şi fusese un consilier necinstit pentru un student care căuta un mentor şi se pricopsise cu o amantă.

Cam singurul lucru pe care *nu-l* făcuse Laura era să ucidă pe cineva.

Întinse mâna după birou, căutând un cap de om din porţelan vechi pe care îl găsise la un talcioc. Era neted şi alb, şi împărţit în subsecţiuni cartografiate pe toată suprafaţa creierului: înţelepciune, glorie, răzbunare, extaz. Pe craniu pusese o bentiţă cu două coarne roşii de diavol, un cadou făcut de un student la o sărbătoare de Halloween. Acum scoase bentiţa şi o probă.

Se auzi o bătaie în uşă, şi, o clipă mai târziu, Seth intră în biroul ei.

– Îţi pui singură coarne acum?

Ea îşi smulse bentiţa de pe cap.

– Cinci minute. El închise uşa şi o încuie. Îmi datorezi măcar atât.

Relaţiile păreau întotdeauna atât de dureroase fizic: te îndrăgosteai, frângeai o inimă, îţi pierdeai capul. Era de mirare că oamenii ieşeau din aceste experienţe cu traume? Problema unei căsnicii – sau poate punctul ei forte – era că se întindea pe o oarecare perioadă, şi nu rămâneai niciodată acelaşi om care fuseseşi la început. Cu puţin noroc, încă vă mai recunoşteaţi unul pe altul după ani de zile. Altminteri, ajungeai în birou cu un băiat cu cincisprezece ani mai tânăr ca tine, care îşi pune sufletul în palmele tale deschise.

Bine. Dacă era să fie sinceră, îi plăcea că Seth ştia ce înseamnă anapest şi canţonă. Îi plăcea să-şi vadă reflexia într-un geam când treceau

pe lângă o vitrină şi să fie surprinsă de fiecare dată. Îi plăcea să joace Scrabble într-o după-amiază ploioasă, când ar fi trebuit să corecteze lucrări sau să participe la vreo şedinţă de catedră. Dar doar fiindcă îşi luase concediu medical în ziua aceea nu însemna că nu mai era profesor universitar. Doar fiindcă îşi abandonase familia nu însemna că nu mai era soţie, mamă. Cel mai mare păcat al ei, la urma urmelor, era că uitase toate aceste lucruri.

– Seth, zise ea, nu ştiu cum să fac treaba asta mai uşoară. Dar...

Se opri, realizând cuvintele pe care avea de gând să le rostească: *Dar îl iubesc pe soţul meu.*

Mereu l-am iubit.

– Trebuie să vorbim, zise Seth încet. Băgă mâna în buzunarul de la spate al jeanşilor şi aruncă pe masă un ziar făcut sul.

Laura îl văzuse. Prima pagină titra noua acuzaţie formulată de procurorul districtual. Jason Underhill urma să fie judecat ca adult, din cauza depistării drogurilor violului în sângele victimei.

– Ketamină, zise el.

Laura clipi. Din câte afirmase procurorul, drogul găsit în sângele lui Trixie nici măcar nu fusese unul dintre cele mai des folosite pentru viol. Nici măcar nu fusese menţionat în ziar.

– De unde ştii?

Seth se aşeză pe marginea biroului ei.

– Am ceva să-ţi spun, zise el.

– Vin! urlă Trixie prin uşa deschisă, când tatăl ei apăsă pe claxon a treia oară. Doamne! Nu îşi dorea să se ducă în oraş chiar în acel moment, şi nu era vina ei că brânza pentru pizza, pe care el o folosea ca să pregătească cina, făcuse destul mucegai cât să fie clasificată drept antibiotic. Nu desfăşura cine ştie ce activitate din care nu se putea întrerupe, dar era o chestiune de principiu care o deranja: nici unul din părinţi nu se simţea suficient de confortabil să o scape pe Trixie din ochi.

Sări în prima pereche de ghete pe care o găsi şi ieşi din casă, la camioneta care aştepta cu motorul pornit.

– Nu putem să mâncăm doar supă? zise Trixie, lăsându-se pe spate pe scaun; de fapt ar fi vrut să spună: *Ce trebuie să fac ca să ai din nou încredere în mine?*

Tatăl ei băgă motorul în viteza întâi pentru a coborî o pantă lungă.

– Știu că vrei să te las singură acasă. Dar sper că știi de ce nu pot face asta.

Trixie își dădu ochii peste cap și se întoarse cu fața la geam.

– Mă rog.

Pe măsură ce se apropiau de oraș, dădură peste o mulțime de mașini. Oameni în canadiene viu colorate și cu fulare la gât se revărsau pe străzi ca un șuvoi. Trixie simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

– Ce dată e? murmură ea.

Văzuse afișele prin toată școala: E GROZAV PE GHEAȚĂ. NU FI FRAIER – VINO LA FESTIVALUL IERNII.

Trixie se făcu mică pe scaunul ei când trei fete pe care le recunoscu de la școală se apropiară atât de mult de mașină încât șterseră bara din față. *Toată lumea* venea la Festivalul Iernii. Când era mică, părinții ei o duceau să mângâie renul bătrân și sărman care-și făcea veacul lângă magazinul de aparate foto. Își amintea că vedea profesori, doctori și chelnerițe obișnuite cum se transformau în colindători victorieni pentru o noapte. Cu un an în urmă, Trixie fusese elf împreună cu Zephyr, și amândouă purtaseră două rânduri de colanți de patinaj și împărțiseră acadele în formă de bastonaș copiilor care stăteau în poală la Moș Crăciun.

Anul acesta, avea să fie cu totul altfel să meargă pe strada principală. Mai întâi, nimeni nu avea s-o vadă, fiindcă afară era întuneric. Dar apoi, cineva avea să dea peste ea din greșeală. *Scuze*, avea să spună, iar apoi avea să-și dea seama cine era. Aveau să-și dea coate cu prietenii. Aveau să arate cu degetul. Aveau să își șoptească la ureche că Trixie nu e machiată și că părul ei arată ca și cum nu fusese spălat de o săptămână. Înainte să ajungă la celălalt capăt al străzii principale, privirile lor aveau să-i ardă spatele hainei precum razele soarelui printr-o lupă, stârnind o flacără neașteptată care avea s-o prefacă într-un morman de cenușă.

– Tati, zise ea, nu putem să mergem acasă?

Tatăl ei îi aruncă o privire. Fusese nevoit să ocolească strada principală şi se oprise acum într-o parcare din spatele magazinului alimentar.

– Tu stai în maşină, hotărî tatăl ei după ce cumpăni bine. Mă întorc imediat.

Trixie încuviinţă din cap şi-l privi traversând parcarea. Închise ochii şi numără până la cincizeci. Ascultă sunetul propriului puls.

Totuşi, se dovedi că lucrul pe care Trixie credea că şi-l doreşte cel mai mult, şi anume să rămână singură, era de fapt absolut înfiorător. Când portiera maşinii de lângă ea se trânti, tresări. Lumina farurilor trecu peste ea când maşina dădu cu spatele, iar ea îşi feri faţa în gulerul hainei, ca să n-o vadă şoferul.

Tatăl ei plecase de trei minute când ea începuse să intre efectiv în panică. Nu dura mai mult de atât să cumperi o prostie de brânză, nu? Dacă venea altcineva în parcarea asta şi o vedea stând acolo? Cât timp avea să treacă până se strângea lumea ciopor, ca s-o facă târfă şi curvă? Cine avea s-o salveze dacă oamenii se apucau să lovească geamurile, să înceapă o vânătoare de vrăjitoare, s-o linşeze?

Se uită prin parbriz. Ar fi avut nevoie de cincisprezece secunde, maximum, să ajungă la uşa magazinului alimentar. De-acum, tatăl ei trebuia să fie la coadă. Acolo ar fi putut să dea peste vreun cunoscut, dar măcar n-ar fi fost singură.

Trixie coborî din maşină şi o rupse la fugă prin parcare. Vedea ferestrele alburii ale magazinului şi şirul de cărucioare din sârmă tremurând lângă zidul exterior.

Venea cineva. Nu vedea dacă era tatăl ei – silueta părea destul de înaltă, dar felinarul o lumina din spate, ascunzându-i trăsăturile. Dacă era tatăl ei, el avea s-o vadă primul, îşi dădu seama Trixie. Dacă nu era tatăl ei, atunci avea să treacă pe lângă străin cu viteza luminii.

Dar când Trixie o rupse la fugă, nimeri pe o pojghiţă de gheaţă neagră, iar picioarele îi fugiră de sub ea. Un picior i se răsuci, şi simţi cum cade. În clipa dinainte ca şoldul drept să-i izbească asfaltul, fu smulsă de pe caldarâm chiar de persoana pe care încercase s-o evite.

– Eşti bine? întrebă el, iar ea ridică privirea şi-l văzu pe Jason ţinând-o de antebraţ.

El îi dădu drumul aproape la fel de iute cum o ridicase. Mama lui Trixie spusese că Jason nu avea voie să se apropie de ea – dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, ar fi fost trimis imediat la un centru de detenţie pentru minori înainte de începerea procesului. Dar fie mama ei se înşelase, fie Jason uitase, fiindcă el se scutură de orice temere şi începu să se apropie de ea, ameninţător. Mirosea a alcool, iar vocea îi era aspră.

– Ce le-ai zis? Ce încerci să-mi faci?

Trixie se luptă să respire. Frigul îi pătrundea prin jeanşi şi avea apă în gheata cu care călcase pe gheaţă şi o spărsese, nimerind într-o băltoacă.

– N-am zis... nu...

– Trebuie să le spui adevărul, o imploră Jason. Pe mine nu mă cred.

Pentru Trixie, asta era ceva nou, şi-i alungă numaidecât frica. Dacă nu-l credeau pe *Jason*, şi nici pe *ea* n-o credeau, atunci pe cine credeau?

El se ghemui în faţa ei, iar acest gest fu de ajuns pentru ca Trixie să fie transportată înapoi în timp. Era ca şi cum violul se repeta, ca şi cum ea nu-şi putea controla nici un centimetru din propriul corp.

– Trixie, spuse Jason.

Mâinile lui pe coapsele ei, când ea încerca să se smulgă de sub el.

– *Trebuie.*

Corpul lui ridicându-se deasupra corpului ei, ţintuind-o de şolduri.

– Acum.

Acum, *spusese el, dându-şi capul pe spate când ieşi din ea şi-şi revărsă şuvoiul fierbinte pe burta ei.* Acum, *spusese el, dar atunci era deja prea târziu.*

Trixie trase adânc aer în piept şi urlă cât o ţinură plămânii.

Deodată, Jason nu mai era aplecat deasupra ei. Trixie se uită în sus şi-l văzu luptându-se, încercând să se ferească de pumnii tatălui ei.

– Tati! strigă ea. Opreşte-te!

Tatăl ei se întoarse, cu buza spartă plină de sânge.

– Trixie, treci în maşină.

Ea nu se duse în maşină. Se îndepărtă de încăierarea lor şi se opri în haloul felinarului, privind cum tatăl ei – acelaşi bărbat care prindea

păienjenii din dormitorul ei şi îi scotea afară într-un pahar din carton, acelaşi bărbat care nu-i dăduse vreo palmă de când se ştia – îl snopea pe Jason în bătaie. Era îngrozită şi fascinată deopotrivă. Era ca şi cum întâlnea un om pe care nu-l mai văzuse niciodată şi afla că în tot acest timp îi fusese vecin.

Sunetul pumnilor izbind carnea îi aminti lui Trixie de lufarii plesniţi de pescari de lemnul docurilor din Portland, ca să-i potolească înainte de a-i fileta. Îşi acoperi urechile şi se uită în pământ, la punga de plastic cu mozzarella rasă care căzuse şi se rupsese sub ghetele lor în toiul încleştării.

– Dacă te mai apropii vreodată, gâfâi tatăl ei, *vreodată*...

Îi dădu lui Jason un pumn în stomac.

–... *vreodată* de fata mea...

O lovitură în falca dreaptă.

– Te omor.

Dar tocmai când îşi retrase pumnul ca să-l lovească din nou, se apropie o maşină, scăldând în lumina farurilor întreaga parcare.

Ultimul bărbat bătut de Daniel era deja mort. În sala de sport a liceului din Akiak, Daniel îl trântise pe Cane la podea, deşi avea deja în cap o gaură de glonţ. O făcuse fiindcă voia să-l audă pe Cane cerându-i să se oprească. Voia ca băiatul să se aşeze şi să-i tragă şi el una.

Directorul intrase cu băgare de seamă în acel coşmar, îl văzu pe Daniel hohotind de plâns, puşca aruncată şi sângele cu care erau stropite scaunele. *Daniel*, spusese directorul, şocat. *Ce-ai făcut?*

Daniel fugise, fiindcă era mai rapid decât directorul şi decât poliţia. Câteva zile a fost suspect de omucidere, şi asta i-a plăcut. Dacă ar fi intenţionat să-l ucidă pe Cane, atunci nu s-ar fi putut simţi la fel de vinovat pentru că nu fusese în stare să-l împiedice să facă asta.

Până când părăsi oraşul, zvonurile care planau asupra lui Daniel încetaseră. Cu toţii ştiau că puşca de vânătoare era a lui Cane şi că pe ea nu fuseseră amprentele lui Daniel. Cane nu lăsase un bilet de adio – lucru rar în satul lor –, dar îşi lăsase tricoul de baschet pe masă pentru sora lui mai mică. Daniel fusese eliminat de pe lista suspecţilor, dar a

părăsit oricum Alaska. Nu fiindcă s-ar fi temut de viitor, ci fiindcă nu întrezărea nici un fel de viitor acolo.

Din când în când, se mai trezea cu un gând ce se ţinea scai de el: morţii nu fac vânătăi.

În seara aceasta, rămăsese blocat în spatele unei bătrâne care plătea cu monede la aprozar. În tot acest timp, se întreba dacă făcuse ce trebuie. La început, după tentativa de suicid, Trixie fusese retrasă şi tăcută, dar în ultimele zile începuse să îşi manifeste, din când în când, personalitatea. Cu toate astea, în clipa în care ajunseseră în oraş, Trixie încremenise, şi de pe chip îi pierise orice fel de expresie. Daniel nu voise să o lase singură în maşină, dar nu suporta nici ideea de a o forţa să părăsească acea zonă de siguranţă. Cât îi putea lua să cumpere un singur produs? Intră grăbit în magazin, gândindu-se doar la Trixie şi la cum s-o ducă înapoi acasă cât mai repede cu putinţă.

Abia când păşise sub felinar văzuse mâna nenorocitului pe braţul fiicei sale.

Pentru cineva care nu s-a lăsat niciodată pradă furiei, ar fi greu de înţeles. Dar pentru Daniel, era ca şi cum ar fi îmbrăcat din nou o haină veche, moale din piele întoarsă, care fusese atât de adânc îngropată în şifonier încât era sigur că îi fusese donată de mult altuia care avea nevoie de ea. Gândirea lucidă făcu loc instinctului. Corpul începu să-i ardă; furia îi zumzăia în urechi. Vedea printr-un abur ca de carmin, îşi gusta propriul sânge, şi tot ştia că nu se poate opri. În culmea gloriei, când era încântat de pumnii juliţi şi de adrenalina care-l ţinea în acea stare, Daniel începu să-şi aducă aminte cine fusese.

Fiecare încăierare cu un bătăuş din Akiak, fiecare trântă cu un beţiv în faţa unui bar, fiecare fereastră spartă ca să ajungă de partea cealaltă a unei uşi încuiate – era ca şi cum Daniel păşise complet în afara corpului şi privea tornada care îşi găsise sălaş acolo în locul celui care era el. Ferocitatea îl pierdu, ceea ce şi sperase de la bun început.

Când termină, Jason tremura atât de tare încât Daniel era convins că doar mâna lui înfiptă în gâtul băiatului îl mai susţinea în picioare.

– Dacă te mai apropii vreodată... *vreodată* de fata mea, zise Daniel, te omor.

Îl privi pe Jason drept în ochi, încercând să-şi întipărească pe retină imaginea băiatului atunci când se ştia învins, fiindcă Daniel voia să vadă din nou aceeaşi privire în ziua în care avea să se pronunţe verdictul în sala de judecată. Îşi retrase braţul, concentrându-şi privirea asupra locului de sub maxilarul băiatului – o lovitură bine calculată, puternică în acel loc l-ar fi lăsat inconştient –, când deodată farurile unei maşini ce se apropia trecură peste el.

Jason profită de această ocazie ca să-l dezechilibreze pe Daniel. Se eliberă şi ţâşni ca din puşcă. Daniel clipi, iar concentrarea îi dispăru. Acum că se terminase, nu-şi putea domoli tremurul mâinilor. Se întoarse către camionetă, unde îi spusese lui Trixie să-l aştepte, şi deschise portiera.

– Îmi pare rău că a trebuit să asişti... zise Daniel, oprindu-se brusc când constată că fiica lui nu se afla acolo. Trixie! urlă el, căutând-o în parcare. Trixie, unde eşti?

Era mult prea întuneric, la naiba! Daniel nu vedea nimic, aşa că începu să alerge printre rândurile de maşini parcate. Oare Trixie fusese atât de supărată, văzându-l că se transformă într-o fiară, încât simţise nevoia să să se îndepărteze de el cât mai mult cu putinţă, chiar dacă asta însemna că trebuia să fugă în oraş?

Daniel începu să o ia la goană pe Main Street, strigând-o. Festivităţile erau în toi. Împinse la o parte grupuri de colindători şi separă familii care se ţineau de mână. Izbi o masă cu caramele aşternute pe un pat de zăpadă, lovi copii care rulau fâşii lungi de sirop de arţar glasat în jurul unor beţigaşe de îngheţată. Se urcă pe o bancă de pe trotuar ca să poată privi peste mulţimea pestriţă.

Erau sute de oameni, iar Trixie nu se afla printre ei.

Se duse înapoi la maşină. Era posibil să fi plecat acasă, deşi i-ar fi luat ceva timp ca să parcurgă distanţa de şase kilometri şi jumătate pe jos, prin zăpadă. Putea să ia camioneta şi să înceapă s-o caute... dar dacă *nu* plecase din oraş? Dacă se întorcea să-l caute, iar el nu era acolo?

Pe de altă parte, dacă pornise spre casă, iar Jason o găsea primul?

Băgă mâna în torpedou şi căută telefonul mobil. Nimeni nu răspundea acasă. După o clipă de ezitare, sună la biroul Laurei.

Ultima dată când telefonase acolo, Laura nu fusese de găsit.

Când răspunse din prima, lui Daniel i se înmuiară genunchii de uşurare.

– Trixie a dispărut.

– *Ce?*

Percepea nota sumbră de panică din glasul Laurei.

– Suntem în oraş... era în maşină şi mă aştepta...

Nu avea sens ce spunea, iar Daniel ştia asta.

– Unde eşti?

– În parcarea de la supermarket.

– Vin acum.

Când nu se mai auzi nimic, Daniel strecură telefonul în buzunarul hainei. Poate că Trixie va încerca să îl sune. Se ridică şi încercă să vizualizeze lupta cu Jason, dar nu putea spune cu certitudine cât durase: era posibil să fi durat trei minute, dar la fel de bine putea să fi durat treizeci de minute. Trixie putea să fi fugit după primul pumn dat sau după ultimul. Fusese atât de concentrat pe dorinţa de a-i face rău lui Jason încât Trixie dispăruse practic sub ochii lui.

– Te rog, îi şopti unui Dumnezeu la care renunţase cu mulţi ani în urmă. Te rog, fă să fie bine!

Deodată, îi captă atenţia o mişcare în depărtare. Se întoarse şi văzu o umbră trecând prin spatele tufelor din capătul îndepărtat al parcării. Daniel ieşi din cercul de lumină aruncat de felinar şi se duse către locul unde sesizase mişcarea.

– Trixie, strigă el. Tu eşti?

Jason Underhill stătea ţinându-se cu mâinile de balustrada din lemn a podului, încercând să vadă dacă râul îngheţase complet. Îi durea teribil faţa după bătaia administrată de tatăl lui Trixie, coastele îl înjunghiau şi habar nu avea ce explicaţii avea să dea de dimineaţă cu privire la semnele de pe faţă fără să dezvăluie faptul că încălcase condiţiile liberării condiţionate şi intrase în contact nu cu unul, ci cu doi membri ai familiei Stone.

Dacă aveau să-l judece ca pe un adult, oare acest episod avea să afecteze desfăşurarea procesului? După ce aveau să afle că o abordase

pe Trixie, avea să fie trimis la o închisoare adevărată, și nu la un centru pentru minori?

Poate că oricum nu conta. Academia Bethel nu voia ca el să mai joace anul următor. Speranțele lui de a juca în liga profesionistă erau ca și năruite. Și de ce? Fiindcă fusese prudent în seara aceea, acasă la Zephyr Santorelli-Weinstein, și se întorsese să se asigure că Trixie e bine.

Cu trei săptămâni în urmă, era jucătorul de hochei din liga liceelor clasat pe locul întâi în statul Maine. Avea o medie de 9,20 și o slăbiciune pentru hat-trickuri, și până și elevii care nu-l cunoșteau pretindeau că îl știu. Putea să-și aleagă orice tipă de liceu și poate chiar și vreunele de la colegiul din zonă, dar fusese destul de prost cât să se îndrăgostească de Trixie Stone: o gaură neagră cu chip de om, camuflată într-o fată cu o inimă atât de transparentă, încât te puteai uita la ea și îți vedeai propria reflexie.

Avea șaptesprezece ani, iar viața îi era pe muchie de cuțit.

Jason se uită la gheața de sub pod. Dacă procesul începea înainte să vină primăvara... dacă *pierdea*... cât timp avea să treacă până să vadă din nou râul curgând?

Se aplecă, sprijinindu-și coatele pe balustrada din lemn, și se prefăcu că încă îl vede.

Daniel stătea sub felinar când Laura veni spre el în fugă.

– S-a întors?

– Nu, zise el, ridicându-se încet în picioare. Și nu răspunde, dacă-i acasă.

– În regulă, spuse Laura, mergând în cercuri mici. În regulă.

– Nu e în regulă. M-am luat la bătaie cu Jason Underhill. Era cu mâinile pe ea. Și... și... mi-a sărit țandăra. L-am snopit în bătaie, Laura. Trixie a asistat la toată scena. Daniel inspiră adânc. Poate-ar trebui să-l sunăm pe Bartholemew.

Laura scuturâ din cap.

– Dacă suni la poliție, trebuie să le spui că te băteai cu Jason, zise ea pe un ton neutru. Asta înseamnă *vătămare corporală*, Daniel. Poți să fii arestat pentru așa ceva.

Daniel tăcu, gândindu-se la cealaltă întâlnire cu Jason – cea din pădure, când folosise cuțitul. Din câte știa, băiatul nu zisese nimic nimănui despre incident. Dar dacă ieșea la iveală că Daniel îl bătuse, atunci avea să se afle și despre cealaltă confruntare.

Și nu era doar vătămare corporală – se încadra și la răpire.

Se întoarse către Laura.

– Atunci, ce facem?

Ea se apropie, iar lumina felinarului îi învălui umerii ca o mantie.

– O găsim noi, zise ea.

Laura intră grăbită în casă, strigând-o pe Trixie, dar nu-i răspunse nimeni. Tremurând, intră în bucătăria întunecată, cu haina încă pe ea. Deschise robinetul și-și stropi fața cu apă rece.

N-avea cum să se întâmple așa ceva.

Ea și Daniel puseseră la cale o strategie. El avea să o caute pe Trixie pe străzi, în timp ce Laura avea să meargă acasă, în caz că fata apărea. *Trebuie să te liniștești*, își zise ea. *Totul o să se rezolve.*

Când sună telefonul, îl apucă imediat. *Trixie.* Dar chiar când ducea receptorul la ureche, îi trecu prin minte alt gând – dacă era poliția?

Laura înghiți în sec.

– Alo?

– Doamna Stone... sunt Zephyr. Trixie e acasă? Trebuie să vorbesc cu ea.

– Zephyr, repetă ea. Nu. Trixie nu e – ai văzut-o în seara asta?

– Eu? Hm. Nu.

– Bun, zise Laura închizând ochii, o să-i spun că ai sunat.

Puse receptorul în furcă, se așeză la masa din bucătărie și își adună curajul în așteptarea a ceea ce avea să urmeze.

În fiecare vară, bâlciurile ambulante treceau prin Maine. Soseau în rulote care se deschideau și scoteau la iveală coșul de baschet, jocul cu cercurile, săgețile cu care trebuia să spargi baloane. Un camion alb uriaș se desfăcea, ca un căprior adormit care se punea pe picioare, și se transforma într-un carusel; altul se transforma în Casa de Aventuri a lui Indiana Jones. Erau atracții pentru copii – baloane cu aer cald,

care nu părăseau nici o clipă pământul, broaşte uriaşe cu limbi de ghips roz, care vânau muşte în cercuri mici, un carusel demn de o prinţesă. Dar atracţia pe care Trixie o aştepta cel mai mult, an de an, era Dragon Coaster.

Montagne russe-ul avea un cap vopsit, enorm, al unui dragon de Anul Nou Chinezesc, cinci vagonete şi apoi o coadă arcuită, pictată cu rotocoale aurii. Ieşea din unul dintre acele camioane care se desfăceau: o buclă strânsă din oţel, pe post de şine ce intrau într-o haltă. Tipul care ţinea montagne russe-ul avea părul prins într-o coadă lungă şi subţire şi atâtea tatuaje pe braţe, încât trebuia să te apropii ca să vezi că nu sunt nişte mâneci.

Trixie încerca întotdeauna să-şi aleagă primul vagonet, cel în care ocupai locul din spatele gurii dragonului. O atracţie pentru copii, montagne russe-ul era surprinzător de rapid, iar vagonetul din faţă era mai iute ca oricare altul – luai colţurile mai strâns. Te opreai hurducăit mult mai brusc.

În vara în care Trixie avea unsprezece ani, se urcase în vagonetul din faţă, ca de obicei, şi îşi dăduse seama că e ceva în neregulă. Nu-şi putea trage bara de protecţie peste genunchi. Trebuise să se întoarcă într-o parte şi să se proptească într-o parte a vagonetului. Trixie fusese convinsă că nu era acelaşi montagne russe – că achiziţionaseră unul mai nou şi făcuseră economie de spaţiu –, dar angajatul îi spusese că nu se schimbase nimic.

Minţea. Trixie ştia asta, fiindcă în clipa în care îi spusese asta, şi-şi dăduse părul la o parte, se holba la scrisul mâzgălit pe tricoul ei: BETHEL FARM „A" SOFTBALL.

Până în clipa aceea, Trixie abia aşteptase să intre la gimnaziu şi să se bucure de toate privilegiile care veneau la pachet. Îi plăcea la nebunie cum sună cuvântul *adolescent*. Până atunci, nu se gândise că avea de plătit un preţ, că poate nu avea să-şi mai găsească locul acolo unde se simţise în largul ei până atunci.

Vara următoare, când Trixie avea doisprezece ani, fusese adusă la bâlci împreună cu Zephyr. În loc să se dea în caruseluri, cumpăraseră ceapă prăjită în crustă, în formă de floare, şi se plimbaseră prin mulţime ca să găsească alţi puşti pe care-i cunoşteau.

Trixie se gândea la toate aceste lucruri în timp ce stătea tremurând în fața Băncii din Bethel. Era miezul nopții acum, iar Festivalul Iernii era doar o amintire. Barierele poliției care blocau strada principală fuseseră ridicate; luminițele de Crăciun fuseseră scoase din priză. Coșurile de gunoi erau pline cu pahare din carton, bidoane de cidru și acadele rupte.

Banca avea o vitrină imensă, cu un geam-oglindă, care o fascinase întotdeauna pe Trixie. Zilele astea, când trecea pe lângă instituția respectivă, se privea în geam sau se uita să vadă dacă mai făcea cineva același lucru. Dar când era mică, oglinda o luase prin surprindere. Ani de zile păstrase secretul față de părinții ei că exista o fată în Bethel care arăta exact ca ea.

În reflexie, Trixie îl privi pe tatăl său apropiindu-se. Se uită la el sau, de fapt, la geamănul lui, stând alături de geamănul ei. În clipa în care el o atinse, fu ca și cum o vrajă se rupse. Abia se mai ținea pe picioare, atât de obosită era.

El o prinse când ea se clătină.

– Hai să mergem acasă, zise el, și o luă în brațe.

Trixie își lăsă capul pe umărul lui. Privi stelele scânteind și clipind în diferite modele, un alfabet pe care toți ceilalți păreau să-l cunoască, dar pe care ea nu-l putea citi nicicum.

Mașina Laurei era pe alee când se întoarse Daniel. Acela fusese planul: ea avea să se întoarcă acasă cu mașina și să aștepte înăuntru, în caz că Trixie ajungea acasă. Daniel avea să cutreiere străzile din Bethel, în caz că fata nu se dusese acasă. Trixie dormea dusă când o scoase din camionetă și o duse în dormitor. Acolo, îi desfăcu șireturile ghetelor și fermoarul hainei. Se gândi o clipă să o schimbe în pijama, în schimb trase cuvertura peste Trixie, complet îmbrăcată.

Când se ridică, Laura stătea în ușă. Văzând-o pe Trixie, făcu ochii mari și fața i se făcu albă ca varul.

– Oh, Daniel! șopti ea, gândindu-se la ce era mai rău. S-a întâmplat ceva.

– Nu s-a-ntâmplat nimic, zise Daniel încet, înconjurând-o cu brațele.

Laura – care părea întotdeauna să știe cum să reacționeze și ce să spună – rămăsese complet dezarmată. Îl cuprinse pe Daniel cu brațele și izbucni în lacrimi. El o conduse în holul întunecat și închise ușa de la dormitorul lui Trixie pentru a avea liniște.

– E acasă, zise el, schițând un zâmbet forțat. Asta e tot ce contează.

A doua zi dimineață, Daniel evaluă pagubele în oglinda din baie. Avea buza spartă, pe tâmpla dreaptă avea o vânătaie, încheieturile degetelor de la mâna dreaptă erau tumefiate și julite. Dar în acel inventar nu intra înrăutățirea relației lui cu fiica sa. Fiindcă ea adormise, epuizată, Daniel încă nu avusese ocazia să-i explice ce i se întâmplase în seara precedentă, de ce se transformase în acea fiară.

Se spălă pe față și apoi se șterse cu prosopul. Cum să-i explici fiicei tale – victima unui *viol*, pentru numele lui Dumnezeu – că violența în cazul bărbaților e ca energia: se transformă, dar niciodată nu e distrusă? Cum să-i spui unei fete care încerca din răsputeri să își revină că nu poți uita vreodată trecutul?

Avea să fie una dintre acele zile în care temperatura nu avea să urce peste zero grade. Își dădea seama după podelele reci, care îi înghețară oasele când călcă desculț pe ele după ce coborî scările, și după felul în care țurțurii atârnau ca niște săgeți de streașina ferestrei de la bucătărie. Trixie stătea în fața frigiderului, purtând pantaloni de pijama din flanel, un tricou care dispăruse din șifonierul lui Daniel și un halat de baie albastru care nu-i mai venea. Încheieturile îi ieșeau prea mult din mâneci când se întinse după sucul de portocale.

Laura ridică privirea de la masă, unde citea cu atenție ziarul – căutând, presupuse Daniel, vreun articol despre încăierarea lui cu Jason din seara precedentă.

– 'Neața! zise Daniel, ezitând. Privirile li se întâlniră și purtară o întreagă conversație mută: *Cum e? A zis ceva? Tratez ziua de azi ca pe o zi obișnuită? Mă prefac că seara trecută nu a existat?*

Daniel își drese glasul.

– Trixie... trebuie să vorbim.

Trixie nu se uită la el. Deschise capacul sticlei de Tropicana și începu să toarne puțin într-un pahar.

– Nu mai e suc de portocale, anunță ea.

Sună telefonul. Laura se ridică să răspundă și luă receptorul în sufrageria aflată lângă bucătărie.

Daniel se prăbuși pe scaunul pe care îl eliberă soția sa și o privi pe Trixie stând lângă blatul de bucătărie. O iubea, iar, în schimb, ea avusese încredere în el – și răsplata ei era să-l vadă transformându-se într-o fiară chiar sub ochii ei. Nu era ceva prea diferit, de fapt, de ceea ce probabil trăise în timpul violului – ceea ce era suficient să-l facă pe Daniel să se deteste.

Laura se întoarse în bucătărie și închise telefonul. Mișcările îi erau rigide, iar trăsăturile, înghețate.

– Cine era? întrebă Daniel.

Laura scutură din cap, își acoperi gura cu palma.

– Laura, insistă el.

– Jason Underhill s-a sinucis aseară, șopti ea.

Trixie scutură recipientul gol.

– Nu mai e suc de portocale, repetă ea.

În baie, Trixie dădu drumul la apa fierbinte și o lăsă să curgă timp de cincisprezece minute înainte să intre în duș, lăsând spațiul îngust să se umple cu suficient abur cât să nu-și poată vedea reflexia în oglindă. Vestea se instalase în casa lor, iar acum, în urma acestui eveniment, nimeni nu părea să știe ce e de făcut. Mama ei se strecurase afară din bucătărie ca o stafie. Tatăl ei se prăbușise pe un scaun la masă, cu capul în mâini și ochii strâns închiși. Distras, nu băgă de seamă când plecă Trixie. Nici unul din părinți nu fu acolo ca s-o vadă dispărând în baie sau ca s-o roage să lase ușa larg deschisă, cum făcuseră în ultima săptămână, ca să o țină sub observație.

Care să fi fost scopul?

Nu avea să mai existe nici un proces pentru viol. Nu mai era nevoie să aibă grijă să nu ajungă într-un ospiciu înainte să depună mărturie ca martor. Putea să înnebunească oricât voia. Putea să-și asigure un loc într-o secție de psihiatrie pentru următorii treizeci de ani, în care fiecare minut avea să-l petreacă gândindu-se la ce făcuse.

Era un aparat de ras Bic ascuns pe undeva. Căzuse după o crăpătură din dulăpiorul de la chiuvetă, iar Trixie avusese grijă să îl păstreze acolo, în caz de urgenţă. Acum îl pescui şi îl aşeză pe blat. Îl lovi tare cu o sticlă din plastic de gel de duş, până când suportul roz crăpă şi ieşi lama. Îşi trecu vârful degetului peste margine, simţind cum pielea se desface precum foile de ceapă.

Se gândi la senzaţia sărutărilor lui Jason, la felul în care ea inspirase aerul pe care-l respirase el cu o clipă în urmă. Încercă să-şi imagineze cum e să nu mai respiri deloc, niciodată. Se gândi la capul lui, dat pe spate când tatăl ei îl lovea, la ultimele cuvinte pe care i le spusese el ei.

Trixie îşi scoase pijamaua şi intră în duş. Se ghemui în cadă şi lăsă apa să curgă peste ea. Plânse în hohote sfâşietoare, pe care nu le putea auzi nimeni peste zgomotul apei, şi se tăie pe braţ, nu ca să se sinucidă, fiindcă nu merita să scape atât de uşor, ci pentru a-şi elibera o parte din durere înainte ca aceasta să explodeze înlăuntrul ei. Tăie cinci linii, în scobitura cotului:

NU.

Sângele i se învârteji roz printre picioare. Se uită în jos, la tatuajul pe care şi-l făcuse. Apoi ridică lama şi tăie la nimereală printre litere, o reţea de linii, până când nici Trixie nu-şi mai aminti ce încercase să exprime.

AM FUGIT. MI-AM LUAT FICA ȘI M-AM MUTAT. SĂLBĂTICIA DIN ALASKA E SINGURUL LOC PE LUME UNDE POȚI MERGE... ȘI SĂ NU FII GĂSIT.
CÂTEVA SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU, ELI ȘI FICA MEA LUAM BENZINĂ PENTRU SNOWMOBIL.
STAȚI PE LOC! E UN JAF!
IA TE UITĂ... NE-AM PUTEA FACE DE CAP CU ASTA MICĂ.
N-O ATINGEȚI!
TATI!
ÎȚI POȚI IMAGINA CE A URMAT...
- CITIȚI NEMURITORUL WILDCLAW, VOLUMUL UNU!

O POVESTE FASCINANTĂ...
ÎNSĂ, DIN FERICIRE, AMICUL NOSTRU CERBER NU E DE ACORD.
CERCUL AL PATRULEA... AVARII ȘI RISIPITORII.
NU-MI SPUNE... SUNT ÎNVERȘUNAȚI ȘI PERICULOȘI?
ÎNCEPI SĂ TE PRINZI.

CERCUL AL ŞAPTELEA: PĂDUREA SINUCIGAŞILOR.
NU NE CUNOAŞTEM?
CERCUL AL CINCILEA: MLAŞTINA STYX ŞI MÂNIOŞII.
CERCUL AL ŞASELEA: ORAŞUL DIS ŞI ERETICII.

AJUTOR!
CERCUL AL OPTULEA: MALEBOLGE - ÎNŞELĂCIUNE ŞI RĂUTATE.

Capitolul 5

Când stafia lui Jason Underhill apăru în noaptea aceea, Trixie îl aştepta. Era transparent şi avea faţa albă, iar în partea din spate a craniului avea o tăietură. Se uită prin el şi pretinse că nu observă că se materializase din neant.

Era prima persoană cunoscută de Trixie care decedase. Teoretic, nu era tocmai corect – bunica ei murise în Alaska pe când Trixie avea patru ani, dar Trixie nu o cunoscuse vreodată. Şi-l amintea pe tatăl ei stând la masa din bucătărie, cu telefonul încă în mână, deşi persoana de la celălalt capăt închisese, şi tăcerea care se pogora asupra casei, ameninţătoare.

Jason se tot uita în pământ, ca şi cum trebuia să nu-şi piardă urmele paşilor. Trixie încercă să nu se uite la vânătăile de pe faţa lui sau la sângele de pe guler.

– Nu mi-e frică de tine, zise ea, deşi nu spunea adevărul. Nu poţi să-mi faci nimic.

Se întrebă dacă stafiile au puteri de supereroi, dacă văd prin pânză şi flanel ca să-i observe picioarele tremurând, dacă îi pot înghiţi cuvintele şi-i pot scuipa înapoi minciuna ca pe un glonţ.

Jason se aplecă atât de aproape încât mâna lui trecu drept prin Trixie. Parcă se făcu iarnă. Reuşi să o tragă spre el, ca pe un magnet, iar ea se dizolvase într-o mie de fărâme de pilitură de metal. Trăgând-o pe pat, în şezut, o sărută pe gură. Avea gust de pământ întunecat şi curenţi noroioşi. *N-am terminat cu tine*, făgădui Jason,

apoi dispăru puţin câte puţin, iar presiunea de pe buzele ei fu ultimul lucru care pieri.

După aceea, Trixie stătu întinsă în pat, tremurând. Se gândi la frigul aprig care îşi găsise sălaş sub osul pieptului, ca o a doua inimă făcută din gheaţă. Se gândi la ceea ce spusese Jason şi se întrebă de ce îi fusese sortit să moară înainte să simtă ceea ce simţise ea pentru el în tot acest timp.

Mike Bartholemew se ghemui în faţa urmelor de ghete care duceau până la marginea podului de unde sărise Jason, o coregrafie criptică a ultimilor paşi ai băiatului. Aşezând o riglă lângă cea mai vizibilă urmă de gheată, făcu o fotografie digitală. Apoi ridică un flacon cu spray şi pulverizã câteva straturi subţiri de ceară roşie peste zona respectivă. Ceara îngheţă zăpada, astfel încât atunci când luă amestecul de apă şi ghips pe care-l pregătise ca să facă un mulaj, nu avea să se topească nici un detaliu al urmei.

În timp ce aştepta ca mulajul să se întărească, o luă în jos pe malul alunecos până în locul care era cercetat amănunţit de anchetatorii de la locul crimei. În cariera lui de detectiv, condusese ancheta în cazul a două sinucideri care avuseseră loc chiar acolo, unul dintre puţinele locuri din Bethel în care puteai cădea de la suficientă înălţime cât să provoci pagube serioase.

Jason Underhill aterizase pe o parte. Capul lui spărsese gheaţa de pe râu şi era parţial scufundat sub apă. Mâna îi era acoperită cu mizerie şi frunze zdrobite. Zăpada încă era pătată în roz de sângele care i se strânsese sub cap.

În orice caz, Jason le făcuse contribuabililor o favoare, economisind costurile unui proces şi posibil ale încarcerării. Mizele erau mai mari atunci când erai judecat ca adult – şi cu un potenţial mult mai devastator. Bartholemew avusese de-a face cu motive mai puţin întemeiate care îi făcuseră pe oameni să-şi ia viaţa.

Îngenunche lângă Jerry, unul dintre criminalişti.

– Ce-ai găsit?

– Maria DeSantos, dar cu douăzeci şi unu de grade mai rece.

Maria DeSantos fusese ultima persoană care se sinucisese aruncându-se de pe acel pod, dar ea dispăruse de trei săptămâni în căldura verii, când duhoarea corpului în descompunere atrăsese atenţia unui caiacist de pe râu.

– Ai găsit ceva?

– Un portofel şi un telefon mobil. Se poate să mai fie şi altele, dar stratul de zăpadă e destul de gros. Jerry ridică privirea de la sângele colectat pe cadavru. L-ai văzut pe băiat jucând în meciul demonstrativ de aseară?

– Eram de serviciu.

– Am auzit că era praştie... şi că tot a jucat nemaipomenit. Jerry scutură din cap. Mare păcat, dacă e să mă întrebi pe mine.

– Nu te-am întrebat, zise Bartholemew şi se ridică. Fusese deja acasă la familia Underhill, ca să le dea vestea morţii fiului lor. Greta Underhill deschisese uşa, se uită la chipul lui şi izbucni în lacrimi. Soţul ei se stăpânise doar de dragul aparenţelor. Îi mulţumi lui Bartholemew că îi anunţase şi îşi exprimase dorinţa de a-l vedea pe Jason. Apoi ieşise afară în zăpadă, fără haină, în picioarele goale.

Bartholemew fusese anunţat despre Holly chiar de şeful lui. Ştiuse că se întâmplase o nenorocire când îl văzuse pe şeful poliţiei stând în pridvorul său în toiul nopţii. Îşi aminti că solicitase să fie condus la locul accidentului, unde se oprise la balustrada prin care trecuse maşina ei. Îşi aminti şi că mersese să identifice trupul neînsufleţit al lui Holly la morga spitalului. Bartholemew trăsese la o parte cearşaful ca să-i vadă semnele de pe braţe, cele la care fusese orb ca părinte. Pusese mâna în zona inimii lui Holly, doar ca să fie sigur.

Soţii Underhill voiau să-l vadă pe Jason; aveau să primească acest privilegiu înainte de începerea autopsiei. În această privinţă, accidentele, sinuciderile şi crimele nu se deosebeau prin nimic – orice moarte care survenea fără ca vreun martor să fie de faţă era examinată automat de medicul legist pentru stabilirea cauzei. Asta nu se datora atât procedurii judiciare, cât naturii umane. Cu toţii vrem să ştim ce s-a întâmplat, chiar şi atunci când nu prea există un răspuns la această întrebare.

În ziua de luni, după sinuciderea lui Jason, doi psihologi fură chemaţi la şcoală pentru elevii care simţeau nevoia să-l jelească. Echipa de hochei începu să poarte banderole negre şi câştigă trei meciuri la rând, jurând să ia titlul naţional în semn de omagiu pentru coechipierul lor dispărut. O pagină întreagă din secţiunea sportivă a ziarului din Portland fu dedicată unei comemorări a realizărilor sportive ale lui Jason.

În aceeaşi zi, Laura ieşi la cumpărături. Se mişca fără ţintă prin magazin, luând alimente precum fructe ugli şi pungi de prune uscate fără sâmburi, fulgi de migdale şi bile de mozzarella de bivoliţă. Ştia că are pe undeva prin poşetă o listă – chestii obişnuite precum pâine şi lapte, şi detergent pentru maşina de spălat vase –, dar o parte din ea simţea că lucrurile normale mai erau de nici un folos, astfel că nu avea rost să le mai cumpere. În cele din urmă, se trezi în faţa raionului cu produse congelate, ţinând uşa deschisă; frigul ieşea peste vârfurile ghetelor sale. Probabil erau o sută de arome diferite de îngheţată. Cum să alegi, ştiind că trebuie să te duci acasă şi să trăieşti cu alegerea pe care ai făcut-o?

Citea ingredientele de pe un sorbet de piersici, când auzi două femei vorbind pe un culoar vecin, ascunse după congelatoare.

– Ce tragedie! zise una dintre ele. Băiatul ăla avea un viitor strălucit.

– Am auzit că Greta Underhill nu se poate da jos din pat, adăugă interlocutoarea. Pastorul meu a auzit de la pastorul ei că s-ar putea nici să nu ajungă la înmormântare.

Cu o săptămână în urmă, în ciuda acuzaţiilor de viol, Jason încă era un erou în ochii majorităţii locuitorilor din oraş. Acum însă, moartea îl ridicase la proporţii mitice.

Laura strânse bara din faţă a căruciorului de cumpărături. Ieşi după colţ, până când ajunse faţă în faţă cu femeile care vorbiseră.

– Ştiţi cine sunt eu?

Femeile se uitară una la alta, apoi scuturară din cap.

– Sunt mama fetei pe care a violat-o Jason Underhill.

O spusese ca să provoace efectul de şoc. O spusese în cazul puţin probabil în care aceste femei şi-ar fi cerut scuze, jenate. Dar nici una din ele nu scoase un cuvânt.

Laura ghidă căruciorul de cumpărături după colţ şi se îndreptă spre o casă la care nu era coadă. Casiera avea o şuviţă de păr albastru precum dunga de pe un sconcs şi un cercel în buza inferioară. Laura băgă mâna în coş şi scoase o cutie de cuţite din plastic – când le luase oare de pe raft?

– Ştiţi, îi spuse ea casierei, de fapt n-am nevoie de astea.

– Nici o problemă. Le punem la loc.

Şase plicuri de pudră de sos olandez, loţiune de plajă şi soluţie împotriva negilor.

– De fapt, zise Laura, o să renunţ şi la astea.

Goli restul căruciorului: bucăţi de bacon şi mâncare pentru bebeluşi, şi lapte de cocos thailandez; o cană cu tetină şi elastice de păr, şi un kilogram de ardei jalapeño verzi; sorbetul de piersici. Se uită lung la articolele de pe banda rulantă de parcă le vedea pentru prima dată.

– Nu vreau nimic din toate astea, zise Laura, surprinsă, de parcă era vina oricui altcuiva, mai puţin a ei.

Dr. Anjali Mukherjee îşi petrecea majoritatea timpului la morgă, nu doar fiindcă era medicul legist al comitatului, ci şi pentru că atunci când se aventura la etaj, în spital, era confundată întotdeauna cu o studentă la medicină sau, mai rău, cu o asistentă voluntară. Avea un metru cincizeci înălţime şi trăsături mici şi delicate de copil, dar Mike Bartholemew o văzuse cu mâna până la cot în incizia în formă de Y, stabilind cauza morţii persoanei care stătea întinsă pe masa ei de examinare.

– Subiectul avea o alcoolemie de 0,12, zise Anjali, răsfoind o serie de radiografii şi îndreptându-se către cutia luminoasă de pe perete.

Limita legală a intoxicaţiei alcoolice era de 0,10, ceea ce însemna că Jason Underhill era afumat bine când sărise peste balustrada podului. *Măcar nu conducea*, se gândi Bartholemew. *Măcar n-a mai omorât şi pe altcineva.*

– Acolo, zise legista, arătând spre o radiografie. Ce vezi?

– Laba piciorului?

– De-asta eşti plătit aşa de bine. Vino aici o clipă. Anjali eliberă o masă de laborator şi bătu cu palma pe ea. Hai, sus.

– Nu vreau...

– Sus, Bartholemew.

Fără tragere de inimă, se urcă pe masă. Coborî privirea, uitându-se la creştetul lui Anjali.

– Şi de ce fac asta?

– Sari.

Bartholemew ţopăi o dată.

– Adică sari *de pe masă*.

Desfăcu braţele, apoi fu în aer, aterizând în poziţie ghemuit.

– La naiba, tot nu pot să zbor.

– Ai aterizat pe laba piciorului, spuse Anjali. La fel ca majoritatea oamenilor care sar. Când avem de-a face cu sinucigaşi ca el, radiografiile indică fracturi de călcâi şi compresii verticale ale coloanei vertebrale, care nu sunt prezente la această victimă.

– Vrei să-mi spui că n-a căzut?

– Ba da, a căzut. Are leziuni cerebrale provocate de contuzii de contralovitură pe partea opusă a craniului, care sugerează accelerarea pulsului. Când cineva aterizează pe partea din spate a capului, vei observa leziuni în partea frontală, deoarece creierul îşi continuă mişcarea şi după ce craniul s-a oprit, moment în care se loveşte cu putere de os.

– Poate a sărit şi a aterizat în cap, sugeră Bartholemew.

– Interesant, n-am văzut nici genul de fracturi asociate cu asta. Hai să-ţi arăt, totuşi, ce-am găsit.

Anjali îi dădu două fotografii, ambele cu faţa lui Jason Underhill. Erau identice, cu excepţia ochiului vânăt şi a hematoamelor de pe tâmplă şi de pe maxilar prezente în cea de-a doua fotografie.

– Ai bătut subiecţii, Angie?

– Asta nu merge decât înainte de survenirea decesului, răspunse Anjali. Am făcut fotografiile astea la interval de zece ore. Când l-ai adus, nu avea vânătăi... decât o uşoară hemoragie în zona facială,

care putea fi provocată de impactul cu gheaţa. Dar stătea întins pe partea aceea a feţei când l-aţi găsit, şi e posibil ca sângele strâns acolo să fi ascuns contuziile. Când a fost adus la morgă şi a fost întins cu faţa în sus, sângele s-a împrăştiat din nou. Scoase radiografia supusă examinării. Pe când aveam o bursă pe politică externă, am avut o victimă fără traume externe vizibile, cu excepţia unei uşoare hemoragii la nivelul muşchilor infrahioidieni ai gâtului. Până când am terminat autopsia, i-au apărut două urme de degete foarte clare în jurul gâtului.

– Nu s-ar fi putut lovi în cădere?

– Mă gândeam eu că o să întrebi asta. Uită-te aici.

Anjali puse altă fotografie pe cutia luminoasă.

Bartholemew şuieră încet.

– Asta-i faţa lui, nu?

– Era.

El indică spre o fisură de-a lungul tâmplei.

– Asta pare o fractură.

– Acolo a aterizat, zise Anjali. Dar uită-te mai de aproape.

Bartholemew miji ochii. Pe pomete şi pe maxilar erau crăpături mai mici şi mai fine.

– În cazul unei lovituri şi al unei căderi ulterioare, liniile fracturii provocate de cădere sunt blocate de cele cauzate de lovitura iniţială. O vătămare la nivelul capului cauzată de o cădere se găseşte de obicei la nivelul borului unei pălării. Însă un pumn aplicat în plină figură loveşte de obicei sub acel nivel.

Fractura de pe tâmpla lui Underhill radia către orbita ochiului şi către pomete, dar se oprea brusc într-una din acele fisuri subţiri cât un fir de păr.

– Subiectul mai prezenta şi o extravazare a hematiilor în ţesuturile din jurul maxilarului şi al coastelor.

– Şi asta ce înseamnă?

– E o vânătaie care n-a apucat să mai apară. Înseamnă că ţesutul a fost traumatizat, dar înainte ca sângele să se poată dezintegra şi să capete culoarea vineţie, subiectul a decedat.

– Deci, e posibil să se fi bătut înainte să ia decizia de a sări, zise Bartholemew, iar în minte i se învârtejeau o mulţime de ipoteze.

– Poate te interesează şi asta. Anjali îi dădu o lamă de microscop cu nişte pilituri mărunte pe ea. Le-am scos din buricele degetelor subiectului.

– Ce sunt?

– Aşchii minuscule compatibile cu balustrada podului. Şi în partea de jos a gecii mai avea prinse câteva aşchii de lemn. Anjali aruncă o privire către Bartholemew. Nu cred că băiatul ăsta s-a sinucis sărind de pe pod, zise ea. Cred că a fost împins.

Când Daniel auzi suspine, presupuse imediat că era Trixie. În zilele de când auziseră vestea despre Jason, fata se evapora fără nici o provocare – la cină, în timp ce se spăla pe dinţi, când se uita la o reclamă la televizor. Era atât de bine ancorată în amintiri, încât Daniel nu ştia cum s-o smulgă de acolo şi s-o readucă în lumea reală.

Uneori, o ţinea în braţe. Alteori, doar se aşeza lângă ea. Nu încerca niciodată să-i oprească lacrimile; nu credea că are acest drept. Voia doar ca ea să ştie că el îi era alături dacă avea nevoie de el.

De data asta, când se declanşă hohotul de plâns, Daniel urmări sunetul până la etaj. Dar în loc s-o găsească pe Trixie suspinând, intră în propriul dormitor şi o găsi pe soţia sa, stând pe podea, ţinând în braţe un nod de rufe curate.

– Laura?

Ea se întoarse la auzul numelui ei, ştergându-şi obrajii.

– Îmi pare rău... nu e bine, ştiu... dar mă tot gândesc la el.

La el. Daniel simţi că îi stă inima. Cât timp avea să treacă până când era capabil să audă o frază ca aceea fără să se simtă de parcă ar fi încasat un pumn?

– Doar că... Laura îşi şterse ochii. Doar că era şi el copilul cuiva.

Jason. Uşurarea pe care o simţi Daniel când află că Laura nu plângea din cauza bărbatului fără nume cu care avusese o aventură se evaporă atunci când înţelese că jelea, de fapt, pe cineva care nu merita acest gen de milă.

– Am avut aşa un noroc, Daniel, zise Laura. Dacă ar fi murit Trixie săptămâna trecută? Dacă... dacă mi-ai fi cerut să mă mut de aici?

Daniel întinse mâna să-i dea Laurei părul după ureche. Poate că trebuie să fii pe punctul de a pierde ceva ca să-ţi poţi aminti valoarea acelui lucru. Poate aşa avea să fie pentru ei doi.

– Nu te-aş fi lăsat niciodată să pleci.

Laura se cutremură, de parcă vorbele lui ar fi trimis un şoc prin trupul ei.

– Daniel...

– Nu trebuie să plângi pentru noi, spuse el, strângându-i umărul, pentru că noi toţi o să fim bine.

Simţi cum Laura încuviinţează din cap la pieptul lui. Şi nu trebuie să plângi nici pentru Jason, adăugă Daniel. Pentru că Jason merită să fie mort.

Nu rostise cuvintele cu voce tare, deşi le gândise încă de când Laura răspunsese la telefon, cu câteva zile în urmă. Dar aceasta era exact genul de lume pe care o desena: una în care acţiunile au consecinţe, în care răzbunarea şi pedeapsa sunt motorul unei poveşti. Jason îi făcuse rău lui Trixie; aşadar, Jason merita să fie pedepsit.

Laura se retrase şi-l privi cu ochi mari.

– Ce? zise Daniel, sfidător. Eşti şocată că asta cred?

Laura tăcu o clipă, apoi recunoscu:

– Nu. Doar că ai spus-o cu voce tare.

În clipa în care Bartholemew introduse fotografia digitală a urmelor de încălţăminte de pe pod în programul software şi o compară cu o ghetei a piciorului lui Jason, ajunse la concluzia că erau compatibile. Cu toate astea, în fotografie mai apărea o urmă, cu alt fel de adâncituri pe talpă decât ale lui Jason, posibil de la încălţămintea suspectului.

Cu un oftat, Bartholemew opri monitorul şi scoase punga cu probe colectate de la locul crimei. Căută telefonul mobil pe care Jerry îl găsise lângă victimă. Un Motorola, identic cu al lui Bartholemew – în Maine, nu aveai la dispoziţie toate opţiunile de celulare disponibile într-un oraş mare. Jason îl cumpărase probabil din acelaşi magazin de unde şi-l cumpărase şi el pe al său. Probabil avusese programare acelaşi reprezentant de vânzări.

Începu să apese pe butoane. Nu existau mesaje, nici text şi nici vocale. Dar dădu peste o notiţă.

Apăsă tasta de scurtătură *8, şi deodată zgomotul unei încăierări umplu încăperea. Se auzeau pumni, mârâieli şi gemete. Auzi glasul lui Jason, rugăminţi abia îngăimate. Şi o altă voce cunoscută: *Dacă te mai apropii vreodată... vreodată de fata mea, te omor.*

Bartholemew se ridică, îşi luă haina şi porni în căutarea lui Daniel Stone.

– Ce crezi că se întâmplă când mori? întrebă Zephyr.

Trixie stătea întinsă pe burtă în pat, răsfoind paginile revistei *Allure* şi uitându-se la genţi şi pantofi pe care nu avea să şi le permită vreodată. Nu înţelegea poşetele, oricum. Nu voia să fie vreodată genul de persoană care să nu poată căra cele necesare în buzunarul de la spate.

– Te descompui, zise Trixie, şi dădu pagina la următoarea reclamă.

– Ce scârbos! spuse Zephyr. Mă întreb cât durează.

Şi Trixie se întrebase asta, dar nu avea de gând să recunoască în faţa lui Zephyr. În fiecare noapte de când murise, Jason o vizitase în dormitorul ei în cea mai întunecată perioadă a nopţii. Uneori, doar se uita lung la ea până când se trezea; alteori, vorbea cu ea. În cele din urmă, pleca trecând brusc prin mijlocul ei.

Ştia că încă nu fusese înmormântat, şi poate că din acest motiv o tot bântuia. Poate că după ce corpul începea să i se descompună în sicriu, Jason nu avea să mai apară la piciorul patului ei.

De când Trixie se întorsese de la spital, lucrurile erau ca pe vremuri – Zephyr venea la ea după şcoală şi-i spunea tot ce pierdea: păruiala dintre două majorete cărora le plăcea acelaşi tip, suplinitorul de franceză care nu ştia nici o boabă de franceză, tipa din clasa a zecea care fusese internată cu anorexie. Zephyr fusese sursa ei de informaţii şi pentru viziunea pe care o avea liceul Bethel despre moartea lui Jason. Consilierii de orientare organizaseră un seminar despre depresia la adolescenţi; directorul vorbise prin staţie în timpul anunţurilor de la orele de dirigenţie pentru a cere un minut de reculegere în amintirea lui Jason; dulăpiorul lui Jason devenise un altar, decorat cu bileţele şi abţibilduri, şi jucării de pluş. Trixie îşi dădu seama că era ca

şi cum Jason devenise un supraom după moarte, ca şi cum avea să-i fie şi mai greu să-l evite de acum încolo.

Zephyr se întoarse pe spate.

– Crezi că doare să mori?

Nu cât doare să trăieşti, se gândi Trixie.

– Crezi că mergem undeva... după? întrebă Zephyr.

– Nu ştiu, răspunse Trixie închizând revista.

– Mă întreb dacă e ca aici. Dacă sunt morţi populari şi morţi tocilari. Ştii tu.

Asta semăna cu viaţa de liceu, iar lui Trixie i se părea că aşa arată mai degrabă iadul.

– Presupun că e diferit pentru noi toţi, zise ea. Adică, dacă *tu* ai muri, raiul ar fi un depozit nesfârşit de cosmetice de la Sephora. Pentru Jason, e un mare patinoar de hochei.

– Dar crezi că oamenii trec vreodată în partea cealaltă? Jucătorii de hochei ajung vreodată să stea cu oamenii care mănâncă doar ciocolată? Sau cu cei care se joacă Nintendo non-stop?

– Poate sunt dansuri sau ceva de genul ăsta, zise Trixie. Sau un panou, ca să ştii ce face toată lumea, şi să poţi să te duci şi tu dacă ai chef, sau să le tragi clapa dacă n-ai.

– Pun pariu că dacă mănânci ciocolată în rai nu-i mare scofală, spuse Zephyr. Dacă poţi să mănânci oricând vrei, probabil n-are gust la fel de bun. Ridică din umeri. Pun pariu că toţi se uită jos la noi, fiindcă ştiu că ne e mult mai bine decât le e lor, şi noi suntem prea fraieri să ne dăm seama. Se uită cu coada ochiului la Trixie. Ghici ce-am auzit.

– Ce?

– Că avea tot capul făcut terci.

Trixie simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

– E doar un zvon.

– Nu e. Iubita fratelui Marciei Breen e asistentă, şi l-a văzut pe Jason când l-au adus la spital. Sparse un balon din gumă de mestecat. Sper că, dacă a ajuns în rai, a primit un bandaj mare de tot sau o operaţie estetică, sau ceva.

– Ce te face să crezi să o să ajungă în rai? întrebă Trixie.

Zephyr îngheţă.

– Nu voiam să zic... Adică...

Privirea ei alunecă spre Trixie.

– Trix, tu chiar te bucuri că a murit?

Trixie se uită lung la mâinile din poală. Pentru o clipă, arătau ca şi cum aparţineau altcuiva – nemişcate, palide, prea grele pentru restul corpului ei. Se forţă să deschidă din nou revista, şi pretinse că e captivată de o reclamă la absorbante ca să nu fie nevoită să-i răspundă lui Zephyr. Poate după o scurtă lectură, amândouă aveau să uite întrebarea lui Zephyr. Poate că, după o vreme, Trixie nu avea să se mai teamă de răspunsul ei.

După părerea lui Dante, cu cât pătrundeai mai adânc în infern, cu atât era mai rece. Când Daniel îşi închipuia infernul, vedea întinderea vastă, albă a deltei Yukon-Kuskokwim unde crescuse. Dacă stăteai în picioare pe râul îngheţat, puteai vedea fumul urcând în depărtare. Un eschimos yupik ştia că era o apă deschisă din care ieşeau aburi la contactul cu aerul congelat, dar un truc de lumină te putea face să crezi altceva. Puteai crede că vezi răsuflarea diavolului.

Când Daniel desenă cel de-al nouălea cerc al infernului, acesta era un loc al planurilor şi al unghiurilor, linii albe în perfectă sincronie, un tărâm de gheaţă. Era un tărâm în care cu cât depuneai mai mult efort să scapi, cu atât te cufundai mai adânc.

Daniel tocmai trasase ultimele tuşe pe chipul diavolului, când auzi o maşină oprind pe alee. De la fereastra biroului, îl privi pe detectivul Bartholemew coborând din Taurus. Ştia că avea să se ajungă şi la asta, nu-i aşa? Ştia din clipa în care păşise în parcarea aceea şi-l găsise pe Jason Underhill cu Trixie.

Daniel deschise uşa din faţă înainte ca detectivul să apuce să bată.

– Ei, zise Bartholemew, ăsta da serviciu de urgenţă.

Daniel încercă să se comporte firesc, dar se simţea de parcă tocmai părăsise din nou satul, asaltat de senzaţii pe care nu le înţelegea: culori, şi imagini, şi vorbe pe care nu le mai văzuse sau auzise până atunci.

– Cu ce pot să vă ajut? întrebă el în cele din urmă.

– Mă întrebam dacă putem sta de vorbă un minut, spuse Bartholemew.

Nu, se gândi Daniel. Dar îl conduse pe detectiv înăuntru, în sufragerie, şi îi oferi un loc.

– Unde e restul familiei?

– Laura are curs la facultate, zise Daniel. Trixie e sus cu o prietenă.

– Cum a primit vestea despre Jason Underhill?

Exista vreun răspuns corect la întrebarea aceasta? Daniel se trezi reluând diverse răspunsuri posibile în minte înainte să aleagă unul singur.

– A fost destul de mâhnită. Cred că se simte oarecum responsabilă.

– Şi dumneavoastră, domnule Stone? întrebă detectivul.

Se gândi la conversaţia pe care o purtase cu Laura în aceeaşi dimineaţă.

– Am vrut să fie pedepsit pentru ce a făcut, spuse Daniel. Dar nu mi-am dorit niciodată să moară.

Detectivul îl scrută cu atenţie.

– Chiar aşa?

La etaj se auzi o bufnitură; Daniel ridică privirea. Trixie şi Zephyr erau sus de o oră. Când Daniel le verificase ultima dată, citeau reviste şi mâncau biscuiţi săraţi.

– L-aţi văzut pe Jason vineri seară? întrebă detectivul Bartholemew.

– De ce?

– Încercăm să stabilim cu aproximaţie ora la care a avut loc sinuciderea.

Mintea lui Daniel se întoarse în timp. Oare Jason le spusese ceva poliţiştilor despre incidentul din pădure? Oare tipul care trecuse prin parcare, în timp ce ei îşi cărau pumni, îl văzuse bine pe Daniel? Oare existau şi alţi martori?

– Nu, nu l-am văzut pe Jason, minţi Daniel.

– Ha. Puteam să jur că v-am văzut în oraş.

– Poate că da. Am dus-o pe Trixie până la minimarket ca să luăm nişte brânză. Făceam pizza la cină.

– Cam pe la ce oră?

Detectivul scoase un carneţel şi un creion din buzunar, iar Daniel împietri pentru o clipă.

– Şapte, zise el. Poate şapte şi jumătate. Am mers doar până la magazin şi apoi am plecat.

– Şi soţia dumneavoastră?

– Laura? Era la facultate, iar apoi s-a întors acasă.

Bartholemew notă ceva în carneţel.

– Deci, nici unul dintre voi nu s-a întâlnit cu Jason?

Daniel scutură din cap.

Bartholemew băgă carneţelul înapoi în buzunarul de la piept.

– Ei bine, zise el, asta e atunci.

– Îmi pare rău că nu vă pot fi de folos, răspunse Daniel, ridicându-se.

Detectivul se ridică şi el.

– Pesemne că sunteţi uşurat. Evident, fiica dumneavoastră nu va mai trebui să depună mărturie acum.

Daniel nu ştiu ce să răspundă. Doar fiindcă dosarul violului nu avea să fie instrumentat în continuare nu însemna că Trixie avea să şteargă totul cu buretele. Poate că nu avea să depună mărturie, dar nici nu avea să fie din nou ca înainte.

Bartholemew se îndreptă spre uşa din faţă.

– A fost nebunie în oraş vineri seară, cu Festivalul Iernii şi toate astea, zise el. Aţi găsit ce-aţi căutat?

Daniel rămase nemişcat.

– Poftim?

– Brânza. Pentru pizza.

– A ieşit perfect, răspunse Daniel, cu un zâmbet forţat.

Zephyr plecă după puţin timp, iar Trixie se oferi să o conducă. Ieşi pe alee, tremurând, fiindcă nu se obosise să-şi ia haina. Sunetul tocurilor lui Zephyr se estompă, iar apoi Trixie nici nu o mai putu văzu. Era gata să intre înapoi în casă, când auzi o voce din spatele ei.

– E bine să ai pe cineva care să aibă grijă de tine, nu-i aşa?

Trixie se întoarse şi-l găsi pe detectivul Bartholemew stând în curtea din faţă. Părea îngheţat sloi, ca şi cum aştepta acolo de ceva timp.

– M-ați speriat, zise ea.

Detectivul făcu un semn din cap înspre stradă.

– Văd că ai început să vorbești din nou cu prietena ta.

– Da. E bine. Își împresură corpul cu brațele. Ați venit să vorbiți cu tata?

– Am discutat deja. Speram să vorbesc și cu tine.

Trixie se uită la fereastra de la etaj, strălucind galbenă, unde știa că tatăl ei încă lucra. Și-ar fi dorit ca el să fie acolo cu ea acum. El ar fi știut ce să spună. Și ce să nu spună.

Trebuia să discuți cu un polițist dacă îți cerea asta, nu-i așa? Dacă refuzai, el ar fi dedus imediat că e ceva în neregulă.

– În regulă, zise Trixie, dar putem să mergem înăuntru?

Era ciudat să-l conducă pe detectiv în holul casei. Simțea că o sfredelește cu privirea, de parcă știa ceva despre Trixie ce ea încă nu știa.

– Cum te simți? întrebă detectivul Bartholemew.

Trixie își trase instinctiv mânecile bluzei, ascunzând tăieturile proaspete pe care și le făcuse la duș.

– Sunt bine.

Detectivul Bartholemew se așeză pe o bancă din lemn de tec.

– Ce s-a întâmplat cu Jason... nu trebuie să te învinovățești.

Lacrimile îi veniră în gât, sumbre și amare.

– Știi, îmi amintești puțin de fiica mea, zise detectivul. Îi zâmbi lui Trixie, apoi scutură din cap. Nici ei nu i-a fost ușor să se afle aici.

Trixie își feri privirea.

– Pot să vă întreb ceva?

– Sigur.

Își imagină stafia lui Jason: albastră în bătaia lunii, însângerată și îndepărtată.

– A fost dureros? Cum a murit?

– Nu. A fost rapid.

Mințea – Trixie știa asta. Nu realizase că un polițist poate să mintă. El nu mai spuse nimic altceva un răstimp atât de îndelungat, încât Trixie ridică privirea către el, iar atunci înțelese că aștepta ca ea să facă exact acest lucru.

– Ai ceva ce vrei să-mi spui, Trixie? Despre seara de vineri?

O dată, Trixie era în maşină când tatăl ei lovise o veveriţă. Aceasta ieşise de niciunde, iar în clipa dinainte de impact, Trixie văzuse animalul uitându-se la ei, înţelegând că nu avea încotro să se ferească.

– Ce e cu seara de vineri?

– S-a întâmplat ceva între tatăl tău şi Jason, nu-i aşa?

– Nu.

Detectivul oftă.

– Trixie, ştim deja despre încăierare.

Oare îi spusese tatăl ei? Trixie se uită în sus, dorindu-şi să fie Superman, să aibă vedere cu raze X, sau să poată comunica telepatic precum Profesorul Xavier din X-Men. Voia să ştie ce spusese tatăl ei; voia să ştie ce trebuia să spună *ea*.

– Jason a început, explică ea, lăsând cuvintele să i se reverse ca un şuvoi. M-a apucat de braţe. Tata l-a tras la o parte, apoi s-au bătut.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Jason a fugit... iar noi am venit acasă. Trixie ezită. Am fost ultimii care l-am văzut... ştiţi... în viaţă?

– Asta încerc să stabilesc.

Probabil că acesta era motivul vizitelor nocturne ale lui Jason. Pentru că, dacă Trixie încă îl putea vedea, atunci poate că el nu avea să dispară. Se uită la Bartholemew.

– Tata mă apăra, atât. Ştiţi asta, da?

– Da, zise detectivul. Da, ştiu.

Trixie aşteptă ca el să mai spună ceva, dar Bartholemew părea cu mintea în altă parte, uitându-se fix la cărămizile de pe podeaua holului.

– Am terminat?

Detectivul Bartholemew încuviinţă din cap.

– Da. Mulţumesc, Trixie. Ies singur.

Neştiind ce altceva să mai spună, Trixie deschise uşa ce dădea spre casă şi o închise după ea, lăsându-l pe detectiv singur în hol. Ajunsese la jumătatea scărilor când Bartholemew luă gheata tatălui ei, apăsă talpa pe un burete cu cerneală, pe care-l scosese din buzunar, şi apoi o imprimă ferm pe o bucată de hârtie albă.

*

Medicul legist sună în timp ce Bartholemew își aștepta comanda la fereastra unui Burger King expres.

– Crăciun fericit! zise Anjali când el răspunse la telefonul mobil.

– Ești cu vreo săptămână înainte, spuse Bartholemew.

Fata de la geam clipi către el.

– Ketchupmuștarsaresaupiper?

– Nu, mulțumesc.

– Încă nu ți-am spus ce-am găsit, zise Anjali.

– Sper că e o ditamai proba care să ne conducă la crimă.

În fereastra fast-foodului, fata își ajustă coiful din hârtie.

– Cinci treizeci și trei.

– Unde ești? întrebă Anjali.

Bartholemew deschise portofelul și scoase o bancnotă de douăzeci de dolari.

– Să-mi înfund arterele.

– Am început să curățăm cadavrul, explică legista. Murdăria de pe mâna victimei? Se pare că, până la urmă, nu e murdărie, ci sânge.

– Deci, s-a zgâriat la mână, încercând să se țină de balustradă?

Fata de la ghișeu se aplecă mai mult și-i luă bancnota dintre degete.

– Pot să testez o pată de sânge uscat în laborator, iar ăsta indică grupa 0 pozitiv. Jason avea B pozitiv. Îi oferi un răgaz de gândire interlocutorului, apoi adăugă: E sânge, Mike, dar nu al lui Jason Underhill.

Mintea lui Bartholemew începu să vuiască de gânduri: dacă aveau sângele criminalului, puteau face legătura cu un suspect de crimă. Ar fi fost destul de ușor să obțină o probă ADN de la Daniel Stone când el se aștepta cel mai puțin la asta – salivă luată de pe un plic pe care îl sigilase sau de pe marginea unei cutii de suc aruncate la gunoi.

Urma ghetei lui Stone nu se potrivea, dar lui Bartholemew nu i se părea un impediment semnificativ în calea arestării sale. Se perindaseră sute de oameni în oraș vineri seară; întrebarea nu era cine trecuse pe pod, ci mai degrabă cine *nu* trecuse. Dovada sângelui, pe de altă parte, putea fi condamnarea lui. Bartholemew și-l imagină pe Daniel Stone pe podul înghețat, hărțuindu-l pe Jason Underhill. Și-l imagină pe Jason încercând să-i țină piept. Își aminti conversația cu

Daniel, care avea încheieturile degetelor de la mâna dreaptă acoperite cu plasturi.

– Acum vin, îi spuse Bartholemew lui Anjali.

– Hei, zise angajata de la Burger King. Și mâncarea dumneavoastră?

– Nu mi-e foame, zise el, ieșind din rândul de ridicat comenzi.

– Și restul? strigă fata.

Nu mai contează, se gândi Mike, dar nu mai răspunse.

– Tati, întrebă Trixie, cu mâinile până la coate în chiuvetă, spălând vasele, cum erai tu când erai copil?

Tatăl ei nu ridică privirea de la masa de bucătărie pe care o ștergea cu un burete.

– Nicidecum ca tine, zise el. Slavă Domnului!

Trixie știa că tatălui ei nu-i plăcea să vorbească despre perioada în care crescuse în Alaska, dar începea să creadă că avea nevoie să audă povestea respectivă. Avusese impresia că tatăl ei era genul tipic de locuitor al suburbiilor: genul de bărbat care își tunde gazonul în fiecare sâmbătă și citește rubrica sportivă înaintea celorlalte, genul de tată suficient de blând cât să țină un fluture monarh în palmele făcute căuș, pentru ca Trixie să-i poată număra punctele negre de pe aripi. Dar bărbatul acela relaxat nu ar fi fost niciodată în stare să-l lovească cu atâta sete pe Jason, chiar și atunci când băiatul sângera și-l implora să se oprească. Bărbatul acela nu fusese niciodată atât de mistuit de furie încât să i se schimbe complet personalitatea și să devină un necunoscut.

Trixie decise că răspunsul se afla probabil în acea perioadă a vieții tatălui ei despre care nu voia să povestească niciodată. Poate Daniel Stone fusese o cu totul altă persoană, care dispăruse exact când venise Trixie pe lume. Se întrebă dacă așa se întâmpla cu toți părinții: dacă, înainte să aibă copii, fuseseră cu toții altcineva.

– Ce vrei să spui? întrebă ea. De ce sunt atât de diferită de tine?

– Era un compliment. Eu eram un nesuferit la vârsta ta.

– Cum adică? întrebă Trixie.

Îl vedea cântărindu-și cuvintele, încercând să găsească un exemplu pe care era dispus să-l ofere cu voce tare.

– Păi, în primul rând, fugeam de acasă mai mereu.

Trixie fugise de acasă o dată, când era mică. Înconjurase strada de două ori și, în cele din urmă, se așezase la umbra răcoroasă a unui gard viu din propria curte. Tatăl ei o găsise acolo după mai puțin de o oră. Se așteptase ca el să se enerveze; în schimb, el se strecurase sub tufișuri și se așezase lângă ea. Culesese niște fructe roșii pe care tatăl ei o prevenea mereu să nu le mănânce niciodată și le zdrobi în palmă. Apoi pictase un trandafir pe obrazul ei și o lăsase să deseneze dungi pe obrazul lui. Stătuse acolo cu ea până când soarele începuse să apună și apoi îi spusese că, dacă tot mai avea de gând să fugă, ar trebui să o ia din loc – deși amândoi știau că, în momentul acela, Trixie nu mai voia să plece nicăieri.

– Când aveam doisprezece ani, zise tatăl ei, am furat o barcă și am decis să mă duc la Quinhagak. Nu există drumuri care să ducă în tundră – vii și pleci cu avionul sau cu barca. Era octombrie, se făcea frig ca lumea, și era sfârșitul sezonului de pescuit. Barca cu motor s-a stricat, iar eu am început să plutesc spre Marea Bering. Nu aveam mâncare, doar câteva chibrituri și puțină benzină – când, deodată, am văzut uscat. Era insula Nunivak, și dacă aș fi ratat-o, următoarea oprire era în Rusia.

Trixie ridică o sprânceană.

– Fabulezi.

– Jur că e adevărat. Am vâslit ca nebunul. Și exact când am realizat că am o șansă să ajung la țărm, am văzut stabilopozii. Dacă ajungeam la insulă, barca s-ar fi făcut bucăți. Am lipit cu bandă adezivă cisterna de benzină de mine, ca să plutesc atunci când barca se distrugea.

Părea o amintire extravagantă a unei experiențe de supraviețuire pe care ar fi scris-o tatăl lui Trixie pentru un personaj din benzile lui desenate – ea citise zeci de astfel de povești. În tot acest timp, presupusese că acele povești erau produsul imaginației lui. La urma urmei, acele fapte curajoase nu se prea potriveau cu tatăl alături de care crescuse ea. Dar dacă el *chiar* era supereroul? Dacă lumea pe care tatăl ei o plăsmuia zi de zi – plină de isprăvi incredibile, de peripeții și de supraviețuiri dificile – nu era un loc închipuit de el, ci locul în care trăise cu adevărat?

Încercă să şi-l imagineze pe tatăl ei vâslind în marea cea mai agitată şi mai rece din lume, luptându-se să ajungă la mal. Încercă să şi-l imagineze pe acel băieţandru şi apoi să şi-l închipuie la vârsta adultă, cu câteva seri în urmă, cărându-i pumni lui Jason.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Trixie.

– Un tip pasionat de pescuit şi vânătoare, care mai dădea o ultimă tură pe anul ăla, a zărit focul pe care l-am făcut după ce am ajuns pe insulă şi m-a salvat, relată tatăl ei. Am mai fugit o dată sau de două ori în fiecare an după aceea, dar n-am reuşit niciodată să ajung prea departe. E ca o gaură neagră: oamenii care se duc în sălbăticia din Alaska dispar de pe faţa pământului.

– De ce voiai aşa de mult să fugi?

Tatăl ei veni la chiuvetă şi stoarse buretele.

– Nu era nimic pentru mine acolo.

– Atunci, nu fugeai, spuse Trixie. Ci *căutai* ceva.

Tatăl ei însă nu mai asculta. Întinse mâna să închidă robinetul şi o apucă de coate, întorcându-i partea interioară a antebraţelor în lumină.

Trixie uitase de plasturi, care se desprinseseră de piele în apa cu detergent. Uitase că nu trebuia să-şi ridice mânecile. În afară de tăietura adâncă de la încheietură, peste care se formase un strat de piele care se vindeca, tatăl ei vedea tăieturile noi pe care şi le făcuse la duş, cele care urcau pe antebraţul ei ca o scară.

– Scumpo, şopti tatăl ei, ce-ai făcut?

Obrajii lui Trixie ardeau. Singura persoană care ştia de tăieturi era Janice, consiliera ei, pe care tatăl său o dăduse afară din casă cu o săptămână în urmă. Trixie fusese recunoscătoare pentru acea măruntă favoare pe care i-o făcuseră astrele: fără Janice în peisaj, secretul ei putea rămâne tăinuit.

– Nu e ce crezi. Nu am vrut să mă sinucid iar. Doar că... doar că... Aşa *fug* eu, zise ea, cu ochii în pământ.

Când îşi adună în cele din urmă curajul ca să ridice din nou privirea, expresia de pe chipul tatălui ei aproape îi frânse inima. Monstrul pe care îl văzuse în parcare cu o seară în urmă dispăruse, iar în locul lui îl vedea pe părintele în care avusese încredere toată viaţa. Ruşinată, încercă să se desprindă din îmbrăţişarea lui, dar el nu îi

dădu drumul. Aşteptă până când ea obosi să se mai zbată, aşa cum făcea când era mică. Apoi o înconjură cu braţele atât de strâns, încât Trixie abia mai putea respira. Gestul acesta o emoţionă teribil: începu să plângă aşa cum plânsese în dimineaţa aceea în duş, când aflase vestea despre Jason.

– Îmi pare rău, hohoti Trixie la pieptul tatălui ei. Îmi pare foarte rău.

Stătură împreună în bucătărie parcă ore în şir, baloane de săpun urcând în jurul lor şi vase albe, asemenea unor oase, uscându-se în suportul de sârmă. Era posibil, gândi Trixie, ca fiecare om să aibă două feţe: doar că unii dintre noi sunt mai pricepuţi ca alţii să ascundă acest lucru.

Trixie şi-l imagină pe tatăl ei sărind într-o apă atât de rece încât îi tăia respiraţia. Şi-l imagină privind cum barca se face fărâme în jurul lui. Era sigură că, dacă l-ar fi întrebat cineva – chiar şi atunci când stătea pe insula aceea, ud fleaşcă şi îngheţat de frig –, ar fi spus că ar lua-o de la capăt.

Poate că semăna cu tatăl ei mai mult decât credea el.

Reţeta secretă de Plăcintă de Lacrimi fusese transmisă de străbunica Laurei bunicii ei, apoi mamei sale, şi, deşi nu îşi amintea cum trecuse de fapt aceasta de la mama ei şi ea însăşi, pe când avea unsprezece ani deja ştia ingredientele pe de rost, ştia de grija cu care trebuia să o coci ca să nu se ardă crusta de deasupra şi să nu se sfărâme morcovii în compoziţie, şi ştia exact de câte înghiţituri era nevoie ca să dispară piatra de pe inima meseanului. Laura ştia că lista de cumpărături nu era ceva ieşit din comun: un pui, patru cartofi, praz mai mult alb decât verde, ceapă perlată şi smântână pentru frişcă, frunze de dafin şi busuioc. Ceea ce făcea din Plăcinta de Lacrimi o forţă redutabilă era modul în care puteai găsi lucruri aparent incompatibile în orice lingură de plăcintă – un strop de scorţişoară amestecată cu piper, coaja de lămâie şi oţetul dându-i crustei o notă aparte –, ca să nu mai vorbim de ritualul pregătirii, care necesita ca bucătăreasa să caute ingredientele prin dulap, să taie grăsimea pentru aluat doar cu mâna stângă, şi, desigur, să asezoneze compoziţia cu o lacrimă proprie.

Daniel era cel care gătea de obicei, dar când se impuneau măsuri disperate, Laura își punea șorțul și scotea tava de plăcintă din piatră a străbunicii sale, cea care căpăta altă nuanță de fiecare dată când o scotea din cuptor. Gătise Plăcinta de Lacrimi la cină în seara în care Daniel aflase de moartea mamei sale – o înmormântare la care nu avea să participe și o femeie după care, din câte știa Laura, nu plânsese niciodată. Făcuse Plăcinta de Lacrimi în după-amiaza în care perușul lui Trixie zburase într-o oglindă din baie și se înecase în toaletă. O pregătise în dimineața de după ce se culcase prima dată cu Seth.

Astăzi, când se dusese la magazin să cumpere ingredientele, se trezi stând în mijlocul raionului cu produse pentru aluaturi, cu mintea golită de orice informație. Rețeta, care îi fusese întotdeauna la fel de cunoscută ca propriul nume, i se șterse din memorie. Nu ar fi fost în stare să spună dacă printre mirodenii se număra și cardamomul, sau dacă îi trebuia coriandru. Uitase cu desăvârșire să cumpere ouă.

Nici când veni acasă nu îi fu mai ușor; scoase un vas de tocană, trezindu-se că se întreabă ce naiba trebuia să pună în el. Deznădăjduită, se forță să se așeze la masa din bucătărie și să scrie ce își amintea din rețetă, conștientă că avea lacune uriașe și ingrediente lipsă. Mama ei, care murise pe când Laura avea douăzeci și doi de ani, o avertizase că, dacă nota rețeta, cineva putea să i-o fure; Laura detesta gândul că această magie ar fi putut lua sfârșit din pricina propriei neglijențe.

În timp ce se uita lung la spațiile goale de pe pagină, Trixie coborî în bucătărie.

– Ce pregătești? întrebă ea, trecându-și privirea peste multitudinea de ingrediente de pe blatul din bucătărie.

– Plăcinta de Lacrimi, răspunse Laura.

– Îți lipsește oțetul, se încruntă Trixie. Și morcovii. Și jumătate din mirodenii.

Se duse în cămară și începu să scoată de acolo tot felul de borcane.

– Ca să nu mai vorbesc de *pui*.

Puiul. Cum de uitase *așa ceva*?

Trixie scoase un castron și începu să măsoare făina și praful de copt pentru crustă.

– N-ai Alzheimer, nu-i așa?

Laura nu-şi amintea să o fi învăţat vreodată pe fiica ei cum să facă Plăcinta de Lacrimi, şi totuşi, iat-o pe Trixie mutând telul în mâna stângă şi închizând ochii în timp ce turna laptele. Laura se ridică de la masa din bucătărie şi începu să decojească ceapa perlată pe care o cumpărase, uitând însă de ce se apucase de asta atunci când ajunsese la jumătate.

Era prea ocupată să-şi amintească privirea de pe chipul lui Daniel când terminase prima porţie, după ce aflase despre moartea mamei sale. Felul în care ridurile verticale adânci dintre ochi se neteziseră complet, iar mâinile încetaseră să-i mai tremure. Se gândea câte porţii i-ar trebui familiei sale ca să se apropie măcar de o stare aproximativ normală. Se întreba de ce mama ei nu considerase niciodată suficient de important să-i explice că omiterea unei etape ar fi avut consecinţe grave, nu doar pentru cel care stătea la masă, ci şi pentru bucătăreasă.

Telefonul sună când tocmai terminaseră de pus crusta de deasupra pe plăcintă şi îşi scriseseră iniţialele în mijloc cu vanilie.

– E Zeph, îi spuse Trixie Laurei. Poţi să închizi până mă duc sus?

Îi dădu Laurei telefonul, iar câteva clipe mai târziu, Laura o auzi ridicând receptorul la etaj. Oricât de tentată ar fi fost Laura să asculte, închise. Când se întoarse, observă că plăcinta era gata de băgat la cuptor.

Era ca şi cum plăcinta căzuse pe blatul de bucătărie de undeva din cer. „Ei, bine", zise ea cu voce tare, şi apoi ridică din umeri. O ridică şi o dădu la cuptor.

O oră mai târziu, când plăcinta se răcea, Laura îi dădea târcoale. Avusese de gând să fie pentru masa de seară, dar se trezi căutând după o furculiţă. Trebuia doar să o guste, dar luă un dumicat sănătos, apoi nu reuşi să se oprească şi îşi umplu gura cu plăcintă. Înfulecă cu poftă şi se arse la limbă. Se înfruptă din ea până când în tavă nu mai rămasă nici o firimitură. Şi tot îi era foame.

Până în clipa aceea, uitase şi acest lucru despre Plăcinta de Lacrimi: oricât de mult ai fi mâncat, tot nu te săturai.

Când Venice Prudhomme îl văzu pe Bartholemew intrând în laboratorul ei, avu o atitudine negativă încă dinainte ca el să îi adreseze

întrebările pentru care venise. Indiferent ce ar fi vrut, ea nu-l putea ajuta. Urgentase deja rezultatul testului pentru drogul violului, ceea ce era destul de dificil, dar laboratorul era în tranziție, trecând de la un sistem ADN cu opt loci la unul cu șaisprezece loci, iar testele restante obișnuite nu mai ajungeau să fie lucrate.

Ascultă-mă doar, spusese el și începuse să se roage de ea.

Venice ascultase, cu brațele încrucișate. *Credeam că-i un caz de viol.*

Era. Până când violatorul a murit, iar sinuciderea nu se probează.

Ce te face să crezi că ai găsit adevăratul vinovat?

E tatăl victimei violate, spusese Bartholemew. *Dacă fata ta ar fi violată, ce-ai vrea să-i faci tipului care-a făcut-o?*

În cele din urmă, Venice tot îl refuză. Avea să dureze ceva timp să facă un test ADN complet, chiar dacă l-ar fi pus în capul listei. Dar ceva din disperarea lui o impresionă, fiindcă îi spuse că poate măcar să-l ajute cu ceva. Ea fusese membru în echipa de validare pentru o parte a sistemului cu șaisprezece loci și mai avea câteva rămășițe din kit. Procesul de extragere a ADN-ului era același; ar fi fost în stare să folosească proba ca să verifice ceilalți loci odată ce laboratorul avea să se mai elibereze.

Bartholemew adormi în timp ce aștepta ca ea să finalizeze testul. La patru dimineața, Venice îngenunche lângă el și-l scutură ca să-l trezească.

– Vrei vestea bună sau vestea proastă?

– Vestea bună, oftă el.

– Am rezultatele.

Asta era o veste *excelentă*. Legista îi spusese deja lui Bartholemew că murdăria și noroiul de pe fundul râului, pe care le găsiseră pe mâna victimei, puteau să fi contaminat sângele într-o asemenea măsură încât testarea ADN să devină imposibilă.

– Care e vestea proastă?

– Ai suspectul greșit.

Mike se holbă la ea.

– De unde știi? Nici măcar nu ți-am dat încă o probă de control de la Daniel Stone.

– Poate că fata violată a vrut să se răzbune mai mult decât a vrut tatăl ei.

Venice îi băgă rezultatele sub nas.

– Am făcut un test de amelogenină – e cel pe care-l facem cu ADN nuclear ca să stabilim sexul persoanei. Iar tipul care a lăsat picătura de sânge? E *fată*, spuse Venice și ridică privirea.

Zephyr îi dădu toate detaliile lui Trixie. Slujba avea să fie la ora două la Biserica Metodistă din Bethel, urmată de ceremonia înhumării la cimitirul Westwind. Preciză că orele la școală se terminau mai devreme, pentru că se așteptau să participe foarte multă lume. Cei șase elevi de clasa a noua din echipa de hochei fuseseră rugați să poarte sicriul. Cu această ocazie, trei fete din clasa a douăsprezecea își vopsiseră părul brunet.

Planul lui Trixie era simplu: avea să doarmă pe toată durata înmormântării lui Jason, chiar dacă ar fi trebuit să înghită o sticlă întreagă de somnifere ca să reușească. Își trase jaluzelele din cameră, creând efectul de noapte, și se băgă sub plapumă – care fu smulsă însă de pe ea o clipă mai târziu.

Doar nu credeai că te las să scapi așa ușor?

Încă dinainte de a deschide ochii, știa că el stătea acolo. Jason se sprijinea de șifonierul ei, un cot trecându-i deja prin lemn. Ochii i se decoloraseră aproape complet; Trixie nu mai vedea decât niște găvane adânci precum cerul.

– Tot orașul se duce, șopti Trixie. N-o să observi absența mea.

Jason se așeză pe plapumă. *Dar tu, Trix? Tu o să observi când n-o să mai fiu aici?*

Ea se întoarse pe o parte, dorindu-și ca el să plece. În schimb, îl simți cuibărindu-se în spatele ei, îmbrățișând-o, iar vorbele lui îi picurau în ureche precum promoroaca. *Dacă nu vii*, șopti el, *cum o să știi că am plecat cu adevărat?*

Îl simți dispărând câteva clipe mai târziu, luând cu el tot aerul din cameră. În cele din urmă, gâfâind, Trixie se dădu jos din pat și deschise larg toate cele trei ferestre ale dormitorului. Afară erau minus șase grade, și vântul biciuia draperiile. Se opri în fața unei ferestre și

privi oamenii în straie negre ieşind din case, maşinile târându-se prin faţa casei sale.

Trixie îşi dădu jos hainele de pe ea şi rămase tremurând în faţa şifonierului. Care era oare ţinuta potrivită pentru înmormântarea singurului băiat pe care l-ai iubit vreodată? Pânză de sac şi cenuşă, o cunună de spini, regret? Ce-i trebuia era o pelerină care s-o facă invizibilă, genul pe care îl desena uneori tatăl ei pentru eroii din benzile desenate, ceva transparent, care nu ar fi lăsat pe nimeni s-o arate cu degetul şi să şuşotească pe la spate că era doar vina ei.

Singura rochie neagră pe care o avea Trixie avea mâneci scurte, aşa că alese o pereche de pantaloni negri şi îi asortă cu un cardigan bleumarin. Oricum, trebuia să poarte ghete, din cauza zăpezii, şi ar fi arătat stupid în rochie. Nu ştia dacă putea face asta – să stea lângă mormântul lui Jason în timp ce oamenii o bârfeau –, dar ştia că dacă ar fi rămas în camera ei în timpul acestei înmormântări, aşa cum avusese de gând, totul s-ar fi întors să o bântuie.

Se uită din nou prin cameră, căutând pe comodă şi sub pat, şi în sertarele biroului ceva ce ştia că-i lipseşte, dar, în cele din urmă, fu nevoită să plece fără curaj, altfel, risca să întârzie.

Pe vremea când învăţa ce înseamnă să fii rebelă, Trixie descoperise care scânduri din hol urlau ca nişte trădători şi care păstrau secretele. Cea mai dificilă era cea aflată drept în faţa uşii de la biroul tatălui ei – uneori se întrebase dacă el îl rugase pe constructor să o facă aşa intenţionat, premeditând toate astea. Ca să treacă pe lângă el fără să facă nici un zgomot, Trixie trebuia să se furişeze de-a lungul peretelui casei, apoi să meargă uşor pe diagonală, în speranţa că nu avea să se izbească de balustradă. De acolo, trebuia doar să evite a treia şi a şaptea treaptă, şi era liberă. Putea lua autobuzul, care avea staţie la trei străzi de casă, până în centru, apoi să meargă pe jos până la biserică.

Uşa de la biroul tatălui ei era închisă. Trixie trase adânc aer în piept, se târî, patină şi ţopăi în tăcere pe scări în jos. Podeaua din hol era un haos: o amestecătură de ghete împrăştiate, haine aruncate şi mănuşi azvârlite pe jos. Trixie scoase din morman ce îi trebuia, îşi înfăşură un fular peste obraji şi deschise vioaie uşa.

Tatăl ei stătea în camionetă cu motorul pornit, de parcă o aşteptase în tot acest timp. De îndată ce o văzu ieşind din casă, deschise geamul şi spuse:

– Hai.

Trixie se apropie de camionetă şi se uită înăuntru.

– Unde te duci?

Tatăl ei se întinse şi îi deschise uşa.

– Unde te duci şi tu.

Când se răsuci pe scaun ca să iasă cu spatele de pe alee, Trixie văzu cămaşa şi cravata pe care le purta pe sub haina de iarnă.

După ce străbătură în tăcere două străzi, Trixie întrebă:

– Cum de vrei să mergi?

– Nu vreau.

Trixie urmări vârtejurile de zăpadă îndepărtându-se de cauciucuri şi aşezându-se în mijlocul autostrăzii. *Dar tu vrei*, auzi ea în minte vocea tatălui.

Laura stătea în centrul pentru studenţi, dorindu-şi să aibă cel puţin o fărâmă din înţelepciunea doamnelor care dădeau sfaturi la „Căsuţa poştală a lui Annie". Ele ştiau toate răspunsurile, se pare, fără ca măcar să încerce.

În zilele de după moartea lui Jason, devenise dependentă de secţiunea respectivă, tânjind după ea cum tânjea după cana de cafea matinală. *Nora mea purta mărimea 34 când s-a măritat, iar acum e XXL. E o persoană minunată, dar mă îngrijorează sănătatea ei. I-am dat cărţi şi casete video cu exerciţii, dar nimic nu o ajută. Ce pot să fac? – Slăbănoaga din Savannah*

Băiatul meu de 14 ani a început să-şi înlocuiască boxerii cu chiloţi tanga din mătase, *pe care i-a găsit într-un catalog. E cumva un stil care încă n-a ajuns în localitatea mea, sau ar trebui să mă îngrijorez că se transformă într-un travesti? – Neliniştita din Nevada*

Pe patul de moarte, străbunica mea mi-a mărturisit un secret – că mama s-a născut dintro aventură extraconjugală. Să-i spun mamei că ştiu adevărul? – Confuza din California

Obsesia Laurei se amplifică în parte din cauza faptului că nu era singura măcinată de o sumedenie de întrebări. Unele dintre scrisori erau superficiale, dar altele îi străpungeau inima. Toate indicau un adevăr universal valabil: La orice răscruce de pe cărarea vieții, jumătate din noi suntem meniți să o apucăm în direcția greșită.

Deschise ziarul la pagina potrivită, trecând peste benzile desenate cu Marmaduke și rebus, găsi secțiunea cu sfaturi și aproape își vărsă cana cu cafea. *Am avut o aventură. S-a terminat, și îmi pare rău că s-a întâmplat. Vreau să-i spun soțului meu ca să o pot lua de la capăt. Ar trebui să-i spun? – Regrete în Rochester*

Laura trebui să-și amintească să respire.

Nu putem repeta suficient acest lucru, răspunseră responsabilele cu sfaturi ale rubricii. *Ce nu știi nu te poate răni. Deja i-ai făcut soțului tău un mare deserviciu. Chiar crezi că e corect să-l mai și rănești, doar ca să-ți ușurezi tu conștiința? Fii fată mare,* scriseră ele. *Acțiunile au consecințe.*

Inima îi bătea atât de tare încât ridică privirea, sigură că toată lumea din încăpere se holba la ea.

Avusese grijă să nu-și pună întrebarea cea mai importantă: dacă Trixie n-ar fi fost violată, dacă Daniel nu ar fi sunat la ea la birou în noaptea în care se despărțea de Seth, ar fi mărturisit adevărul vreodată? Ar fi ținut secretul pentru ea, o piatră pe suflet, o cangrenă care să-i devoreze conștiința?

Ce nu știi nu te poate răni.

Problema legată de mărturisirea adevărului era că aveai impresia că ștergi totul cu buretele, că o iei de la capăt, dar lucrurile nu prea funcționau așa niciodată. Nu puteai șterge ce ai făcut. După cum aflase Laura între timp, pata avea să rămână acolo ori de câte ori el se uita la tine, înainte de a-și aminti să-și ascundă dezamăgirea din privire.

Laura se gândi la ceea ce nu îi spusese lui Daniel, la lucrurile pe care el nu i le spusese ei. Cele mai bune decizii într-o căsnicie nu se bazau pe sinceritate, ci pe numărul de victime pe care le-ar fi putut cauza adevărul versus numărul de persoane salvate de ignoranță.

Cu mare grijă, împături marginea ziarului și îl rupse cu delicatețe de-a lungul îndoiturii. Făcu asta până când secțiunea cu sfaturi se

desprinse în întregime. Apoi împături articolul şi-l strecură sub breteaua sutienului. Tuşul îi pătă degetele, cum i se întâmpla uneori când citea ziarul. Îşi închipui un tatuaj care putea străpunge carnea şi oasele ca să-i ajungă la inimă – o avertizare, un memento să nu mai repete greşeala.

– Gata? întrebă Daniel.

Trixie stătea în maşină de cinci minute, privind mulţimea de localnici îngrămădindu-se în bisericuţa metodistă. Directorul intrase, la fel şi primarul şi membrii consiliului local. Două televiziuni locale transmiteau de pe treptele bisericii; pe reporteri Daniel îi recunoscu de la ştirile de seară.

– Da, spuse Trixie, dar nu făcu nici o mişcare să coboare din maşină.

Daniel scoase cheile din contact şi ieşi din camionetă. Se duse la portiera din dreapta şi o deschise, desfăcându-i centura lui Trixie, ca atunci când era bebeluş. O luă de mână când coborî din maşină, în gerul năprasnic de afară.

După trei paşi, ea se opri şi spuse:

– Tati, dacă nu pot s-o fac?

Ezitarea ei îl făcu să vrea s-o ducă în braţe înapoi la maşină, să o ascundă atât de bine încât nimeni să n-o mai poată răni vreodată. Dar, după cum învăţase pe propria-i piele, aşa ceva nu era posibil.

Îşi strecură un braţ în jurul taliei lui Trixie.

– Atunci, o s-o fac eu pentru tine, zise el, şi o conduse pe treptele bisericii, prin faţa camerelor de televiziune, prin hăţişul de bârfe, până la locul unde trebuia să ajungă.

Preţ de o singură clipă, toţi ochii celor prezenţi în biserică trecură de la băiatul din sicriul drapat cu pânză lila la fata care intra pe uşile duble. Afară, rămas singur, Mike Bartholemew ieşi de după un stejar falnic şi se ghemui lângă şirul de urme de ghete pe care Daniel şi Trixie Stone le lăsaseră pe zăpadă. Puse o riglă pe jos lângă cea mai bună urmă dintre cele mai mici şi scoase un aparat foto din buzunar, pentru a face câteva instantanee. Apoi pulverizâ urma cu ceară şi lăsă

pojghiţa să se usuce pe zăpadă înainte să întindă puţin ghips ca să facă un mulaj.

Când grupurile îndoliate se duseră la maşini ca să pornească în coloană spre cimitir pentru slujba înhumării, Bartholemew se îndrepta deja spre secţia de poliţie, sperând ca urma ghetei lui Trixie Stone să se potrivească cu cea misterioasă, lăsată în zăpada de pe podul unde murise Jason Underhill.

– Fericiţi cei ce plâng, zise preotul, că aceia vor fi mângâiaţi.

Trixie se sprijini mai bine de zidul din spate al bisericii. În acel loc, era complet blocată de restul oamenilor care veniseră pentru slujba de înmormântare a lui Jason. Nu trebuia să se uite la sicriul lucios. Nu trebuia s-o vadă pe doamna Underhill, prăvălită lângă soţul ei.

– Dragi prieteni, ne-am adunat aici ca să ne mângâiem şi să ne sprijinim unii pe alţii în aceste momente de grea pierdere... dar mai ales am venit să ne amintim şi să celebrăm existenţa vremelnică a lui Jason Adam Underhill şi viitorul său binecuvântat de-a dreapta Domnului nostru Iisus Hristos.

Slujba preotului era întreruptă de accesele de tuse reţinute ale bărbaţilor care îşi făgăduiseră că nu vor plânge şi de suspinele femeilor care ştiau că nu se cuvine să faci promisiuni pe care nu le poţi ţine.

– Jason a fost unul dintre acei băieţi de aur pentru care soarele răsărea în fiecare zi. Astăzi, ni-l amintim pentru felul în care ne putea face să râdem cu o glumă şi pentru devotamentul de care dădea dovadă în orice întreprindea. Ni-l amintim ca fiu şi nepot iubitor, văr atent, prieten de nădejde. Ni-l amintim ca sportiv talentat şi elev sârguincios. Dar cel mai mult ni-l amintim fiindcă Jason, în această scurtă perioadă în care l-am avut alături, a reuşit să ne atingă pe fiecare dintre noi.

Prima dată când Jason o atinsese pe Trixie, se aflau în maşina lui, iar el o învăţa, ilegal, să şofeze. *Trebuie să dai drumul la ambreiaj* în timp ce *schimbi viteza*, îi explică el, după ce ea bruscase micuţa Toyota într-o parcare goală. *Poate-ar trebui să aştept până fac şaişpe ani*, spusese Trixie când i se oprise motorul din nou. Jason îşi strecurase degetele printre ale ei pe schimbătorul de viteze, ghidând-o

cum să-l mişte, până când ea nu se mai putu gândi la altceva decât la căldura mâinii lui ghidând-o pe a ei. Apoi Jason îi zâmbise larg. *De ce să aştepţi?*

Glasul preotului creştea ca un vrej.

– În Plângerile lui Ieremia 3, auzim aceste cuvinte: „Tu ai răpit pacea sufletului meu, uitat-am fericirea; şi am zis: «S-a dus puterea vieţii mele şi nădejdea mea în Domnul». Noi, cei pe care Jason i-a lăsat în urmă, trebuie să ne întrebăm dacă acestea au fost gândurile care l-au apăsat pe suflet, care l-au făcut să creadă că nu mai există scăpare.

Trixie închise ochii. Îşi pierduse virginitatea într-un câmp de lupin din spatele patinoarului de hochei, unde se aruncau resturile de gheaţă după netezirea patinoarului, o iarnă artificială drept în mijlocul florilor de septembrie. Jason împrumutase cheile de la responsabilul patinoarului şi o dusese să patineze după ce ringul se închisese. Îi legase patinele şi îi spusese să închidă ochii. Apoi îi luase mâinile, patinând atât de repede cu spatele încât ea simţi că avea să cadă. *Scriem de tipar,* îi spusese el în timp ce o trăgea în linie dreaptă. *Poţi să citeşti?* Apoi făcuse alte linii drepte mici, curbe, iar drepte, şi terminase cu o linie şerpuită. *TE IUBES?* încercase Trixie, iar Jason râsese. *Aproape,* zisese el. Mai târziu, pe acel câmp, dincolo de mormanul de zăpadă care-i ascundea de ochii trecătorilor, Jason se mişcase din nou cu viteza fulgerului, iar Trixie nu putea ţine pasul. Când se împinsese în ea, Trixie întorsese capul ca să vadă florile de lupin înfiorându-se pe tijele tremurânde, pentru ca el să nu-şi dea seama că o doare.

– În ultimele zile, voi, cei care sunteţi familia şi prietenii lui Jason, v-aţi luptat cu întrebările care planează asupra morţii lui. Simţiţi o fărâmă din durerea, poate, pe care Jason a simţit-o în acele ultime ore întunecate. Poate retrăiţi ultima conversaţie cu el. Poate vă întrebaţi: Oare e ceva ce ar fi trebuit să spun sau să fac şi n-am făcut? Ceva ce ar fi schimbat situaţia?

Trixie îl văzu deodată pe Jason ţinând-o la podea, pe covorul alb din sufrageria lui Zephyr. Dacă ar fi fost suficient de curajoasă cât să tragă cu ochiul în seara aceea, oare i-ar fi văzut vânătăile răsărindu-i pe maxilar, zâmbetul putrezindu-i pe faţă?

– În mâinile Tale, Doamne, îl încredinţăm pe robul tău Jason Underhill. Ne rugăm să-l recunoşti pe acest copil al Tău...

Răsuflarea lui îi căzu pe buze, dar avea gust de viermi. Degetele îi muşcară atât de tare încheieturile încât se uită în jos şi nu-i văzu decât oasele descărnate.

– Primeşte-l întru mare mila Ta. Oferă-i pace veşnică, şi viaţă fără de sfârşit în lumină.

Trixie încercă să străbată calea până la cuvintele preotului. Şi ea tânjea după lumină, dar nu vedea decât dungile negre şi albastre ale nopţilor în care Jason venea să o bântuie. Sau poate vedea nopţile în care se dusese la el de bunăvoie. Totul se amesteca de-acum. Nu-l mai distingea pe adevăratul Jason de stafie; nu mai putea descâlci ceea ce voia de ceea ce nu voia.

Poate că întotdeauna fusese aşa.

Urletul porni atât de adânc în interiorul ei încât crezu că e doar un ecou, ca un diapazon care nu se putea opri din tremurat. Trixie nu-şi dădu seama că sunetul explodase în afară, revărsându-se şi învăluind întreaga suflare adunată acolo. Nu ştia că se prăbuşise în genunchi şi că fiecare ochi al credincioşilor o privea, aşa cum o priviseră înainte să înceapă slujba. Şi nu fu convinsă că Mântuitorul invocat de preot întinsese mâinile prin acoperişul bisericii şi o scosese afară, unde să poată respira din nou, până când îşi găsi curajul să deschidă ochii şi se trezi departe, în siguranţă, cuibărită în braţele tatălui ei.

Urmele ghetelor lui Trixie se potriveau. Din păcate, erau Sorel, unele dintre cele mai vândute iarna în statul Maine. Nu aveau nici o crăpătură distinctivă pe talpă, nici o piuneză înfiptă în cauciuc, ca să poată dovedi fără urmă de tăgadă că gheata lui Trixie fusese pe pod în noaptea în care murise Jason Underhill, şi nu gheata oricărei alte persoane care purta mărimea 37 şi care, întâmplător, avea preferinţă pentru aceeaşi marcă de încălţăminte.

Ca victimă a violului, exista un motiv întemeiat să fie suspectă. Dar o singură urmă de gheată – una pe care o mai aveau sute de locuitori ai oraşului – nu ar fi fost o probă suficientă cât să convingă un judecător să emită un mandat de arestare pe numele lui Trixie.

– Ernie, pleacă de-acolo, zise Bartholemew, certându-şi purcica vietnameză pe care o scosese la plimbare. La drept vorbind, nu era foarte profesionist să vină cu animăluţul de casă la locul crimei, dar muncise zi şi noapte şi nu o mai putea lăsa pe Ernestine singură acasă. Se gândi că atât timp cât o ţinea departe de zona împrejmuită de tehnicieni, totul era în regulă. Nu lângă apă! strigă Bartholemew.

Purcica se uită la el şi coborî spre malul râului.

– Bine, zise el. Du-te şi îneacă-te. Crezi că-mi pasă?

Totuşi, Bartholemew se aplecă peste balustrada podului să-şi urmărească purcica plimbându-se pe malul apei. Locul în care corpul lui Jason spărsese gheaţa îngheţase, dar era mai translucid decât restul gheţii. Un steag portocaliu fluorescent prins de un ţăruş marca limita de nord a locului crimei.

Alibiul Laurei Stone se verificase: desfăşurătoarele convorbirilor telefonice arătau că fusese la colegiu şi înapoi acasă. Dar mai mulţi martori îi văzuseră atât pe Daniel, cât şi pe Trixie Stone la Festivalul Iernii. Un şofer îi văzuse chiar pe amândoi, într-o parcare, împreună cu Jason Underhill.

Trixie l-ar fi *putut* ucide pe Jason, în ciuda diferenţei de statură dintre ei. Jason era beat, şi un brânci la momentul potrivit l-ar fi putut răsturna peste balustradă. Asta nu ar fi explicat faţa învineţită şi fracturile faciale ale lui Jason, dar Bartholemew nu o învinovăţea pe Trixie pentru asta. Cel mai probabil, lucrurile stătuseră astfel: Jason a văzut-o pe Trixie în oraş şi a abordat-o, dar Daniel Stone i-a surprins. L-a bătut măr pe băiat, Jason a fugit, iar Trixie s-a dus după el pe pod.

Bartholemew crezuse iniţial că Daniel minţise susţinând că nu îl văzuse pe Jason în oraş în seara aceea, şi că Trixie îi povestise despre încăierare ca să-l acopere pe tatăl ei. Dar dacă lucrurile se petrecuseră de fapt invers? Dacă Trixie spusese adevărul, iar Daniel – ştiind că fiica lui fusese deja în contact cu Jason în seara aceea – minţise ca s-o protejeze *pe ea*?

Deodată, Ernestine începu să râme cu râtul în pământ. Dumnezeu ştie ce mai găsise – cea mai bună pradă cu care venise vreodată fusese un şoarece mort, care se strecurase sub fundaţia garajului său. Privi

cu un interes scăzut cum animalul făcea un morman de zăpadă murdară în spatele său.

Apoi observă ceva sclipind.

Bartholemew coborî alunecând pe panta abruptă de pe malul râului, își puse o mănușă de plastic din buzunar și scoase un ceas de mână bărbătesc din zăpada din spatele lui Ernestine.

Era un ceas Eddie Bauer cu cadran albastru și curea din material textil. Catarama lipsea. Bartholemew mîji ochii spre pod, încercând să-și imagineze traiectoria și distanța dintre cele două puncte. Oare brațul lui Jason lovise balustrada, și catarama se deschisese? Legista găsise așchii de lemn în degetele băiatului – oare își pierduse ceasul în timp ce încerca disperat să se agațe de balustradă?

Scoase telefonul mobil și apelă numărul legistei.

– Bartholemew sunt, zise el când răspunse Anjali. Jason Underhill purta ceas?

– Nu când a fost adus la noi.

– Tocmai am găsit unul la locul crimei. Avem cum să aflăm dacă e al lui?

– Stai așa. Bartholemew o auzi răsfoind printre niște hârtii. Aici am fotografiile de la autopsie. La încheietura stângă, are o fâșie de piele puțin mai deschisă decât restul brațului. Vezi dacă îl recunosc părinții.

– Acolo mă duc, zise Bartholemew. Mulțumesc.

Când închise și dădu să bage ceasul într-o pungă din plastic pentru probe, observă ceva ce nu văzuse inițial – un fir de păr se prinsese în butonul folosit pentru a seta ora.

Avea cam doi centimetri și jumătate lungime și era aspru. Părea să aibă și rădăcină, ca și cum ar fi fost smuls.

Mike se gândi la înfățișarea chipeșă și tipic americană a lui Jason, la părul lui negru și ochii lui albaștri. Ținu ceasul pe fundalul alb al mânecii cămășii sale elegante pentru a-l compara. Ușurat la culme, văzu că firul de păr era roșu ca asfințitul, roșu ca rușinea, roșu ca orice alt fir de păr de pe capul lui Trixie Stone.

*

– De două ori într-o săptămână? zise Daniel, deschizând uşa şi văzându-l pe detectivul Bartholemew stând din nou în pridvor. Cred c-am câştigat la loterie.

Daniel purta tot cămaşa de la înmormântare, deşi îşi scosese cravata şi o lăsase atârnată de un scaun din bucătărie. Îl simţea pe detectiv inspectându-i casa peste umărul drept.

– Aveţi un minut, domnule Stone? întrebă Bartholemew. De fapt... Trixie este? Ar fi grozav dacă ar putea să stea cu noi.

– Doarme, spuse Daniel. Am fost la înmormântarea lui Jason şi a cam tulburat-o. Când am ajuns acasă, s-a dus direct în pat.

– Şi soţia?

– E la facultate. Deocamdată, doar eu sunt disponibil.

Îl conduse pe Bartholemew în sufragerie şi se aşeză în faţa lui.

– Nu m-aş fi aşteptat să mergeţi la înmormântarea lui Jason Underhill, zise detectivul.

– A fost ideea lui Trixie. Cred că îşi dorea să termine cu toate astea.

– Aţi spus că a fost tulburată în timpul slujbei?

– Cred că a fost prea mult pentru ea, din punct de vedere emoţional. Daniel ezită. Nu aţi venit să mă întrebaţi despre asta, nu-i aşa?

Detectivul scutură din cap.

– Domnule Stone, în seara cu Festivalul Iernii, aţi spus că nu v-aţi întâlnit cu Jason. Dar Trixie mi-a spus că v-aţi luat la bătaie cu Jason.

Daniel simţi cum tot sângele i se scurge din obraji. Când vorbise Bartholemew cu Trixie?

– Să presupun că fiica dumneavoastră a minţit?

– Nu, eu am minţit, zise Daniel. Mi-era teamă să nu mă acuzaţi de vătămare corporală.

– Trixie mi-a mai spus şi că Jason a fugit.

– Aşa e.

– S-a dus după el, domnule Stone?

Daniel clipi.

– Poftim?

– L-a urmărit cumva pe Jason Underhill până la pod?

Daniel revăzu cu ochii minții farurile mașinii care vira, luminându-i, și clipa în care Jason se smulsese din strânsoarea lui. Își auzi din nou vocea strigând-o pe Trixie și dându-și seama că nu era acolo.

– Sigur că nu, zise el.

– Interesant. Fiindcă am niște urme de ghete, și sânge, și păr care arată că a fost la locul crimei.

– Cum adică locul crimei? zise Daniel. Jason Underhill s-a sinucis.

Detectivul doar ridică privirea. Daniel se gândi că petrecuse o oră căutând-o pe Trixie după ce fugise. Își aminti de tăieturile pe care le văzuse pe brațele lui Trixie, în ziua în care spăla vasele; presupusese că și le făcuse singură, nu că erau cauzate de altcineva.

De la Daniel moștenise Trixie gropițele din obraji, degetele lungi, memoria fotografică. Dar cum rămâne cu celelalte semne ale eredității? Oare un părinte putea transmite gena răzbunării, a mâniei, a evadării? Oare o trăsătură pe care o îngropase atât de demult putea ieși la suprafață în locul în care se aștepta cel mai puțin: la fiica lui?

– Mi-aș dori mult să stau de vorbă cu Trixie, zise Bartholemew.

– Nu l-a ucis pe Jason.

– Grozav! replică detectivul. Atunci, n-o s-o deranjeze să ne dea o probă de sânge pe care s-o comparăm cu dovezile materiale, ca s-o putem exclude dintre suspecți. Își împreună mâinile între genunchi, apoi zise: Ce-ar fi să mergeți să vedeți dacă se trezește?

Deși Daniel știa că în viață lucrurile nu funcționează așa, credea cu adevărat că avea șansa să-și salveze fiica așa cum nu fusese în stare s-o salveze în noaptea în care fusese violată, de parcă exista vreo evidență astrală a victoriilor și a înfrângerilor. Putea angaja un avocat. Putea s-o ducă în Fiji sau Guadalcanal, sau undeva unde să-și piardă urma. Era în stare de orice; trebuia doar să pună la cale un plan.

Primul pas era să discute cu ea înaintea detectivului.

După ce-l convinse pe Bartholemew să aștepte în sufragerie – la urma urmei, Trixie era încă speriată și de umbra ei în mare parte a timpului –, Daniel se duse la etaj. Tremura, îngrozit de ceea ce avea să-i spună lui Trixie, dar și mai îngrozit de răspunsul pe care urma să-l audă. Cu fiecare pas pe care îl făcea pe scări, se gândea la diverse

căi pe unde ar fi putut scăpa: podul, balconul de la dormitorul său. Cearşafuri înnodate şi aruncate pe fereastră.

Daniel decise că avea s-o întrebe direct, când încă era somnoroasă. În funcţie de răspunsul ei, ori se ducea jos la Bartholemew ca să-i dovedească detectivului că se înşală, ori o ducea singur pe Trixie până la capătul pământului.

Uşa de la camera lui Trixie era încă închisă; Daniel stătu cu urechea lipită de ea, dar nu auzi nimic.

După ce se întorseseră de la înmormântare, Daniel se aşezase pe patul lui Trixie, cu ea ghemuită în braţele lui, aşa cum o ţinea odinioară când o durea stomacul, frecând-o pe burtă sau pe spate, până când ea trecea în lumea viselor. Acum răsuci încet mânerul, ca să nu o trezească brusc.

Primul lucru care îl izbi pe Daniel fu frigul din încăpere. Al doilea fu fereastra, larg deschisă.

Camera arăta ca după o furtună tropicală. Hainele stăteau morman pe podea. Cearşafurile erau făcute ghemotoc la piciorul patului. Cosmetice, foi volante şi reviste aruncate – conţinutul unui rucsac care lipsea. Periuţa de dinţi şi peria de păr nu mai erau. Iar micul borcan din lut în care Trixie îşi ţinea banii era gol.

Oare Trixie îl auzise pe detectiv la parter? Oare plecase încă dinainte să sosească Bartholemew? Era doar o adolescentă; cât de departe putea ajunge?

Daniel se duse la fereastră şi urmări cu privirea dâra în zigzag lăsată de goana ei pe zăpadă, de la camera ei până la acoperişul înclinat, la braţul întins al arţarului, peste gazon, până la trotuarul gol, punct în care pur şi simplu dispăruse. Se gândi la cuvintele pe care i le spusese ea cu o zi în urmă, când el îi văzuse tăieturile de pe braţ: *Aşa fug eu.*

Agitat, se uită la acoperişul îngheţat. *Poate s-a sinucis.*

Şi imediat veni gândul următor: *Poate încă vrea s-o facă.*

Dacă Trixie reuşea să ajungă într-un loc în care, atunci când va încerca să înghită pastile sau să-şi taie venele, ori să doarmă într-un nor de monoxid de carbon, nu va fi nimeni care să o oprească?

Un om nu e niciodată cine crezi că e. Perfect valabil pentru Daniel; dar poate şi pentru Trixie. Poate că – în ciuda a ceea ce voia să creadă, în ciuda a ceea ce spera –, ea *chiar* îl ucisese pe Jason.

Dacă Daniel nu era primul care să o găsească?

Dar dacă *era*?

TRECEREA-I ÎNCHISĂ, AICI V-AȚI GĂSIT SFÂRȘITUL.
PERIPLUL VOSTRU S-A SFÂRȘIT ACUM...
DIN OASELE VOASTRE MĂ VOI ÎNFRUPTA...
IATĂ! A NOUA POARTĂ A INFERNULUI! DINCOLO DE ACEST PORTAL AȘTEAPTĂ CEL ÎNTUNECAT.
HAI, GATA, GURA!

DUNCAN?
DUNCAN... S-A SFÂRŞIT. TREBUIE SĂ PLECĂM!
DUNCAN, NUUUU!

DUNCAN! SUNT EU, VIRGIL!
AMINTEȘTE-ȚI! FIICA TA! TREBUIE S-O SALVĂM PE TRACY!
TR... TRACY?
CE-AM FĂCUT?
CE-AM DEVENIT...?
SPRE CEL ÎNTUNECAT!
DUNCAN!

DUNCAN! CE MULT A TRECUT, AMICE!

Capitolul 6

Era decembrie, perioada în care toate posturile radio difuzau numai colinde de Crăciun. Ascunzătoarea lui Trixie era direct deasupra locului şoferului, în partea puţin ieşită în afară a compartimentului pentru mărfuri de deasupra cabinei. Văzuse camionul la ferma de lactate de dincolo de terenurile de sport ale liceului. Avea portierele larg deschise şi nu era nimeni prin preajmă, aşa că urcase înăuntru şi se ascunsese în acel spaţiu îngust, acoperindu-se cu fân pentru a se camufla.

Încărcaseră doi viţei în camion – nu în partea de jos, cum bănuise Trixie, ci aproape deasupra ei, în nişa în care stătea ghemuită. În felul acesta, presupunea ea, animalele nu aveau să stea în picioare în timpul călătoriei. După ce porniră, Trixie scoase capul dintre paie şi se uită la unul dintre viţei. Avea ochii mari cât nişte planete, iar când ea întinse degetul, viţelul îl supse straşnic.

La următoarea oprire, altă fermă la nici zece minute distanţă pe şosea, o vacă Holstein enormă urcă şchiopătând rampa din spatele camionului. Se uită fix la Trixie şi mugi.

– Mare păcat! zise şoferul, când fermierul împinse vaca de la spate.

– Aia e, a căzut pe gheaţă, zise cel din urmă. Hopa sus.

Apoi uşa se închise brusc şi se făcu întuneric.

Nu ştia încotro se îndreptau, dar nici că-i păsa. Înainte de acest voiaj, cel mai departe Trixie fusese singură la mallul din Maine. Se întrebă dacă tatăl ei o căuta deja. Şi-ar fi dorit să îl poată suna şi să

îi spună că e bine, dar, date fiind circumstanţele, nu putea face asta. Poate nu avea să-l mai sune *niciodată*.

Se întinse pe o parte netedă a unuia din viţei. Mirosea a iarbă şi a grâne, şi a raze de soare, şi cu fiecare respiraţie, simţea cum urcă şi coboară. Se întrebă în ce scop erau transportate bovinele. Poate ajungeau la o fermă nouă de Crăciun. Sau aveau să facă parte dintr-o piesă despre Naşterea Domnului. Îşi imagină uşile deschizându-se larg şi fermieri în salopete scrobite care veneau să ia viţeii. Aveau să o găsească pe Trixie şi să îi dea lapte proaspăt şi îngheţată de casă, şi nici prin cap nu le va trece s-o întrebe cum ajunsese în compartimentul pentru mărfuri al unui camion de vite.

Într-un fel, era un mister şi pentru Trixie. Îl văzuse pe detectiv la înmormântarea lui Jason, deşi el intenţiona să se ascundă. Iar apoi, când toată lumea credea că doarme, stătuse în balcon şi auzise ce-i spusese detectivul tatălui ei.

Destul cât să ştie că trebuie să fugă.

Într-un fel, era puţin mândră de ea însăşi. Cine ar fi crezut-o în stare să fugă fără maşină, doar cu două sute de dolari în buzunar? Nu se considerase niciodată genul de persoană capabilă să îşi menţină calmul în situaţii critice – şi totuşi, nu ştii de ce eşti în stare până nu ajungi în situaţia respectivă. Viaţa e doar un şir de locuri în care te surprinzi continuu.

Probabil aţipise o vreme, făcută sendviş între genunchii noduroşi şi burţile umflate ale celor doi viţei, dar când camionul se opri din nou, aceştia se chinuiră să se ridice; imposibil în locul acela strâmt. Sub ei, vaca începu să mugească, ecoul unei note joase. Se auzi sunetul unui sigiliu rupt, un scârţâit strident, iar apoi se deschiseră larg uşile din spatele camionului.

Trixie clipi în lumină şi văzu ceea ce nu văzuse până atunci: vaca avea o leziune la piciorul drept din faţă, care o făcea să se încovoaie. Viţeii Holstein, de o parte şi de alta a vacii, erau masculi, deci inutili pentru a da lapte. Aruncă o privire dincolo de uşile duble şi mijì ochii pentru a putea citi semnul din capătul aleii: Măcelăria LaRue şi Fiii, Berlin, NH.

Nu era o grădină zoologică sau ferma animalelor, așa cum își imaginase Trixie. Era un abator.

Coborî iute din compartimentul de sus, speriind animalele – ca să nu mai vorbim de șoferul camionului, care desfăcea priponul vaciі –, și țâșni ca o rachetă pe aleea lungă, acoperită cu pietriș. Trixie fugi până când simți că plămânii îi iau foc, până când ajunse la o așezare ce putea fi asimilată unui orășel, dotat cu un Burger King și o benzinărie. Fast-foodul o duse cu gândul la viței, suficient cât să ia în considerare opțiunea de a deveni vegetariană, dacă avea să mai iasă vreodată din acel coșmar.

Deodată, auzi o sirenă. Trixie împietri, iar ochii ei urmăriră luminile albastre, care se roteau, ale mașinii de poliție ce se apropia.

Mașina trecu pe lângă ea cu sirena pornită, gonind către vreo situație de urgență.

Ștergându-se cu mâna la gură, Trixie inspiră adânc și o luă la pas.

– A dispărut, zise Daniel Stone, înnebunit.

Bartholemew îngustă ochii.

– A dispărut?

Îl urmă pe Stone la etaj și se opri în ușa de la camera lui Trixie, care arăta ca devastată de o bombă.

– Nu știu unde e, zise tatăl, cu o voce spartă. Nu știu când a plecat.

Detectivul își dădu seama într-o clipită că omul nu mințea. În primul rând, Stone nu avea un minut de când plecase, ceea ce însemna că nu avusese suficient timp la dispoziție ca s-o avertizeze pe fiica lui de faptul că era suspectă într-un caz de crimă. În al doilea rând, Daniel Stone părea la fel de surprins ca Bartholemew să descopere dispariția lui Trixie, fiind în culmea panicii.

Imediat, Bartholemew se întrebă de ce oare o adolescentă care nu avea nimic de ascuns ar dispărea așa, din senin. Dar, numaidecât, își aminti cum e să descoperi că fiica ta nu e unde credeai că e, așa că își reconsideră conduita.

– Când ați văzut-o ultima dată?

– Înainte să se ducă la culcare... în jur de ora trei și jumătate?

Detectivul scoase un carnețel din buzunar.

– Cu ce era îmbrăcată?

– Nu sunt sigur. Probabil s-a schimbat după înmormântare.

– Aveţi o fotografie recentă?

Bartholemew îl urmă pe Stone înapoi la parter, privindu-l cum îşi trece un deget peste cotoarele cărţilor de pe un raft din sufragerie, scoţând în cele din urmă un album făcut în clasa a opta la şcoala gimnazială din Bethel. Dădu paginile până când acestea se deschiseră la litera S. O coală de instantanee – 12×18 şi câteva tip buletin – căzu dintre pagini.

– N-am mai apucat să le înrămăm, murmură Stone.

În fotografii, chipul zâmbitor al lui Trixie se repeta ca într-un afiş de Andy Warhol. Fata din fotografie avea părul lung, roşu dat pe spate şi prins cu clame. Zâmbetul ei era puţin prea larg, iar un dinte din faţă era strâmb. Fata din fotografie nu fusese violată. Poate nu fusese nici măcar sărutată.

Bartholemew trebui să smulgă fotografiile cu Trixie din mâna tatălui ei. Amândoi bărbaţii conştientizau în mod dureros faptul că Stone îşi ţinea firea ca să nu clacheze.

Daniel Stone îl ţintui cu privirea.

– N-a făcut nimic rău.

– Staţi liniştit, răspunse Bartholemew, conştient că acesta nu era un răspuns. O s-o găsesc.

Ultimul curs pe care Laura îl ţinea înainte de vacanţa de Crăciun era despre transgresiuni.

– Există păcate pe care Dante le-a omis? întrebă Laura. Sau vreun comportament rău din zilele noastre care nu exista în anul 1300?

O fată încuviinţă din cap.

– Dependenţa de droguri. Nu există nici o bolgie pentru drogaţi.

– E la fel ca lăcomia, fu de părere un alt student. Dependenţa e dependenţă. Nu contează în ce constă.

– Canibalism?

– Nu, Dante l-a trecut pe listă, zise Laura. Contele Uggolino. O pune laolaltă cu bestialitatea.

– Şofatul imprudent, când îi pui în pericol pe ceilalţi?

– Filippo își conduce caii necugetat. Furia șoselelor există de mult în Italia. Laura își roti privirea prin sala tăcută. Poate întrebarea pe care ar trebui s-o punem nu e dacă există vreun păcat nou în secolul douăzeci și unu... ci dacă oamenii care definesc păcatul s-au schimbat în acord cu vremurile.

– Păi, lumea e complet alta, atrase atenția un student.

– Sigur, dar uitați-vă că e totuși aceeași. Avariția, lașitatea, preacurvia, nevoia de a-i controla pe alții – toate acestea există dintotdeauna. Poate că în zilele noastre un pedofil își deschide un site cu filme porno cu copii în loc să se ascundă în tuneluri de metrou, sau un criminal alege să folosească o drujbă ca să ucidă, în loc s-o facă cu mâinile goale... Tehnologia ne ajută să fim mai creativi în felul în care păcătuim, dar asta nu înseamnă că păcatul în sine e altul.

Un băiat scutură din cap.

– Cred că ar trebui să existe un cerc distinct pentru oameni ca Jeffrey Dahmer[1], știți ce zic?

– Sau pentru oamenii care inventează reality-show-uri, exclamă altcineva, iar clasa izbucni în hohote de râs.

– E interesant, oarecum, spuse Laura, să te gândești că Dante nu l-ar fi plasat pe Jeffrey Dahmer în adâncimile infernului ca pe Macbeth. De ce oare?

– Pentru că cel mai nasol lucru pe care poți să-l faci e să dai dovadă de lipsă de loialitate față de cineva. Macbeth și-a ucis propriul rege. Ar fi ca și cum Eminem i-ar face felul lui Dr. Dre.

Studentul avea dreptate, textual vorbind. În *Infernul*, păcatul patimii și cel al deznădejdii nu erau nici pe departe la fel de cumplite precum păcatul trădării. Păcătoșii din cercurile superioare ale infernului erau vinovați de satisfacerea propriului apetit, dar fără a le dori răul celorlalți. Păcătoșii din cercurile de mijloc ale infernului săvârșiseră acte de violență față de ei înșiși sau față de ceilalți. Cel mai adânc cerc al infernului însă era rezervat înșelăciunii, pe care Dante o considera cel mai grav păcat dintre toate. Exista trădarea familiei – cei care-și ucideau propriile rude. Exista trădarea țării – pentru agenții dubli și

[1] Criminal în serie, violator, necrofil și canibal american

spionii lumii. Exista trădarea binefăcătorului – Iuda, Brutus, Cassius şi Lucifer, toţi aceştia întorcându-se împotriva propriilor mentori.

– Ierarhia lui Dante mai funcţionează? întrebă Laura. Sau credeţi că în lumea noastră, ordinea celor damnaţi trebuie refăcută?

– Cred că e mai grav să ţii capul cuiva în congelator decât să vinzi secrete de stat chinezilor, spuse o fată, dar e doar părerea mea.

O altă studentă scutură din cap.

– Nu înţeleg de ce e mai grav să-i fii neloial regelui decât să-ţi înşeli soţul. Dacă ai o aventură, ajungi doar în al doilea cerc al infernului. Desfrânaţii scapă prea uşor.

– Bine spus, aprobă studentul de lângă ea.

– Totul ţine de intenţie, adăugă un student. Cum e cu uciderea din culpă şi omorul. Într-un fel, e ca şi cum dacă faci ceva într-un moment de rătăcire, Dante te iartă. Dar dacă ai premeditat toată treaba, ai intrat în rahat până-n gât.

În clipa aceea, deşi preda acest curs – chiar acest subiect – de un deceniu, Laura înţelese că *exista* într-adevăr un păcat pe care Dante îl omisese, unul care-şi avea locul în cea mai adâncă groapă a infernului. Dacă cel mai grav păcat era trădarea faţă de ceilalţi, atunci cum rămâne cu cei care se mint pe ei?

Ar fi trebuit să existe un al zecelea cerc, un locşor cât un vârf de ac, în care să încapă gloate nesfârşite de oameni. Ar fi fost suprapopulat de profesori universitari care se ascund în turnuri acoperite cu iederă în loc să dea piept cu familiile lor destrămate. De fete care au crescut peste noapte. De soţi care nu vorbesc despre trecutul lor, însă şi-l revarsă pe o coală albă de hârtie. De femei care se prefac că pot fi soţia unuia şi amanta altuia şi că pot rămâne două femei diferite. De toţi ceilalţi care pretind că trăiesc o viaţă perfectă, în ciuda evidenţelor care le dovedesc contrariul.

Un glas pluti către ea.

– Doamnă profesoară Stone? Vă simţiţi bine?

Laura se concentră asupra fetei din primul rând care îi adresase întrebarea.

– Nu, zise ea încet. Nu mă simt bine. Puteţi... puteţi să mergeţi cu toţii acasă puţin mai devreme. Consideraţi că a început vacanţa.

În timp ce studenții se împrăștiau care încotro, încântați de învoirea neașteptată, Laura își strânse servieta și haina. Ieși în parcare, urcă în mașină și plecă.

Femeile care țineau „Căsuța poștală a lui Annie" nu aveau dreptate, înțelese Laura. Doar fiindcă nu expui faptele cu voce tare nu înseamnă că le ștergi existența. Tăcerea e doar un mod mai discret de a minți.

Știa încotro se îndreaptă, dar înainte să ajungă acolo, îi sună telefonul. „E vorba de Trixie", îl auzi pe Daniel, și, deodată, ceea ce avea el de spus deveni mult mai important decât ceea ce voia Laura să-i mărturisească.

Satul lui Moș Crăciun din Jefferson, New Hampshire, clocotea de minciuni. Reni transplantați care lâncezeau într-un staul fals și spiriduși prefăcuți care ciocăneau într-un atelier, și un Moș Crăciun contrafăcut, așezat pe un tron, asaltat de nenumărați copii care stăteau la coadă ca să-i spună ce-și doresc în ziua cea mare. Părinți care se prefăceau că toată treaba e complet *reală*, chiar și renul-robot Rudolf. Și Trixie însăși, încercând să se poarte de parcă era normală, când de fapt era cea mai mare mincinoasă.

Urmări o fetiță cum se urcă în poală la Moș Crăciun cel Fals și îl trase de barbă atât de tare încât i-o rupse. Ai zice că un copil, chiar și unul atât de mic, ar deveni bănuitor, dar lucrurile nu stăteau niciodată așa. Oamenii cred ce vor să creadă, indiferent ce au în fața ochilor.

Din acest motiv se afla și ea aici, nu-i așa?

Când era mică, Trixie credea, desigur, în Moș Crăciun. Ani de zile, Zephyr, pe jumătate evreică și o fire de-a dreptul pragmatică, îi arătase discrepanțele lui Trixie: cum putea Moș Crăciun să fie în același timp și la magazinul Filene's și la BonTon? Dacă era cu adevărat Moș Crăciun, n-ar trebui să știe ce vrei fără să te mai întrebe? Trixie își dori să-i poată aduna pe copiii din clădire și să-i salveze, cum o făcuse Holden Caulfield în ultima carte pe care o citise la engleză. *Momentul adevărului*, ar fi spus ea. *Moș Crăciun nu există. Părinții v-au mințit.*

Și, ar fi adăugat, *o să vă mai mintă și altă dată.* Părinții ei îi spuseseră că e frumoasă, când de fapt era o sluțenie de om. Îi făgăduiseră că avea

să-l găsească pe Făt-Frumos, dar acesta îi dăduse papucii lui Trixie. Spuseseră că dacă vine acasă până la ora stingerii şi îşi face curat în cameră, şi e cuminte, o vor proteja; şi totuşi, iată ce s-a întâmplat.

Ieşi de după un brad de unde se auzeau colinde şi se uită în jur ca să vadă dacă nu o urmăreşte cineva. Într-un fel, ar fi fost mai uşor să se lase prinsă. Era greu să te uiţi peste umăr din două în două secunde, aşteptându-te să fii recunoscută. Se temea că şoferul de camion, care o luase cu maşina, avea să sune la poliţie şi să spună unde o lăsase. Era sigură că bărbatul care vindea bilete la Satul lui Moş Crăciun se uitase în jos ca să-i confrunte chipul cu cel de pe un afiş cu persoane căutate de poliţie.

Trixie se strecură în toaletă, unde se stropi cu apă pe faţă şi încercă să inspire adânc, regulat, pentru a evita dezastrele sociale, aşa cum făcuse la ora de ştiinţe, când disecau o broască şi era sigură că avea să vomite pe colegul cu care făcea pereche. Pretinse că îi intrase ceva în ochi şi miji ochii în oglindă până când rămase singură în încăpere.

Apoi băgă capul sub robinet. Era genul pe care trebuia să-l apeşi ca să dai drumul la apă, aşa că trebui să îl tot lovească pentru a obţine un jet constant de apă. Îşi scoase bluza de trening şi o înfăşură în jurul părului, apoi intră într-o cabină şi se aşeză pe toaletă, tremurând în tricou în timp ce scotocea prin rucsac.

Cumpărase vopseaua din Wal-Mart, când camionagiul se opri să-şi ia ţigări. Culoarea se numea Noapte Înstelată, dar lui Trixie i se părea pur şi simplu neagră. Deschise cutia şi citi instrucţiunile.

Cu puţin noroc, nimănui nu avea să i se pară ciudat că stă în toaletă timp de treizeci de minute. Pe de altă parte, nimeni altcineva nu ar trebui să *fie* într-o toaletă timp de treizeci de minute. Trixie îşi puse mănuşile din plastic şi amestecă vopseaua cu peroxidul, o agită, apoi îşi stoarse soluţia pe păr. Frecă puţin şi apoi îşi trase punga din plastic pe cap.

Trebuia să-şi vopsească şi sprâncenele? Era oare posibil?

Ea şi Zephyr obişnuiau să povestească despre cum să fii adult cu mult înainte să devii major. Vârsta nu era atât de importantă pe cât erau etapele: să mergi în excursie fără părinţi, să cumperi bere fără să ţi se ceară buletinul, să faci sex. Îşi dorea să-i poată spune lui Zeph că

poţi creşte într-o secundă, că te poţi uita în jos şi poţi vedea dunga de pe nisip care îţi separă viaţa de acum de cea dinainte.

Se întrebă dacă, la fel ca tatăl ei, avea să se mai întoarcă vreodată acasă. Se întrebă cât de mare e lumea, de fapt, când o traversezi, în loc să o urmăreşti cu degetul pe hartă. Un firicel de lichid i se scurse pe gât; îl întinse cu degetul înainte să-i ajungă la gulerul tricoului. Vopseaua era la fel de neagră ca uleiul de motor. O clipă, pretinse că sângerează. Nu ar fi fost deloc surprinsă dacă înăuntru s-ar fi făcut atât de neagră pe cât bănuia toată lumea.

Daniel parcă în faţa vitrinelor imense ale magazinului de jucării şi o urmări pe Zephyr cum îi dă unei femei în vârstă câteva bancnote şi ceva mărunţiş. Părul lui Zephyr era împletit, iar fata purta două bluze cu mânecă lungă, una peste alta, de parcă îşi pusese în gând să-i fie frig orice s-ar fi întâmplat. Prin efectul de umbre şi ape făcute de geam, aproape că putea spune că era Trixie.

În nici un caz Daniel nu avea de gând să stea în casă şi să aştepte ca poliţia să îi găsească fiica şi să scoată cu forţa o explicaţie de la ea. În acest scop, în clipa în care Bartholemew plecă, iar Daniel se asigură că detectivul nu pândea la colţul străzii, începu să se gândească la ceea ce ştia despre Trixie, şi poliţiştii nu ştiau. Unde s-ar putea duce, în cine ar putea avea încredere.

În momentul de faţă, erau foarte puţini oameni – foarte preţioşi – care se încadrau în categoria respectivă.

Clienta părăsi magazinul, iar Zephyr îl văzu aşteptând afară.

– Hei, domnu' S! zise ea, făcând cu mâna.

Avea unghiile vopsite cu ojă mov. Aceeaşi culoare pe care o avea şi Trixie pe unghii de dimineaţă; Daniel îşi dădu seama că probabil se dăduseră amândouă cu acea ojă ultima dată când Zephyr venise la ei acasă. Când văzu oja pe unghiile lui Zephyr, dorindu-şi atât de mult să o vadă pe Trixie, i se puse un nod în gât.

Fata se uită peste umărul lui.

– Trixie e cu dumneavoastră?

Daniel încercă să scuture din cap, dar până să treacă de la gând la acţiune, intenţia îi dispăru. Se uită lung la fata care o cunoştea pe fiica

lui poate mai bine decât o cunoscuse el vreodată, oricât de dureros i se părea să recunoască acest lucru.

– Zephyr, spuse el, ai un minut?

Pentru un tip bătrân, Daniel Stone era *sexy*. Zephyr îi spusese acest lucru şi lui Trixie de vreo două ori, deşi asta o speria de-a binelea, fiind tatăl ei şi tot tacâmul. Dar, dincolo de asta, domnul Stone o fascinase întotdeauna pe Zephyr. În toţi anii de când o cunoştea pe Trixie, nu-l văzuse niciodată să-şi piardă cumpătul. Nici când vărsaseră acetonă pe biroul din dormitorul doamnei S, nici când Trixie picase la testul de mate, nici măcar când le prinsese fumând pe ascuns în garajul lui Trixie. Era împotriva firii umane să fii atât de calm, ca şi cum era un fel de tată perfect care nu putea fi provocat niciodată. Mama lui Zephyr, de pildă. Zephyr o găsise odată azvârlind toate farfuriile pentru cină în gardul din curtea din spate, când descoperise că ratatul cu care ieşea o înşela cu alta. Zephyr şi mama ei aveau certuri straşnice, urlând pur şi simplu una la alta. De fapt, de la mama ei învăţase cele mai obscene înjurături.

Trixie, la rândul ei, le învăţase de la Zephyr, care încercase chiar să o atragă pe Trixie înspre nişte comportamente inacceptabile doar în scopul de a-l face pe domnul Stone să-şi piardă cumpătul, dar nimic nu funcţionase. Era ca un actor de telenovele, a cărui poveste tragică te impresiona până la lacrimi: chipeş, ce-i drept, dar în acelaşi timp ştiai că ceea ce vezi nu se ridică la înălţimea aşteptărilor.

Astăzi însă, ceva era altfel. Domnul Stone nu se putea concentra; chiar şi în timp ce o chestiona pe Zephyr, privirea îi tot fugea în alte părţi. Nu mai rămăsese nimic din părintele consecvent, amabil pe care îl invidiase toată viaţa, încât dacă Zephyr n-ar fi ştiut, ar fi presupus că în faţa ei nu stă de fapt Daniel Stone.

– Ultima dată când am vorbit cu Trixie a fost aseară, spuse Zephyr, aplecându-se peste tejgheaua din sticlă a magazinului de jucării. Am sunat-o pe la zece ca să vorbim despre înmormântare.

– Ţi-a zis că se duce undeva după?

– Lui Trixie nu prea îi arde de ieşit zilele astea.

De parcă tatăl ei nu ştia deja asta.

– E foarte important, Zephyr, să-mi spui adevărul.

– Domnule Stone, zise ea, de ce v-aş minţi?

Un răspuns nerostit pluti între ei: *Fiindcă s-a mai întâmplat deja.* Amândoi se gândeau la declaraţia ei dată după noaptea în care Trixie fusese violată. Amândoi ştiau că gelozia poate creşte ca un val, făcând ravagii.

Domnul Stone trase adânc aer în piept.

– Dacă te sună... îi spui că încerc s-o găsesc... şi că totul o să fie bine?

– A dat de necazuri? întrebă Zephyr, dar tatăl lui Trixie ieşea deja din magazinul de jucării.

Zephyr îl urmări cum pleacă. Nu-i păsa dacă el nu o credea o prietenă de nădejde. De fapt, era tocmai invers. Făcuse ceea ce făcuse tocmai *pentru că* greşise deja o dată faţă de Trixie.

Apăsă tasta de la casă care deschidea sertarul. Trecuseră trei ore de când furase toate bancnotele de douăzeci de dolari şi i le dăduse lui Trixie. Trei ore, gândi Zephyr, erau un avans destul de bun.

PLECAT S-O CAUT PE TRIXIE, scria pe bilet. VIN REPEDE.

Laura urcă în camera lui Trixie, de parcă totul trebuia să fie o alarmă falsă, de parcă avea să deschidă uşa şi s-o găsească pe Trixie acolo, dând din cap în tăcere în ritmul muzicii de pe iPod în timp ce se căznea să rezolve o ecuaţie algebrică. Dar nu era acolo, desigur, iar camera mică fusese lăsată vraişte. Se întrebă cine făcuse asta: Trixie sau poliţia?

Daniel îi spusese la telefon că, dintr-odată, ancheta cerceta o omucidere. Că moartea lui Jason nu fusese deloc una accidentală. Şi că Trixie fugise.

Erau atâtea lucruri care trebuiau rezolvate, încât Laura nu ştia de unde să înceapă. Îi tremurau mâinile în timp ce sorta rămăşiţele vieţii fiicei sale – ca un arheolog, inventariind artefactele şi încercând să o înţeleagă pe tânăra care le folosise. Mingea Koosh din fire de cauciuc şi creionul Lisa Frank – acestea îi aparţineau acelei Trixie pe care credea că o cunoaşte. Dar celelalte obiecte nu le înţelegea: CD-ul cu versuri care o lăsară pe Laura cu gura căscată, inelul de argint în formă

de cap de mort, prezervativul ascuns într-o trusă de farduri. Poate că ea şi Trixie încă aveau multe în comun: din câte se pare, în timp ce Laura se transforma într-o femeie pe care abia o mai recunoştea, şi fiica ei făcuse acelaşi lucru.

Se aşeză pe patul lui Trixie şi ridică receptorul telefonului. De câte ori intervenise Laura în convorbirile ei cu Jason, cerându-i să-i spună „noapte bună" şi să se ducă la culcare? Încă cinci minute, se ruga Trixie de ea.

Dacă i-ar fi dat lui Trixie minutele acelea, toate nopţile acelea, oare Jason ar mai fi trăit măcar o zi? Dacă fura cinci minute acum, putea îndrepta tot ce mersese prost?

Laura reuşi să formeze numărul secţiei de poliţie după trei încercări, şi aştepta să vorbească cu detectivul Bartholemew, când Daniel intră în cameră.

– Ce faci?

– Sun la poliţie, zise ea.

El traversă camera din doi paşi şi îi luă receptorul din mână, închizând telefonul.

– Nu.

– Daniel...

– Laura, ştiu de ce a fugit. Şi eu am fost acuzat de crimă la optişpe ani şi am fugit.

La auzul acestei mărturisiri, Laura se pierdu cu firea. Cum să trăieşti cu un om cincisprezece ani, să-i faci un copil şi să nu ştii ceva atât de important despre el?

El se aşeză la biroul lui Trixie.

– Încă locuiam în Alaska. Victima a fost prietenul meu cel mai bun, Cane.

– Păi şi... ai făcut-o?

Daniel ezită.

– Nu aşa cum au crezut ei.

Laura se uită lung la el. Se gândi la Trixie, fugind Dumnezeu ştie pe unde, pentru o crimă pe care nu o săvârşise.

– Dacă nu erai vinovat... atunci de ce...

– Pentru că prietenul meu tot mort era.

În ochii lui Daniel, Laura văzu deodată cele mai surprinzătoare lucruri: sângele nenumăraților somoni spintecați, crăpătura, ca o venă albăstruie, din gheața atât de groasă încât te făcea să te doară tălpile, profilul unui corb stând pe un acoperiș. În ochii lui Daniel înțelese ceva ce nu voise să recunoască în fața ei înseși: în ciuda tuturor lucrurilor, sau poate din cauza lor, el o înțelegea mai bine pe fiica lor decât ea.

El se mișcă, lovind mouse-ul computerului cu cotul. Ecranul prinse viață, dezvăluind mai multe ferestre deschise: Google, iTunes, Sephora.com și sfâșietorul rapesurvivor.com, plin de poezii scrise de fete ca Trixie. Dar MapQuest? Când Trixie nici măcar nu era suficient de mare cât să aibă permis de conducere?

Laura se aplecă peste umărul lui Daniel să ia mouse-ul. GĂSEȘTE ADRESA! promitea site-ul. Erau niște câmpuri goale de completat: adresa, orașul, statul, codul poștal. Iar în partea de jos, apărea scris în albastru aprins: *Ne pare rău, nu am găsit nici o rută pentru adresa dorită.*

– Oh, Doamne! exclamă Daniel. Știu unde e.

Tatăl lui Trixie o ducea în pădure și o învăța cum să citească semnele naturii astfel încât să știe întotdeauna încotro merge. O întreba cum identifici copacii: acele ca de basm împrăștiate sub molidul de Canada, incrustațiile înguste din scoarța frasinului, mesteacănul învelit în hârtie, brațele noduroase ale arțarului de zahăr. Într-o zi, când cercetau un copac cu sârmă ghimpată care-i trecea prin mijlocul trunchiului – *cât timp crezi că a durat așa ceva?* –, privirea lui Trixie fusese atrasă de ceva din pădure: soarele reflectat în metal.

Mașina părăsită stătea după un stejar despicat de trăsnet. Două geamuri erau sparte; un animal își făcuse culcuș în umplutura banchetei din spate. Un vrej care pătrunsese prin geam, se înfășurase în jurul volanului.

Unde crezi că e șoferul? întrebase Trixie.

Nu știu, răspunsese tatăl ei. *Dar e plecat de mult.*

Îi explicase că persoana care își părăsise mașina probabil nu se obosise să facă aranjamentele ca să fie ridicată de acolo. Dar asta nu

o împiedică pe Trixie să facă scenarii şi mai extravagante: bărbatul se rănise la cap şi începuse să o ia la pas, rătăcindu-se pe munte şi decedând de hipotermie, şi chiar în acel moment oasele îi zăceau la sud de curtea din spate a casei lor. Bărbatul fugea de Mafie şi scăpase de urmăritori într-o cursă de maşini. Ajunsese în oraş, suferea de amnezie şi petrecuse următorii zece ani fără să ştie cine e.

Trixie visa maşina părăsită când cineva trânti uşa cabinei de lângă ea. Se trezi speriată şi se uită la ceas – în mod cert, dacă ţineai chestia aia în păr atât de mult, îţi cădea de la rădăcini sau căpăta culoarea mov sau cine ştie ce. Auzi bazinul de la WC şi apa de la robinet. Când se făcu din nou linişte, se strecură afară din cabină şi se clăti pe păr la chiuvetă.

Avea dungi pe frunte şi pe gât, dar părul ei roşu, cel care îl inspirase pe tatăl ei să-i spună „ardei iute" pe când era doar un bebeluş, era acum de culoarea unei tufe de trandafiri care nu avea să-şi mai revină vreodată.

În timp ce îşi îndesa în fundul coşului de gunoi hanoracul distrus, intră o mamă cu doi băieţei. Trixie îşi ţinu răsuflarea, dar femeia nu se uită de două ori la ea. Poate chiar era *atât* de uşor. Ieşi din baie, pe lângă un Moş Crăciun nou, pentru că se schimbase tura, şi se îndreptă către parcare. Se gândi la omul care îşi abandonase maşina în pădure: poate îşi înscenase moartea. Poate că făcuse asta doar ca să o ia de la capăt.

Dacă un adolescent îşi pune în cap să dispară, cel mai probabil va reuşi. Din acest motiv, fugarii sunt atât de greu de găsit – până nu sunt racolaţi într-o bandă de traficanţi de droguri sau de trafic de carne vie. Cei mai mulţi adolescenţi care dispar o fac pentru independenţă sau ca să scape de abuzuri. Spre deosebire de un adult însă, care poate fi urmărit după acte, operaţiuni la ATMuri, contracte de închirieri auto şi liste de pasageri la aeroporturi, copiii plătesc cel mai probabil în numerar, fac autostopul şi trec neobservaţi de oamenii din jur.

Era a doua oară într-o oră când Bartholemew intră în cartierul unde locuia familia Stone. Trixie Stone era acum dată oficial dispărută; nu apărea dată în urmărire de poliţie. Asta nu era posibil, chiar

dacă toate semnele indicau motivul pentru care fugise: fiindcă știa că urma să fie acuzată de omor.

În sistemul judiciar american, nu poți folosi dispariția unui suspect drept cauză probabilă. Ulterior, în timpul unui proces, procurorul ar putea invoca fuga lui Trixie drept dovadă a vinovăției, dar nu urma să mai aibă loc vreun proces dacă Bartholemew nu reușea să-l convingă pe judecător să emită mandat de arestare pe numele lui Trixie – într-o asemenea ipoteză, atunci când avea să fie localizată, putea fi direct arestată.

Problema era că, dacă Trixie nu ar fi fugit, încă nu ar aresta-o. Dumnezeule, cu două zile în urmă, Bartholemew fusese convins că Daniel Stone e făptașul... până când probele începuseră să evidențieze contrariul. *Dovezile* însă nu erau solide. Avea o urmă de gheată care se potrivea cu încălțămintea lui Trixie, și cu cele a mii de alți locuitori ai orașului. Avea sângele de pe victimă care aparținea unei persoane de sex feminin, ceea ce excludea doar jumătate din populație. Avea un fir de păr de aceeași culoare cu părul lui Trixie – un fir cu o rădăcină al cărei ADN nu era contaminat, dar nici o probă de la Trixie cu care să-l confrunte și nici un mijloc la îndemână de a obține așa ceva în scurt timp.

Cu atâtea lacune, orice avocat al apărării putea face praf ancheta. Bartholemew trebuia s-o găsească pe Trixie Stone în persoană, pentru a putea demonstra cu probe concrete legătura dintre ea și uciderea lui Jason Underhill.

Bătu din nou la ușa din față a casei familiei Stone. Din nou, nu răspunse nimeni, dar de data asta, când Bartholemew încercă clanța, ușa era încuiată. Făcu palmele căuș la fereastra din sticlă și se uită în hol.

Haina și ghetele lui Daniel Stone nu mai erau.

Ocoli pe jumătate garajul până ajunse la o ferestruică și se uită înăuntru. Honda Laurei Stone, care nu fusese acolo cu două ore în urmă, era parcată pe unul din locuri. Camioneta lui Daniel Stone nu mai era.

Bartholemew lovi cu palma zidul exterior al casei și înjură. Nu putea dovedi că Daniel și Laura Stone plecaseră în căutarea lui Trixie înaintea poliției, dar putea să pună pariu că așa era. Când îți dispare

copilul, nu te duci la cumpărături. Aştepţi cu sufletul la gură să îţi fie adus în siguranţă acasă.

Detectivul îşi ciupi puntea nasului şi încercă să gândească. Poate că tot răul era spre bine. La urma urmei, soţii Stone aveau mai multe şanse decât el s-o găsească pe Trixie. Şi avea să-i fie mult mai uşor lui Bartholemew să urmărească doi adulţi decât pe fiica lor de paisprezece ani.

Şi între timp? Ei bine, putea obţine un mandat de percheziţie domiciliară, dar asta nu l-ar fi ajutat prea mult. Nici un laborator respectabil nu ar fi acceptat o periuţă de dinţi din baia lui Trixie drept probă viabilă de ADN. Avea nevoie de fată în persoană şi de o probă de sânge acceptată de un laborator.

În clipa aceea, Bartholemew realiză că avea deja o asemenea probă; era sigilată într-un set de probe prelevate în urma violului, pentru un proces care nu mai avea loc.

În clasa a opta, la ora de educaţie pentru sănătate, Trixie trebuise să aibă grijă de un ou. Fiecare elev primise unul, pricepând că acesta trebuia să rămână intact timp de o săptămână, că nu putea fi lăsat singur nici o clipă şi că trebuia să fie „hrănit" din trei în trei ore. Exerciţiul trebuia să aibă impact descurajator: o modalitate prin care adolescenţii să-şi dea seama că a avea un copil e mult mai greu decât pare.

Trixie îşi luase sarcina în serios. Botezase oul Benedict şi îi făcuse un fel de port-bebe micuţ pe care îl purta prins de gât. O plătise pe profesoara de engleză cu cincizeci de cenţi ca să aibă grijă de ou cât timp ea era la ora de sport; îl lua la cinema când mergea cu Zephyr. Îl ţinea în palmă în timpul orelor şi se obişnuise cu textura, forma şi greutatea lui.

Nici până în ziua de azi nu ştia cum căpătase oul acea fisură subţire cât un fir de păr. Trixie o observase prima dată în drum spre şcoală, într-o dimineaţă. Tatăl ei ignorase nota patru pe care o încasase Trixie – fusese de părere că era o temă stupidă, că un copil nu are nimic în comun cu un ou. Şi totuşi, Trixie se întrebase dacă indulgenţa lui nu cumva avusese de-a face cu faptul că, în viaţa reală, şi el ar fi

picat acel test: cum altfel să-şi explice diferenţa dintre ceea ce credea el că face Trixie şi ceea ce făcea ea de fapt?

Acum, îşi ridică puţin mâneca hainei şi se uită la reţeaua neregulată de cicatrici. Acestea erau fisurile ei subţiri cât firul de păr, se gândi ea, şi era doar o chestiune de timp până când avea să se descompună complet.

– Humpty Dumpty, să mor eu! zise ea cu voce tare.

Un copil care sărea în poală la mama sa, lângă Trixie, bătu din palme. „Dumpty!" strigă el. „Căzut rău!" Se dădu pe spate atât de tare, încât Trixie fu sigură că avea să dea cu capul de podeaua din staţia de autocar.

Mama lui îl prinse înainte să se întâmple vreo nenorocire.

– Trevor! Potoleşte-te! Apoi se întoarse către Trixie. E un mare fan al lui Egg Man.

Femeia era de fapt o fetişcană. Poate cu câţiva ani mai mare decât Trixie, dar nu cu mult. Purta un fular albastru jerpelit, înfăşurat în jurul gâtului, şi o haină de căpătat din armată. După numărul de bagaje pe care le aveau, părea că se mută de tot – pe de altă parte, din câte ştia Trixie, aşa trebuiau să călătorească oamenii cu copii.

– Nu înţeleg poeziile pentru copii, zise fata. Adică, de ce să încerce toţi caii regelui şi toţi oamenii regelui să repare un ou?

– Şi, la o adică, ce caută un ou pe zid? spuse Trixie.

– Exact. Cred că Mama Gâscă era drogată, adăugă ea, zâmbindu-i lui Trixie. Încotro?

– Canada.

– Noi mergem la Boston.

Îl lăsă pe băiat să-i coboare din poală, zvârcolindu-se.

Trixie vru s-o întrebe pe fată dacă copilul e al ei. Dacă fusese un accident. Dacă, chiar şi după ce făceai ceva ce în ochii tuturor apărea drept cea mai mare greşeală a vieţii tale, te gândeai că nu e aşa şi poate o vedeai drept cel mai bun lucru care ţi se putea întâmpla vreodată.

– Bleah, Trev, tu eşti?

Fata îl luă pe copil de talie şi-l trase spre faţa ei, cu fundul înainte. Se strâmbă la colecţia de genţi adunate la picioarele lor.

– Te superi dacă te rog să ai grijă de lucrurile mele până arunc eu deşeurile astea toxice?

Când se ridică, lovi geanta pentru scutece de rucsacul deschis, răsturnându-i conţinutul pe podea.

– Of, la dracu'...

– Mă ocup eu, zise Trixie când fata se îndreptă spre baie cu Trevor.

Începu să bage la loc lucrurile în geanta pentru scutece: chei de plastic care cântau un cântec Disney, o portocală, o cutie cu patru creioane. Un tampon cu ambalajul pe jumătate desprins, un elastic de păr. Ceva ce, la un moment dat, poate fusese un fursec. Un portofel.

Trixie ezită. Îşi spuse că nu avea decât să se uite la numele fetei, fiindcă nu voia să pună întrebări şi să rişte să lege o conversaţie.

Permisele de conducere din Vermont nu semănau deloc cu cele din Maine. În primul rând, nu aveau fotografie. Singura dată când Zephyr o convinsese pe Trixie să meargă într-un bar, folosise un permis de Vermont pe post de act de identitate fals. „Un metru şaptezeci e pe-aproape", decisese Zephyr, deşi Trixie era cu zece centimetri mai scundă. Ochi căprui, scria, pe când ai lui Trixie erau albaştri.

Fawn Abernathy locuia pe First Street, numărul 34, în Shelburne, Vermont. Avea nouăsprezece ani. Era exact de aceeaşi înălţime cu Trixie, iar Trixie luă asta ca pe un semn de bun augur.

Îi lăsă lui Fawn cardul pentru ATM şi jumătate din bani. Dar băgă cardul American Express şi permisul de conducere în buzunar. Apoi fugi din terminalul de autocare din Vermont şi se aruncă în primul taxi tras la bordură.

– Încotro? întrebă şoferul.

Trixie se uită pe geam.

– La aeroport, zise ea.

– Nu te-aş ruga dacă n-ar fi o urgenţă, imploră Bartholemew. Se uită prin cabinetul lui Venice Prudhomme, înţesat de teancuri de dosare, hârtii scoase la imprimantă şi transcrieri ale mărturiilor din instanţă.

Ea oftă, fără a se obosi să ridice privirea din microscop.

– Mike, la tine totul e urgent.

– Te rog. Am un fir de păr cu rădăcină, care a fost găsit pe corpul băiatului mort, şi am sângele lui Trixie păstrat în condiţii optime în setul de probe prelevate după viol. Dacă ADN-ul se potriveşte, e suficient ca să obţin un mandat de arestare.

– Nu, zise Venice.

– Ştiu că ai rămas în urmă şi că...

– Nu de-asta, îl întrerupse ea, aruncându-i o privire lui Bartholemew. Dar n-am de gând să deschid un set sigilat de probe.

– De ce? Trixie Stone şi-a dat acordul să i se recolteze sânge.

– În calitate de victimă, îi atrase atenţia Venice. Nu ca să dovedeşti că a săvârşit o crimă.

– Ai face bine să nu te mai uiţi la filme poliţiste.

– Poate că ar trebui să începi tu să faci asta.

Bartholemew se strâmbă.

– Nu pot să cred că faci asta.

– Nu fac nimic, spuse Venice, aplecându-se din nou asupra hârtiilor. Cel puţin până îmi va cere un judecător să o fac.

Vara, în tundră, era de vis. De vreme ce soarele rămânea pe cer până la două noaptea, în Akiak nu erau şanse să dormi prea mult. Copiii se strângeau în jurul unei sticle cu băutură de contrabandă, dacă făceau rost, sau lăsau în urmă ambalaje de ciocolată şi cutii de suc vărsate, în caz contrar. Copiii mai mici se bălăceau în apa verde şi tulbure a râului Kuskokwim, deşi în august le amorţeau gleznele după doar câteva minute sub apă. An de an, într-unul din satele yupik, cineva se îneca; apa era prea rece ca să stai în apă destul cât să înveţi să înoţi.

În anul în care Daniel avea opt ani, îşi petrecu luna iulie plimbându-se în picioarele goale de-a lungul râului Kuskokwim. Un zid de arini şi sălcii mărginea un mal al râului, pe celălalt, aluneca pământ în apă de pe un zăgaz înalt de trei metri. Ţânţarii i se strângeau pe faţă de fiecare dată când înceta să se mai mişte; uneori îi zburau în urechi, zgomotoşi ca nişte mici avioane. Daniel privea spinările grase ale somonilor regali ridicându-se la suprafaţă ca nişte rechini miniaturali în mijlocul râului. Bărbaţii din sat erau plecaţi cu bărcile de pescuit,

cele care dormiseră pe ţărm toată iarna ca nişte balene eşuate. Ţărmul era presărat cu tabere de pescuit yupik: oraşe întregi alcătuite din corturi albe, sau ţăruşi noduroşi prinşi laolaltă şi acoperiţi cu prelate albastre care fluturau ca şorţurile femeilor în vârstă. Pe mese de placaj, femeile tăiau fâşii somonii regali şi pe cei roşii, apoi îi agăţau pe grătare la uscat în timp ce-şi strigau copiii: *Kaigtuten-qaa?* Ţi-e foame? *Qinucetaanrilgu kinguqliin!* Nu încerca să-l provoci pe frate-tău!

Luase de pe jos o crenguţă acoperită cu coajă, o curea de transmisie şi o clemă pentru hârtii până să îl vadă – un vârf ciobit, ce ieşea din nisipul de pe fundul apei. Nu se poate... sau se poate? Îţi trebuia un ochi bine antrenat ca să priveşti dincolo de lemnele îmbibate cu apă şi să scoţi un fildeş sau un os fosilizat, dar se mai întâmplase, Daniel ştia asta. Alţi copii din şcoală – cei care-l tachinau fiindcă era *kass'aq*, care râdeau când el nu ştia să împuşte păsări sălbatice sau să se întoarcă din sălbăticie cu snowmobilul – găsiseră colţi de mastodont pe malul râului.

Ghemuindu-se, Daniel săpă la bază, tocmai când râul năvăli în groapă şi-i îngropă toată truda. Era un dinte adevărat, chiar acolo, sub ochii lui. Îşi imagină că ajunge până sub pânza freatică, mai mare chiar decât cel expus în Bethel.

Doi corbi îl urmăreau de pe mal, croncănind întruna pe măsură ce Daniel trăgea şi gâfâia. Colţii de mamut puteau avea trei metri sau trei metri şi jumătate; puteau avea până la o sută de kilograme. Poate nici nu era mamut, ci un *quugaarpak*. Eschimoşii yupik spuneau poveşti despre creatura uriaşă care trăia sub pământ şi ieşea numai noaptea. Dacă o prindeai pe pământ când ieşea soarele – chiar şi o fărâmă din el – întregul său corp se transforma în os şi fildeş.

Daniel petrecu ore în şir încercând să scoată dintele din pământ, dar era prins prea bine şi înfipt prea adânc. Avea nevoie de ajutoare. Însemnă locul, călcând în picioare trestiile înalte şi lăsând un morman de pietre adunate pe mal ca să marcheze locul unde dintele avea să-l aştepte.

A doua zi, Daniel se întoarse cu o lopată şi un bloc din lemn. Încropise cumva un plan de a construi un dig pentru a opri fluxul apei cât timp el scotea dintele din nisip. Trecu pe lângă aceiaşi oameni

care lucrau la tabără de pescuit şi pe lângă cotitura râului unde arinii căzuseră de pe mal drept în apă, trecu pe lângă cei doi corbi care croncăneau, dar când ajunse la locul în care găsise dintele, cu o zi în urmă, acesta dispăruse.

Se spune că nu te poţi scălda de două ori în aceeaşi apă. Poate că asta era problema, sau poate curentul era atât de puternic încât luase mormanul de pietre pe care Daniel le lăsase drept marcaj. Poate, aşa cum spuneau copiii yupik, Daniel era prea alb ca să facă ceea ce ei puteau face aşa cum respirau: să găsească o bucăţică de istorie cu mâinile goale.

Abia când Daniel ajunse din nou în sat, realiză că păsările îl urmăriseră până acasă. Toată lumea ştia că dacă o pasăre se opreşte pe acoperişul casei era semn că primeşti oaspeţi. Un grup de corbi însă simboliza cu totul altceva: că singurătatea avea să-ţi fie soarta, că nu exista speranţă să-ţi schimbi cursul vieţii.

Marita Soorenstad ridică privirea în clipa în care Bartholemew intră în biroul ei.

– Îţi aduci aminte de un tip pe nume David Fleming? întrebă ea.

El se trânti pe scaunul din faţa ei.

– Ar trebui?

– În 1991, a violat şi a încercat să ucidă o fată de cincisprezece ani care venea cu bicicleta de la şcoală. Apoi s-a dus şi a omorât pe altcineva, în alt comitat, şi a existat o cauză pe rolul Curţii Supreme ce dezbătea controversa dacă proba de ADN prelevată pentru un dosar poate fi folosită ca dovadă în alt dosar.

– Şi?

– Şi în Maine, dacă recoltezi o probă de sânge de la un suspect într-un dosar, o poţi folosi întradevăr pentru teste ulterioare, într-un alt caz, explică Marita. Problema e că atunci când i s-a recoltat sânge lui Trixie Stone, ea a fost de acord fiindcă era victimă, ceea ce e cu totul altceva decât a-şi da acordul în calitate de suspectă.

– Nu există vreo portiţă?

– Depinde, zise Marita. Există trei situaţii în care vorbim despre o probă individuală dată în baza unui acord, spre deosebire de una

dată în baza unui mandat. În primul caz, poliția îi spune persoanei în cauză că proba va fi utilizată în orice anchetă. În al doilea caz, poliția îi spune persoanei respective că proba va fi utilizată numai în scopul unei anchete anume. În al treilea caz, poliția obține acordul persoanei după ce îi precizează că proba va fi utilizată pentru anchetarea unei infracțiuni distincte, însă nu menționează nici o altă ipoteză de utilizare a ei. Mă urmărești?

Bartholemew încuviință din cap.

– Ce i-ai spus mai exact lui Trixie Stone despre setul de probe prelevate după viol?

Se gândi la noaptea când îi cunoscuse pe fată și pe părinții ei în spital. Bartholemew nu era foarte sigur, dar își imagină că spusese ceea ce obișnuia să spună în cazul unei victime a unei agresiuni sexuale: că aveau să fie folosite în dosarul violului, că deseori probele ADN sunt cele care îi conving pe membrii juriului.

– Nu ai menționat că ar putea fi folosite în vreo altă posibilă anchetă, nu? întrebă Marita.

– Nu, se strâmbă el. Cele mai multe victime ale violurilor acceptă cu greu și ancheta respectivă.

– Păi, asta înseamnă că acordul a fost echivoc: nu se deduce clar pentru ce anume a fost dat. Cei mai mulți oameni presupun că, atunci când poliția solicită o probă relevantă pentru elucidarea unei anchete, nu o vor folosi la nesfârșit și în alte scopuri. Și s-ar putea afirma cu destulă tărie că, în lipsa unui acord explicit, păstrarea probei și utilizarea ei ulterioară contravin prevederilor constituționale. Marita își scoase ochelarii și continuă: Mi se pare că ai două variante. Ori te duci înapoi la Trixie Stone și-i ceri acordul să-i folosești proba de sânge pe care o ai în setul de probe prelevate după viol pentru o nouă anchetă, ori te duci la judecător și obții mandat ca să-i recoltezi o nouă probă de sânge.

– Nici una n-o să meargă, spuse Bartholemew. Fata a dispărut.

– Glumești? întrebă Marita, ridicând privirea.

– Aș vrea eu.

– Atunci, trebuie să fii mai creativ. Unde altundeva ai mai putea găsi o probă din ADN-ul ei? Lipeşte plicuri pentru trupa de teatru sau pentru alte acţiuni?

– Era prea ocupată să se taie pe mâini ca să mai participe şi la activităţi extraşcolare, zise Bartholemew.

– Cine a tratat-o? Asistenta şcolii?

Nu, acesta fusese marele secret al lui Trixie; probabil depusese mari eforturi ca să-l ascundă, mai ales dacă se tăia în timpul orelor de curs. Dar o întrebare se impunea: ce folosea ca să oprească hemoragia? Plasturi, tifon, şerveţele?

Oare găsea ceva din toate astea în dulăpiorul ei?

Pilotul de la Arctic Circle Air fusese angajat să transporte un veterinar care se îndrepta către Bethel pentru cursa K300 de sănii trase de câini.

– Şi tu tot acolo mergi? întrebă veterinarul; deşi Trixie nu ştia unde avea loc evenimentul, încuviinţă din cap. Prima dată?

– Hm, da.

Veterinarul se uită la rucsacul ei.

– Eşti la juniori, nu?

Fusese; jucase fotbal la echipa a doua de juniori în toamna aceea.

– Am fost atacant, zise Trixie.

– Ceilalţi juniori s-au dus de ieri la punctele de control, preciză pilotul. Tu ai pierdut avionul?

Putea la fel de bine să vorbească greceşte.

– Mi-a fost rău, spuse Trixie. Am avut gripă.

Pilotul băgă ultima ladă cu provizii în burta avionului.

– Ei bine, dacă nu te deranjează să zbori cu un avion de marfă, nici pe mine nu mă deranjează să duc o fată drăguţă la cursă.

Avionul Shorts Skyvan nu părea capabil să zboare – semăna cu o rulotă auto Winnebago cu aripi. Înăuntru erau îngrămădiţi paleţi şi genţi de voiaj.

– Poţi să aştepţi zborul de navetă mâine, zise pilotul, dar vine furtuna. Probabil o să pierzi toată cursa stând în aeroport.

– Aş prefera să zbor acum, zise Trixie, iar pilotul o ajută să urce în avion.

– Ai grijă la corp, zise el.

– Oh, sunt bine.

– Nu mă refeream la *tine*.

Pilotul întinse mâna şi ciocăni cu degetele într-o ladă din lemn de pin.

Trixie o zbughi în cealaltă parte a compartimentului îngust pentru marfă. Trebuia să zboare până la Bethel lângă un sicriu?

– Măcar ştii că n-o să trăncănească tot drumul, râse pilotul, apoi o închise pe Trixie înăuntru.

Se aşeză pe genţile de voiaj şi se lipi de peretele de metal nituit. Prin reţeaua de plasă care o separa de pilot şi de veterinar, îi auzea vorbind. Avionul vibră şi se trezi la viaţă.

Cu trei zile în urmă, dacă i-ar fi spus cineva că avea să meargă cu o rulotă zburătoare lângă un cadavru, ar fi negat categoric acest lucru. Dar disperarea te poate împinge să faci lucruri uluitoare. Trixie îşi amintea de profesoara de istorie care le vorbise despre bărbatul înfometat dintr-o aşezare din Virginia, care îşi omorâse soţia, o dăduse cu sare şi o mâncase într-o iarnă, înainte măcar ca restul coloniştilor să bage de seamă dispariţia femeii. Ceea ce ţi se părea imposibil azi putea să-ţi pară promiţător mâine.

Când avionul se ridică de la pământ, sicriul din lemn de pin alunecă spre Trixie, proptinduse de tălpile pantofilor ei. *Putea fi mai rău*, se gândi ea. Corpul acela putea să nu fie într-un sicriu, ci într-un sac de cadavre. Putea să nu fie un mort oarecare, ci Jason.

Urcară în noapte, un aluat vâscos amestecat cu stele. Aici, sus, era şi mai frig. Trixie trase de mânecile jachetei.

Oooooh.

Se aplecă spre plasă ca să vorbească spre carlingă. Veterinarul dormea deja.

– Aţi spus ceva? strigă ea la pilot.

– Nu!

Trixie se aşeză la loc în spatele avionului şi auzi din nou acel sunet prelung, ca şi când cineva îşi psalmodia sufletul.

Venea de sub capacul lăzii din lemn de pin.

Trixie încremeni. Pesemne că era motorul. Sau poate veterinarul sforăia. Dar acum se auzi mai tare, iar ea identifică sursa zgomotului în sicriu: *Ohhhhh.*

Dacă omul acela nu era mort de-a binelea? Dacă fusese închis în sicriu, şi acum încerca să iasă? Dacă zgâria cu unghiile lada pe interior, întrebându-se cum ajunsese acolo?

Ohhh, oftă corpul. *Nuuuu.*

Trixie se ridică în genunchi, apucând plasa la nivelul umerilor pilotului.

– Opriţi avionul, strigă ea. Trebuie să opriţi chiar acum!

– Trebuia să te duci la toaletă înainte să plecăm, răspunse pilotul, strigând la rândul său.

– Cadavrul... nu e mort!

De-acum îl trezise pe veterinar, care se întoarse pe locul pasagerului.

– Ce s-a întâmplat...

Trixie nu se putea uita la sicriu; dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut un braţ ieşind din ladă, un chip care ar fi urmărit-o în coşmaruri, un glas care avea să-i spună că ştie secretul pe care nu-l spusese nimănui.

Ooooh.

– Uite! zise Trixie. Nu auziţi?

Veterinarul râse.

– Se umflă plămânii. Ca atunci când iei o pungă de chipsuri la bordul unui avion şi se umflă după ce decolezi. Asta e tot ce auzi – aerul care trece peste corzile vocale. Poate-ar trebui s-o laşi mai moale cu cafeina, îi zâmbi el larg.

Ruşinată, Trixie se întoarse cu faţa către sicriu. Îi auzea pe pilot şi pe veterinar făcând haz de naivitatea ei, iar obrajii îi ardeau. Corpul – aşa mort cum era, mort ca lemnul în care era îmbrăcat – continua să cânte: o singură notă stingheră care umplea spaţiul avionului ca un recviem, asemenea adevărului pe care nimeni nu voia să-l audă.

– Chiar e un şoc, comentă Jeb Aaronsen, directorul liceului Bethel. Trixie părea că se înţelege atât de bine cu colegii.

Bartholemew nici măcar nu-i aruncă o privire piezișă.

– Înainte sau după ce a încetat să mai vină la școală?

Nu avea prea multă răbdare cu directorul acesta, care nu observase nici o schimbare nici la comportamentul fiicei lui, pe vremea când fata învățase acolo. Aaronsen afișa mereu masca tragică, dar părea incapabil să prevină următoarea tragedie.

Bartholemew era obosit. Aflase că soții Stone ajunseseră la aeroport, de unde luaseră avionul către Seattle. De acolo urmau să ia o altă cursă care ateriza în Anchorage puțin înainte de miezul nopții. Plătiseră 1 292,90 dolari pe bilet, potrivit agentului American Express care îi dăduse detectivului informația.

Acum știa încotro se îndreaptă Trixie. Trebuia doar să convingă un judecător că trebuia să fie adusă acasă.

Îl trezise pe director și-i flutură mandatul de percheziție prin fața ochilor. Singurii oameni prezenți în școală la acea oră din noapte erau îngrijitorii, care dădeau din cap și împingeau la o parte tomberoanele pe roți în timp ce bărbații treceau pe lângă ei. Era straniu – aproape sinistru – să stai într-un liceu lipsit de agitația obișnuită.

– Știam că... incidentul a fost... dificil pentru ea, spuse directorul. Doamna Gray, consiliera pe probleme de orientare, o supraveghea pe Trixie.

Bartholemew nici nu se obosi să dea vreo replică. Administrația liceului Bethel nu era deloc diferită de oricare altă grupare de adulți din America: în loc să vadă ceea ce se afla drept sub nasul lor, se prefăceau că totul era exact așa cum voiau să fie. Ce făcea doamna Gray în timp ce Trixie își provoca răni pe brațe și-și tăia venele? Sau, de altfel, când Holly începuse să chiulească și să nu mai mănânce?

– Trixie știa că poate să vină la noi dacă se simte ostracizată, zise directorul, apoi se opri în fața unui dulăpior kaki. Acesta e.

Bartholemew luă cleștele pe care-l adusese de la unitatea de pompieri și tăie lacătul cu cifru. Deschise încuietoarea metalică, iar din dulăpior țâșniră zeci de prezervative ca dintr-o văgăună cu șerpi. Bartholemew luă un șir de prezervative Trojan.

– Ce bine că nu era ostracizată! remarcă el.

Directorul murmură ceva şi dispăru în hol, lăsându-l pe Bartholemew singur. Detectivul îşi puse o pereche de mănuşi din cauciuc şi scoase o pungă de hârtie din buzunarul hainei. Apoi dădu la o parte restul prezervativelor din dulăpior şi se apropie mai mult ca să cerceteze.

Găsi un manual de algebră. Un exemplar din *Romeo şi Julieta* cu colţurile îndoite. Patruzeci şi şase de cenţi în monede diferite. O riglă. O agrafă de birou, stricată. Prinsă pe uşa batantă, sub un autocolant pe care scria HOOBASTANK, era o oglindă compactă mică pe colţul căreia era pictată o floare. Fusese lovită destul cât să crape, iar colţul din stânga jos lipsea.

Bartholemew se trezi uitându-se la ea şi întrebându-se ce văzuse Trixie Stone acolo. Şi-o imagina oare pe fata care fusese la începutul clasei a noua – o copilă, practic, care urmărea ce se întâmplă în hol, în spatele ei, şi îşi dorea să fie şi ea integrată în colectivitate? Sau vedea cochilia în care se închisese – unul dintre numeroşii adolescenţi fără chip de la liceul din Bethel, care îndurau fiecare oră din zi rugându-se, la fiecare pas, să nu atragă atenţia nimănui?

Bartholemew se uită din nou în dulăpiorul lui Trixie. Totul era lipsit de viaţă, ca într-o natură moartă.

Nici urmă de tifon sau de vreo cutie de plasturi. Nici pomeneală de vreun tricou mototolit aruncat în vreun colţ, pătat cu sângele lui Trixie. Bartholemew era gata să renunţe, când observă marginea unei fotografii înfipte în locul unde peretele metalic din spate se îmbina cu baza dulăpiorului. Scoţând o pensetă din buzunar, Bartholemew reuşi să o scoată de acolo.

Era o fotografie cu doi vampiri; sângele li se prelingea din gură. Bartholemew trase două cadre, apoi se uită din nou şi-şi dădu seama că fetele ţineau în mână o găleată de cireşe din care mâncaseră jumătate. Zephyr Santorelli-Weinstein era în stânga. Gura ei era de un stacojiu aprins, şi dinţii îi erau pătaţi la fel. Cealaltă fată probabil era Trixie Stone, deşi i-ar fi fost greu să o identifice. În fotografie, râdea cu atâta poftă, încât ochii i se îngustaseră cât nişte fante. Părul ei era aproape de aceeaşi culoare ca fructele, lung, lăsat liber pe spate.

Până să vadă fotografia, uitase. Când Bartholemew o cunoscuse pe Trixie Stone, avea părul până la talie. A doua oară când o văzuse, avea părul tuns chilug. Își amintea că Janice, consiliera, îl asigurase că e un semn bun, o donație pe care Trixie o făcuse către o organizație caritabilă care făcea peruci pentru femeile bolnave de cancer.

O organizație caritabilă care probabil primise, înregistrase și etichetase părul lui Trixie Stone.

Daniel și Laura stăteau într-un bar din aeroport, așteptând. O furtună de zăpadă din Anchorage cauzase o întârziere pentru zborul de legătură din Seattle, și trecuseră deja trei ore, timp în care Trixie se îndepărta tot mai mult de ei.

Laura dăduse deja pe gât trei băuturi. Daniel nu era sigur dacă o făcuse din cauza fricii ei de înălțime și de avioane, în general, sau din pricina grijilor legate de Trixie, ori din ambele cauze. Sigur, exista și posibilitatea ca ei să se fi înșelat; poate că Trixie se îndrepta către sud, în Mexic, sau dormea într-o gară din Pennsylvania. Pe de altă parte, Trixie nu era primul copil care intrase în bucluc și fugea în Alaska. Atâția oameni care fugeau de justiție ajungeau acolo – ultima mare frontieră –, încât autoritățile renunțaseră de mult să mai cheltuie resurse ca să meargă după ei. În schimb, agenții de poliție din Alaska îi vânau pe fugari. Daniel își amintea că văzuse reportaje în ziare despre oameni scoși din cabanele din sălbăticie și extrădați pentru acuzații de viol, răpire sau omor. Se întrebă dacă fotografia lui Trixie era trimisă prin e-mail autorităților din Alaska, dacă începuseră deja să o caute.

Era o diferență însă între a căuta și a vâna, o diferență pe care o învățase împreună cu Cane și bunicul lui. *Trebuie să-ți golești mintea de gândurile despre animal*, spunea bătrânul, *altfel, o să te vadă.* Daniel se concentra, dorindu-și să fie mai puțin alb și mai mult precum Cane – care, dacă îi spuneai: „Nu te gândi la un elefant mov", chiar putea să *nu* se gândească la un elefant mov.

Diferența, în acest caz, era alta: dacă Daniel voia s-o găsească pe Trixie, nu-și putea permite să înceteze să se mai gândească la ea. Astfel, ea avea să știe că o caută.

Daniel mută un pahar de martini care fusese pe bar când se aşezaseră acolo, rămas de la altcineva. Nu trebuia să strângi în urma ta; întotdeauna existau angajaţi pentru asta. Aceasta era una dintre diferenţele între cultura eschimoşilor şi cultura celor albi, pe care nu o prea înţelesese niciodată – oamenii din restul Americii nu îşi asumau nici o responsabilitate faţă de nimeni. Îţi vedeai propriul interes; te descurcai singur. Dacă te băgai în treburile altora, chiar mânat de cele mai bune intenţii, puteai fi tras deodată la răspundere pentru orice nu mergea bine. Bunul samaritean care scotea un bărbat dintr-o maşină în flăcări putea fi dat în judecată pentru leziunile suferite de victimă în timpul operaţiunii de salvare.

Pe de altă parte, poporul yupik ştia că toate fiinţele sunt legate între ele – om şi fiară, străin şi străin, soţ şi soţie, tată şi copil. Dacă te tai tu, va sângera altcineva. Dacă salvezi pe cineva, te poţi salva pe tine însuţi.

Daniel se cutremură asaltat de alte şi alte amintiri. Erau imagini răzleţe, cum ar fi munţii Kilbuck în depărtare, statornici în gerul crunt. Erau sunete necunoscute, cum ar fi aria tânguitoare a câinilor de sanie care îşi aşteptau cina. Şi mai erau mirosuri distinctive, cum ar fi izul uleios al somonilor puşi la uscat, ce venea dinspre tabăra de pescuit. Se simţea ca şi cum ar fi apucat firul unei vieţi pe care uitase să o ţească şi trebuia să continue modelul început.

Şi totuşi, în aeroport erau nenumărate lucruri care îi aminteau de felul în care trăise în ultimele două decenii. Călătorii ieşeau din tunele, târând după ei trollere şi cărând cadouri împachetate în pungi uriaşe de la magazine universale. Mirosul de cafea tare plutea în aer de la Starbucksul de vizavi. În difuzoare se auzeau aceleaşi colinde într-un şir repetitiv, nesfârşit, întrerupt de strigătul cuiva care chema ocazional câte un hamal.

Când Laura vorbi, aproape sări de pe scaun.

– Ce crezi că se va întâmpla?

Daniel îi aruncă o privire.

– Nu ştiu.

Făcu o grimasă, gândindu-se la toate lucrurile care puteau să meargă prost pentru Trixie de acum încolo: degerături, febră, animale cu care nu se putea lupta, pericolul de a se rătăci.

– Mi-aş dori doar să fi venit la mine în loc să fugă.

Laura lăsă privirea în jos, către masă.

– Poate se temea că o să crezi ce e mai rău.

Era oare atât de vizibil? Deşi Daniel îşi spusese în sinea lui că Trixie nu-l omorâse pe Jason, deşi ar fi spus-o până când i s-ar fi uscat gura, exista un sâmbure de îndoială care începuse să crească, sufocându-i optimismul. Trixie pe care o cunoştea el nu l-ar fi putut omorî pe Jason; pe de altă parte, se dovedise deja că existau o mulţime de lucruri pe care nu le ştia despre Trixie.

Lucrul remarcabil era însă că nu conta. Trixie i-ar fi putut spune că l-a ucis pe Jason cu mâinile goale, iar el ar fi înţeles. Cine ştia mai bine ca Daniel că în orice om trăieşte o fiară, că uneori fiara iese din ascunzătoare?

Şi-ar fi dorit totuşi să îi poată spune lui Trixie că nu e singură. În ultimele două săptămâni, prin această metamorfoză trecuse şi el. Daniel îl răpise pe Jason; îl bătuse pe băiat. Minţise poliţia. Iar acum se îndrepta către Alaska, locul pe care îl ura mai mult decât orice pe lume. Daniel Stone se prăbuşea treaptă cu treaptă, şi nu după mult timp avea să se transforme din nou în fiară – exact ca în concepţia poporului yupik.

Daniel avea s-o găsească pe Trixie, chiar dacă asta însemna că trebuia să parcurgă fiecare kilometru din Alaska. Avea s-o găsească, chiar dacă trebuia să redevină cel care fusese – să mintă, să fure, să rănească pe oricine îi stătea în cale. Avea s-o găsească pe Trixie şi avea s-o convingă că nimic din ce ar fi putut face sau spune nu l-ar convinge să o iubească mai puţin.

Atât spera, că atunci când ea avea să vadă această transformare a lui de dragul ei, avea să simtă la fel.

Sediul central al cursei K300 era deja asaltat de mulţime când sosi Trixie cu veterinarul, la scurt timp după ora şase. Erau liste publicate pe tabele magnetice: numele conducătorilor săniilor, însoţite de

tabele pentru a-şi nota progresul la douăsprezece puncte de control ale cursei. Erau regulamente şi hărţi ale traseului. La o masă, o femeie stătea în faţa mai multor telefoane, răspunzând la aceleaşi întrebări iar şi iar. Da, cursa începea la opt seara. Da, DeeDee Jonrowe purta numărul unu. Nu, nu aveau destui voluntari.

Oamenii care ajungeau cu snowmobilul îşi scoteau câteva straturi de haine în clipa în care intrau în Long House Inn. Toată lumea purta încălţăminte cu talpă atât de groasă încât păreau genul de ghete pe care le-ai fi purtat pe lună, şi căciuli din piele de focă, cu urechi pe care şi le legau sub bărbie. Erau costume de schi dintr-o bucată şi canadiene de blană cu broderii complicate. Când intra câte un conducător de sanie, era tratat ca o vedetă rock – oamenii se aşezau la coadă să-i strângă mâna şi să-i ureze succes. Toată lumea părea că se ştie cu toată lumea.

Ai fi zis că în acest mediu, Trixie ar fi arătat ridicol de nelalocul ei, dar, dacă cineva îi observă prezenţa, nu dădu impresia că i-ar păsa. Nu fu oprită când luă un castron cu tocană din oala de pe masa din spate şi apoi se duse, câteva secunde mai târziu, ca să-şi mai pună o porţie. Nu era vită – sincer, se cam temea să afle *ce* era –, dar era prima hrană pe care o mânca în aproape două zile, iar în momentul de faţă, orice ar fi fost savuros.

Deodată, femeia de la masă se ridică şi se îndreptă către Trixie. Împietri, aşteptându-se să fie luată la întrebări.

– Lasă-mă să ghicesc, zise ea. Tu eşti Andi?

Trixie zâmbi forţat.

– De unde ştiţi?

– Ceilalţi juniori au sunat din Tuluksak şi au spus că eşti nouă şi că te-ai înzăpezit Afară.

– Afară unde?

Femeia zâmbi cu superioritate.

– Scuze, aşa le spunem noi tuturor celorlalte state. O să chemăm pe cineva să te ducă la punctul de control înainte să ajungă conducătorii de sănii.

– Tuluksak, repetă Trixie. Cuvântul avea gust de fier. Eu speram să ajung la Akiak.

– Păi, în Tuluksak îi ducem pe toţi voluntarii iezuiţi juniori care lucrează aici. Nu-ţi face griji – încă n-am pierdut nici unul. Făcu un semn cu capul către o ladă. Eu sunt Jen, apropo. Şi ar fi grozav dacă m-ai ajuta să car chestia aia până la linia de start.

Trixie ridică lada, care era plină cu echipamente de filmat, în timp ce Jen îşi trase masca peste nas şi gură.

– Ar trebui să-ţi iei haina, zise ea.

– Doar atât am, răspunse Trixie. Celelalte lucruri sunt la prietenii mei.

Nu ştia dacă această minciună avea sens măcar, de vreme ce nu înţelesese nici unul dintre comentariile lui Jen despre voluntarii iezuiţi juniori şi Tuluksak. Dar Jen îşi dădu ochii peste cap şi o trase către o masă acoperită cu produse promoţionale K300 de vânzare.

– Poftim, zise ea, aruncându-i o haină mare din polar, mănuşi şi o căciulă care se închidea cu arici sub bărbie. Luă o pereche de ghete şi un hanorac greu de după mesele din centru. O să-ţi fie mari, dar Harry o să fie prea beat mai târziu ca să-şi dea seama că lipsesc.

Când Trixie o urmă pe Jen afară din Long House, iarna o izbi ca o palmă peste faţă. Nu doar că era frig, cum se făcea în Maine în decembrie. Era un frig care-ţi pătrundea în oase şi îţi transforma răsuflarea în cristale de gheaţă, care îţi lipea genele de îngheţate ce erau. Erau nămeţi pe ambele părţi ale aleii, iar snowmobilele erau parcate în unghi drept între câteva camionete ruginite.

Jen se duse înspre unul dintre vehicule. Era alb, dar una dintre portiere era roşie, ca şi cum ar fi fost amputată dintr-un alt morman de fiare spre a fi transplantată pe acesta. Smocuri de umplutură şi arcuri ieşeau din partea dreaptă a banchetei. Nu existau centuri de siguranţă. Nu arăta deloc precum camioneta tatălui lui Trixie, dar când se aşeză pe locul din dreapta, dorul de casă i se strecură ca un cuţit între coaste.

Jen făcu motorul camionetei să pornească.

– De când au început voluntarii iezuiţi juniori să recruteze de la locurile de joacă?

Inima începu să-i bată cu putere lui Trixie.

– Oh, am douăzeci şi unu de ani, zise ea. Doar că par mult mai mică.

– Ori asta, ori am îmbătrânit eu prea mult. Făcu un semn către o sticlă de Jägermeister înfiptă în scrumieră. Eşti liberă să te serveşti, dacă vrei.

Trixie deşurubă capacul sticlei. Luă o gură doar să guste, apoi scuipă băutura pe bord.

Jen râse.

– Corect. Voluntar iezuit. Am uitat. O privi pe Trixie încercând să şteargă furioasă mizeria cu mănuşa. Nu-ţi face griji, cred că are suficient alcool cât să o consideri lichid de curăţat.

Viră strâns la dreapta, trecând cu camioneta peste marginea unui morman de zăpadă. Trixie intră în panică – nu exista drum. Camionul alunecă pe un deal acoperit cu gheaţă şi ajunse pe suprafaţa unui râu îngheţat, apoi Jen începu să conducă spre centrul său.

O linie de start şi una de finiş fuseseră improvizate pe gheaţă, cu două culoare delimitate şi un banner deasupra, care anunţa cursa K300. Alături, se afla un camion cu platformă, pe care era cocoţat un bărbat care testa un microfon. Un convoi constant de camionete ca vai de lume şi snowmobile veneau pe gheaţă, parcând în şir inegal. Unele trăgeau după ele rulote cu nume de crescătorii de câini celebre vopsite pe tablă; altele aveau câte o haită de câini care lătrau în spate. În depărtare, se vedea o navă pe pernă de aer care pufăia, iar Jen îi explică lui Trixie că nava aducea poşta în josul râului. În seara aceasta servea crenvurşti gratis, în onoarea cursei.

Două reflectoare uriaşe luminau noaptea, şi pentru prima dată de când aterizase în Tuluksak, Trixie privi cu atenţie tundra din Alaska. Peisajul era compus din straturi de albastru-deschis şi argintiu monoton; cerul era un castron răsturnat cu stele care cădeau în glugile copiilor yupik ţinuţi în echilibru pe umerii taţilor. Gheaţa se întindea cât vedeai cu ochii. Aici, era uşor să înţelegi de ce oamenii credeau odinioară că poţi cădea de pe marginea lumii.

Totul îi părea cunoscut lui Trixie, oricât de imposibil ar fi fost. Apoi îşi dădu seama că *era* cunoscut. Exact aşa desena tatăl ei infernul.

În timp ce conducătorii legau câinii de sănii, o mulțime se strânse în jurul traseului. Toți oamenii păreau uriași și încotoșmănați în hainele lor groase. Copiii întindeau mâinile ca să le miroasă câinii, încurcându-se în lese.

– Andi. Andi?

Când Trixie nu răspunse – uitase că acela era numele care i se dăduse de data aceasta –, Jen o bătu pe umăr. Lângă ea era un eschimos yupik nu cu mult mai mare decât Trixie. Avea o față lată, în nuanța alunelor de pădure, și, lucru uimitor, nu purta căciulă.

– Willie o să te ducă la Tuluksak, spuse Jen.

– Mulțumesc, răspunse Trixie.

Băiatul nu o privea în ochi. Se întoarse și o luă din loc, iar Trixie presupuse că trebuia să-l urmeze. El se opri la un snowmobil, făcu semn cu capul spre el, apoi se îndepărtă de ea.

Willie dispăru repede în cercul întunecat al nopții din afara reflectorului. Trixie ezită lângă snowmobil, neștiind sigur ce trebuia să facă. Să-l urmeze? Să-și dea seama singură cum să pornească snowmobilul?

Trixie atinse unul din mânere. Snowmobilul mirosea a gaze de eșapament, ca mașina de tuns iarbă a tatălui său.

Tocmai voia să caute un buton de pornire, când se întoarse Willie, ținând în mână o canadiană uriașă de iarnă, cu blană neagră de lup cusută pe dinăuntrul glugii. Tot ferindu-și privirea, băiatul i-o întinse. Ea nu o luă, dar el îi făcu semn să o pună pe ea.

Interiorul acesteia era cald încă. Trixie se întrebă de la cine luase haina, dacă respectivul tremura acum în frig. Mâinile i se pierdură în mâneci, iar când își trase gluga pe cap, nu mai simți vântul peste față.

Willie urcă pe snowmobil și o așteptă pe Trixie să facă același lucru. Ea îi aruncă o privire – dacă nu știa să ajungă la Tuluksak? Și chiar dacă știa, ce avea să facă atunci când toată lumea avea să-și dea seama că Trixie nu era persoana pe care o așteptau? Mai important, cum avea să se urce pe snowmobil fără să fie nevoită să se sprijine de băiat?

Cu atâtea straturi de haine, nu aveau prea mult loc. Trixie se împinse până la marginea scaunului, ținându-se de mânerele laterale cu mâinile înmănușate. Willie trase de sfoară pentru a porni vehiculul

şi înaintară cu un zgomot surd, încet, ca să nu sperie câinii. Ocoli traseul cursei şi apoi porni motorul, zburând peste gheaţă.

Dacă era frig să stai pe loc, era de cincizeci de ori mai frig pe un snowmobil care gonea cu toată viteza. Trixie nu-şi imagina cum ar fi fost fără canadiană; şi aşa, tremura în ea şi îşi strânsese pumnii în mănuşi.

Farul din faţa snowmobilului tăia un triunghi mic, vizibil în faţa lor. Nu era absolut nici un drum. Nu erau semne de circulaţie, semafoare, rampe de ieşire.

– Hei, strigă Trixie în vânt. Ştii unde mergi?

Willie nu răspunse.

Trixie se prinse mai bine de mânere. Era ameţitor să mergi cu viteza aceea fără să vezi nimic. Se lăsă pe partea stângă când Willie trecu peste un nămete, printr-un crâng îngust şi apoi, când ieşi din nou pe o fâşie de râu îngheţat.

– Pe mine mă cheamă Trixie, zise ea, nu fiindcă aştepta un răspuns, ci fiindcă în felul ăsta nu-i mai clănţăneau dinţii. După ce vorbi, îşi aduse aminte că trebuia să fie altcineva. Mă rog, Trixie, dar mi se spune Andi.

Doamne, gândi ea. *N-aş putea să par mai idioată nici dac-aş încerca.*

Vântul îi intra lui Trixie în ochi; începură să îi lăcrimeze şi îi închise, cu genele îngheţate. Se trezi aplecându-se în faţă, fruntea ei aproape atingând spatele lui Willie. Dinspre el, căldura urca în valuri.

În timp ce băiatul conducea, ea se prefăcu o clipă că stă întinsă în partea din spate a camionetei tatălui ei, simţind cum vibrează sub ea în timp ce el intra în parcarea cinematografului în aer liber. Platforma metalică pe care stătea cu obrazul lipit era caldă încă după o zi întreagă de stat în soare. Mâncau atâtea floricele de porumb încât mama ei le simţea pe haine chiar şi după ce le băga la spălat.

O pală de aer îngheţat o izbi drept în faţă.

– Mai e mult? întrebă Trixie, iar apoi, văzând că Willie tace, adăugă: Vorbeşti măcar *engleză*?

Spre surprinderea ei, Willie apăsă pe frână, până când snowmobilul se opri. Se întoarse, evitându-i în continuare privirea.

– Sunt optzeci şi opt de kilometri, zise el. Ai de gând să trăncăneşti tot drumul?

Jignită, Trixie se întoarse şi observă lumina lugubră ce se revărsase pe suprafaţa râului din faţă. O urmări cu privirea până în locul din care provenea, undeva deasupra capului – o dâră de roz, alb şi verde care îi aminti de urmele de fum lăsate de artificiile de Ziua Americii.

Cine ştia că atunci când despici pântecul cerului nopţii, din el curge culoare?

– Ce frumos e! şopti Trixie.

Willie îi urmări privirea.

– *Qiuryaq.*

Nu ştia dacă înseamnă *Taci* sau *Ţine-te*, sau poate chiar *Îmi pare rău.* Dar de data asta, când el porni snowmobilul, ea întoarse faţa către aurora boreală. Era hipnotizant să se uite pe cer şi mai puţin chinuitor decât să încerce să distingă un drum imaginar. Uitându-se pe cer, era aproape uşor să-şi închipuie că ajunseseră acasă.

UNDE E FIICA MEA?
ÎNAINTE DE ASTA, NU VREI SĂ STAI PUȚIN CU VECHIUL TĂU PRIETEN?
ÎMI PLACE NOUL LOOK. TOVARĂȘE. VREI O BERE? NU AM DECÂT O'DOUL'S, DOAR SUNTEM ÎN INFERN.
ATENȚIE! ESTE MARELE ÎNȘELĂTOR!
DE CE VORBEȘTE DE PARCĂ NE-AM ȘTI?
HEI, AM O IDEE PENTRU UN NOU CERC AL INFERNULUI... PENTRU OAMENI CARE TE VORBESC DE RĂU ÎN FAȚĂ, DE PARCĂ N-AI FI PREZENT.
DAR... NU SE POATE SĂ TE CUNOSC...
PARIEM?
SIGUR ÎȚI AMINTEȘTI NOAPTEA AIA DE LA CONDUCTĂ.

CE CAUȚI AICI?
CHIAR CĂ TE-A LĂSAT MEMORIA DE CÂND AI LUAT FORMA ASTA.
NU MAI AVEM NIMIC ÎN COMUN.
AVEM TOTUL ÎN COMUN. EU DOAR AM APĂRUT CA SĂ-ȚI AMINTESC CÂT DE MULTE AVEM ÎN COMUN.
EU DOAR AM TREZIT CE ERA DEJA PREZENT ÎN TINE.
DAR DE UNDE-AI ȘTIUT?
DUNCAN, PRIETENE... NU ÎȚI AMINTEȘTI PARADISUL?

IMPOSIBIL.
VIRGILIU, SPUNE-I TU ADEVĂRUL.
NUMELE LUI ERA LUCIFER. ERA ARHANGHEL... MÂNA DREAPTĂ A LUI DUMNEZEU.
S-A STÂRNIT VRAJBĂ ÎN PARADIS, DACĂ OAMENII SĂ PRIMEASCĂ LIBER-ARBITRU SAU NU.
LUCIFER A FOST IZGONIT DIN PARADIS... ÎN INFERN.
STAI AȘA! DACĂ LUCIFER ERA MÂNA DREAPTĂ A LUI DUMNEZEU, EU CINE ERAM?
TATI!

UNDE E?
ÎN ULTIMUL CERC AL INFERNULUI
ASTA E ULTIMUL CERC AL INFERNULUI.
NU CREDE TOT CE CITEȘTI.
DE CE MI-AI RĂPIT FIICA?
NU AM VRUT NICIODATĂ SĂ-ȚI RĂPESC FIICA, DUNCAN. DOAR SĂ TE ÎNDEMNESC AICI.
TE TRIMIT LA FIICA TA. DACĂ REUȘEȘTI, AMÂNDOI VĂ PUTEȚI ÎNTOARCE ACASĂ.
DAR DE DAI GREȘ... FA MOARE. TU MORI. IAR EU VOI FI LIBER.
FIE! CE TREBUIE SĂ FAC?
HABAR N-AM. NIMENI DINTRE CEI CE AU INTRAT ÎN AL ZECELEA CERC NU S-A MAI ÎNTORS SĂ POVESTEASCĂ.

Capitolul 7

Max Giff-Reynolds făcuse carieră din faptul că se concentra asupra lucrurilor pe care majoritatea oamenilor nu le observau niciodată: o fibră de mochetă prinsă în cusătura interioară a hainei unei victime, un fir de nisip lăsat la locul crimei, care provenea doar dintr-o anumită parte a țării, praful unei râșnițe de cafea pe materialele din care era făcută o bombă radiologică. Fiind unul dintre cei două sute de specialiști în microscopie criminalistică din țară, munca lui era la mare căutare. Cel mai probabil, Mike Bartholemew nu s-ar fi putut apropia niciodată de el pentru analiza unui fir de păr al lui Trixie, dacă nu l-ar fi cunoscut pe Max de când era un tocilar pirpiriu și slăbănog, în facultate; fuseseră colegi de cameră, iar Bartholemew făcea pe bodyguardul în schimbul meditațiilor la chimie și fizică.

Se dusese cu mașina la Boston, în acea noapte, cu o șuviță din părul lui Trixie Stone pe locul din dreapta. Salonul Live and Let Dye nici măcar nu trimisese încă donația de păr la Locks of Love; rămăsese uitată într-un sertar din camera din spate, lângă peroxid și parafină. Acum, Mike stătea pe un blat din laborator, așteptând ca Max să-i dea vreo informație utilă.

Laboratorul era plin de cutii cu praf, păr și fibre care așteptau să fie comparate. Un poster cu eroul lui Max, Edmond Locard, era atârnat deasupra microscopului său cu lumină polarizată. Bartholemew și-l amintea pe Max citind cărți despre Locard, părintele criminalisticii, încă de când erau la Universitatea din Maine.

– Şi-a ars buricele degetelor, îi spusese Max odată plin de admiraţie, doar ca să vadă dacă se vindecă cu acelaşi model de amprentă!

Trecuseră aproape treizeci de ani de când absolviseră facultatea, dar Max arăta la fel. Mai chel, dar tot slab şi cu spatele permanent încovoiat din cauza poziţiei la microscop.

– Ha, spuse el.

– Ce înseamnă asta?

Max se retrase de la locul său de lucru.

– Ce ştii despre păr?

Bartholemew zâmbi către creştetul lucios al celuilalt bărbat.

– Mai multe decât tine.

– Părul are trei straturi importante pentru criminalistică, preciză Max, ignorându-i comentariul. Cortexul, cuticula şi măduva. Dacă te gândeşti că firul de păr e ca un creion, măduva e grafitul, cortexul e lemnul, iar vopseaua de pe exterior e cuticula. Măduva este uneori fragmentată şi diferă în firele de păr ale aceleiaşi persoane. Celulele din cortex sunt pigmentate, şi asta încerc să compar între cele două probe. M-ai urmărit până aici?

Bartholemew încuviinţă din cap.

– Uitându-mă la un fir de păr, îţi pot spune dacă aparţine sau nu unui om. Îţi pot spune dacă provine de la o persoană de origine caucaziană, negroidă sau mongoloidă. Îţi pot spune din ce parte a corpului provine şi dacă a fost smuls, ars sau zdrobit. Îţi pot spune că un fir de păr poate exclude un suspect, dar nu-l pot folosi pentru a identifica precis unul anume.

Vorbea în timp ce se aplecă din nou asupra microscopului.

– Ce văd în ambele probe este un diametru mediu al tulpinii şi o variaţie moderată a diametrului, măduva continuă şi relativ îngustă, textura moale. Asta înseamnă ca amândouă sunt fire de păr de om. Nuanţa, tonul şi intensitatea culorii sunt aproape identice. Vârful probei cunoscute a fost tăiat cu foarfeca; celălalt fir încă are rădăcină, moale şi deformată – ceea ce-mi spune că a fost smuls. Pigmentul variază puţin între cele două probe, însă nu suficient cât să pot trage o concluzie. Totuşi, cortexul părului găsit pe cadavrul victimei este mult mai proeminent decât cel al firului de păr din proba cunoscută.

– Proba cunoscută provine de la o tunsoare făcută cu trei săptămâni înainte de crimă, preciză Bartholemew. Nu e posibil ca în acele trei săptămâni, cortexul să fi devenit mai... cum ai spus?

– Proeminent, răspunse Max. Mda, e posibil, mai ales dacă suspecta a folosit vreun fel de tratament chimic pentru păr sau a fost expusă la soare sau vânt în exces. Teoretic, e posibil, de asemenea, ca două fire de păr de pe scalpul aceleiaşi persoane să arate pur şi simplu diferit. Dar, în cazul ăsta, există şi posibilitatea să fie vorba de două capete diferite. Se uită la Bartholemew. Dacă m-ai pune să vin în faţa unui juriu, nu le-aş putea spune cu certitudine că aceste două fire de păr provin de la aceeaşi persoană.

Bartholemew se simţi de parcă ar fi încasat un pumn în piept. Fusese atât de sigur că era pe drumul cel bun, că dispariţia lui Trixie Stone era un semn că fusese implicată în uciderea lui Jason Underhill.

– Hei, reluă Max, uitându-se la faţa lui. Nu recunosc asta în faţa multor persoane, dar microscopia nu e mereu o ştiinţă exactă. Chiar şi atunci când cred că văd într-adevăr o potrivire perfectă, le recomand detectivilor să facă o analiză de ADN pentru a veni în sprijinul probelor de microscop.

Mike oftă.

– Am numai rădăcina *unuia* dintre firele de păr. Nici nu se pune problema de ADN.

– Nu se pune problema de ADN *nuclear*, îl corectă Max. Se aplecă şi luă o carte de vizită din birou. Notă ceva pe spatele acesteia şi i-o dădu lui Bartholemew. Sunt prieten cu Skip, şi lucrează la un laborator privat din Virginia. Să-i spui neapărat că vii din partea mea.

Bartholemew luă cartea de vizită. SKIPPER JOHANSSEN, citi el. LABORATOARELE GENETTA. ADN MITOCONDRIAL.

Când se dezlănţui furtuna, Trixie deja nu-şi mai simţea degetele de la picioare. Era amorţită de frig şi de gazele de eşapament ale snowmobilului. Simţind gheaţă pe obraz, îşi reveni. Încă erau undeva pe lângă râu – peisajul era la fel cum fusese cu o oră în urmă, cu excepţia faptului că luminile de pe cer dispăruseră, acoperite de nori cenuşii care atingeau linia orizontului.

Viscolul şuiera. Vizibilitatea deveni şi mai redusă. Trixie începu să-şi imagineze că ajunsese într-o casetă din benzile desenate ale tatălui său, una plină de trosnete Kirby – explozia de bule albe, pe care Jack Kirby, un ilustrator activ cu ani în urmă, le inventase pentru a reda un câmp energetic. Formele din întuneric se transformau în personaje negative din desenele tatălui său – copacii răsuciţi deveneau braţele cu gheare ale unei vrăjitoare; ţurţurii erau colţii dezgoliţi ai unui demon.

Willie încetini snowmobilul, iar apoi îl opri de tot. Îi strigă lui Trixie peste vuietul vântului.

– Trebuie să aşteptăm să treacă. O să se liniştească până dimineaţă.

Trixie vru să-i răspundă, dar stătuse atât de mult timp cu maxilarul încleştat, încât nu putu să deschidă gura suficient cât să articuleze un cuvânt.

Willie se duse în spatele snowmobilului, scotocind după ceva. Îi dădu o prelată albastră.

– Bagă asta sub şenile, spuse. O putem folosi ca să ne ferim de vânt.

O lăsă singură şi dispăru în vârtejurile de zăpadă. Lui Trixie îi venea să plângă. Îi era atât de frig încât era incapabilă de reacţie; nu avea idee le ce se referise băiatul când spusese şenile şi voia să se ducă acasă. Îşi strânse prelata în jurul canadienei, fără să se mişte, dorindu-şi ca Willie să se întoarcă.

Îl văzu mişcându-se prin lumina de la farul din faţă al vehiculului. Părea să rupă crengile unui copac mort de lângă malul râului. Când o văzu stând pe snowmobil, se duse la ea. Trixie se aşteptă ca el să ţipe la ea pentru că nu-l ajută, însă băiatul îşi strânse buzele şi o ajută să se dea jos.

– Bagă-te sub asta, spuse, şi o poziţionă cu spatele la snowmobil înainte de a înfăşura prelata peste vehicul şi de a o trage peste ea, ca un fel de cort, pentru a o feri de vânt.

Nu era un adăpost perfect. Prelata avea trei tăieturi mari, iar zăpada şi gheaţa găseau inevitabil acele deschizături. Willie se ghemui la picioarele lui Trixie şi decoji nişte scoarţă de pe ramurile de mesteacăn pe care le adunase, băgându-le între nişte bucăţi de plop şi

arin. Turnă puțină benzină din snowmobil peste grămadă și-i dădu foc cu o brichetă din buzunar. Abia când simți focul încălzindu-i pielea, Trixie își îngădui să se întrebe cât de frig putea să fie afară.

Își aminti că învățase despre corpul uman că e alcătuit în proporție de 70% din apă. La câte grade sub zero mureai înghețat la propriu?

– Haide, spuse Willie. Să luăm niște iarbă.

Ultimul lucru pe care Trixie voia să-l facă în acel moment era să fumeze iarbă. Încercă să scuture din cap, dar nici măcar acei mușchi nu mai funcționau. Rămase nemișcată, iar băiatul se întoarse cu spatele, de parcă ea nici n-ar fi meritat efortul.

– Stai, spuse ea, și deși el nu se uită la ea, se opri. Voia să-i explice că își simțea picioarele ca pe butuci, iar degetele o înțepau atât de tare încât trebuia să-și muște buza în continuu. Voia să-i spună că umerii o dureau pentru că încerca să nu tremure. Voia să-i spună că îi e frică și că nu-i trecuse prin minte nimic din toate astea când își închipuise fuga de acasă. N-nu pot să mă mișc, spuse Trixie.

Willie îngenunche lângă ea.

– Ce nu simți?

Nu știa cum să răspundă la întrebarea asta. Confort? Siguranță?

El începu să-i dezlege șireturile ghetelor. Dând dovadă de simț practic, își făcu mâinile căuș în jurul uneia din tălpile ei.

– Nu am sac de dormit. L-am lăsat pe vărul meu Ernie să-l ia; participă la cursele de sănii trase de câini, iar autoritățile verifică dacă ai așa ceva înainte de a începe cursa.

Apoi, tocmai când Trixie putu să-și miște din nou degetele de la picioare și simți o arsură usturătoare pornind de la unghii spre scobitura tălpii, Willie se ridică și plecă.

Se întoarse după câteva minute cu un braț de iarbă moartă. Era încă poleită cu zăpadă; Willie o smulsese de pe malul râului. Băgă iarba în ghetele și în mănușile lui Trixie. Îi spuse să-și bage niște iarbă și sub canadiană.

– Până când o să ningă? întrebă Trixie.

Willie ridică din umeri.

– Cum de nu vorbești?

Băiatul se legănă pe călcâie, zăpada scrâșnindu-i sub ghete.

– Cum de crezi că trebuie să vorbesc ca să spun ceva? Își scoase mănușile și-și încălzi mâinile deasupra focului. Ai degerături de gradul unu.

– Cum adică?

– Degerături, înainte să fie prea grav.

Trixie încercă să-și aducă aminte ce știa despre degerături. Nu cumva zona afectată se înnegrea și apoi cădea?

– Unde? se panică ea.

– Între ochi. Pe obraz.

Avea să-i cadă *fața*?

Willie făcu un gest, aproape delicat, într-un mod care să-i transmită că vrea să se apropie de ea, să o atingă. În acel moment, Trixie își dădu seama că se afla în compania unui băiat mai puternic decât ea, în mijlocul pustietății, la vreo patruzeci de kilometri distanță de oricine ar fi putut s-o audă țipând. Se îndepărtă de el, scuturând din cap, și i se puse un nod în gât.

El o prinse de încheietura mâinii, iar inima lui Trixie începu să bată cu putere. Închise ochii, așteptându-se la ce-i mai rău, gândindu-se că, dacă trăise coșmarul o dată, poate a doua oară nu avea să fie la fel de rău.

Palma lui Willie, caldă ca o piatră ținută în soare, o atinse pe obraz. Îi simți cealaltă mână atingându-i fruntea, apoi alunecându-i pe obraz și cuprinzându-i maxilarul.

Simțea bătături pe pielea lui, și se întrebă de unde le avea. Trixie deschise ochii, și pentru prima dată de când îl întâlnise, îl văzu pe Willie Moses uitându-se drept la ea.

Skipper Johanssen, expertul în studiul ADN-ului mitocondrial, era femeie. Bartholemew o privi punându-și zahăr în cafea și citind notițele cazului pe care i-l adusese.

– Neobișnuit nume, spuse el.

– Mama avea o obsesie cu Barbie.

Era frumoasă: păr blond platinat care îi ajungea până la jumătatea spatelui, ochi verzi ascunși în spatele ochelarilor cu rame negre, groase. Când citea, buzele ei mimau cuvintele.

– Ce ştii despre ADN-ul mitocondrial? întrebă ea.

– Că poate fi folosit pentru a compara două fire de păr?

– Ei bine, da, se poate. Întrebarea e ce vrei de fapt să faci cu comparaţia respectivă. Skipper se lăsă pe spate pe scaun. Datorită *C.S.I.*, toată lumea a auzit de analiza de ADN. În majoritatea cazurilor, se vorbeşte despre ADN-ul nuclear, cel care provine, în părţi egale, de la mamă şi de la tată. Dar există un alt tip de ADN, foarte promiţător în criminalistică – ADN-ul mitocondrial. Chiar dacă poate nu ştii multe despre el, tu – şi restul lumii – cunoşti cel mai important caz din istorie în care a fost folosit: 11 septembrie.

– Pentru a identifica rămăşiţele?

– Exact, spuse Skipper. Eforturile tradiţionale nu au dat rezultate – nu s-au putut găsi dinţi intacţi, sau oase întregi, ori măcar porţiuni pentru radiografie. Dar ADN-ul mitocondrial poate fi folosit pentru a aduna informaţii despre probe care au fost arse, complet distruse, tot ce vrei. Oamenii de ştiinţă nu au nevoie decât de o probă de salivă de la un membru al familiei persoanei decedate pentru a face o comparaţie.

Ea luă firul de păr pe care Max îl analizase la microscop cu o zi înainte.

– Motivul pentru care putem testa ADN-ul din acest fir de păr, fără rădăcină, este faptul că o celulă nu este formată numai din nucleu. Are mult mai multe componente, inclusiv mitocondriile, care sunt de fapt cele care produc energie şi menţin celula funcţională. O celulă are sute de mitocondrii, însă un singur nucleu. Iar fiecare mitocondrie conţine mai multe copii ale ADN-ului mitocondrial care ne interesează pe noi.

– Dacă există atât de mult ADN mitocondrial în comparaţie cu ADN-ul nuclear, de ce nu este folosit mereu pentru a aduna informaţii în criminalistică? întrebă Bartholemew.

– Păi, fii atent care-i chestia. De obicei, când obţii un profil de ADN nuclear, şansa de a găsi o altă persoană cu acel profil este una la şase miliarde. Statisticile pentru ADN-ul mitocondrial sunt mult mai puţin discriminatorii, pentru că, spre deosebire de ADN-ul nuclear, cel mitocondrial se moşteneşte numai de la mamă. Asta înseamnă

că tu şi fraţii şi surorile tale aveţi cu toţii acelaşi ADN mitocondrial ca ea... şi ca mama şi surorile *mamei tale*, şi aşa mai departe. E chiar fascinant – ovulul are o mulţime de mitocondrii, spre deosebire de spermatozoid. În timpul fecundării, puţinele mitocondrii ale spermatozoidului nu numai că sunt în inferioritate numerică, ba chiar sunt distruse. Skipper zâmbi veselă. Un exemplu ideal de selecţie naturală.

– Păcat că aveţi totuşi nevoie de noi pentru fecundare, spuse Bartholemew pe un ton sec.

– Ah, ar trebui să vezi ce se întâmplă în camera de alături, în laboratorul de clonare, replică Skipper. În orice caz, ideea e că ADN-ul mitocondrial nu te ajută dacă trebuie să alegi între doi fraţi biologici pentru a identifica un suspect, dar este un reper bun dacă vrei să excluzi pe cineva neînrudit dintr-o anchetă. Statistic vorbind, dacă analizezi cincisprezece puncte de pe lanţul de ADN, există cel puţin un octilion de profiluri de ADN nuclear, ceea ce e genial când te afli în faţa unui juriu şi încerci să identifici un anumit individ. Dar în cazul ADN-ului mitocondrial, există numai patru mii opt sute de secvenţe înregistrate până în prezent... şi alte şase mii semnalate în literatura ştiinţifică. Cu ADN-ul mitocondrial, poţi ajunge la o frecvenţă relativă de 0,14, sau ceva de genul acesta – practic, un subiect împărtăşeşte acelaşi profil cu patru la sută din populaţia mondială. Nu e o acurateţe suficientă pentru a indica vinovatul cu certitudine în faţa juraţilor, dar îţi permite să elimini un suspect dacă respectivul individ *nu are* profilul respectiv.

– Deci, dacă profilul oferit de ADN-ul mitocondrial din firul de păr găsit pe cadavrul victimei *nu* se potriveşte cu cel al părului lui Trixie Stone, spuse Bartholemew, nu pot face legătura între ea şi crimă.

– Corect.

– Şi dacă se potriveşte?

Skipper îşi ridică privirea.

– Atunci ai un motiv suficient de bun pentru a o aresta.

Soarele ocolea tundra din Alaska. Cel puţin aşa i se părea Laurei, altminteri, nu se explica de ce era întuneric beznă la nouă dimineaţa.

Aştepta cu nerăbdare ca însoţitoarea de zbor să deschidă trapa avionului, acum că aterizaseră în Bethel. Era deja suficient de rău faptul că îi era frică de înălţime şi detesta să zboare, dar acesta era doar jumătate de avion, de fapt, partea din faţă era prevăzută pentru marfă.

– Cum te simţi? întrebă Daniel.

– Fantastic, spuse Laura, încercând să pară destinsă. Putea să fie un Cessna, nu?

Daniel se întoarse tocmai când erau pe cale să iasă din avion şi îi trase gluga pe cap. Îi legă şiretul sub bărbie, aşa cum obişnuia să facă atunci când Trixie era mică şi se ducea să se joace în zăpadă.

– E mai frig decât crezi, spuse şi păşi pe scara pe roţi ce dădea spre pistă.

Era puţin spus. Vântul era un cuţit care o făcea franjuri; să respiri era ca şi cum ai fi înghiţit cioburi. Laura îl urmă pe Daniel pe pistă, intrând grăbită într-o clădire mică şi scundă.

Aeroportul era format din rânduri înguste de scaune şi un singur ghişeu pentru bilete la care nu era nimeni, pentru că singurul angajat se dusese la detectorul de metale, pentru a verifica pasagerii zborului ce urma să plece. Laura privi două fete indigene îmbrăţişând o femeie mai în vârstă, toate trei plângând în timp ce înaintau încet spre poartă.

Indicatoarele erau atât în engleză, cât şi în yupik.

– Asta înseamnă *baie*? întrebă Laura, arătând spre o uşă deasupra căreia scria ANARVIK.

– Ei bine, nu există un cuvânt pentru „baie" în yupik, spuse Daniel zâmbind. Aia înseamnă de fapt „locul unde îţi faci nevoile"

Singura uşă dădea atât spre stânga, cât şi spre dreapta. Toaleta femeilor şi cea a bărbaţilor nu erau marcate, dar văzu un pisoar într-o direcţie, aşa că se îndreptă în direcţia opusă. Chiuvetele funcţionau acţionate de nişte pedale; apăsă pe una pentru a face apa să curgă şi apoi se stropi pe faţă. Se uită în oglindă.

Dacă mai intră cineva în baie, gândi ea, *n-o să mai fiu o laşă.*

Dacă familia de afară a trecut de securitate şi a ajuns la poartă.

Dacă Daniel stă cu faţa când ies de aici.

Obişnuia să joace jocul acesta tot timpul. Dacă semaforul se schimba înainte să numere până la zece, se ducea acasă la Seth după

ore. Dacă Daniel răspundea înainte să sune a treia oară, mai stătea cinci minute în plus.

Întâmplările acestea aleatorii le ridica la rang de profeție; pretindea că erau de ajuns pentru a-i justifica acțiunile.

Sau lipsa lor.

Ștergându-și mâinile pe jachetă, păși afară, unde familia încă plângea în apropierea detectorului de metale, iar Daniel stătea cu fața la fereastră.

Oftă ușurată și se îndreptă către el.

Trixie tremura atât de tare încât tot dădea jos pătura de iarbă moartă pe care o folosise Willie ca să-i protejeze de frig. Nu era ca o pătură pe care puteai să o tragi peste tine; trebuia să te ghemuiești, să te gândești la lucruri care te-ar putea încălzi și să speri că strategia va funcționa. Picioarele încă o dureau, iar părul îi înghețase pe cap. Era conștientă că e trează; cumva, avea impresia că între somn și stadiul de cadavru era o graniță foarte fină, și că ai putea să treci dintr-o stare în alta fără prea mult efort.

Respirația lui Willie forma norișori albi care pluteau în aer precum niște lampioane chinezești atârnate de o sfoară. Avea ochii închiși, ceea ce însemna că Trixie se putea uita la el oricât dorea. Se întrebă cum e să crești acolo, în nord, să te prindă un viscol ca acela și să știi cum să te salvezi singur, în loc să fie nevoie de intervenția altcuiva. Se întrebă dacă tatăl ei știa lucruri de genul acesta, dacă dincolo de toate celelalte lucruri obișnuite pe care le cunoștea el, cum ar fi de pildă să deseneze un demon, să schimbe o siguranță și să nu ardă clătitele, existau noțiuni elementare despre viață și moarte.

– Ești treaz? murmură ea.

Willie nu deschise ochii, ci abia încuviință din cap, iar un abur alb îi ieși plutind din nări.

Între ei era o zonă caldă care îi lega. Stăteau la distanță de jumătate de metru, având iarbă îndesată în spațiul dintre ei, dar de fiecare dată când Trixie se întorcea spre el simțea căldura trecând prin paiele uscate, pulsând precum lumina unei stele. Când credea că el nu observă, se apropia de el milimetru cu milimetru.

– Ştii pe cineva care a murit aici? întrebă Trixie.

– Da, spuse Willie. De-asta nu faci niciodată o gaură într-un morman de zăpadă. Dacă mori, nu te va putea găsi nimeni, şi atunci spiritul tău nu îşi va afla niciodată odihna.

Trixie îşi simţi ochii umezindu-i-se, ceea ce era oribil, pentru că aproape imediat genele i se lipiră la loc. Să gândi cum se tăiase pe braţe, cum voise să simtă durere adevărată, fizică în locul suferinţei care nu-i dădea pace. Ei bine, primise ceea ce căutase, nu? Degetele de la picioare îi ardeau; cele de la mâini i se umflaseră ca nişte cârnaţi şi o dureau. Gândul la acea lamă delicată cu care se tăiase pe piele părea, în comparaţie cu asta, ridicol, o dramă pentru cineva care nu ştie de fapt ce înseamnă tragedia.

Poate că trebuie să-ţi dai seama că *poţi* să mori ca să nu-ţi mai doreşti asta.

Trixie îşi şterse nasul şi-şi apăsă degetele pe gene pentru a topi gheaţa.

– Nu vreau să mor îngheţată, şopti.

Willie înghiţi.

– Ei bine... există *un* mod de a te încălzi.

– Cum?

– Să ne dăm jos hainele.

– Da, sigur, pufni Trixie.

– Nu fac mişto de tine. Willie privi în altă parte. Amândoi... ştii tu... şi apoi ne ghemuim împreună.

Trixie se uită fix la el. Nu voia să stea lipită de el; se tot gândea la ce se întâmplase ultima oară când se apropiase atât de mult de un băiat.

– Aşa se face, spuse Willie. Nu înseamnă nimic. Tata s-a mai dezbrăcat cu alţi bărbaţi, când au rămas înzăpeziţi peste noapte.

Trixie şi-l închipui pe tatăl ei făcând asta, dar nu şi-l putea imagina în ruptul capului complet dezbrăcat.

– Ultima dată când s-a întâmplat, tata a trebuit să se culcuşească cu moş Ellis Puuqatak toată noaptea. A jurat că nu mai pleacă niciodată de acasă fără sac de dormit.

Trixie privi cuvintele lui Willie cristalizându-se în aerul rece, fiecare căpătând unicitatea unui fulg de zăpadă, şi ştia că îi spune adevărul.

– Trebuie să închizi ochii mai întâi, spuse ea, ezitând.

Își scoase jeanșii, hanoracul și puloverul. Își păstră sutienul și chiloții, pentru că așa *trebuia*.

– Acum tu, spuse Trixie, și se uită în altă parte în timp ce el își scoase haina și bluza. Trase cu ochiul, totuși. Spinarea lui avea nuanța miezului de migdală, iar omoplații i se flexau ca niște pistoane. Își dădu jos jeanșii, țopăind de pe un picior pe altul și făcând puțin zgomot, ca un orășean la piscină, care face mare caz când reușește în sfârșit să intre în apa rece.

Willie împrăștie niște iarbă pe jos, apoi se întinse și îi făcu semn lui Trixie să facă la fel. Trase hainele peste amândoi ca pe o pătură, apoi le acoperi cu mai multă iarbă.

Trixie închise strâns ochii. Simțea foșnetul paielor în timp ce el se apropia, și pielea dezgolită o mânca din cauza ierbii prinse între ei. Mâna lui Willie îi atinse spatele, iar ea se încordă când el se ghemui în spatele ei, îndoindu-și genunchii în spațiul lăsat de genunchii ei îndoiți. Respiră adânc. Încercă să nu-și amintească de ultimul băiat pe care îl atinsese, ultimul băiat care o atinsese la rândul său.

Infernul începea acolo unde degetele lui o atingeau pe umăr și se răspândea în toate locurile în care pielea lor era în contact. Lipită de Willie, Trixie nu se gândea la Jason, sau la noaptea violului. Nu se simțea amenințată, nici speriată. Pur și simplu simțea, pentru prima dată în ultimele ore, căldură.

– Ai cunoscut vreodată pe cineva care a murit? întrebă ea. Cineva de vârsta noastră?

Willie se gândi o clipă, apoi răspunse.

– Da.

Vântul aprig se dezlănțuia în prelata lor. Trixie își desfăcu pumnii.

– Și eu, spuse ea.

Bethel era practic un oraș, dar nu conform standardelor obișnuite. Avea o populație mai mică de șase mii de oameni, deși era cel mai apropiat centru pentru cincizeci și trei de sate de eschimoși de-a lungul râului. Avea numai în jur de douăzeci de kilometri de drumuri,

majoritatea neasfaltate. Daniel deschise uşa terminalului şi se întoarse către Laura.

– Putem lua un taxi, propuse.

– Există *taxiuri* aici?

– Majoritatea oamenilor nu au maşină. Dacă ai o barcă şi un snowmobil, nu prea-ţi mai trebuie nimic.

Şoferul taxiului era o femeie asiatică minionă, cu un coc uriaş în vârful capului, ca o avalanşă gata să o ia la vale. Purta ochelari de soare Gucci, contrafăcuţi, deşi era încă întuneric afară, şi asculta Patsy Cline la radio.

– Unde mergeţi?

Daniel ezită.

– Dumneavoastră conduceţi, spuse el. Vă zic eu când să vă opriţi.

Soarele ieşise în cele din urmă deasupra orizontului ca un gălbenuş de ou. Daniel privi peisajul pe geam: plat ca o clătită, bătut de vânt, opac din cauza gheţii. De-a lungul drumurilor bătătorite se aflau case, de la colibe amărâte până la case modeste cu etaj din anii 1970. Pe marginea unui drum zăcea o canapea fără perne şi cu braţele pline de umplutură pudrate cu promoroacă.

Trecură pe lângă cartierele Lousetown şi Alligator Acres, magazinul Alaska Commercial Company şi centrul medical unde eschimoşii yupik beneficiau de tratament gratuit. Trecură pe lângă White Alice, o uriaşă structură curbată, ce semăna cu ecranul unui cinema în aer liber, dar care era de fapt un sistem radar construit în timpul Războiului Rece. Daniel pătrunsese în el prin efracţie de sute de ori, pe când era copil – se cocoţase prin centrul negru ca tăciunele, ca să stea jos în vârf şi să se îmbete cu whisky Windsor.

– În regulă, îi spuse şoferiţei. Puteţi să opriţi aici.

Hanul Long House era acoperit de corbi. Erau cel puţin doisprezece pe acoperiş şi un alt stol îşi disputa resturile unei pungi de gunoi rupte din tomberonul de alături. Daniel plăti taxiul şi se uită la clădirea renovată. Când plecase el, clădirea nu mai avea mult până să fie demolată.

Trei snowmobile erau parcate în faţă, amănunt pe care Daniel avea să îl ţină minte. Urma să aibă nevoie de unul, după ce stabilea în

ce direcție să o apuce în căutarea lui Trixie. Putea să îl fure pe unul dintre ele, dacă își mai amintea cum să-l pornească fără cheie, sau să recurgă la calea onorabilă de a-și cumpăra unul din propriii bani. Se vindeau la magazinul Alaska Commercial, în capătul raionului de lactate, după sticlele de lapte de 6,99 dolari.

– Știai că în Japonia, corbii sunt considerați mesageri divini? întrebă Laura, venind lângă el.

El se uită la ea. Dintr-un motiv oarecare, spațiul dintre ei părea mai mic în Alaska. Sau poate trebuia să te depărtezi suficient de mult de locul unei crime pentru a începe să uiți detaliile.

– Știai, răspunse el, că mâncarea preferată a corbilor este cea thailandeză?

Laurei i se luminară ochii.

– Ai câștigat.

Un banner fusese atârnat la intrare: SEDIUL K300. Daniel intră, tropăind din picioare pentru a se scutura de zăpadă. Era copil când cursa aceasta cu sănii trase de câini abia se organiza, când localnici precum Rick Swenson, Jerry Austin și Myron Angstman câștigaseră potul în valoare de câteva mii de dolari. Acum premiul era de 20 000 de dolari, iar conducătorii de sănii erau vedete ale căror cluburi canine erau sponsorizate de organizații – Jeff King, Martin Buser și DeeDee Jonrowe.

Încăperea era aglomerată. Câțiva copii indigeni stăteau pe podea, bând cola la cutie și trecând de la unul la altul o revistă de benzi desenate. Două femei răspundeau la telefoane, alta scotea cu grijă la imprimantă ultimele rezultate pe un carton alb. Mame yupik țineau în brațe copii cu fețe rotunde, bărbați în vârstă citeau albume cu articole tăiate din ziare, eleve cu părul negru-albăstrui prins în cozi râdeau cu mâna la gură în timp ce se serveau din tocănițele și plăcintele aduse de acasă. Toată lumea se mișca legănat, înhăimurată în multe straturi de haine, ca niște astronauți care cutreierau pe suprafața unei planete îndepărtate.

Alaska chiar putea fi astfel, gândi Daniel.

Merse la biroul unde femeile răspundeau la telefoane.

– Scuzați-mă, spuse el, încerc să găsesc o adolescentă...

Una dintre femei ridică un deget: *Un moment.*

El își deschise jacheta. Înainte să plece, împachetase o geantă de voiaj numai cu haine de iarnă; el și Laura purtau deja cam tot ceea ce aduseseră cu ei. Era frig în Maine, dar nimic nu se putea compara cu frigul din satele eschimoșilor.

Femeia închise telefonul.

– Bună ziua. Pot să...

Se opri când telefonul sună din nou.

Enervat, Daniel se întoarse. Nerăbdarea era o caracteristică pe care o dezvoltai în celelalte state, una pe care un copil crescut în acel ținut nu o cunoștea. Timpul nu era la fel în tundră; era foarte flexibil. Singurele instituții care chiar funcționau după un program erau școlile și bisericile, iar majoritatea eschimoșilor yupik întârziau.

Daniel observă un bărbat în vârstă așezat pe un scaun, uitându-se fix. Era yupik, cu pielea arsă de soare a unei persoane care își petrecuse cea mai mare parte a vieții afară. Purta pantaloni verzi din flanel și o canadiană de blană.

– *Aliurturua*, șopti bărbatul. Văd o fantomă.

– Nu o fantomă. Daniel făcu un pas către el. *Cama-i.*

Fața bărbatului se cută și dădu să apuce mâna lui Daniel.

– *Alangruksaaqamken.* M-ai surprins, ai apărut din senin.

Daniel nu mai vorbise limba yupik de cincisprezece ani, dar nu-și pierduse deloc fluența. Nelson Charles îl învățase, de fapt, primele cuvinte în yupik: *iqalluk*... pește, *angsaq*... barcă, și *terren purruaq*... sugi carnea de pe găoază; asta îl învățase Nelson să le spună copiilor care își băteau joc de el pentru că era *kass'aq*. Daniel întinse mâna către Laura, care privea uluită discuția.

– *Una arnaq nulirqaqa*, spuse. Ea e soția mea.

– Frumoasă femeie, remarcă Nelson în engleză.

Îi strânse mâna, dar n-o privi în ochi.

Daniel se întoarse către Laura.

– Nelson lucra ca profesor suplinitor. Când copiii indigeni mergeau la Anchorage în excursii cu școala subvenționate de guvern, mie nu mi se dădea voie să merg, pentru că sunt alb. Așa că Nelson mă

lua într-o excursie numai pe mine, să văd plasele de peşti şi capcanele pentru animale.

– Nu mai sunt profesor acum, spuse Nelson. Acum sunt organizatorul cursei.

Daniel deduse din afirmaţia bătrânului că acesta fusese prezent acolo încă de la începutul cursei K300.

– Ascultă, spuse el, şi se trezi vorbind iar în limba yupik, pentru că rostind astfel cuvintele, îi păreau mai puţin dureroase decât în engleză. *Paniika tamaumauq.*

Fiica mea a dispărut.

Nu trebuia să-i explice lui Nelson de ce bănuia că fiica lui, care locuia în alt stat, ajunsese în Alaska după ce dispăruse. Eschimoşii yupik înţelegeau că persoana care erai când te duceai la culcare seara nu era neapărat aceeaşi cu persoana care erai când te trezeai dimineaţa. Ai fi putut deveni o focă sau un urs. Ai fi putut trece pe tărâmul celor morţi. Ai fi putut rosti cu glas tare o dorinţă în vis, din întâmplare, iar apoi ai fi ajuns să o trăieşti.

– Are paisprezece ani, explică Daniel şi încercă s-o descrie pe Trixie, dar nu ştiu ce să spună.

Cum ar fi putut înălţimea sau greutatea ei ori culoarea părului să redea faptul că atunci când râdea, ochii i se îngustau până aproape dispăreau? Că trebuia să aibă unt de arahide pe felia de sus a sendvişului şi jeleu pe cea de jos? Că uneori se trezea în toiul nopţii şi compunea poezii pentru că visase versurile?

Femeia care vorbise la telefon ieşi din spatele mesei.

– Îmi pare rău, am avut foarte multe apeluri. Oricum, singurii copii pe care i-am văzut pe aici şi pe care nu-i cunosc sunt voluntarii iezuiţi juniori. O fată a ajuns târziu din cauza furtunii, dar acum ar trebui să fie toţi în Tuluksak, ocupându-se de punctul de control.

– Cum arăta? întrebă Laura. Fata care a întârziat.

– O fată micuţă şi slabă. Brunetă.

Laura se întoarse către Daniel.

– Nu e ea.

– Fata asta nu purta o haină groasă, preciză femeia. M-am gândit că e cam ciudat pentru un copil care ştie că vine în Alaska. Nici măcar nu avea *căciulă*.

Daniel şi-o aminti pe Trixie pe locul din dreapta al camionetei, în miezul iernii, în timp ce se îndreptau spre intrarea în liceu. *E ger afară*, îi spusese şi îi dăduse un fes portocaliu din lână, pe care îl folosise când ieşise să taie lemne. *Pune-ţi ăsta.* Şi răspunsul ei: *Tată, vrei să creadă lumea că sunt o ciudată?*

I se întâmplase uneori, când locuia în Akiak, să ştie anumite lucruri înainte de a se întâmpla.

Câteodată, erau lucruri simple, se gândea la o vulpe roşie, apoi ridica privirea şi chiar vedea una. Alteori, erau lucruri mai profunde: simţea că urma să se iţte o bătaie în spatele lui, aşa că se putea întoarce la timp ca să lovească primul. O dată, chiar îl trezise din somn: sunetul unei împuşcături şi ecoul mingilor de baschet rostogolindu-se pe podea când glonţul lovi căruciorul pe care erau aranjate.

Mama lui le considera pure coincidenţe, dar nu şi eschimoşii yupik. Vieţile oamenilor erau întreţesute strâns, ca o bucată de dantelă, iar dacă trăgeai de un fir îl puteai destrăma pe altul. Şi, deşi nu-i acordase atenţie pe când era adolescent în Akiak, recunoscu acum felul în care pielea i se strângea la tâmple, felul în care lumina se mişca prea repede în faţa ochilor săi, cu o clipă înainte de a şi-o imagina pe fata care *nu* purta căciulă, şi nimic altceva, de fapt, tremurând în ceva ce părea a fi o claie de fân.

Daniel simţi cum îi tresare inima.

– Trebuie să ajung în Tuluksak.

– *Ikayurnaamken*, spuse Nelson. Lasă-mă să te ajut.

Ultima dată când fusese acolo, Daniel nu voise ajutorul nimănui. Ultima dată când fusese acolo, respinsese de fapt orice fel de ajutor. Acum se întoarse către Nelson.

– Pot să-ţi împrumut snowmobilul? întrebă el.

Punctul de control din Tuluksak era la şcoală, suficient de aproape de râu pentru ca toţi conducătorii de sănii să-şi lase câinii în fânul de pe mal, iar apoi să meargă în clădire, ca să mănânce o mâncare

caldă. Toţi participanţii la cursa K300 treceau prin Tuluksak de două ori – o dată în drum spre Akiak, şi încă o dată la întoarcere. Acolo trebuiau să facă o pauză obligatorie de patru ore pentru odihnă şi o consultaţie la veterinar la unul din cele două popasuri. Când sosiră Trixie şi Willie, o echipă de câini se odihnea pe mal, fără stăpânul lor, păziţi de un copil cu un clipboard, care îi întrebă dacă mai văzuseră pe cineva pe drum. Toţi participanţii trecuseră prin Tuluksak, cu excepţia unuia, reţinut probabil de furtună. Nimeni nu mai ştia nimic de el de când ajunsese la Akiak.

Trixie nu prea vorbise cu Willie în acea dimineaţă. Se trezise brusc din somn puţin după ora şase, observând în primul rând că nu mai ningea, şi în al doilea rând, că nu-i era frig. Willie o înconjura cu braţul, şi îi simţea răsuflarea pe ceafă. Cel mai umilitor însă era mădularul tare care îi apăsa coapsa lui Trixie. Se îndepărtase puţin de Willie, cu obrajii în flăcări, şi se concentră să se îmbrace complet înainte ca el să se trezească şi să-şi dea seama că are erecţie.

Băiatul parcă lângă şcoală şi se dădu jos de pe snowmobil.

– Nu intri? întrebă Trixie, dar el îşi făcea deja de lucru cu motorul şi nu părea deloc dispus să o prezinte celorlalţi. Cum vrei, mormăi ea în barbă, apoi intră în clădire.

Drept în faţa ei era o vitrină cu trofee în care se vedeau o mască din lemn decorată cu pene şi blană şi o cupă cu toarte, gravată cu o minge de baschet. Un băiat înalt cu o faţă lungă, ca de cal, stătea lângă vitrină.

– Tu nu eşti Andi, spuse el, surprins.

Voluntarii iezuiţi juniori care se ocupau de punctul de control de la Tuluksak erau un grup de studenţi care făceau voluntariat în stilul celor din Corpul Păcii la clinica pentru indigeni din Bethel. Trixie crezuse că iezuiţii sunt preoţi, ceea ce copiii aceştia sigur nu erau. Îl întrebă pe Willie de ce se numeau aşa, iar el doar ridică din umeri.

– Nu ştiu nimic despre Andi, spuse Trixie. Mie doar mi s-a spus să vin aici.

Îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca băiatul s-o arate cu degetul şi să urle: *Impostoareo!*, dar înainte de a avea ocazia să o facă, Willie intră, scuturându-şi ghetele de zăpadă.

– Hei, Willie, ce faci? îl abordă băiatul înalt.

Willie dădu din cap şi merse într-una din clase, îndreptându-se spre o masă pe care erau aranjate oale şi caserole. Îşi puse în bol ceva şi dispăru pe altă uşă.

– Ei bine, eu sunt Carl, se prezentă băiatul şi întinse mâna.

– Trixie.

– Ai mai făcut asta vreodată?

– Ah, da, minţi Trixie. De multe ori.

– Super. O conduse în clasă. Totul e puţin haotic acum, pentru că o echipă tocmai a ajuns, dar ca să te orientezi rapid: în primul rând, acolo e mâncarea, zise el arătând cu degetul. Localnicii aduc toată ziua câte ceva, iar dacă n-ai mâncat, îţi recomand supa de castor. Dincolo de uşa pe care ai intrat e o altă clasă; acolo dorm conducătorii de sănii când fac popas. Practic, îşi ia fiecare câte o saltea şi-ţi spune când vrea să fie trezit. Facem cu rândul – la fiecare jumătate de oră, cineva trebuie să stea afară la râu, ceea ce e o pedeapsă cruntă pe o vreme ca asta. Dacă tu eşti pe tură când soseşte un participant, ai grijă să-i spui timpul şi să-l anunţi la sediu, apoi îi arăţi în ce ţarc e echipamentul lui. În momentul de faţă, toată lumea e puţin panicată, pentru că o echipă n-a ajuns de când s-a pornit furtuna.

Trixie îl ascultă pe Carl, încuviinţând din cap atunci când era cazul, dar ar fi putut la fel de bine să îi vorbească în chineză. Poate că dacă s-ar fi uitat la cineva îndeplinind toate aceste sarcini, ar fi fost şi ea în stare să le execute când îi venea rândul.

– Şi ca să ştii, continuă Carl. Conducătorii de sănii au voie să lase câinii aici.

De ce? se întrebă Trixie. *Ca să ne mănânce nouă mâncarea?*

Sună un telefon mobil, şi cineva îl strigă pe Carl. Rămasă singură, Trixie se plimbă prin jur, sperând să-l evite pe Willie, care o evita *pe ea* cu atât de puţin efort. Părea că toate şcoala era alcătuită din două clase, iar Trixie se gândi la organizarea complexă a liceului Bethel, o hartă pe care o memorase toată vara dinainte să înceapă clasa a noua.

– Ai ajuns.

Trixie se întoarse şi-l văzu pe veterinarul cu care zburase în avionul care decolase din Anchorage.

– Ca să vezi!

– Ei, bine, ne vedem afară. Am auzit că mă aşteaptă un caz urât de degerătură cu numele meu pe el.

Îşi trase fermoarul gecii şi îi făcu cu mâna în timp ce ieşea pe uşă.

Trixie era lihnită de foame, dar nu suficient cât să vrea să mănânce ceva în care se putea găsi carne de castor. Se îndreptă către soba pe ulei din colţul încăperii şi-şi ţinu mâinile în faţa ei. Nu era mai caldă decât pielea lui Willie.

– Eşti pregătită?

Deodată, Willie sosi lângă ea, de parcă gândurile ei l-ar fi chemat.

– Pentru?

– Asta.

– Ah, da, spuse ea. Floare la ureche.

El zâmbi şi dădu să plece.

– Hei. Unde te duci?

– Acasă. Locuiesc în satul ăsta.

Până în acel moment, lui Trixie nu-i trecuse prin minte că avea să rămână singură din nou. Fiind adolescentă, făcea mereu parte dintr-un grup mai mare – o familie, o clasă, un grup de colegi –, şi se găsea întotdeauna cineva care să îşi bage nasul unde nu-i fierbea oala. De câte ori nu plecase valvârtej după o ceartă cu mama ei, urlând că vrea doar să fie singură?

Ai grijă ce-ţi doreşti, se gândi Trixie. După numai o zi petrecută singură, acum era morocănoasă pentru că pierdea compania unui străin.

Încercă să-şi şteargă orice expresie de pe chip, ca să-i arate lui Willie aceeaşi indiferenţă pe care i-o arăta el ei. Apoi îşi aminti că încă purta haina unei cunoştinţe de-ale lui şi se chinui să şi-o dea jos.

Willie îi luă mâinile de pe fermoar.

– Păstreaz-o, spuse. O să vin mai târziu după ea.

Îl urmă afară din şcoală, simţind cum frigul îi scrijeleşte scalpul. Willie se îndreptă către un pâlc de căsuţe care păreau bidimensionale, schiţate în nuanţe de maro şi gri fumuriu. Avea mâinile băgate adânc în buzunar şi se întoarse astfel încât să nu trebuiască să înfrunte vântul muşcător.

– Willie, strigă Trixie, şi, deşi el nu-şi ridică privirea, băiatul se opri din mers. Mulţumesc.

El înclină capul şi mai mult în semn de înţelegere, apoi îşi continuă drumul înapoi către sat. Exact aşa se simţea Trixie: dacă avea să ajungă undeva în călătoria aceasta, tot mergea în direcţia greşită. Îl privi pe Willie, prefăcându-se că îl poate vedea chiar şi când nu-l mai zărea, până când un lătrat din apropierea râului îi distrase atenţia.

Voluntarul iezuit pe care îl văzuseră când veniseră cu snowmobilul era tot pe gheaţă, păzind aceeaşi echipă de câini, care gâfâiau, lăsând în aer mici semne de punctuaţie îngheţate. El zâmbi larg când o văzu pe Trixie şi-i dădu clipboardul.

– Tu trebuie să mă schimbi? E crunt aici. Hei, ascultă, Finn Hanlon s-a dus să se uşureze până termină veterinarul de examinat câinii.

– Ce trebuie să fac? întrebă Trixie, dar băiatul era deja la jumătatea dealului, îndreptându-se fix spre şcoală pentru a intra la căldură. Trixie se uită neliniştită în jur. Veterinarul era prea ocupat ca să-i acorde atenţie, dar erau câţiva copii indigeni care dădeau cu şutul într-o doză de Sprite, şi părinţii lor, care săreau de pe un picior pe altul ca să se încălzească şi făceau pronosticuri despre câştigătorul cursei de anul acesta.

Câinele-şef părea obosit. Trixie nu putea învinui bietul animal; ea parcursese acelaşi traseu pe un snowmobil şi aproape îşi pierduse viaţa; cum ar fi fost să fi făcut asta desculţă şi dezbrăcată? Îi aruncă o privire veterinarului – putea să fie atent în caz că ultimul participant ar fi apărut, nu? – şi se îndepărtă de echipă către nişte dulapuri din placaj. Scotocind într-unul, luă o mână de boabe şi se întoarse la câinele husky. Întinse palma spre el şi simţi pe piele limba câinelui, moale şi caldă, devorând gustarea.

– Doamne, strigă o voce. Încerci să mă descalifici?

Un conducător de sanie, cu numărul 12 pe piept, se holba la ea. Tixie se uită la clipboard: FINN HANLON.

– Îmi hrăneşti câinii!

– S-scuze, se bâlbâi Trixie. Am crezut...

Ignorând-o, Hanlon se întoarse către veterinar.

– Care-i verdictul?

– O să fie bine, dar nu dacă îl iei la cursă.

Veterinarul se ridică şi-şi şterse mâinile pe haină.

Conducătorul de sanie îngenunche lângă câine şi-l scărpină între urechi, apoi îi desfăcu hamul.

– Îl las, spuse, dându-i zgarda lui Trixie. Ea o luă şi-l privi pe Hanlon refăcând hamul câinelui care fusese partenerul lui Juno, astfel încât sania să tragă drept. Însemnează-mă, ordonă el şi urcă pe sanie, ţinându-se de mâner. Bun, strigă el, iar echipa porni spre nord, de-a lungul râului, prinzând viteză, în timp ce spectatorii de pe mal îi făceau galerie.

Veterinarul îşi strânse geanta.

– Hai să-l facem pe Juno să se simtă confortabil, zise el, iar Trixie încuviinţă din cap, ţinând zgarda ca pe o lesă în timp ce se îndrepta către şcoală împreună cu câinele. Foarte amuzant, remarcă veterinarul.

Ea se întoarse şi-l văzu stând în faţa unui stâlp băgat în pământ, în iarba de pe malul râului.

– Dar e atât de frig aici afară...

– Ca să vezi! Leagă-l, mă duc eu după paie.

Trixie legă zgarda câinelui de stâlp. Veterinarul se întoarse cu un braţ de fân.

– Ai fi surprinsă să constaţi cât de confortabil e, spuse el, iar Trixie se gândi la noaptea pe care o petrecuse cu Willie.

Un curent însufleţi deodată micul grup de spectatori, care începură să arate spre locul în care râul dispărea la linia orizontului. Trixie apucă clipboardul cu mâinile băgate în mănuşi şi se uită spre punctul îndepărtat.

– E Edmonds! strigă un băiat yupik. A reuşit!

Veterinarul se ridică în picioare.

– Mă duc să-l anunţ pe Carl, zise el şi o lăsă pe Trixie să se descurce singură.

Conducătorul saniei purta o canadiană albă care îi ajungea până la genunchi şi avea numărul 06 pe piept.

– Hooo! strigă, iar malamuţii încetiniră, apoi se opriră, gâfâind. Câinele din rândul al doilea, cel mai aproape de sanie, se făcu covrig pe gheaţă şi închise ochii.

Copiii se revărsară pe malul râului, trăgând de haina conducătorului de sanie.

– Alex Edmonds! Alex Edmonds! scandau ei. Mă mai ţii minte de anul trecut?

Edmonds îi dădu la o parte.

– Trebuie s-o tai, îi spuse lui Trixie.

– Hm. Bine, răspunse ea, întrebându-se unde trebuia să plece. Dar Edmonds îi luă clipboardul din mâini şi-şi tăie numele cu o linie. I-l dădu înapoi şi trase sacul de dormit din coşul saniei, scoţând la iveală un bătrân yupik care duhnea a alcool şi tremura printre sforăituri. L-am găsit pe traseu. Probabil şi-a pierdut cunoştinţa în timpul furtunii. I-am făcut respiraţie gură la gură aseară, ca să respire din nou, dar vremea era prea proastă ca să-l duc înapoi la centrul medical din Bethel. Ăsta era cel mai apropiat punct de control... mă ajută cineva să-l car înăuntru?

Înainte ca Trixie să apuce să fugă spre şcoală, îl văzu pe Carl alături de alţi voluntari zorind spre râu.

– Ia te uită, spuse Carl, uitându-se lung la beţiv. Probabil i-ai salvat viaţa.

– Cât o mai valora şi *asta*, răspunse Edmonds.

Trixie privi cum alţi voluntari îl dădeau pe bătrân jos de pe sanie şi-l cărau în şcoală. Spectatorii şuşoteau între ei, iar Trixie auzi frânturi de conversaţii în yupik şi engleză: *Edmonds a fost agent sanitar... Kingurauten Joseph ar trebui să plătească pentru asta... mare păcat.* O femeie yupik cu ochelari rotunzi şi o gură mică veni la Trixie. Se aplecă deasupra clipboardului şi arătă cu degetul linia care tăia numele lui Edmonds.

– Pariasem zece dolari c-o să câştige, se plânse ea.

Aflând soarta tuturor echipelor de câini, spectatorii începură să plece, îndreptându-se către satul spre care se dusese Willie. Trixie se întrebă dacă vreunul dintre copiii care îi făcuseră galerie lui Edmonds îi era rudă. Se întreba ce făcuse Willie când ajunsese acasă. Băuse suc de portocale direct din cutie, aşa cum ar fi făcut ea? Făcuse un duş? Se trântise pe pat, gândindu-se la ea?

La fel de rapid cum începuse activitatea, toată lumea plecă de pe malul râului. Trixie se uită spre nord, dar nu-i mai vedea pe Finn Hanlon şi echipa sa. Se uită spre sud, dar nu-şi dădea seama de unde veniseră ea şi Willie. Soarele ajunsese aproape deasupra capului, decolorând gheaţa, astfel că o usturau ochii doar încercând să distingă traseul pe tot acel câmp de alb.

Se aşează lângă Juno pe paie şi îl scărpină pe cap cu mănuşa. Câinele se uită în sus la ea, cu ochii săi de culori diferite, unul maro, celălalt albastru, iar când gâfâia, părea că zâmbeşte. Trixie îşi imaginä cum era să fii câine de sanie, să fii nevoit să-ţi faci partea ta de treabă sau să-ţi dai seama că vei fi lăsat în urmă. Îşi imaginä cum ar fi să te încrezi în propriile instincte pe un teritoriu străin, să ştii diferenţa dintre locul din care ai plecat şi cel încotro te îndrepţi.

Când râul îngheţa, iarna, primea propriul număr de autostradă, şi oricând puteai vedea camionete ruginite şi echipe de sănii trase de câini mergând pe gheaţă, fără vreo direcţie anume sau în paralel. La fel ca majoritatea eschimoşilor yupik, Nelson nu credea în căşti sau ochelari de protecţie; ca să se apere de vânt pe snowmobilul bătrânului, Daniel trebui să se ghemuiască aproape de parbriz. Laura stătea în spatele lui, cu faţa îngropată în haina sa.

În mijlocul râului era o camionetă albă în staţionare. Când Daniel încetini snowmobilul, o simţi pe Laura cum se relaxează – îi era foarte frig, chiar dacă nu se plângea.

– Cred că ăsta e un punct de control, zise el şi se dădu jos de pe snowmobil, simţindu-şi coapsele încă vibrând de la turaţia motorului.

O femeie albă cu codiţe afro deschise geamul de pe partea şoferului.

– Joseph Kingurauten, pentru numele lui Dumnezeu, du-te şi leşină în curtea altcuiva.

Kingurauten însemna *prea târziu* în limba yupik. Daniel îşi trase în jos gulerul care îi acoperea nasul şi gura.

– Cred că m-aţi confundat cu altcineva, începu el, apoi îşi dădu seama că o cunoaşte pe femeia din camionetă. Daisy? întrebă el, ezitant.

Daisy Nebuna, aşa i se spunea când ducea poşta în satele indigenilor cu sania trasă de câini, pe când Daniel era copil. Femeia se încruntă la el.

– Tu cine naiba eşti?

– Daniel Stone, zise el. Băiatul lui Annette Stone.

– Nu aşa-l chema pe puştiul lui Annette. Era...

– Wassilie, continuă Daniel.

Daisy se scărpină în cap.

– N-ai întins-o de-aici, pentru că...

– Nu, minţi Daniel. Doar am plecat la facultate.

Se ştia că Daisy Nebuna devenise astfel după ce fugise cu adepţii lui Timothy Leary[1] în anii şaizeci şi îşi prăjise circuitele funcţionale ale creierului.

– Ai văzut cumva un snowmobil care-a trecut pe aici cu o fată *kass'aq* şi un băiat yupik?

– În dimineaţa asta?

– Da.

Daisy scutură din cap.

– Nu. Îmi pare rău. Făcu semn cu degetul mare către partea din spate a camionetei. Vrei să intri să te încălzeşti? Am cafea şi batoane Snickers.

– Nu pot, răspunse Daniel, căzând pe gânduri.

Dacă Trixie nu trecuse pe lângă Akiak, atunci cum de o ratase el pe traseu?

– Poate mai târziu, strigă Daisy când el porni din nou motorul snowmobilului. Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă.

Daniel se prefăcu că nu o aude. Dar când ocoli camioneta, Daisy începu să dea din mâini ca o apucată, încercând să-i atragă atenţia.

– N-a trecut nimeni de dimineaţă, zise ea, dar au venit o fată şi un băiat aseară, înainte să se pornească furtuna.

Daniel nu răspunse, doar ambală motorul şi urcă pe malul râului spre Akiak, localitatea de care fugise cu cincisprezece ani în urmă.

[1] Timothy Leary (1920-1996), psiholog şi scriitor american cunoscut pentru că a promovat cercetarea efectelor terapeutice ale drogurilor psihedelice în condiţii controlate

Spălătoria – locul în care se duceau cu rufele la spălat şi unde făceau duş – era acum un magazin mixt şi centru de închiriat casete video. Şcoala era tot într-o clădire prăpădită, dar trainică; lângă ea, casa unde crescuse el avea doi câini priponiţi în faţă. Daniel se întrebă cine locuia acum acolo, dacă încă era profesoara, dacă avea copii. Dacă mingile de baschet încă mai începeau să sară uneori în sala de sport fără să le arunce nimeni, dacă ultimul care încuia clădirea şcolii îl vedea vreodată pe fostul director care se sinucisese, agăţat încă de grinda din singura sală de clasă.

Se opri în faţa casei de lângă şcoală, o cocioabă cu oarece origini nobile. Un snowmobil stătea în faţa clădirii, iar o barcă din aluminiu se ţea de sub o prelată albastră. Fulgi de zăpadă din hârtie fuseseră lipiţi de geamuri, la fel şi un crucifix metalic roşu.

– De ce ne oprim? întrebă Laura. Cum rămâne cu Trixie?

El se dădu jos de pe snowmobil şi se întoarse către ea.

– Nu vii cu mine.

Ea nu era obişnuită cu un asemenea frig, iar el nu putea să încetinească pentru ea şi să riste să o piardă pe Trixie pentru totdeauna. Iar o parte din el îşi dorea să fie singur când avea s-o găsească pe Trixie. Erau atât de multe lucruri de explicat.

Laura se holbă la el, rămasă fără grai. Sprâncenele îi îngheţaseră, genele erau lipite cu gheaţă, iar când vorbi în cele din urmă, cuvintele ei se înălţară precum un steag alb între ei doi.

– Te rog, nu face asta, zise ea, începând să plângă. Ia-mă cu tine.

Daniel o luă în braţe, presupunând că Laura credea că îndură o pedeapsă din partea lui, răzbunarea pentru că ea îl lăsase *pe el* în urmă când avusese o aventură. Pe ea o făcea să pară vulnerabilă; pe el îl făcea să-şi aducă aminte cât de uşor le era încă să se rănească unul pe celălalt.

– Dacă ar trebui să mergem prin infern ca s-o găsim pe Trixie, aş veni după tine. Dar ăsta e un alt fel de infern, iar eu sunt cel care ştie unde merge. Te rog... te *implor* să ai încredere în mine.

Laura deschise gura, şi ceea ce ar fi putut să fie răspunsul ei ieşi doar ca un rotocol de fum încărcat de cuvinte pe care nu le putea rosti. Încrederea era exact ceea ce pierduseră.

– Pot să merg mai repede dacă nu trebuie să-mi fac griji din cauza ta, spuse el.

Daniel văzu teama din ochii ei.

– O să te întorci? întrebă ea.

– *Amândoi* o să ne întoarcem.

Laura se uită în jur, la strada cu hârtoape şi şleauri de snowmobile, la ţâşnitoarele de la baza străzii. Comunitatea era tăcută, bătută de vânturi, o mare de gheaţă. Semăna cu o fundătură, iar Daniel ştia asta.

– Vino cu mine.

O conduse pe Laura pe scările din lemn şi deschise uşa fără să bată, intrând într-o mică anticameră. Erau pungi din plastic prinse în cuie în cadrul de deasupra capului şi teancuri de ziare. O pereche de ghete răsturnate spre dreapta, iar pe peretele din spate, lângă uşa ce dădea spre interiorul casei, era întinsă o piele tăbăcită. Pe jos, pe linoleum, se găseau o copită de elan retezată şi o jumătate de coastă îngheţată.

Laura păşi ezitant peste ele.

– Aici... locuiai tu?

Uşa interioară se deschise, dezvăluind o femeie yupik în vârstă de vreo şaizeci de ani, care ţinea în braţe un bebeluş. Îi aruncă o privire lui Daniel şi se retrase, cu ochii scânteindu-i de lacrimi.

– Nu eu, zise Daniel. Cane.

Charles şi Minnie Johnson, părinţii singurului prieten din copilărie al lui Daniel, îl tratară cu acelaşi fel de politeţe pe care i-ar fi putut-o arăta oricărei stafii care s-ar fi aşezat la masa lor din bucătărie ca să bea cu ei o ceaşcă de cafea. Pielea lui Charles era la fel de închisă la culoare şi de ridată ca un baston de scorţişoară; purta jeanşi şifonaţi şi o cămaşă roşie de cowboy şi îi spunea lui Daniel Wass. Ochii îi erau afectaţi de cataractă.

– A trecut mult timp, spuse Charles.

– Da.

– Ai trăit Afară?

– Cu familia.

Se lăsă o tăcere prelungă.

– Ne întrebam când o să te întorci acasă, zise Minnie.

Poporul yupik nu-şi vorbea de rău morţii, şi din această cauză, nici Daniel nu avea să o facă. Dar el era mai puţin experimentat când venea vorba de tăcere. Într-o casă yupik, puteau trece zece minute între o întrebare şi răspuns. Uneori, nici nu trebuia să răspunzi cu voce tare; era suficient să te gândeşti la răspuns.

Se aşezară în jurul mesei din bucătărie în linişte, până când o femeie tânără intră pe uşa din faţă. Se vedea că e fiica lui Minnie – aveau acelaşi zâmbet larg şi aceeaşi piele netedă –, dar Daniel şi-o amintea doar ca pe o fetiţă căreia îi plăcea să spună poveşti cu cuţitul – folosind un cuţit de întins untul, cu care scobea în noroiul moale pentru a ilustra poveştile pe care le spunea. Acum însă, ţinea în braţe propriul bebeluş grăsun, care se zvârcolea şi care îi aruncă o privire Laurei, arătă cu degetul înspre ea şi începu să râdă.

– Scuze, spuse Elaine timidă. N-a mai văzut până acum pe cineva cu părul de culoarea aia.

Îşi desfăşură fularul de la gât şi-şi desfăcu fermoarul hainei, apoi făcu la fel şi pentru copil.

– Elaine, el e Wass, zise Charles. A trăit aici demult.

Daniel se ridică atunci când fu prezentat, iar copilul întinse braţele către el. Daniel zâmbi larg, prinzând copilul care se răsucea ca să scape din braţele mamei.

– Iar el cine e?

– Fiul meu, zise Elaine. Îl cheamă Cane.

Elaine locuia în aceeaşi casă cu părinţii ei, împreună cu cei doi copii mai mari şi cu soţul ei. Tot acolo locuia şi sora ei, Aurora, care avea şaptesprezece ani şi o sarcină înaintată. Mai era şi un frate, care se apropia de treizeci de ani; Laura îl vedea în singurul dormitor din casă, jucându-se frenetic pe Nintendo.

Pe masa din bucătărie stătea o halcă de carne îngheţată într-un castron – dacă Laura ar fi fost pusă să ghicească, ar fi spus că e strâns înrudită cu elanul din anticameră. Exista cuptor, dar nici o chiuvetă. În schimb, un butoi de două sute de litri, din colţul bucătăriei, era plin cu apă. Momeli prăfuite de pescuit la copcă şi vâsle vechi de caiac,

sculptate manual, erau suspendate de tavan; găleți de două vedre pline cu slănină și pește uscat erau puse grămadă lângă canapeaua tocită. Pereții erau acoperiți cu accesorii religioase: programe de la slujbe, plăci cu Iisus și Fecioara Maria, calendare tipărite cu zilele sfinților. Oriunde era un chenar gol în lambriuri, fusese prinsă o fotografie în piuneze: poze recente cu bebelușul, portrete în stil vechi ale lui Elaine, Aurora și ale fratelui lor, băiatul pe care Daniel fusese acuzat că-l omorâse.

Era o ironie în faptul că era lăsată acolo, chiar dacă Laura intra în panică doar gândindu-se la asta. Își tot amintea ce spusese Daniel despre sălbăticia din Alaska: era un loc în care oamenii aveau tendința să dispară. Ce prevestea asta pentru Trixie sau pentru Daniel? Și ce putea să însemne pentru Laura însăși?

În Maine, când viața Laurei o luase pe căi greșite, fusese ceva înspăimântător și necunoscut. Aici însă, nu avea nici un termen de comparație; și regula *era* să nu știi ce urmează. Nu știa de ce nu o privea nimeni în ochi, de ce băiatul care juca jocuri video nu ieșise din cameră să se prezinte, de ce *aveau* echipamente video de ultimă generație, când casa nu diferea prea mult de o magazie, de ce o familie care la un moment dat te suspectase de uciderea copilului ei te-ar fi primit în casă. Lumea se întorsese cu susul în jos.

Daniel vorbea încet cu Charles, povestindu-i despre Trixie.

– Mă scuzați, zise Laura, aplecându-se spre Minnie. Pot să folosesc toaleta?

Minnie făcu semn către capătul holului. Acolo se afla o cutie de carton turtită, în care fusese un frigider, ridicată pe post de paravan.

– Laura, spuse Daniel, ridicându-se în picioare.

– Mă descurc, răspunse ea, crezând că, dacă îl putea convinge pe Daniel de asta, atunci se convingea și pe sine. Se strecură după paravan și rămase cu gura căscată. Nu era nici o baie; nu era nici măcar o toaletă. Doar o găleată albă, precum cele din sufragerie cu pește uscat, cu un colac de WC pus în echilibru deasupra.

Își dezlipi pantalonii de schi de pe piele și se lăsă pe vine, ținându-și respirația tot timpul, rugându-se să nu asculte nimeni. Când Laura și Daniel se mutaseră împreună, încă mai exista oarecare timiditate

între ei doi. La urma urmei, ea era însărcinată, iar asta grăbise o relaţie care, altfel, ar fi avut nevoie de ani de zile pentru a ajunge la asumarea vreunui angajament. Laura şi-l amintea pe Daniel separându-şi rufele de ale ei în primele luni, de pildă. Iar ea evitase mereu să folosească toaleta dacă Daniel se întâmpla să fie înăuntru, făcând un duş.

Nu-şi mai amintea când anume ajunseseră să-şi amestece în maşina de spălat tricourile, blugii şi chiloţii. Sau când fusese în stare să facă pipi când el se spăla pe dinţi la şaizeci de centimetri de ea. Era pur şi simplu ceva ce se întâmplă atunci când vieţile a doi oameni se contopesc.

Laura îşi îndreptă hainele – nici nu avea cum să se spele pe mâini – şi ieşi de după paravan. Daniel o aştepta în holul îngust.

– Trebuia să-ţi spun despre găleată.

Se gândi la faptul că Daniel nu suporta să dea drumul la maşina de spălat vase dacă nu era plină ochi, că duşurile lui durau cel mult cinci minute. Întotdeauna crezuse că e vorba de o simplă economie; acum înţelegea că atunci când creşti ştiind că apa e un lux şi instalaţiile sanitare o dorinţă îndepărtată, pur şi simplu devine un obicei prea adânc înrădăcinat ca să mai renunţi la el.

– Trebuie să plec, zise Daniel.

Laura încuviinţă. Voia să-i zâmbească, dar nu găsea forţa să o facă. Se puteau întâmpla atâtea lucruri între momentul actual şi cel următor când avea să-l revadă. Îşi înfăşură braţele în jurul lui Daniel şi îşi îngropă faţa la pieptul lui.

El o conduse în bucătărie, unde îi strânse mâna lui Charles şi vorbi în limba yupik:

– *Quyana. Piurra.*

Când Daniel ieşi în anticameră, Laura îl urmă. Se opri la uşa din faţă, privindu-l cum porneşte snowmobilul şi urcă pe el. Daniel ridică o mână, în semn de rămas-bun, şi mimă cuvinte pe care ştia că ea nu are cum să le audă peste mugetul motorului.

Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, murmură Laura, dar în clipa aceea tot ce rămăsese din Daniel era ceea ce lăsase în urmă: o dâră de fum de eşapament,

urme haşurate pe zăpadă, şi un adevăr pe care nici unul din ei nu-l mai rostise de ceva timp.

Bartholemew se uită lung la foaia cu rezultate pe care i-o dăduse Skipper Johanssen.

– Cât de sigură eşti? întrebă el.

Skipper ridică din umeri.

– Cât de sigure pot fi semnele astea tipărite. O sutime din unu la sută din populaţia lumii are acelaşi profil de ADN mitocondrial ca suspecta ta. Vorbim de şase sute de mii de oameni, oricare dintre aceştia putând să fi fost la locul crimei.

– Dar asta sugerează şi că nouăzeci şi nouă virgulă nouăzeci şi nouă la sută din populaţie *nu a fost* acolo.

– Corect. Cel puţin nu pe baza firului de păr pe care l-ai găsit asupra victimei.

Bartholemew se uită lung la ea.

– Iar Trixie Stone nu intră în cei nouăzeci şi nouă virgulă nouăzeci şi nouă la sută?

– Nu.

– Deci nu pot s-o exclud pe Trixie Stone.

– Nu, din punct de vedere mitocondrial.

Şansele păreau mai promiţătoare, privite din acest unghi, se gândi Bartholemew.

– Chiar dacă Max a spus...

– Cu tot respectul pentru Max, dar nici o instanţă de judecată nu o să se bazeze pe o analiză făcută cu ochiul liber, spre deosebire de un test ştiinţific validat ca al meu. Skipper îi zâmbi. Cred că aveţi o suspectă, zise ea.

Familia Johnson era dependentă de canalul TV Game Show Network. Le plăcea în mod deosebit Richard Dawson, care săruta orice mergea pe două picioare în timp ce găzduia emisiunea *Cearta în familie*.

– Într-o zi, tot spunea Minnie, dându-i coate soţului ei, am să fug cu Richard.

– O să fugă el, fii pe pace, când o să te vadă ducându-te după el, râdea Charles.

Aveau o antenă parabolică, un televizor cu ecran plat, un PlayStation şi un GameCube, precum şi un DVD/video player şi un sistem stereo care era mult mai bun decât al Laurei. Roland, fratele antisocial, cumpărase toate echipamentele cu cecul primit în anul acela de la Fondul Permanent din Alaska – dividendele pentru petrol pe care le primea fiecare cetăţean al ţării de la guvern încă din anul 1984. Familia Johnson trăise tot anul numai din cei 1 100 de dolari de pe cecul lui Charles, la care se adăugaseră câştiguri din expediţii la vânătoare de reni şi de pe urma somonului uscat capturat vara în tabăra de pescuit. Roland îi spusese că locuitorii din Akiak puteau chiar să primească internet wireless gratuit – erau eligibili pentru tehnologiile finanţate de guvern, fiind atât indigeni, cât şi locuitori ai zonelor rurale –, dar că nimeni nu îşi permitea aşa ceva. Mai întâi trebuia să ai un calculator, care costa aproape cât cecul pe un an întreg.

Când Laura se sătură de Richard Dawson, îşi puse haina pe ea şi ieşi din casă. Pe un stâlp de telefon, cineva bătuse în cuie un inel de baschet; mingea era pe jumătate îngropată într-un deluşor de zăpadă. Ea o scoase din nămete şi o bătu, uimită de ecoul acelui sunet. Aici nu existau maşini de tuns iarba sau radiouri zgomotoase ori muzică rap. Nu se trânteau portiere de maşini, nu se auzea hărmălaia copiilor care se revărsau din autobuzul şcolii, nu se simţea vuietul autostrăzii din apropiere. Era genul de loc unde îţi auzeai propriile gânduri.

Deşi Laura ştia cu certitudine că Trixie nu îl omorâse pe Jason, nu înţelegea ce o făcuse pe fiica ei să fugă. Oare îi era doar frică? Sau ştia mai multe despre ceea ce se petrecuse în noaptea aceea decât lăsa impresia?

Se întrebă dacă poţi fugi la nesfârşit. Daniel reuşise cu siguranţă să o facă. Ea ştia că avusese o copilărie diferită, dar nu şi-ar fi putut imagina niciodată ceva atât de deprimant precum ceea ce vedea acolo. Dacă până atunci avusese impresia că există o imensă dihotomie între bărbatul pe care îl cunoscuse în facultate şi cel cu care trăia în prezent – ei, bine, era o diferenţă încă şi mai mare între Daniel, cel pe care îl cunoscuse ea, şi locul de unde plecase. Asta o făcea pe Laura

să se întrebe care era adevărata personalitate a lui Daniel. O făcea să se întrebe dacă poţi cunoaşte o persoană doar într-un singur moment izolat în timp, fiindcă peste un an sau peste o zi, acel om poate fi altfel. O făcea să se întrebe dacă ne reinventăm cu toţii, dacă e ceva la fel de firesc ca năpârlitul la animale.

Dacă era să fie sinceră acum – era şi timpul –, Laura trebuia să recunoască faptul că şi Trixie se schimbase. Voise să creadă că, în spatele acelei uşi închise de la dormitor, fiica ei încă se juca de-a Dumnezeu cu locuitorii casei de păpuşi; de fapt, Trixie păstra secrete şi se transforma într-o persoană pe care Laura nu o mai recunoştea.

Pe de altă parte, Daniel fusese vigilent la metamorfoza lui Trixie. Îşi făcuse atâtea griji la gândul că fiica lor avea să crească, să cucerească lumea, să fie strivită de ea. Totuşi, se pare că Trixie crescuse exact în momentul în care Daniel întorsese o clipă privirea de la ea, distras de trădarea soţiei sale.

Nu ceea ce nu ştii despre oamenii pe care îi iubeşti te şochează; ci ceea ce nu vrei să recunoşti despre tine însuţi.

Când se deschise uşa, Laura tresări, iar gândurile i se risipiră ca un stol de rândunele. Charles stătea pe trepte, fumând pipă.

– Ştii ce înseamnă dacă ieşi afară şi nu vezi nici un yupik?

– Nu.

– Că e al naibii de frig să stai acolo.

Luă mingea de baschet din mâinile Laurei şi marcă un coş frumos; împreună urmăriră mingea rostogolindu-se în curtea unui vecin.

Laura îşi băgă mâinile în buzunare.

– E atât de linişte, zise ea.

Cât de ironic, se gândi, *să faci conversaţie despre lipsa conversaţiei.*

Charles încuviinţă din cap.

– Din când în când, se mai mută câte cineva la Bethel, apoi se întoarce fiindcă e prea mult zgomot. E prea multă agitaţie acolo.

Era greu să-şi imagineze aşa ceva: Bethel era ultimul loc pe care Laura l-ar fi considerat vreodată o metropolă.

– New York i-ar face probabil să le explodeze capul.

– Am fost acolo o dată, zise Charles, spre uluirea ei. Ah, am fost în multe locuri la care nu te-ai gândi: în California şi în Georgia, când eram în armată. Şi în Oregon, când m-am dus la şcoală.

– La colegiu?

Charles scutură din cap.

– La internat. Înainte să se dea legea cu învăţământul obligatoriu în fiecare sat, guvernul ne trimitea să învăţăm aceleaşi lucruri pe care le învaţă şi albii. Puteai să-ţi alegi şcoala; era una în Oklahoma, dar eu m-am dus în Chemawa, în Oregon, fiindcă verii mei erau deja acolo. M-am îmbolnăvit rău de tot, de la toată mâncarea aia a albilor... şi de la căldură. O dată, chiar am dat de belea că am încercat să prind un iepure cu un laţ făcut dintr-un şiret de la pantofi.

Laura încercă să-şi închipuie cum era să fii trimis departe de singurul cămin pe care l-ai cunoscut vreodată, doar pentru că altcineva credea că e cea mai bună soluţie pentru tine.

– Cred că ai detestat oraşele.

– Pe vremea aia, da, răspunse Charles. Goli conţinutul pipei şi acoperi jarul cu zăpadă. Acum, nu mai sunt aşa de sigur. Cei mai mulţi dintre noi ne-am întors acasă, dar noi am văzut ce mai e prin lume şi cum trăiesc alţi oameni. Acum, unii dintre copii nu ies niciodată din sat. Singurii *kass'aq* pe care-i întâlnesc sunt profesorii, iar singurii profesori care vin aici fie nu se pot angaja în oraşele lor, fie fug de ceva – nu-s chiar nişte modele de urmat. Copiii din ziua de azi vorbesc cu toţii că vor să iasă din sat, dar când o fac, e ca în Bethel – doar că de o sută de ori mai rău. Oamenii se mişcă prea repede şi vorbesc prea mult, şi, până să-ţi dai seama, se întorc într-un loc unde nu vor să fie – doar că acum ştiu că nu mai au unde să fugă. Charles îi aruncă o privire Laurei, apoi bagă pipa în buzunarul hainei. Aşa a fost cu fiu-meu.

Laura încuviinţă din cap înţelegător.

– Daniel mi-a povestit.

– N-a fost primul. În anul dinaintea lui, o fată a luat pastile. Şi mai demult, doi jucători de baschet s-au spânzurat.

– Îmi pare rău, spuse Laura.

– Am ştiut tot timpul că nu Wass l-a omorât pe Cane. Cane ar fi făcut-o cu orice preţ, de unul singur. Unii oameni intră într-o groapă atât de adâncă încât nu-şi dau seama de ce să se mai sprijine.

Iar unii oameni, gândi Laura, *aleg să se desprindă.*

Deşi era abia ora două, soarele coborâse deja la orizont. Charles urcă înapoi treptele.

– Ştiu că locul ăsta probabil ţi se pare că seamănă cu Marte. Şi că noi doi suntem cât se poate de diferiţi. Dar mai ştiu şi cum e să-ţi pierzi un copil. Se întoarse către treapta cea mai de sus. Încearcă să nu mori de frig. Wassilie nu m-ar ierta niciodată.

O lăsă pe Laura afară, privind cum cerul serii înflorea. Se trezi legănată pe notele tăcerii. E mai uşor decât ai crede să te obişnuieşti cu tăcerea.

Când voluntarii iezuiţi juniori încercară să ridice temperatura corpului lui Joseph Kingurauten tăindu-i hainele îngheţate şi acoperindu-l cu pături, găsiră o porumbiţă sculptată delicat în os, un cuţit de cioplit şi trei sute de dolari într-o gheată. Era o economie în bani gheaţă, îi spuse Carl lui Trixie. Aceea era asigurarea medicală a lui Joseph, îndesată în şosetă.

Trixie tocmai se întorsese de la tura ei pe malul râului şi era îngheţată bocnă.

– Ia încălziţi-vă voi amândoi, sugeră Carl, lăsând-o să-l vegheze pe bătrân.

Pe Trixie asta nu o deranja. În timp ce conducătorii de sănii goneau între Tuluksak, Kalskag şi Aniak şi înapoi, voluntarii dormeau, în cea mai mare parte a timpului. Trixie era însă cât se poate de trează; dormise pe traseu cu Willie, şi resimţea fizic efectele schimbării de fus orar. Îşi amintea că în fiecare an, când era vremea să dea ceasul înapoi, tatăl ei insista să rămână la ora de vară şi să păstreze ora suplimentară, ca să aibă mai mult timp pentru muncă. Problema era că, atunci când îşi lua minutele suplimentare în fiecare dimineaţă, cădea lat în faţa televizorului mai devreme seara. În cele din urmă, renunţase şi trăia după acelaşi orar ca tot restul lumii.

Trixie îşi dorea ca tatăl ei să fie acolo cu ea.

– Mi-a fost dor de tine, răspunse el, iar Trixie se răsuci pe călcâie în clasa întunecată.

Inima îi bătea să-i sară din piept, dar nu vedea pe nimeni acolo.

Se uită în jos la Joseph. Avea trăsături pătrățoase, cizelate ale unui indigen yupik și un păr alb, încâlcit. Barba nerasă îi sclipea argintie în lumina lunii. Palmele îi erau împreunate pe piept, iar Trixie se gândi că arătau cu mult diferit de cele ale tatălui ei – ale lui Joseph erau aspre și pline de bătături, uneltele unui muncitor; ale tatălui ei erau netede, cu degete lungi, pătate de tuș, mâini de artist.

– Oh, Nettie, murmură el, deschizând ochii. M-am întors.

– Nu sunt Nettie, zise Trixie, retrăgându-se.

Joseph clipi.

– Unde sunt?

– Tuluksak. Aproape ați murit înghețat. Trixie ezită. V-ați îmbătat cui și ați leșinat pe traseul cursei K300, și un conducător de sanie a abandonat cursa ca să vă aducă aici. V-a salvat viața.

– Nu trebuia să se obosească, mormăi Joseph.

Joseph avea ceva ce îi părea cunoscut lui Trixie, ceva ce o făcu să vrea să se uite mai bine la ridurile din jurul ochilor lui și la felul în care i se arcuiau sprâncenele.

– Tu ești dintre juvenilii ăia pentru Iisus?

– Voluntari iezuiți, îl corectă Trixie. Nu. Nu sunt.

– Atunci cine ești?

Ei, asta *chiar* era întrebarea de o mie de puncte. Trixie n-ar fi putut răspunde la ea nici dacă Joseph i-ar fi pus pistolul la tâmplă. Nici măcar nu era vorba să-și decline identitatea, fiindcă nu avea nici o relevanță. Își amintea cine fusese – acea Trixie era ca o imagine închisă într-un glob cu zăpadă, una care devenea neclară când îl scutura prea tare, dar pe care probabil că avea s-o vadă limpede mai târziu, dacă își ținea respirația. Se putea privi acum și putea spune cât de surprinsă era că ajunsese atât de departe, cât de straniu era să descopere că poate să mintă așa cum respiră. Ceea ce nu putea exprima în cuvinte era elementul declanșator dintre cele două momente, care o făcuse să se transformase dintr-o persoană în cealaltă.

Tatăl ei îi spunea povestea în care ea, pe când avea opt ani, se trezise în toiul nopții cu brațele și picioarele arzându-i, de parcă îi fuseseră smulse din articulații. *Sunt dureri de creștere*, îi explicase el înțelegător, iar ea izbucnise în lacrimi, convinsă că atunci când avea să se trezească de dimineață, avea să fie la fel de mare ca el.

Ceea ce era uimitor era că lucrurile *chiar* se petrecuseră foarte repede. Toate acele dimineți din școala gimnazială pe care le petrecuse examinându-și sânii ca să vadă dacă au înmugurit măcar puțin, toate săruturile pe care le exersase la oglindă ca să fie sigură că nasul nu avea să-i stea în cale în ziua cea mare; tot acel timp cât așteptase ca un băiat să o bage în seamă – și se pare că procesul de creștere era exact așa cum se temuse că va fi. Într-o zi, când sună ceasul deșteptător, te dai jos din pat și-ți dai seama că ai gândurile altcuiva în cap... sau poate sunt gânduri tale vechi, însă lipsite de speranță.

– Ești sigură că nu ești Nettie? întrebă Joseph când Trixie nu răspunse.

Era numele pe care o strigase înainte.

– Cine e Nettie?

– Mă rog, zise Joseph, întorcându-se cu fața la perete. E moartă.

– E foarte probabil să nu fiu ea.

Joseph păru surprins.

– N-ai auzit niciodată de fata aia care a înviat din morți?

Trixie își dădu ochii peste cap.

– Încă sunteți dus.

– O fetiță a murit, începu Joseph, fără să ia în seamă vorbele ei, dar ea n-a știut. Nu știa decât că pornise într-o călătorie și că ajunsese la un sat. Și bunica ei era în satul ăla, și acolo au trăit împreună. Din când în când, mergeau în alt sat, unde tatăl fetei îi dădea canadiene de blană. Ceea ce nu știa ea era că bărbatul i le dădea de fapt tizei ei, fetița care se născuse imediat după ce fiica lui murise.

Joseph se ridică sprințar în șezut, trimițând un val puternic de aburi de alcool către Trixie.

– Într-o zi, se întorceau acasă din celălalt sat, iar bunica fetei a spus că a uitat niște lucruri. A rugat-o pe fată să meargă să le ia. I-a explicat

că dacă ajunge la un brad căzut, chiar dacă i se pare că e în stare să treacă pe sub el sau să-l înconjoare, trebuie să treacă neapărat peste el.

Trixie încrucișă brațele, ascultând în ciuda celor mai bune intenții ale sale.

– Fata s-a întors în sat și sigur că a ajuns la un copac căzut. A încercat să facă ce îi spusese bunica ei, dar când a urcat pe el s-a împiedicat, și ăsta a fost ultimul lucru de care și-a adus aminte. N-a mai găsit drumul înapoi către bunica ei și a început să plângă. Chiar atunci, un bărbat din sat a ieșit din *qasgiq* și a auzit-o plângând. A urmărit zgomotul și a văzut fata care murise cu ani în urmă. A încercat să pună mâna pe ea, dar era ca și cum ai pune mâna pe aer.

Sigur, gândi Trixie. *Fiindcă cu cât te schimbi mai mult, cu atât mai puțin rămâne din tine.*

– Bărbatul s-a frecat pe brațe cu mâncare, iar atunci a putut s-o apuce, chiar și când fata a început să riposteze. A dus-o în *qasgiq*, dar se tot ridicau de pe podea. Un bătrân a frecat fata cu resturi topite de la o lampă cu ulei de focă, iar atunci ea a putut sta în picioare fără să înceapă să plutească. Au văzut cu toții că fata asta era aceeași care murise. Purta canadienele pe care tatăl ei i le dăduse tizei fetei, în toți anii aceia. Și ce să vezi, după ce s-a întors, la scurt timp i-a murit tiza. Joseph își trase pătura pe piept. A trăit mult, până la adânci bătrânețe, zise el. Le-a spus oamenilor cum a fost în *Pamaalirugmiut* – locul de dincolo, ascuns de privirile lor.

– Chiar așa, zise Trixie, fără să creadă o iotă din povestea lui. Stai să ghicesc: erau o lumină albă și muzică de harpă?

Joseph se uită la ea, nedumerit.

– Nu, spunea că e uscat. Oamenilor care mor le e mereu sete. De-asta noi trimitem morții cu apă pe lumea cealaltă. Și de-asta, poate, mereu caut ceva cu care să-mi ud gâtlejul.

Trixie își trase genunchii la piept, tremurând în timp ce se gândea la Jason.

– Nu ești mort.

Joseph se prăbuși la loc pe covor.

– Ai fi surprinsă, zise el.

– Nu e atât de frig cât să nu ies la plimbare, îi spuse Aurora Johnson Laurei într-o engleză perfectă, fără accent, şi rămase acolo, aşteptând răspunsul Laurei, de parcă i-ar fi adresat o întrebare.

Poate că Aurora îşi dorea compania cuiva şi nu ştia cum să spună. Laura putea înţelege asta. Se ridică şi se întinse să-şi ia haina.

– Te deranjează dacă vin cu tine?

Aurora zâmbi şi îşi trase pe ea o geacă până la genunchi, pe care reuşi să şi-o încheie peste burta umflată. Se încălţă cu nişte ghete cu talpă groasă şi ieşi din casă.

Laura îşi potrivi pasul cu al ei, mişcându-se vioi în contra frigului. Trecuseră două ore de când plecase Daniel, iar afară era deja beznă, deşi era după-amiază – nu erau felinare care să le lumineze calea, nici lumini de la vreo autostradă îndepărtată. Din când în când, umbra verde a vreunui televizor din câte o casă urca precum un duh la fereastră, dar altfel, cerul era o catifea bleumarin nesfârşită, atât de spuzită de stele că le puteai da la o parte cu mâna.

Părul Aurorei era şaten, cu şuviţe portocalii. Zulufi lungi ieşeau de sub marginile glugii de la canadienă. Era cu doar trei ani mai mare decât Trixie, însă era pe punctul de a aduce pe lume un copil.

– Când îţi vine sorocul? o întrebă Laura.

– Data SFIB e zece ianuarie.

– Data SFIB?

– Să-fii-în-Bethel, explică Aurora. Dacă locuieşti la sat şi eşti însărcinată, trebuie să te muţi în maternitatea din oraş cu vreo cinci săptămâni înainte să-ţi vină sorocul. Aşa, doctorii ştiu unde să te găsească. Altfel, dacă ai vreo complicaţie, centrul medical trebuie să trimită *anguyagta* cu un elicopter Blackhawk. Costă Garda Naţională zece mii de dolari o naştere. Îi aruncă o privire Laurei. Tu ai doar unul? Un copil, adică?

Laura încuviinţă, lăsând capul în jos în timp ce se gândea la Trixie. Spera că oriunde se afla Trixie acum, era cald. Că îi dăduse cineva un dumicat de mâncare sau o pătură. Spera ca Trixie să fi lăsat urme aşa cum învăţase atât de demult, la Cercetaşi – o crenguţă frântă ici, o moviliţă de pietre colo.

– Minnie e a doua mea mamă, să ştii, zise Aurora. Am fost dată spre adopţie. Aşa sunt familiile aici. Dacă îţi moare un copil, sora sau mătuşa ta îţi poate da un copil de-ai lor. După ce a murit Cane, m-am născut eu, şi mama m-a trimis să fiu şi fiica lui Minnie. Ridică din umeri. O să-i dau fetiţa asta verişoarei mamei mele biologice.

– Renunţi pur şi simplu la ea? întrebă Laura, şocată.

– Nu renunţ la ea. Fac în aşa fel încât să ne aibă pe amândouă.

– Şi tatăl? întrebă Laura. Mai eşti cu el?

– Ne vedem cam o dată pe săptămână, zise Aurora.

Laura se opri. Vorbea cu o fată yupik însărcinată, dar îi vedea chipul lui Trixie şi îi auzea glasul lui Trixie. Dacă Laura i-ar fi fost alături lui Trixie când îl cunoscuse pe Jason, în loc să-şi vadă de propria aventură? Oare Trixie ar mai fi ieşit cu el? Oare ar mai fi fost la fel de devastată de despărţirea de el? Oare ar mai fi fost acasă la Zephyr în seara petrecerii? Oare ar mai fi fost violată?

Pentru fiecare acţiune, există o reacţie inversă. Dar poate că reuşeşti să îţi îndrepţi greşelile dacă împiedici pe altcineva să facă aceleaşi greşeli.

– Aurora, zise Laura încet, mi-ar plăcea să-l cunosc. Pe iubitul tău.

– Serios? Acum? întrebă fata yupik, încântată.

– Ar fi grozav.

Aurora o luă de mână şi o trase pe străzile din Akiak. Când ajunseră la o clădire lungă, scundă, de culoare gri, Aurora urcă zăngănind pe rampa din lemn.

– Trebuie să mă opresc o clipă la şcoală, zise ea.

Uşile erau descuiate, dar înăuntru nu era nimeni. Fata deschise un întrerupător electric şi intră grăbită într-o încăpere alăturată. Laura îşi desfăcu fermoarul jachetei şi aruncă o privire spre sala de sport din dreapta, ale cărei duşumele din lemn lustruit străluceau. La o privire atentă, s-ar mai fi văzut oare sângele lui Cane? Oare ar fi putut reface paşii pe care-i făcuse Daniel cu atâţia ani în urmă, când fugise din Alaska şi ajunsese în viaţa ei?

Atenţia Laurei fu distrasă de sunetul unei... ei, doar nu era apa trasă la o toaletă, nu? Împinse uşa prin care intrase Aurora, însemnată

Nas'ak. Aurora stătea în fața unei chiuvete din porțelan alb, cu *apă curentă*.

– Bebe îmi stă pe vezică, spuse Aurora, zâmbind.

– Aici sunt *instalații sanitare*? Laura se uită în jur.

Pe marginea de sus a cabinei de toaletă fuseseră întinse diverse articole de îmbrăcăminte: sutiene și chiloți, bluze cu mânecă lungă, șosete.

– Doar în școală, preciză Aurora. Indiferent de zi, până afară e coada de fete care așteaptă să se spele pe cap. Aici e singurul loc unde părul nu le îngheață bocnă.

Îi dădu Laurei ocazia de a folosi toaleta – *a folosi* e puțin spus, ci mai degrabă *a se desfăta* sau *a binecuvânta* –, apoi ieșiră din nou afară.

– Locuiește departe iubitul tău? întrebă Laura, gândindu-se ce s-ar fi întâmplat dacă Daniel s-ar fi întors și ar fi constatat lipsa ei.

– Dincolo de dealul ăla, spuse Aurora, dar când urcară pe culme, Laura nu văzu nici o casă. O urmă pe Aurora într-un spațiu împrejmuit cu gard din lemn, atentă să rămână pe cărarea bătătorită și să nu nimerească în nămeții care îți ajungeau până la șold. În întuneric, îi luă ceva timp să-și dea seama că se îndreptau spre capătul unui mic cimitir, presărat cu cruci albe din lemn îngropate aproape de tot în zăpadă.

Aurora se opri la un mormânt curățat. Pe crucea din lemn era gravat un nume: ARTHUR M. PETERSON, 05.06.1982–30.03.2005.

– Conducea sania, dar era sfârșitul lui martie și gheața s-a spart sub el. Câinele-conducător a ros lesa de tot și a venit acasă. Am știut în clipa în care am văzut câinele că s-a întâmplat ceva, dar când am ajuns la râu, Art se dusese deja la fund, cu tot cu sanie. Se întoarse cu fața către Laura. Trei zile mai târziu, am aflat că sunt însărcinată.

– Îmi pare atât de rău.

– Nu ai de ce, spuse Aurora, pe un ton pragmatic. Probabil era băut când a ieșit pe traseu, ca de obicei.

În timp ce vorbea însă, se aplecă și curăță cu delicatețe crucea de stratul subțire de zăpadă depus recent.

Laura se întoarse cu spatele ca să-i ofere Aurorei intimitate și zări alt mormânt care fusese curățat cu atenție. În fața crucii se găsea o

colecție de fildeșuri – colți întregi de mamut și fragmente din alții, unii aproape cât crucea de înalți. Pe fiecare fildeș fuseseră sculptate în detaliu numeroase flori: trandafiri și orhidee, și bujori, lupin și nu-mă-uita, și papucul-doamnei. Era o grădină care fusese văduvită de culori, dar nu și de frumusețe, flori nepieritoare, flori care puteau înflori chiar și în cea mai ostilă climă.

Și-l închipui pe artistul care le meșteșugise, mergând prin zloată, grindină și furtuni de gheață ca să planteze această grădină fără sfârșit. Era exact genul de romantism și pasiune pe care le-ar fi așteptat de la Seth, care îi strecurase poezii între paginile agendei și în portofelul ei pentru monede.

Nostalgică, Laura își îngădui să-și închipuie cum era să fii iubită cu asemenea profunzime. Își imagină o cruce din lemn scrisă cu propriul nume. Văzu pe cineva luptându-se cu forțele naturii ca să-i aducă daruri la mormânt. Dar când și-l imagină pe bărbatul care plângea după pierderea suferită, acesta nu era Seth.

Era Daniel.

Laura dădu la o parte zăpada de pe cruce, vrând să afle identitatea femeii care inspirase atâta devotament.

– Ah, chiar voiam să ți-l arăt pe ăla, zise Aurora, exact în clipa în care Laura citi numele: ANNETTE STONE. Mama lui Daniel.

Trixie dispăruse. Nu ar fi putut spune de ce se simțea vinovată din cauza asta, mai ales fiindcă nu avea nici o obligație să lucreze la punctul de control din Tuluksak. Alerga pe lângă Willie în întuneric, aburii ușori ai respirației lăsând o dâră ce se disipa în aer.

După cum făgăduise, Willie se întorsese la școală, deși Trixie nu se prea aștepta. Avea de gând să-i lase haina acolo, la unul dintre voluntari, când avea să se pregătească de plecare – oricând și indiferent încotro ar fi plecat. Dar Willie sosise în timp ce Trixie încă avea grijă de Joseph ca de un copil mic. Îngenunchease de cealaltă parte a bătrânului care sforăia și scutură din cap. Îl cunoștea pe Joseph – se pare că toată lumea îl știa pe o rază de opt sate, fiindcă bătrânul nu avea nici o reținere când era vorba să se îmbete cui. Locuitorii yupik îi spuneau Joseph *Kingurauten* – Prea Târziu –, pentru că îi promisese

unei femei că avea să se întoarcă, însă o făcuse abia la o săptămână după ce femeia murise.

Willie venise să o invite pe Trixie la aburi. Ea nu știa ce înseamnă asta, dar părea un loc de vis după ce tremurase aproape două zile în continuu. Îl urmă pe Willie, trecând pe lângă Joseph în vârfurile picioarelor, pe lângă voluntarii iezuiți care dormeau, și ieși pe ușa din față a școlii.

Fugiră. Noaptea se întindea precum glazura peste bolta cerească; stelele nu conteneau să cadă la picioarele lui Trixie. Era greu să-ți dai seama dacă frumusețea dezgolită a acestui loc era cea care îi tăia răsuflarea, sau dacă era mai degrabă strânsoarea frigului. Willie încetini când ajunseră la un drum îngust mărginit de căsuțe.

– Mergem la tine acasă? întrebă Trixie.

– Nu, e tata acolo, și când am plecat încă bea. Mergem la văru-meu. Stătea la aburi cu niște amici, dar se duc în aval la un meci de baschet din liga locală.

Mai mulți câini legați în fața caselor începură să latre. Willie îi căută mâna, probabil ca s-o facă să se miște mai repede, dar dacă aceea îi fusese intenția, nu obținuse nici un rezultat. Totul încetini în ființa lui Trixie: pulsul, respirația, sângele.

Deși Janice încercase să-i spună că așa se va întâmpla, Trixie nu crezuse că își va mai dori vreodată ca vreun alt băiat să mai pună mâinile pe ea. Dar când o atinse Willie, nu-și prea mai aminti cum era să-l atingă pe Jason. Era aproape ca și cum unul îl anula pe celălalt. Știa un lucru: pielea lui Willie era mai netedă decât a lui Jason. Mâna lui era mai apropiată de a ei ca mărime. Mușchii antebrațelor lui nu erau voluminoși, grație milioanelor de lovituri de crosă – erau zvelți, ca niște frânghii, aproape sculptați. Nu avea sens, dată fiind educația primită, dar avea senzația aceasta ciudată că ea și Willie erau egali, că nici unul din ei nu deținea controlul.

Se opriră în spatele uneia dintre case. Prin lumina lăptoasă a ferestrelor, Trixie vedea o sufragerie austeră, cu o singură canapea, în care se aflau câțiva tineri care își puneau hainele și ghetele.

– Haide, zise Willie, și o trase după el.

Deschise uşa către un şopron din lemn, nu cu mult mai mare decât o privată. Era împărţit în două încăperi – ei intraseră în cea mai largă; cealaltă era dincolo de uşa închisă care se afla drept în faţa lui Trixie. După ce se stinse sunetul snowmobilului vărului său, Willie îşi scoase haina şi ghetele, făcându-i semn lui Trixie să facă la fel.

– Vestea bună e că vărul meu a făcut deja treaba cea mai grea din seara asta – a cărat apă şi a tăiat lemne. A construit *maqi*-ul ăsta acum câţiva ani.

– Ce se face aici?

Willie zâmbi cu gura până la urechi, iar dinţii îi sclipiră în întuneric.

– Transpiri, zise el. O grămadă. De obicei, intră bărbaţii primii, pentru că ei pot suporta căldura adevărată. Femeile intră mai târziu.

– Atunci cum se face că suntem aici împreună? întrebă Trixie.

Willie îşi feri privirea. Ea îşi dădu seama că roşeşte, chiar dacă nu-l vedea.

– Pun pariu că vii mereu cu fete aici, spuse ea, dar făcea un spirit de glumă, aşteptând replica lui.

– N-am mai fost niciodată cu o fată la aburi, răspunse Willie, apoi îşi dădu jos cămaşa.

Trixie închise ochii, dar nu înainte de a vedea o frântură din albul luminos al lenjeriei intime.

El deschise o uşă şi dispăru în încăperea alăturată. Trixie îl aşteptă să se întoarcă, în zadar, însă. Auzi sfârâitul aburului care urca.

Se uită la uşa din lemn, întrebându-se ce se găsea de cealaltă parte. Încerca oare să-i arate cât de dur e, suportând *căldura adevărată*? La ce se referise când zisese că nu mai fusese niciodată cu o fată la aburi? Le ducea altundeva, sau era o invitaţie pentru ea să-l urmeze? Se simţea ca şi cum ar fi căzut într-unul din universurile din benzile desenate ale tatălui ei, unde ceea ce spui nu e ceea ce intenţionezi să spui, şi invers.

Cu gesturi ezitante, Trixie îşi scoase bluza. Acţiunea respectivă – şi apropierea lui Willie – o făcu imediat să se gândească la pokerul pe dezbrăcate pe care-l jucase în seara în care fusese la petrecerea lui Zephyr. Dar, de data asta, nu o privea nimeni; jocul nu avea reguli;

nimeni nu-i spunea ce trebuie să facă. Era cu totul altfel, îşi dădu ea seama, când alegerea îi aparţinea.

Dacă intra acolo în sutien şi chiloţi, era ca şi cum ar fi purtat costum de baie, nu-i aşa?

Tremură doar o clipă înainte să deschidă uşa scundă şi să se târască înăuntru.

Căldura o izbi ca un zid compact. Nu era doar căldură. Era o saună, o cameră cu aburi şi un foc de tabără în acelaşi timp. Podeaua de sub picioarele ei goale era un placaj neted. Nu vedea nimic din cauza aburului.

Când se disipară aburii, zări un butoi de benzină de două tone aşezat pe o parte, în măruntaiele căruia ardea un foc fierbinte. Deasupra, într-un fel de colivie pentru păsări din sârmă, erau cuibărite pietrele, iar lângă butoi se găsea un recipient din metal pentru apă. Willie stătea adus de spate pe placaj, cu genunchii la piept, cu pielea roşie şi umflată.

Nu spuse nimic când o văzu, iar Trixie înţelese de ce – dacă ar fi deschis gura, cu siguranţă gâtul i-ar fi luat foc. El nu purta nimic, dar regiunea dintre coapse era doar o umbră, şi cumva, ea era cea care se simţea prea îmbrăcată. Se aşeză lângă el – într-un loc atât de mic, nu prea aveai de ales – şi simţi cum el îi înfăşoară capul cu ceva. O cârpă, îşi dădu ea seama, care fusese înmuiată în apă, ca să-i protejeze urechile de arsuri. Când el înnodă cârpa, pielea antebraţului său se lipi de pielea ei.

Lumina portocalie ce se strecura printre crăpăturile uşii de la cuptor îl lumina pe Willie. Silueta îi sclipea, zveltă ca de felină; în clipa aceea, Trixie n-ar fi fost surprinsă dacă l-ar fi văzut transformându-se într-o panteră. Băiatul se întinse după un polonic, un băţ din lemn la capătul căruia era legată cu sârmă o conservă de supă. Îl băgă în găleată, turnând apoi mai multă apă peste pietre şi făcând ca un nor proaspăt de aburi să umple încăperea. Când se aşeză lângă Trixie, mâna lui era atât de aproape de a ei pe placaj încât li se atinseră degetele mici.

Durea, aproape dincolo de pragul durerii. Era aproape imposibil să respiri. Căldura se ridica din corpul lui Trixie luând forma sufletului ei. Transpirația îi șiroia pe spate și între picioare: tot corpul ei plângea.

Când plămânii lui Trixie fură pe punctul de a exploda, ieși în goană pe ușă, întorcându-se în încăperea rece. Se așeză pe podea, iar căldura se rostogolea de pe ea în valuri, tocmai când Willie dădu buzna înăuntru cu un prosop înfășurat în jurul taliei. Se prăbuși lângă ea și-i întinse o carafă.

Trixie bău fără să știe măcar ce e înăuntru. Apa îi răcori gâtlejul. Îi dădu carafa lui Willie, care își lăsă capul pe spate, la perete, și bău mult, mărul lui Adam marcând fiecare înghițitură. Se întoarse către ea, zâmbind larg.

– Ce nebunie, nu-i așa?

– Exact, se trezi și ea râzând.

Willie se sprijini de perete și închise ochii.

– Întotdeauna m-am gândit că așa e-n Florida.

– Florida? Nu e deloc așa.

– Ai fost în Florida? întrebă Willie, cu viu interes.

– Da. E doar un alt stat, atâta tot.

– Aș vrea să văd o portocală crescând într-un copac. Aș vrea, de fapt, să văd orice e altundeva decât aici. Se întoarse spre ea. Ce-ai făcut când ai fost în Florida?

Trecuse atât de mult timp, încât Trixie trebui să se gândească o clipă.

– Am mers la Cape Canaveral. Și la Disney World.

Willie începu să culeagă ceva de pe podeaua de lemn.

– Pun pariu că te integrezi bine acolo.

– Pentru că e așa de prost gust?

– Pentru că ești ca zâna aia. Cea care stă cu Peter Pan.

Trixie izbucni în râs.

– *Tinker Bell*?

– Da. Soră-mea avea cartea aia.

Era gata să-i spună că e nebun, dar apoi își aduse aminte că Peter Pan era despre un băiat care nu voia să crească, și decise că nu o deranja comparația.

– Era aşa de drăguţă, zise Willie. Avea o lumină în ea.

Trixie se uită lung la el.

– Crezi că sunt drăguţă?

În loc să răspundă, Willie se ridică şi se târî înapoi în camera fierbinte. Când ea îl urmă, el turnase deja apă peste pietre. Orbită de aburi, fu nevoită să-şi găsească locul pe pipăite. Îşi trecu degetele peste podeaua aspră din lemn, peste îmbinările pereţilor, apoi atinse curbura netedă a umărului lui Willie. Înainte să se poată retrage, mâna lui Willie urcă şi i-o prinse pe a ei. O trase mai aproape, până când ajunseră faţă în faţă, în genunchi, în inima unui nor.

– Da, eşti drăguţă, zise Willie.

Trixie simţi că se prăbuşeşte. Avea un păr negru ciopârţit urât şi cicatrici pe braţe, iar el parcă nici nu observa. Se uită în jos, la degetele lor împletite – o ţesătură de piele închisă la culoare, palidă – şi îşi îngădui să pretindă că poate chiar exista o lumină înlăuntrul ei.

– Când au venit primii albi în tundră, povesti Willie, oamenii de aici i-au crezut stafii.

– Uneori, asta cred şi eu despre mine, murmură Trixie.

Se aplecară unul către celălalt, sau poate aburul îi împinse mai aproape. Şi tocmai când Trixie fu sigură că în încăpere nu mai era aer, gura lui Willie o acoperi pe a ei şi respiră în locul său.

Willie avea gust de fum şi de zahăr. Mâinile i se odihniră pe umerii ei, rămânând acolo chiar şi atunci când ea îşi dori ca el să o atingă. Când se retraseră, Willie se uită în pământ.

– N-am mai făcut asta niciodată, mărturisi el, iar Trixie îşi dădu seama că atunci când spusese că nu mai fusese niciodată cu vreo fată la aburi, intenţionase să spună că nu mai *fusese* niciodată cu o fată.

Trixie îşi pierduse virginitatea de mult, pe când credea că era un premiu demn de oferit cuiva ca Jason. Făcuseră sex de nenumărate ori – pe bancheta din spate a maşinii lui, în dormitorul lui când părinţii erau plecaţi, în vestiarul de la patinoarul de hochei, după antrenament. Dar ceea ce făcuse cu el nu putea fi comparat nicicum cu senzaţia sărutului pe care tocmai o trăise cu Willie; era imposibil să facă vreo legătură între cele două experienţe. Nu putea spune nici

măcar că prezența ei în ambele era numitorul comun, fiindcă fata care fusese atunci era complet diferită de cea de acum și de aici.

Trixie se aplecă spre Willie, iar de data asta, *ea* îl sărută *pe el.*

– Nici eu, zise ea, fiind convinsă că nu minte.

Pe când Daniel avea unsprezece ani, circul venise în tundră pentru prima și ultima dată. Bethel era ultima oprire pentru Circul Fraților Ford, într-un turneu fără precedent prin sălbăticia din Alaska. Cane și Daniel nu aveau de gând să rateze așa ceva nici în ruptul capului. Făcură tot felul de treburi – vopsiră casa unui bătrân, puseră un acoperiș nou pe baia cu aburi a unchiului lui Cane –, până când fiecare strânse câte cincisprezece dolari. Afișele, care fuseseră lipite în toate școlile din ținut, inclusiv în Akiak, anunțau că biletul de intrare costa opt dolari, iar asta însemna că le mai rămâneau destui bani și pentru floricele de porumb și suvenire.

Majoritatea sătenilor aveau de gând să meargă. Mama lui Cane voia să meargă în mașina directorului, dar, în ultima clipă, Cane îl invită pe Daniel să meargă cu barca familiei sale. Se așezară în micuța ambarcațiune, cu pereții ei din aluminiu rece în spate și pe fund, și își spuseră glume cu elefanți tot drumul.

De ce elefantul e gri, mare și zbârcit?

Că dacă ar fi mic, alb și rotund, ar fi o aspirină.

De ce are elefantul trompă?

Că ar arăta stupid cu aripi.

Șase mii de oameni din toată delta veniră la circ, și mulți sosiră imediat după miezul nopții, ca să vadă avionul MarkAir Herc sosind în zori, aducând acrobații și animalele. Circul urma să aibă loc în sala de sport a Arsenalului Gărzii Naționale, unde băile fuseseră transformate în culise în care artiștii să-și poată schimba costumele. Cane și Daniel, învârtindu-se ca niște titirezi nu departe de toiul acțiunii, reușiră chiar să țină de o frânghie în timp ce fu ridicat cortul cel mare.

În timpul spectacolului, admirară câini dresați, îmbrăcați în tutuuri jalnice, și doi lei pe care-i chema Lulu și Căpșunică. Un leopard își aștepta semnalul în afara cortului, adăpându-se dintr-o baltă de noroi. Erau acolo muzică produsă de instrumente cu aburi,

şi arahide, şi vată de zahăr, iar pentru copiii mici, fusese instalată o casă gonflabilă în care să ţopăie, şi puteau călări ponei Shetland. Când Shorty Serra ieşi în goană să facă trucuri cu sfoara alături de calul său monstruos, Juneau, animalul se ridică pe picioarele din spate şi se înălţă deasupra tuturor, iar mulţimea scoase un ţipăt unanim.

Un grup de băieţi yupik, care stăteau în spatele lui Daniel şi al lui Cane, aclamară la rândul lor. Dar când Daniel se aplecă să-i spună ceva lui Cane, unul dintre ei aruncă o insultă:

– Ia te uită: am ştiut mereu că locul unui *kass'aq* e la circ.

Daniel se întoarse la el.

– Taci dracului din gură.

Un băiat yupik se întoarse către celălalt.

– Ai auzit ceva?

– Vrei mai degrabă să simţi ceva? îl ameninţă Daniel, strângând pumnul.

– Nu-i băga în seamă, zise Cane. Sunt nişte idioţi.

Apăru maestrul de manej, în ropote de aplauze furtunoase.

– Doamnelor şi domnilor, mă tem că am o veste dezamăgitoare. Elefantul nostru, Tika, e prea bolnav ca să ia parte la spectacol. Dar îmi face plăcere să vi-i prezint... sosiţi tocmai din Madagascar... pe Florence şi uimitorii ei Porumbei Dansatori!

O femeie măruntă, îmbrăcată într-o fustă de flamenco, ieşi pe scenă cu nişte păsări cocoţate pe amândoi umerii. Daniel se întoarse către Cane.

– Cât de bolnav poate să fie un elefant?

– Da, zise Cane. De rahat.

Unul dintre băieţii yupik îl înghionti.

– Şi tu la fel. Şi să-nţeleg că-ţi place carnea albă.

Toată viaţa lui, Daniel fusese tachinat de copiii din sat – ba că nu are tată, ba că e *kass'aq*, ba că nu ştie să facă lucruri de-ale indigenilor, cum ar fi să pescuiască şi să vâneze. Cane se întovărăşea cu el, dar băieţii yupik de la şcoală treceau cu vederea acest lucru, fiindcă la urma urmelor, Cane era unul de-ai lor.

Băieţii aceştia însă nu erau din satul lui.

Daniel sesiză privirea de pe chipul lui Cane şi simţi cum în inima lui se rupe ceva. Se ridică, hotărât să plece din cortul cel mare.

– Stai aşa, zise Cane.

Daniel afişă o mină cât se poate de neutră.

– Nu te-am invitat, spuse el şi plecă.

Nu îi luă mult să găsească elefantul, închis cu un gard improvizat, nesupravegheat. Daniel nu mai văzuse niciodată un elefant de aproape; era singurul lucru pe care îl avea în comun cu copiii care trăiau în locuri normale. Elefantul şchiopăta şi arunca fân în aer cu trompa. Daniel se strecură pe sub gardul de sârmă şi se apropie de animal, mişcându-se încet. Îi atinse pielea, caldă şi aspră, şi îşi lipi obrazul de coapsa animalului.

Cel mai bun lucru la prietenia cu Cane era că băiatul era de-ai lor, iar asta îi făcea pe ceilalţi să-l accepte şi pe Daniel printre ei. Nu-şi dăduse seama niciodată că lucrurile puteau sta şi invers, că relaţia lor l-ar putea face pe Cane un paria. Dacă singura cale de a nu permite ca prietenul lui să fie ostracizat era să stea departe de el, atunci asta avea să facă Daniel.

Faci ce trebuie pentru oamenii la care ţii.

Elefantul îşi răsuci capul masiv spre Daniel. Ochiul său întunecat clipi; gura cu buzele deschise şopti ceva, fără să scoată vreun sunet. Dar Daniel auzi perfect animalul, aşa că răspunse cu voce tare: *Nici locul meu nu e aici.*

Încă era întuneric a doua zi dimineaţă când sosi avionul de marfă, făcând salturi dintr-un sat în altul ca să ia câinii lăsaţi de conducătorii de sănii pe traseu. Aveau să-i ducă înapoi la Bethel, de unde urma să-i ia un dresor.

Willie conducea camioneta vărului său până la pista de aterizare, iar Trixie stătea pe scaunul din dreapta. Se ţineau de mână deasupra spaţiului dintre ei.

În spate, pe platformă, erau toţi câinii lui Alex Edmonds, Juno şi Kingurauten Joseph, pe care-l duceau înapoi la centrul medical. Willie parcă maşina şi apoi începu să-i dea câinii lui Trixie, care îi duse la gardul din sârmă şi-i legă. De fiecare dată când se întorcea

după încă unul, el îi zâmbea, iar ea se topea de parcă era din nou în încăperea cu aburi.

Seara trecută, după ce se risipiră aburii, Willie o spălase cu o cârpă înmuiată în apă caldă. Trecea cu buretele improvizat drept peste sutienul şi chiloţii ei. Apoi se întorseseră în camera rece, iar el o ştersese cu prosopul până când îi zvântase de tot pielea, îngenunchind în faţa ei ca să ajungă la zonele din spatele genunchilor şi între degetele de la picioare înainte să se îmbrace unul pe celălalt. Părea cu mult mai intim să închei haine decât să deschei nasturi şi să desfaci fermoare.

– Trebuie să iau înapoi haina unchiului meu, zisese Willie, dar apoi îi dădu propria jachetă din pânză căptuşită.

Simţea mirosul lui de fiecare dată când Trixie îşi îngropa nasul în guler.

Luminile pistei de aterizare se aprinseră deodată, magice. Trixie se învârti, dar nu văzu nici un turn de control în apropiere.

– Piloţii au telecomenzi în avioane, zise Willie, râzând, şi nu trecură zece minute până ca Trixie să audă un motor apropiindu-se.

Avionul care ateriză semăna cu cel care o adusese pe Trixie la Bethel. Pilotul – un băiat yupik nu cu mult mai mare ca Willie – sări din avion.

– Hei, zise el. Ăştia-s toţi?

Când deschise compartimentul de marfă, Trixie văzu doisprezece câini legaţi deja de inele metalice de siguranţă. În timp ce Willie băgă în avion câinii de sanie, ea îl ajută pe Joseph să coboare de pe platforma camionetei. El se lăsă greu, sprijinindu-se de ea în timp ce mergeau către pistă, iar când intră în compartimentul de marfă, animalele începură să latre.

– Îmi aminteşti de cineva pe care l-am cunoscut de mult, zise Joseph.

Mi-ai mai spus asta, gândi Trixie, însă doar încuviinţă din cap către el. Poate nu voia neapărat ca ea să audă asta, ci doar avea nevoie să o mai spună o dată.

Pilotul închise uşa şi sări înapoi în avion, accelerând pe pistă până când Trixie nu mai distinse de stele luminile aparatului de zbor. Pista de aterizare se aprinse o clipă, apoi rămase cufundată în beznă.

Îl simți pe Willie apropiindu-se de ea, dar înainte ca ochii să i se acomodeze cu întunericul, o altă lampă veni către ei. Lumina era îndreptată fix în ochii lui Trixie și o făcu să-și ferească ochii cu mâna. Snowmobilul se apropie; motorul se opri cu un uruit, iar șoferul se ridică de pe scaun.

– Trixie? zise tatăl ei. Tu ești?

TATI! AJUTOR!
TRACY!
CE...?

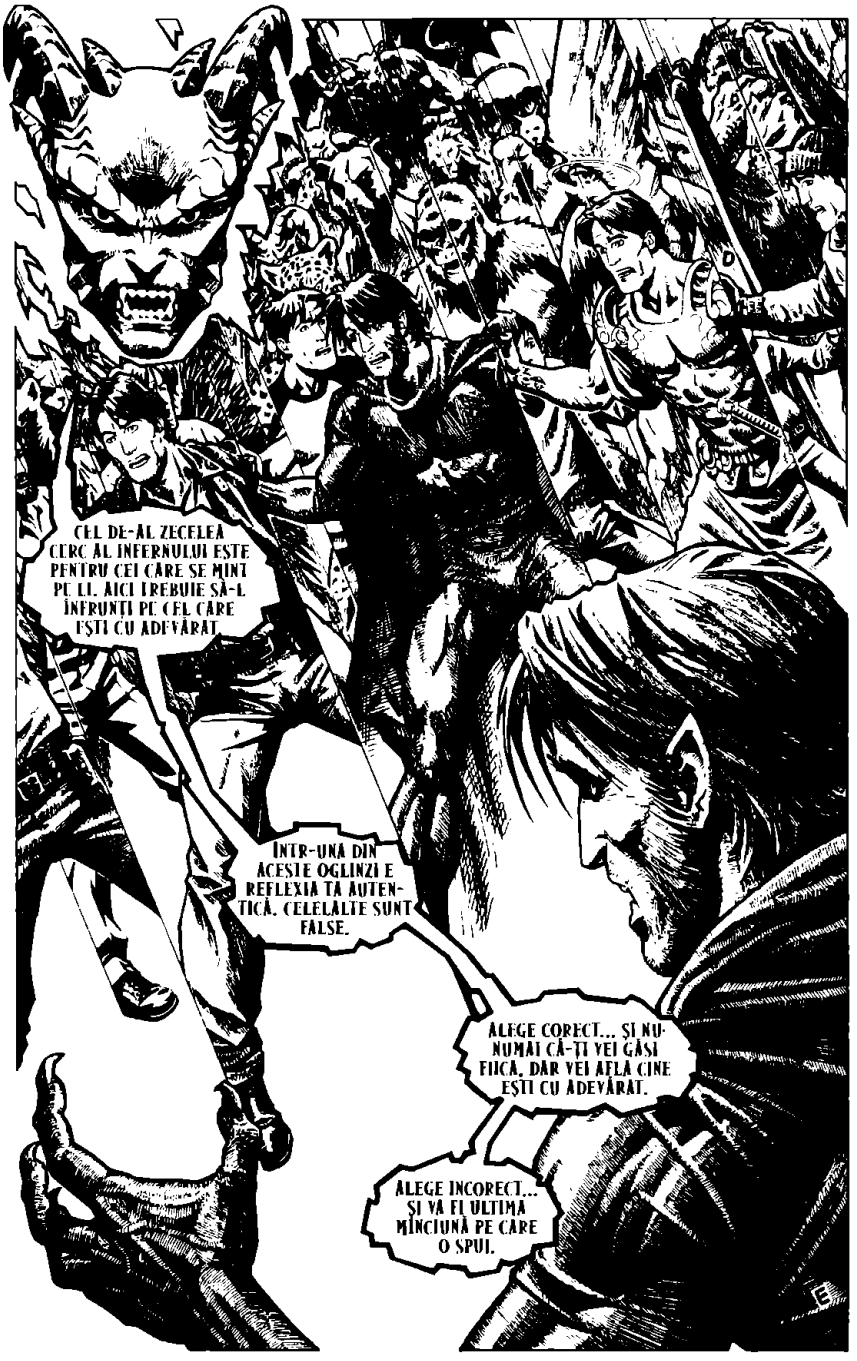
CEL DE-AL ZECELEA CERC AL INFERNULUI ESTE PENTRU CEI CARE SE MINT PE EI. AICI TREBUIE SĂ-L ÎNFRUNȚI PE CEL CARE EȘTI CU ADEVĂRAT.
ÎNTR-UNA DIN ACESTE OGLINZI E REFLEXIA TA AUTENTICĂ. CELELALTE SUNT FALSE.
ALEGE CORECT... ȘI NU-NUMAI CĂ-ȚI VEI GĂSI FIICA, DAR VEI AFLA CINE EȘTI CU ADEVĂRAT.
ALEGE INCORECT... ȘI VA FI ULTIMA MINCIUNĂ PE CARE O SPUI.

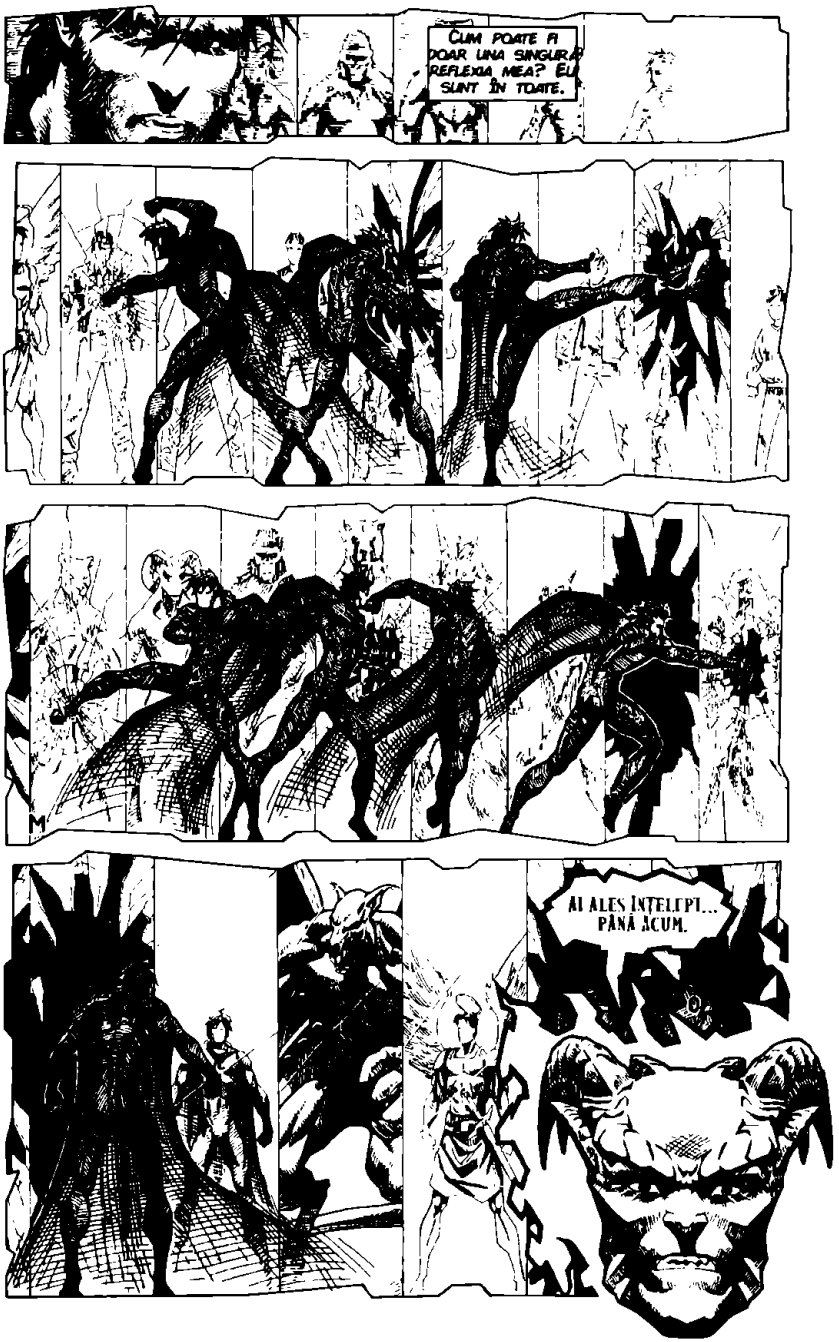
CUM POATE FI DOAR UNA SINGURĂ REFLEXIA MEA? EU SUNT ÎN TOATE.
AI ALES ÎNTELEPT... PÂNĂ ACUM.

ASTA PARE CĂ SUNT ACUM...
ASTA MĂ TEM CĂ DEVIN...
ASTA AR FI TREBUIT SĂ FIU.
DUMNEZEULE...
TRACY.
TATI!

Capitolul 8

În mijlocul tundrei din Alaska, privindu-şi fiica pe care abia o recunoştea, Daniel rememoră momentul în care înţelesese că totul avea să se schimbe între el şi Trixie.

Acest moment nu se deosebea prin nimic de numeroasele minute petrecute de un tată cu fetiţa lui. Ar fi putut fi vară, sau ar fi putut fi toamnă. Ar fi putut fi înfofoliţi în geci groase de iarnă, sau ar fi putut purta şlapi. S-ar fi putut îndrepta spre bancă pentru a depune bani, sau ar fi putut ieşi dintr-o librărie. Ceea ce rămăsese întipărit în mintea lui Daniel erau strada – o stradă aglomerată, din centrul oraşului – şi faptul că mergea cu Trixie de mână de-a lungul ei.

Avea şapte ani. Părul îi era împletit în spic – destul de prost, fiindcă Daniel nu deprinsese niciodată îndemânare la împletit părul – şi încerca să nu calce pe liniile de demarcaţie de pe trotuar. Ajunseră la intersecţie şi ca de obicei, Daniel se întinse să o ia de mână.

Fata îşi retrase intenţionat mâna şi se îndepărtă puţin de el, se uită în ambele direcţii, apoi traversă singură.

În felul acesta, fisura aceea, subţire cât un fir de păr, din relaţia lor începu să se caşte într-o genune de dimensiunile unui canion. Este previzibil ca un copil să crească. Atunci, de ce părintele se simte atât de dezamăgit de-a lungul acestui proces?

De această dată, Trixie traversase singură nu o arteră aglomerată, ci o ţară întreagă. Stătea în faţa lui Daniel, încotoşmănată într-o

canadiană prea mare pentru ea şi purta un fes din lână. Lângă ea era un băiat yupik, al cărui păr îi tot intra în ochi.

Daniel nu ştia ce era mai şocant: să o vadă pe copila pe care o ţinuse în cârcă şi pe care o învelise înainte de culcare şi să se întrebe dacă ucisese pe cineva, sau să conştientizeze faptul că s-ar fi ascuns în sălbăticia din Alaska împreună cu Trixie pentru tot restul vieţii, dacă ar fi putut să evite astfel arestarea ei.

– Tati...?

Trixie îi sări în braţe.

Daniel simţi un fior pe şira spinării; la drept vorbind, uşurarea nu se deosebea prea mult de teamă.

– Tu, i se adresă băiatului care stătea deoparte, privindu-i cu o expresie precaută. Tu cine eşti?

– Willie Moses.

– Pot să-ţi împrumut camioneta?

Daniel îi aruncă cheile snowmobilului, la schimb.

Băiatul se uită la Trixie ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi coborî privirea şi se îndreptă spre snowmobil. Daniel auzi motorul pornind cu un răget ca de leu, şi scârţâitul strident pe care îl făcu în timp ce demară în forţă, apoi o conduse pe Trixie la camionetă. Ca majoritatea vehiculelor din Alaska, nici acesta nu ar fi trecut inspecţia tehnică în nici unul din celelalte patruzeci şi opt de state. Era plin de rugină pe laterale; kilometrajul era blocat la 140 km/h, şi nu intra deloc în viteza întâi. Însă plafoniera de deasupra oglinzii retrovizoare funcţiona, iar Daniel o aprinse ca să-şi vadă fiica mai bine.

Era doar încercănată, în rest părea în regulă. Daniel îi dădu jos fesul din lână, scoţând la iveală un păr negru, scurt şi lucios.

– Ah, spuse ea când el făcu ochii mari, am uitat de asta.

Daniel se apropie de ea şi o strânse în braţe. Doamne, există oare bucurie mai mare pe lume decât să ştii că odrasla ta e acolo unde trebuie să fie?

– Trixie, spuse el, m-ai speriat de moarte.

O simţi cum îl apucă de haină. Avea un noian de întrebări să-i pună, dar una singură îi veni în minte prima, una pe care nu putu s-o evite.

– De ce *aici*?

– Pentru că, murmură ea, ai spus că aici dispare lumea.

Daniel se trase încet în spate.

– De ce-ai vrut să dispari?

Ochii ei se umplură de lacrimi, până ce una i se prelinse spre bărbie. Deschise gura să spună ceva, însă nu reuşi să articuleze nici un cuvânt. Daniel o ţinea în braţe, iar trupul ei firav începu să tremure.

– N-am făcut ce crede toată lumea...

Daniel privi în sus şi adresă un *mulţumesc* unui Dumnezeu în care niciodată nu prea crezuse.

– Îl voiam înapoi. Nu voiam să mă prostesc şi cu alţi tipi, aşa cum mi-a spus Zephyr, dar eram în stare de orice ca lucrurile să fie cum erau înainte ca Jason să se despartă de mine. Înghiţi în sec. După ce toţi au plecat de la petrecere, a fost aşa drăguţ la început, încât am crezut că poate chiar am reuşit. Dar apoi totul a început să se întâmple atât de repede. Eu voiam să vorbim, dar el nu. Când a început să... când *am* început să... Trase cu dificultate aer în piept. A spus că exact de asta are nevoie – de o chestie fără obligaţii. Atunci mi-am dat seama că nu mă vrea înapoi. Mă voia doar pentru un sfert de oră.

Daniel rămase împietrit. Dacă s-ar fi mişcat, cu siguranţă s-ar fi dezintegrat.

– Am încercat să mă eliberez, dar nu am putut. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost sub apă; când încercam să-mi mişc braţele sau picioarele, nu se mişcau suficient de rapid, cu suficientă forţă. El a crezut că doar mă joc, că mă împotrivesc puţin, că încă mă las greu. M-a imobilizat şi... Trixie roşi şi începu să transpire. A spus: *„Să nu-mi spui că nu vrei"*. Se uită în sus la Daniel, în haloul luminii plafonierei. Şi eu... nu i-am spus.

Trixie văzuse odată un film SF a cărui idee era că avem cu toţii sosii, dar nu putem să le întâlnim niciodată pentru că lumile noastre ar intra în coliziune. Aşa se întâmpla acum că tatăl ei venise să o salveze. Chiar în acea dimineaţă, întorcându-se cu Willie de la *maqi*, se gândise cum ar fi fost să rămână în Tuluksak. Poate aveau nevoie de un asistent la şcoală. Poate s-ar fi putut muta cu una dintre verişoarele

lui Willie. Dar odată cu sosirea tatălui ei, lumea se oprise brusc. Locul lui nu era aici, şi nici al ei.

Îi spusese secretul ei: că era o mincinoasă. Nu numai în ceea ce priveşte faptul că nu mai era virgină şi se juca curcubeul... ci chiar mai mult de atât. Nu-i spusese „nu" lui Jason în noaptea aceea, deşi aşa declarase în faţa procurorului districtual.

Şi drogurile?

Ea le adusese.

Nu îşi dăduse seama, la acea vreme, că studentul care le vindea iarbă elevilor de liceu se culca cu mama ei. Se dusese să cumpere pentru petrecerea lui Zephyr, în speranţa că o va ajuta să se relaxeze. Dacă avea să fie pe cât de nebunatică o îndemnase Zephyr să fie, avea nevoie de puţin ajutor.

Seth nu mai avea marijuana, dar ketamina trebuia să fie ca ecstasy-ul. Te făcea să-ţi pierzi controlul.

Ceea ce, într-un mod complet diferit, chiar se întâmplase.

Până aici nu era o minciună: ea nu luase ketamină în noaptea aceea, nu intenţionat. Ea şi Zephyr plănuiseră să se ameţească împreună, dar acesta era un drog adevărat, nu iarbă, şi, în ultimul moment, Trixie bătuse în retragere. Uitase acest detaliu, până când procurorul districtual menţionă faptul că e posibil să fi fost drogată. Trixie nu prea ştia ce făcuse Zephyr cu fiola: dacă o folosise ea, dacă o lăsase pe blatul din bucătărie, dacă altcineva de la petrecere o găsise înainte. Nu ştia sigur dacă Jason i-o turnase în băutură. Băuse foarte *mult* în noaptea aceea – doze de cola pe jumătate goale lăsate la la voia întâmplării, cocktailuri foarte puternic alcoolizate, în care se topeau cuburi de gheaţă –, aşa că era posibil ca Jason să nu fi avut nici o implicare în asta.

Trixie nu ştiuse că dacă în iţele dosarului penal apăreau şi administrarea de droguri victimei însemna că Jason urma să fie judecat ca adult. Nu voia să-i distrugă viaţa. Voia doar să şi-o salveze pe a ei.

Se presupune că trebuie să fii în stare să rosteşti cuvântul magic, „nu", iar asta să fie suficient pentru ca dorinţa ta – sau lipsa ei – să fie foarte clară. Dar nimeni nu spune vreodată *da* pentru ca actul sexual să aibă loc cu consimţământul partenerului. Limbajul corporal, felul

în care două persoane se apropie îţi oferă numeroase indicii. Atunci, de ce un simplu scuturat din cap sau respingerea fizică a celuilalt nu era un indiciu la fel de clar? De ce trebuia să rosteşti cuvântul *nu* pentru ca actul sexual să fie calificat drept viol?

Acel cuvânt, rostit sau nu, nu-l făcea pe Jason mai puţin vinovat de faptul că luase cu forţa ceva de la Trixie. Nici nu o făcea pe ea mai puţin nesăbuită. Tot ce făcea era să îi împartă în două tabere adverse pe oamenii care nu fuseseră de faţă – Moss şi Zephyr, părinţii ei, poliţia, procurorul districtual.

Dar, la un moment dat, o făcuse să-şi dea seama şi că nu putea să arunce vina numai pe Jason pentru ceea ce se întâmplase.

Se gândise în perspectivă cum avea să fie când va începe procesul, când ar fi fost de o sută de ori mai rău ca acum, iar avocatul lui Jason ar veni în faţa juraţilor şi ar eticheta-o drept o curvă şi o mincinoasă. Se întrebase cât ar dura până ca ea să clacheze şi să recunoască faptul că aveau dreptate. Începuse să se urască, iar într-o noapte, când întunericul o învălui pe Trixie precum aripile unui bâtlan, îşi dori ca Jason Underhill să moară. Era un secret, un gând ascuns, iar acum ştia mai bine decât oricine că lucrurile nerostite cu voce tare nu contează. Dar apoi lucrurile se precipitaseră: lui Jason i se schimbase încadrarea procesuală, urmând a fi judecat ca major, nu ca minor. Se întâlniseră din întâmplare la Festivalul Iernii. Iar apoi, pe nesimţite, dorinţa ei devenise realitate.

Trixie ştia că e căutată de poliţie. *O să rezolvăm cumva*, îi spunea constant tatăl ei. Dar Jason era mort, şi era vina ei. Nimic din ce ar fi spus – sau n-ar fi spus – acum nu avea să-l aducă înapoi.

Se întreba dacă va fi trimisă la închisoare în locul lui Jason, şi dacă acolo va fi oribil, ca în filme, sau dacă va fi plin de oameni ca Trixie, oameni care înţeleg că unele greşeli nu pot fi şterse niciodată.

În timp ce tatăl ei le explica voluntarilor iezuiţi că vor pierde un membru al echipei, care nu era decât un intrus, Trixie stătea în camionetă şi plângea. Crezuse că nu mai avea lacrimi, dar acestea erau un izvor nesecat. Nu îşi dorise decât să simtă că ceva în viaţa ei revenise la normal, dar, în schimb, totul era o imensă greşeală.

Se auzi un ciocănit în geamul camionetei, iar ea ridică privirea şi-l văzu pe Willie, cu degetele băgate într-un castron cu un conţinut roz. Luă puţin din el pe degetul arătător şi cel mijlociu în timp ce ea coborî geamul.

– Hei, spuse el.

Ea îşi şterse lacrimile.

– Hei.

– Eşti bine?

Trixie avu tendinţa să încuviinţeze din cap, dar se săturase de minciuni.

– Nu prea, recunoscu ea.

Era drăguţ felul în care Willie nici nu încerca să spună ceva ca să o facă să se simtă mai bine. O lăsa doar să îşi consume tristeţea.

– E tatăl tău? întrebă el.

Ea dădu aprobator din cap. Voia să-i explice totul lui Willie, dar nu ştia cum. Pentru Willie, ea era o voluntară iezuită, blocată acolo din cauza furtunii. Cu el, nu fusese victima unui viol sau suspectă de crimă. Cum îi spui cuiva că nu eşti persoana care te crede? Şi, mai ales, cum îi spui că toate lucrurile pe care i le-ai zis au fost adevărate, când toate celelalte lucruri despre tine sunt de fapt o minciună?

El îi întinse castronul.

– Vrei?

– Ce e?

– *Akutaq*. Îngheţata eschimoşilor. Trixie luă cu un deget. Nu era Ben & Jerry's, dar nu era deloc rea – fructe de pădure şi zahăr, amestecate cu încă un ingredient necunoscut.

– Ulei şi grăsime de focă, spuse Willie, iar ea nu fu deloc surprinsă că el îi citise gândurile. Se uită la ea pe geam. Dacă ajung vreodată prin Florida, poate ne vedem pe acolo.

Trixie nu ştia ce avea să se întâmple cu ea a doua zi, cu atât mai puţin în viitorul îndepărtat. Dar descoperi că, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, încă mai avea capacitatea de a se preface, de a crede că viitorul o va duce acolo unde nu va reuşi să ajungă niciodată.

– Ar fi super, spuse ea încet.

– Locuieşti aproape?

– La vreo 2 400 de kilometri, mai mult sau mai puțin, spuse Trixie, iar când Willie schiță un zâmbet, zâmbi și ea.

Deodată, Trixie vru să mărturisească adevărul cuiva – în întregime. Voia să înceapă cu începutul, iar dacă reușea să facă o singură persoană să o creadă, era pe drumul cel bun. Ridică ochii către Willie.

– Acasă am fost violată de un tip pe care credeam că-l iubesc, zise Trixie, pentru că acesta era adevărul care nu putea fi schimbat.

– De asta ai fugit?

Trixie scutură din cap.

– E mort.

Willie n-o întrebă dacă ea era vinovată pentru asta. Doar încuviință din cap înțelegător.

– Presupun că uneori așa merg lucrurile.

Era seara de bingo la biroul consiliului local, iar Laura rămăsese singură în casa cea mică. Citise fiecare ziar *Tundra Drums* de câte două ori, chiar și pe cele din teancul din hol, care urmau să fie aruncate. Se uitase la televizor până începuseră să o doară ochii.

Se întrebă fără să vrea ce fel de persoană ar alege să trăiască într-un loc ca acesta, în care conversația părea ceva anormal și pe care până și lumina soarelui îl evita. Ce o adusese pe mama lui Daniel aici?

La fel ca Annette Stone, și Laura era profesoară. Știa că poate schimba lumea cu fiecare student în parte. Dar cât timp ai fi dispus să sacrifici fericirea propriului copil pentru fericirea tuturor celorlalți?

Poate că nu *voise* să plece. Daniel îi vorbise Laurei despre tatăl său care îi părăsise. Unii oameni au un impact atât de mare asupra vieții tale, încât își lasă amprenta pe viitorul tău. Laura înțelegea cum e posibil să-ți petreci întreaga viață așteptând ca un astfel de om să se întoarcă.

Fusese o alegere pe care mama lui Daniel o făcuse pentru amândoi, una care îl pusese imediat în dezavantaj pe fiul ei. Laurei i se părea un gest egoist, propria experiență îi dovedise asta.

Era oare spre binele copilului să-l pui să treacă prin infern? Sau era cel mai bun mod de a-ți crește copilul, un mod de a te asigura că va supraviețui fără tine? Dacă Daniel nu ar fi fost ostracizat de ceilalți

copii, poate că s-ar fi simțit acasă în tundră. Poate ar fi devenit unul dintre copiii anonimi, precum Cane, care nu reușeau să găsească o ieșire. Poate ar fi rămas în Alaska, pentru totdeauna, așteptând ceva ce nu avea să vină niciodată.

Poate că Annette Stone se asigurase doar că Daniel găsea o cale de scăpare, ceea ce ea nu avea.

Afară, o camionetă intră în curte. Laura sări în picioare și fugi în hol să vadă dacă Daniel și Trixie se întorseseră. Însă camioneta avea o bară cu girofaruri albastre pe capotă, care lăsau umbre prelungi pe zăpadă.

Laura își îndreptă spatele. Ai face orice pentru a-ți proteja copilul. Chiar și lucruri pe care nimeni altcineva nu le-ar înțelege.

– O căutăm pe Trixie Stone, spuse polițistul.

Trixie adormi pe drumul înapoi spre Akiak. Daniel o înfofoli în canadiana și cagula lui; ea stătea pe snowmobil cu brațele în jurul taliei lui și obrazul lipit de spatele său. Daniel urmărea soarele la asfințit, precum panglica roz a unei dansatoare jucăușe trasate pe scena orizontului.

Daniel nu prea știa ce să înțeleagă din confesiunea fiicei sale. În partea asta a lumii, oamenii credeau că gândurile se pot transforma în fapte în orice moment; un cuvânt formulat în mintea ta avea aceeași putere de a răni sau de a vindeca precum unul rostit. În partea aceasta a lumii, nu conta ce spusese sau nu Trixie: Jason Underhill o violase pe Trixie.

Conștientiză cu durere și alte lucruri pe care Trixie nu le spusese cu voce tare: că nu ea îl omorâse pe Jason; că era nevinovată.

În Akiak, Daniel acceleră pe malul râului, trecând pe lângă oficiul poștal pentru a ajunge la casa lui Cane. Viră la o curbă și văzu camioneta poliției.

Preț de o clipă gândi: *M-am mai reinventat* și înainte, pot s-o fac din nou. Ar putea conduce snowmobilul până ce ar rămâne fără benzină, iar apoi ar construi un adăpost pentru el și Trixie. Ar învăța-o cum să prindă urma animalului și cum să vâneze, iar odată cu schimbarea vremii, cum să găsească somonii.

Dar nu putea să o părăsească pe Laura, şi nici nu putea să trimită pe cineva după ea mai târziu. Odată plecaţi, el trebuia să se asigure că nu mai puteau fi găsiţi vreodată.

O simţi pe Trixie încordându-se în spatele lui şi-şi dădu seama că văzuse echipajul de poliţie. Mai mult de atât, când poliţistul ieşi din maşină, îşi dădu seama că şi ei fuseseră văzuţi.

– Nu spune nimic, îi zise peste umăr. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Daniel conduse snowmobilul spre casa lui Cane şi opri motorul. Apoi coborî şi rămase în picioare cu mâna pe umărul lui Trixie.

Când iubeşti pe cineva, faci orice crezi că e în interesul ei, chiar dacă, în acel moment, pare complet greşit. Bărbaţii fac asta pentru femei, mamele, pentru fiii lor. Iar Daniel ştia că ar face-o pentru Trixie. Că ar face orice. Ce îl defineşte pe un erou? Să câştige mereu, precum Superman? Sau să îşi îndeplinească sarcinile fără tragere de inimă, precum Omul-Păianjen? Să înveţe, precum X-Men, că în orice moment poate să cadă în dizgraţie şi să devină personajul negativ? Sau, ca Rorschach al lui Alan Moore, să fie suficient de uman cât să se bucure de moartea unui seamăn atunci când o merită?

Poliţistul se apropie.

– Trixie Stone, spuse, eşti arestată pentru uciderea lui Jason Underhill.

– Nu o poţi aresta, insistă Daniel.

– Domnule Stone, am un mandat...

Daniel nu-şi luă ochii de la chipul fiicei sale.

– Da, spuse el. Dar eu sunt cel care l-a omorât.

Trixie nu putea să vorbească, să respire sau să gândească. Era încremenită, prinsese parcă rădăcini în gheaţa de sub picioare, la fel ca poliţistul. Tatăl ei tocmai recunoscuse o crimă.

Se holba la el, şocată.

– Tati, şopti ea.

– Trixie, ţi-am spus. Nici o vorbă.

Trixie se gândi la felul în care obişnuia el să o ţină în cârcă atunci când era mică. Şi ea ameţea la înălţime, la fel ca mama ei, dar tatăl

ei o ţinea bine de picioare. *Nu te las să cazi*, îi spunea el, şi pentru că niciodată nu o lăsase, lumea văzută de la înălţime încetase să mai fie atât de înfricoşătoare.

Se gândi la asta şi la o mie de alte lucruri: cum, timp de un an întreg, el îi tăiase sendvişurile pentru şcoală în formă de litere pentru a alcătui câte un cuvânt diferit în fiecare săptămână: CURAJ, MINTE, DULCE. Cum ascundea mereu o caricatură a ei într-una din paginile revistelor sale de benzi desenate. Cum ea căuta în ghiozdan şi găsea, băgate într-un buzunar, M&M's cu alune pe care ştia că el le pusese acolo pentru ea.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Dar minţi, şopti ea.

Poliţistul oftă.

– Ei bine, spuse el, *cineva* minte.

Aruncă o privire spre camionetă, în care mama lui Trixie stătea deja pe locul din dreapta, uitându-se la ei pe geam.

Fusese aproape amuzant când primise telefonul. Poliţiştii din Alaska puseseră în executare mandatul de arestare emis pe numele lui Trixie Stone, i se comunicase lui Bartholemew. Dar, între timp, alte două persoane mărturisiseră crima. Ce voiau să facă el?

În lipsa mandatelor de la guvernator, detectivul trebuia să se ducă acolo în persoană, să îi interogheze pe cei doi soţi şi să decidă pe cine vrea să aresteze, dacă voia să aresteze pe cineva.

Daniel Stone fusese condus în sala de interogatoriu a secţiei de poliţie din Bethel, unde el şi soţia sa fuseseră duşi în urma mărturiilor lor. Fiind minoră, Trixie se afla în arest la centrul de detenţie pentru minori din Bethel. Un reşou radia căldură, făcând beteala atârnată deasupra să foşnească.

Îşi dădu seama că a doua zi era Crăciunul.

– Ştiţi că asta nu schimbă nimic, spuse Bartholemew. Tot trebuie să o ţinem pe fiica dumneavoastră în arest în calitate de suspect.

– Ce înseamnă asta?

– După ce ne întoarcem în Maine, va rămâne într-un centru pentru minori până ce se autorizează judecarea ei pentru omor în calitate

de major. Apoi, dacă nu i se încuviințează liberarea pe cauțiune – ceea ce n-o să se întâmple, având în vedere gravitatea infracțiunii de care e acuzată –, se va întoarce acolo după ce va fi trimisă în judecată.

– N-o puteți reține dacă eu sunt cel care a comis crima, sublinie Daniel.

– Știu ce faceți, domnule Stone, spuse Bartholemew. Nici nu vă învinuiesc, de fapt. V-am povestit vreodată despre ultima conversație pe care am avut-o cu fiica mea? A venit la mine și mi-a spus că se duce să vadă un meci de fotbal la liceu. I-am urat distracție plăcută. Treaba e că asta se întâmpla în mai. Nu juca nimeni fotbal. Iar eu știam asta, precizează Bartholemew. Martorii au afirmat că nici nu a frânat când a intrat în curbă, așa că mașina a sărit cu viteză foarte mare peste parapet. Au spus că s-a rostogolit de trei sau patru ori. Când medicul legist mi-a spus că luase o supradoză înainte de a sări peste parapet, am zis *slavă Domnului*. Voiam să știu că n-a simțit nimic.

Bartholemew își încrucișă brațele.

– Știți ce-am mai făcut? M-am dus acasă, i-am cotrobăit prin cameră până am găsit drogurile și acele pe care le-a folosit. Le-am îngropat în fundul pubelei și le-am dus la groapa de gunoi. Fiică-mea era deja moartă, dar eu tot încercam s-o protejez.

Stone se uita la el.

– Nu ne puteți pune pe toți sub acuzație. În cele din urmă, o veți lăsa să plece.

– Avem dovezi care confirmă faptul că ea a fost pe pod.

– Au fost o mie de oameni acolo în noaptea aia.

– Dar nu au lăsat sânge în urmă. Nici nu li s-a agățat părul în cureaua de la ceasul lui Jason Underhill.

Stone scutură din cap.

– Trixie și Jason s-au certat în apropierea parcării de la magazin. Acolo trebuie să-și fi agățat părul. Dar am apărut eu chiar când el pusese mâna pe Trixie și m-am dus după el. Eram deja suspect. V-am zis că m-am certat cu puștiul. Doar că nu v-am spus ce s-a întâmplat după aceea.

– Ascult, spuse Bartholemew.

– După ce-a fugit, l-am urmărit până la pod.

– Şi apoi?

– Apoi l-am omorât.

– Cum? I-aţi pălit una în faţă? L-aţi lovit din spate? L-aţi împins? Văzând că Daniel rămâne tăcut, Bartholemew scutură din cap. Nu îmi puteţi spune, domnule Stone, pentru că nu aţi fost acolo. Sunteţi exclus ca suspect în baza dovezilor... Trixie însă nu e. Îi întâlni privirea lui Stone. A mai făcut lucruri pe care nu a putut să vi le spună. Poate ăsta e încă unul dintre ele.

Daniel Stone se uită în jos, spre masă.

Bartholemew oftă.

– Rolul de poliţist nu e chiar atât de diferit de rolul de tată, să ştiţi. Faci tot ce poţi şi tot nu e de ajuns ca să eviţi ca oamenii dragi să-şi facă rău singuri.

– Faceţi o greşeală, spuse Stone, dar în vocea sa era o notă de disperare.

– Eşti liber să pleci, răspunse Bartholemew.

În centrul de detenţie pentru minori, luminile nu se stingeau, nimeni nu stătea în celulă. Toată lumea dormea în spaţii separate pentru băieţi şi fete, într-un dormitor care îi amintea lui Trixie de orfanii din filmul *Annie*.

Erau acolo fete care furaseră bani din magazinele unde lucrau, precum şi una care aruncase cu un cuţit după directorul şcolii. Erau fete dependente de droguri şi fete abuzate de partenerii lor, şi chiar şi o fată de opt ani care era mascota tuturor – o copilă care îl lovise cu o bâtă de baseball în cap pe tatăl ei vitreg chiar după ce o violase.

Pentru că era Ajunul Crăciunului, aveau parte de o cină specială: curcan cu sos de merişoare şi piure de cartofi. Trixie se aşeză lângă o fată cu braţele acoperite de tatuaje.

– Care-i povestea ta? întrebă ea.

– Nu am o poveste, spuse Trixie.

După cină, un grup de la biserică veni să le aducă fetelor cadouri. Fetele închise de mai mult timp primiră pachetele cele mai mari. Trixie primi un set de creioane colorate cu Hello Kitty imprimat pe ambalajul de plastic. Le scoase şi, una câte una, îşi desenă unghiile.

Dacă ar fi fost acasă acum, ar fi stins toate luminile, cu excepția celor din brad. Ar fi deschis un cadou – asta era tradiția –, iar apoi s-ar fi dus la culcare și s-ar fi prefăcut că doarme, în timp ce părinții ei ar fi adus tiptil cadourile ei din mansardă, un fel de Moș Crăciun pentru o fetiță care se maturizase cu câțiva ani mai devreme decât ar fi vrut ei.

Se întreba oare ce făcea în seara asta Moș Crăciunul fals de la parcul de distracții din New Hampshire. Probabil era singura zi din an în care se simțea liber.

După stingere, o fată din dormitor începu să cânte „Noapte de vis". Abia se auzi la început, ca o trestie în vânt, dar apoi o altă voce i se alătură, apoi alta. Trixie își auzi propria voce, ca prin vis, îndepărtându-se de ea ca un balon. *Toate dorm pe pământ.*

Crezuse că avea să plângă în prima ei noapte în închisoarea pentru minori, dar se pare că rămăsese fără lacrimi. În schimb, când toată lumea uită versurile care urmau, o auzi pe copila de opt ani care încerca să adoarmă plângând. Se întrebă cum se pietrifică copacii, și dacă același fenomen se poate întâmpla și cu inima unui om.

În celula mică în care Laura își petrecuse ultimele patru ore nu exista nimic moale, numai ciment și oțel, și unghiuri drepte. Ațipi, visând la ploaie și la nori, la prăjitura îngerilor și la fulgi de zăpadă – lucruri care dispar atunci când le atingi.

Se întreba ce făcea Trixie, unde o duseseră. Se întreba dacă Daniel era de cealaltă parte a peretelui gros, dacă îl interogaseră și pe el cum o interogaseră pe ea.

Când Daniel intră în încăpere, în urma unui polițist, Laura se ridică în picioare. Se duse la gratii și îi întinse mâna. El așteptă până ce polițistul plecă, apoi se apropie de gratii și-i dădu mâna Laurei.

– Ești bine?

– Te-au lăsat să pleci, spuse ea.

El încuviință din cap și-și odihni fruntea de a ei.

– Și Trixie?

– Au dus-o la centrul pentru minori din apropiere.

Laura îi dădu drumul.

– Nu trebuia s-o acoperi pe Trixie, spuse ea.

– Nu cred că vreunul din noi avea de gând s-o lase să ajungă la pușcărie.

– N-o s-o aresteze, spuse Laura. Pentru că eu l-am omorât pe Jason.

Daniel se holbă la ea, cu răsuflarea tăiată.

– *Poftim?*

Ea se lăsă pe banca din metal din celulă și-și șterse lacrimile.

– În seara cu Festivalul Iernii, când Trixie a dispărut, am zis că mă duc acasă și o aștept acolo, în caz că apare. Dar când mă îndreptam spre mașină, am văzut pe cineva pe pod. Am strigat-o și s-a întors Jason.

Laura plângea acum în hohote.

– Era beat. A spus... a spus că târfa de fiică-mea îi distruge viața. Îi distruge *lui* viața. S-a ridicat și a început să se apropie de mine, iar eu... eu m-am speriat și l-am împins. Dar el s-a dezechilibrat și a căzut peste balustradă.

În timp ce vorbea, Laura își duse inconștient mâna la ureche, iar Daniel observă că micul cercel rotund din aur pe care îl purta de obicei dispăruse. *Sângele. Firul de păr roșcat agățat în cureaua de la ceas. Urmele de ghete în zăpadă.*

– I s-a agățat în hanorac. Mi l-a smuls din ureche când a căzut, spuse ea, urmărindu-i privirea lui Daniel. Atârna de balustradă cu o mână și încerca să se prindă cu cealaltă. M-am uitat în jos – am amețit îngrozitor. Țipa întruna la mine să-l ajut. Am încercat să-l prind de mână... iar apoi... Laura închise ochii. Apoi i-am dat drumul.

Nu e o coincidență faptul că frica poate să îl aducă pe om în stare de reacții extreme, cu aceeași ușurință ca iubirea. Cele două sentimente sunt inseparabile: dacă nu știi ce ai de pierdut, nu ai pentru ce lupta.

– M-am dus acasă și v-am așteptat pe tine și pe Trixie. Eram convinsă că poliția o să mă găsească înainte să ajungeți. Aveam de gând să-ți spun...

– Dar n-ai făcut-o, spuse Daniel.

– Am încercat.

Daniel își aminti că Laura era foarte agitată când el o adusese pe Trixie acasă de la Festivalul Iernii. *Oh, Daniel*, spusese ea. *S-a întâmplat ceva.* El crezuse atunci că soția lui era la fel de îngrozită ca și el de

dispariția lui Trixie. Crezuse că Laura îl întrebase ceva, când, de fapt, ea încercase să îi dea un răspuns.

Ea își cuprinse talia cu brațele.

– La început, au spus că a fost o sinucidere, și am crezut că poate doar am visat, că nu se întâmplase cum am crezut eu. Dar apoi Trixie a fugit.

Și i-a făcut pe toți să *o creadă vinovată*, gândi Daniel. *Inclusiv pe mine.*

– Ar fi trebuit să-mi spui, Laura. Aș fi...

– M-ai fi urât. Laura scutură din cap. Înainte, te uitai la mine de parcă aș fi fost cine știe ce minune, Daniel. Dar după ce ai aflat că... știi tu, că am fost cu altcineva... totul s-a schimbat. Nici nu mă puteai privi în ochi.

Când un eschimos yupik întâlnește o altă persoană, își ferește privirea. Nu o face din lipsă de respect, din contră. Contactul vizual e rezervat pentru momentele în care ai cu adevărat nevoie de el – când vânezi, când ai nevoie de putere. Numai când îți ferești privirea de o persoană vezi versiunea autentică.

– Voiam doar să mă privești ca înainte, spuse Laura, iar vocea i se frânse. Voiam doar să fie iar ca înainte. De-asta nu ți-am putut spune, indiferent de câte ori am încercat. Deja îți fusesem infidelă. Ce-ai fi făcut dacă ți-aș fi spus că am *omorât* pe cineva?

– Nu l-ai omorât, spuse Daniel. Nu ai intenționat asta.

Laura scutură din cap, cu buzele strânse, de parcă i-ar fi fost frică să vorbească. Iar el înțelese, pentru că și el simțise același lucru: uneori ceea îți dorești chiar se materializează. Iar uneori, acesta e cel mai rău lucru care se poate întâmpla.

Ea își acoperi fața cu mâinile.

– Nu știu ce am intenționat și ce nu. Totul e confuz. Nici nu mă mai recunosc.

Viața poate căpăta tot felul de forme în timp ce ești ocupat să lupți cu propriii demoni. Dar dacă te schimbi concomitent cu persoana de lângă tine, nimic nu prea mai contează. Fiecare devine o constantă pentru celălalt.

– Eu te recunosc, spuse Daniel.

E posibil, hotărî el, chiar şi în zilele noastre – chiar şi la mii de kilometri distanţă de satele yupik –, ca oamenii să se metamorfozeze în continuare în animale şi invers. Doar pentru că decizi să părăseşti un loc nu înseamnă că poţi să scapi de el. Un bărbat şi o femeie care au trăit împreună suficient de mult pot să facă un transfer reciproc de caracteristici, până ce ajung să se regăsească unul în celălalt. Ca într-un joc de oglinzi.

Laura ridică privirea către Daniel.

– Ce crezi că se va întâmpla?

El nu ştia răspunsul la întrebarea aceasta. Nici nu era sigur că ştie întrebările corecte. Dar avea s-o ia pe Trixie şi să meargă acasă. Avea să găsească cel mai bun avocat cu putinţă. Iar mai devreme sau mai târziu, când Laura se va întoarce la ei, se vor reinventa împreună. Poate că nu vor putea să revină la ceea ce fusese la început, dar ar putea cu siguranţă să aibă un nou început.

Chiar în acel moment, un corb zbură pe lângă secţia de poliţie, urcând spre înaltul cerului, imitând sunetul unei ape curgătoare. Daniel îl privi cu atenţie, aşa cum învăţase de mult. Un corb poate fi creator sau vrăjmaş în funcţie de forma pe care vrea să o ia. Dar când descrie jumătate de cerc şi se întoarce cu susul în jos, nu poate să însemne decât un singur lucru: îşi azvârle norocul din spinare, şi oricine poate să-l ia dacă zăreşte locul în care a căzut.

IMPRESIONANT, DUNCAN. AI CÂȘTIGAT... DE DATA ASTA, VIRGILIU, MAI VREI O COLA?
ACOLO AU DISPĂRUT TOATE?

TRACY, EȘTI GATA SĂ MERGEM ÎN ORAȘ?
EVAN?

PE CURÂND, TATI!

TE AȘTEPT ACASĂ.

Mulţumiri

Această carte a fost un proiect de proporţii, şi nu ar fi fost posibilă fără ajutorul Echipei de Vis a asistenţilor mei de cercetare.

Suspecţii obişnuiţi: Betty Martin, Lisa Schiermeier, Nick Giaccone, Frank Moran, David Toub, Jennifer Sternick, Jennifer Sobel, Claire Demarais, JoAnn Mapson, Jane Picoult.

Două doamne care au bunăvoinţa de a ajuta victimele violurilor să-şi găsească o linişte vremelnică: Laurie Carrier şi Annelle Edwards.

Trei tinere grozave care mi-au permis să trag cu ochiul în viaţa unei adolescente: Meredith Olsen, Elise Baxter şi Andrea Desaulniers.

Întreaga echipă de la Atria Books şi Goldberg McDuffie Communications, în special Judith Curr, Karen Mender, Jodi Lipper, Sarah Branham, Jeanne Lee, Angela Stamnes, Justin Loeber şi Camille McDuffie.

Laura Gross, care zilnic îşi depăşeşte simplele îndatoriri de agent.

Emily Bestler, care a spus exact lucrurile minunate şi potrivite pe care aveam nevoie să le aud când i-am oferit o carte care nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse până atunci.

Joanne Morrissey, care mi-a oferit un curs recapitulativ despre Dante şi cu care cel mai probabil voi ajunge să eşuez în infern.

Propriii mei supereroi de benzi desenate: Jim Lee, Wyatt Fox şi Jake van Leer.

Pam Force, pentru poemul din deschidere.

Gazdele mele din Alaska: Annette Rearden şi Rich şi Jen Gannon.

Don Rearden, care nu este doar un scriitor excelent (care regretă, probabil, că a spus vreodată: „Hei, dacă ai chef să vii vreodată în sălbăticia din Alaska..."), ci şi extrem de generos cu propriile cunoştinţe şi experienţe. Şi care mi-a fost călăuză în sălbăticie şi, câteva luni mai târziu, până la ultima pagină.

Dustin Weaver, ilustratorul de benzi desenate, care a spus că i se pare o idee distractivă. Pur şi simplu ai însufleţit această carte prin desenele tale.

În cele din urmă, le mulţumesc lui Tim, Kyle, Jake şi Sammy, care îmi oferă finalurile mele fericite.

În colecţia Blue MOON
au apărut:

Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*

Danielle Steel, *Învingătorii*

Elin Hilderbrand, *Zvonul*

Jacqueline Susann, *Valea păpuşilor*

Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*

Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*

Nora Roberts, *Obsesia*

Jojo Moyes, *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*

Danielle Steel, *Daruri de preţ*

Danielle Steel, *Sub acoperire*

Kristin Hannah, *Privighetoarea*

Jojo Moyes, *După ce te-am pierdut*

Danielle Steel, *O viaţă perfectă*

Danielle Steel, *Jocuri de putere*

Martha Hall Kelly, *Când înfloreşte liliacul*

Danielle Steel, *Fiul risipitor*

Danielle Steel, *Aripile destinului*

Kristin Hannah, *A doua şansă*

Barbara Taylor Bradford, *Cavendon Hall*

Jojo Moyes, *Un bărbat şi o femeie*

Jodi Picoult, *Pactul*

Nora Roberts, *Secrete şi minciuni*

Jojo Moyes, *În căutarea unui destin*

Tracy Brogan, *Nebunie de-o vară*

Jojo Moyes, *Silver Bay*

Danielle Steel, *Moștenirea secretă*

Danielle Steel, *Blue*

Margaret Mitchell, *Pe aripile vântului* (vol. I-III)

Kristin Hannah, *Aleea cu licurici*

Tatiana de Rosnay, *Vieți secrete*

Jojo Moyes, *Eu, și totuși alta*

Lucinda Riley, *Secretul Helenei*

P.Z. Reizin, *Algoritmul fericirii*

Lucinda Riley, *Trandafirul nopții*

Gill Paul, *Soția secretă*

Jojo Moyes, *Un bilet pentru Paris*

J.P. Monninger, *Harta care mă duce la tine*

Kristin Hannah, *Un nou început*

Sofia Lundberg, *Caietul cu nume pierdute*

Miranda Beverly-Whittemore, *Vacanță în paradis*

Jodi Picoult, *Al zecelea cerc*